

பெரியார் தொலைநிலைக்கல்வி நிறுவனம்

பெரியார் பல்கலைக்கழகம்

பெரியார் பல்கலைநகர்

சேலம் – 636 011.

இளங்கலை தமிழ் இலக்கியம்

முதலாமாண்டு

தாள் – 2 : தொல்காப்பியம் – எழுத்ததிகாரம்

(நுச்சினார்க்கினியர் உரை)

உயர்கல்வி வாய்ப்புக்களைப் பெருக்கவும், கல்விப்பரவலுக்கு உதவுதற்
பொருட்டும் திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப்பட்டது.

தேசிய கல்விக் கொள்கை, 1986.

பல்லாடங்களாகிய வானொலி,
தொலைக்காட்சி, செயற்கைக்கோள்,
மின்னஞ்சல், இணையம், கணினி
முதலியனவற்றைப் பயிற்றுவித்தல் முறையில்
திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்
பயன்படுத்துகின்றது.... திறந்தநிலைப்
பல்கலைக்கழகம், கற்க விரும்புபவர்களைக்
கல்வி நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு
மாற்றாக, கல்வியை அதனைக் கற்க
விரும்புவோர் இருக்கும் இடங்களுக்கே
கல்வியைக் கொண்டு செல்கிறது.

பேராசிரியர் முனைவர் வா.செ. குழந்தைசாமி

பாட அறிமுகம்

அலகு 1

நூன்மரபு, மொழிமரபு

அலகு 2

பிறப்பியல், புணரியல்

அலகு 3

தொகை மரபு, உருபியல்

அலகு 4

உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல்

அலகு 5

குற்றியலுகரப் புணரியல், நச்சினார்க்கினியர் உரைத்திறன்

பாட அறிமுகம்

அன்பிற்குரிய மாணவர்களே,

இளநிலை இலக்கியப் (பி.லிட்..) பட்டப்படிப்பு என்பது தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களை ஆழமாகப் பயிலுவதற்கேற்ற வகையில் பாடத்திட்டம் வடிவமைக்கப்பட்டு உள்ள பட்டப்படிப்பாகும். எனவே, தமிழின் முதல் இலக்கண நூலாகவும் முதன்மையான இலக்கண நூலாகவும் விளங்கும் தொல்காப்பியம் முழுவதையும் பி.லிட்., பட்டப்படிப்பில் நீங்கள் நன்றாக அறிந்துகொள்வீர்கள். அவ்வகையில் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளை இந்தத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற ஐந்து அலகுகளும் விளக்குகின்றன.

தமிழ்மொழியிலுள்ள எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை, வகைகள், வடிவம், அளவு, சொற்களில் எழுத்துக்களின் வருகைநிலைகள் ஆகியன குறித்த செய்திகளை முதல் அலகு விரிவாக உரிய எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விளக்குகின்றது.

எழுத்துகள் பிறக்கும் இடங்கள், பிறக்கும் முறை ஆகியன குறித்தும், சொற்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும்போது ஏற்படும் மாற்றங்கள் குறித்தும் தொல்காப்பியம் கூறும் அனைத்து செய்திகளும் **பிறப்பியல்**, **புணரியல்** எனும் இரண்டாம் அலகில் விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

தொடர்ந்து மூன்றாம் அலகிலும் புணர்ச்சி விதிகள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. உயிரீற்றுச் சொற்களுக்குரிய புணர்ச்சி விதிகளையும், புள்ளியீற்றுச் சொற்களுக்குரிய (மெய்யெழுத்துகள்) புணர்ச்சி விதிகளையும் நான்காம் அலகில் நீங்கள் விரிவாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

குற்றியலுகரச் சொற்களின் புணர்ச்சி விதிகளையும், தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதியுள்ள உரையாசிரியர்களுள் ஒருவராகிய நச்சினார்க்கினியரின் உரைத்திறனையும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுவதாக ஐந்தாம் அலகு அமைந்துள்ளது.

இந்தத் தொகுதியில் அமைந்துள்ள செய்திகள் அனைத்தும் தாமாகவே கற்கும் முறையில் அமைந்த (ளுநக ஐளெவசரஉவழையெ ஆயவநசயைடள) பாடங்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பாடங்களை நீங்கள் படித்துக்கொண்டு வரும்போது, ஆங்காங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ள தன்மதிப்பீடு வினாக்களுக்கு விடையெழுத கொடுக்கப்பட்டுள்ள வெற்றிடங்களில் விடை எழுதிப் பழகுங்கள். நீங்கள் எழுதியுள்ள விடைகள் சரிதானா? என்று அலகின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள விடைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். அதன்மூலம் உங்களது கற்குந்திறனை, புரிந்துகொள்ளும் திறனை நீங்களே மதிப்பீடு செய்து கொள்ளலாம்.

இந்தப் பாடத்தை மட்டுமின்றி, எல்லாப் பாடங்களையும் நன்கு பயின்று, நீங்கள் சேர்ந்துள்ள பி.லிட்., பட்டப்படிப்பில் மிகுதியான மதிப்பெண் பெற்றுச் தேர்ச்சியடைந்து, இலக்கண இலக்கியப் புலமைமிக்க தமிழறிஞராக நீங்கள் சிறந்து விளங்க என் நெஞ்சார்ந்த நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அன்புடன்

முனைவர் மோ. தமிழ்மாறன்

இணைப்பேராசிரியர் - தமிழ்த்துறை

பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சேலம் - 11.

(பாடநூலை ஆக்கியவர்)

அலகு 1 : நூன்மரபு, மொழிமரபு

நோக்கங்கள்

- 1.0 முன்னுரை
 - 1.1 ஒலியும்-எழுத்தும்
 - 1.2 நூன்மரபு குறிப்பிடும் எழுத்து பற்றிய செய்திகள்
 - 1.3 எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை
 - 1.4 எழுத்துக்களின் பெயர்
 - 1.4.1 சுட்டெழுத்து
 - 1.4.2 வினாவெழுத்து
 - 1.5 எழுத்துக்களின் அளவு
 - 1.6 எழுத்துக்களின் வடிவம்
 - 1.6.1 ஆய்தத்தின் வடிவம்
 - 1.6.2 மகரக்குறுக்கத்தின் வடிவம்
 - 1.6.3 மெய்யெழுத்துக்களின் வடிவம்
 - 1.6.4 எகர ஓகர வடிவம்
 - 1.6.5 உயிர்மெய்யின் வடிவம்
 - 1.6.6 குற்றியலுகரத்தின் வடிவம்
 - 1.7 எழுத்துக்களின் மயக்கம்
 - 1.7.1 மெய்ம்மயக்கம்
 - 1.7.2 வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம்
 - 1.7.3 உடனிலை மெய்ம்மயக்கம்
- தன்மதிப்பீடு : 1
- 1.8 மொழிமரபு பெயர்க்காரணம்
 - 1.8.1 மொழிமரபு இயல்வைப்பு
 - 1.8.2 மொழிமரபு – நூன்மரபின் ஒழிபா?
 - 1.9 மொழிமரபு – பகுப்பு
 - 1.9.1 சார்பெழுத்துக்கள்
 - 1.9.1.1 குற்றியலுகரம்
 - 1.9.1.2 குற்றியலிகரம்
 - 1.9.1.3 ஆய்தம்
 - 1.9.2 மொழி முதல் எழுத்துக்கள்
 - 1.9.2.1 உயிர் பன்னிரெண்டு
 - 1.9.2.2 மெய்யெழுத்துக்கள்
 - 1.9.2.3 குற்றியலுகரம்
 - 1.9.2.4 மொழிக்கு முதலில் வரும் பிற எழுத்துக்கள் பற்றிய பிற செய்திகள்

- 1.9.3 மொழி இறுதி எழுத்துக்கள்
 - 1.9.3.1 உயிரெழுத்துக்கள்
 - 1.9.3.2 உயிர்மெய்
 - 1.9.3.3 எ ஓ
 - 1.9.3.4 ஒள
 - 1.9.3.5 ஏ ஓ
 - 1.9.3.6 உ ஊ
 - 1.9.3.7 சு
 - 1.9.3.8 பு
 - 1.9.3.9 மொழியிறுதி எழுத்துக்கள் - உயிர் வராதன
 - 1.9.3.10 மெய்யெழுத்துக்கள்
 - 1.9.3.11 மொழியிறுதிக் குற்றியலுகரம்
- 1.9.4 உயிரளபெடை
 - 1.9.4.1 எது அளபெடுக்கும்
 - 1.9.4.2 அளபெடை வகைகள்
- 1.9.5 ஒற்றளபெடை
- 1.9.6 ஐகாரக்குறுக்கம்
- 1.9.7 ஒளகாரக்குறுக்கம்
- 1.9.8 மகரக்குறுக்கம்
- 1.9.9 மூவகை மொழிகள்
 - 1.9.9.1 ஓரெழுத்தொருமொழி
 - 1.9.9.2 ஈரெழுத்தொருமொழி
 - 1.9.9.3 தொடர்மொழி
 - 1.9.9.4 பகாப்பதம்
 - 1.9.9.5 பகுபதம்
- 1.9.10 மெய்களின் இயக்கம்
- 1.9.11 போலி
- 1.9.12 மெய்ம்மயக்கம்

தன்மதிப்பீடு: 2

1.10 தொகுப்புரை

இந்த அலகிற்குரிய வினாக்கள்

தன்மதிப்பீடு – விடைகள்

நோக்கங்கள்

- ஒலிகளின் இன்றியமையாமையை அறிந்துகொள்ளல்
- எழுத்துக்களின் வகைகளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளல்
- எழுத்துக்களின் வடிவம் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளல்
- எழுத்துக்களின் இயக்கம் (மொழிக்கு முதல், இடை, கடை வரும் தன்மை) பற்றி அறிந்துகொள்ளல்

1.0 முன்னுரை

மொழியைப் பிழையின்றிப் பேசவும், எழுதவும் துணைபுரிவது இலக்கணம் ஆகும். எனவே இலக்கியத்தை முதன்மைப் பாடமாக எடுத்துப்பயிலும் மாணவர்களுக்கு இலக்கணக்கல்வி என்பது மிகவும் இன்றியமையாததாகும். இலக்கணத்தைக் கற்றுக் கொள்வதற்கான அடிப்படை ஒரு மொழியின் எழுத்துக்களை முதலில் தெளிவாக அறிந்துகொள்வதே ஆகும். ஆதலால், இந்த அலகில் நீங்கள் எழுத்துக்களின் வகைகள், எண்ணிக்கை, வடிவம், எழுத்துக்கள் ஒலிக்கப்படும் ஓசை அளவு, எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்கள், இடையில் வரும் எழுத்துக்கள், இறுதியில் வரும் எழுத்துக்கள் ஆகியன குறித்து விரிவாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

1.1 ஒலியும்-எழுத்தும்

மனிதர்களின் எண்ணங்களையும், உணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன்படும் மொழி பேசுதல், கேட்டல், எழுதுதல், படித்தல் ஆகிய நான்கு பயன்பாடுகளைக் கொண்டதாகும். பேசவும், கேட்கவும் பேச்சொலிகள் பயன்படுகின்றன. எழுதவும், படிக்கவும் எழுத்துக்கள் பயன்படுகின்றன.

மொழிக்குப் பேச்சுதான் அடிப்படை. இந்தப்பேச்சு பேச்சொலிகளால் ஆனது. இந்தப் பேச்சொலிகள் பேச்சுறுப்புகளாகிய வாய், நாக்கு, உதடு, பல், அண்ணம் போன்றவற்றின் வெவ்வேறுபட்ட செயற்பாட்டால் வெவ்வேறாகப் பிறக்கின்றன. பேச்சொலிகளைப் பிறப்பிக்க, ஒலிக்கப் பயன்படும் இந்த உறுப்புகள் பேச்சுறுப்புகள் எனப்படுகின்றன.

இந்தப் பேச்சொலிகளை எழுதிக்காட்டப் பயன்படும் குறியீடுகளையே எழுத்துக்கள் என்கின்றோம். ஒவ்வொரு பேச்சொலிக்கும் ஒரு வரிவடிவம் என வடிவமைக்கப்பட்ட இந்த எழுத்துத் தொகுதியே, குறிப்பிட்ட மொழி பேசும் சமுதாயத்தின் வரலாறு, பண்பாடு, கலை, இலக்கியம், இலக்கணம் போன்றவற்றைப் பதிவுசெய்துப் பாதுகாக்கப் பயன்படும் கருவியாக உள்ளது.

1.2 நூன்மரபு குறிப்பிடும் எழுத்து பற்றிய செய்திகள்

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தின் முதல் இயல் நூன்மரபாகும். 33 நூற்பாக்களைக் கொண்ட நூன்மரபில் வரும் செய்திகளை,

1. எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை
2. எழுத்துக்களின் பெயர்
3. எழுத்துக்களின் அளவு
4. எழுத்துக்களின் வடிவம்
5. எழுத்துக்களின் மயக்கம்

என்று ஐந்து வகையாகப் பகுத்துக்கொள்ளலாம்.

1.3 எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை

தமிழின் எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையை,

எழுத்தெனப் படுப

அகரமுதல்

னகர இறுவாய் முப்ப. : தென்ப

சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங்கடையே

என்னும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

“எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன அகரம் முதல் னகரம் ஈறாகக் கிடந்த முப்பதென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். சார்ந்து வருதலைத் தமக்கு இலக்கணமாகவுடைய மூன்றும் அல்லாத இடத்து” என்று இந்நூற்பாவிற் கு நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதுகிறார்.

அகரம் முதல் னகரம் இறுதியாக உள்ள எழுத்துக்களும், சார்ந்து வருதலைத் தமக்கு இலக்கணமாகவுடைய மூன்று எழுத்துக்களும் ஆக எழுத்துக்கள் முப்பத்து மூன்று ஆகும் என்கிறது தொல்காப்பியம். சார்ந்து வருவதைத் தமக்கு இலக்கணமாகவுடைய எழுத்துக்கள் இவை என்பதை,

அவைதாம்

குற்றிய லிகரம் குற்றிய லுகரம்

ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன.

என்ற நூற்பாவால் அறியலாம்.

குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று கூற்றதாகிய புள்ளி வடிவமாக மூன்று எழுத்துக்களும் முன்னர் கூறிய முப்பது எழுத்துக்களோடு சேர்த்து எழுத்துக்களாகக் கொள்ளத்தக்கன என்பது இந்நூற்பாவிற் பொருளாகும்.

1.4 எழுத்துக்களின் பெயர்

அகரம் முதல் ளாகாரம் இறுதியாக உள்ள, அதாவது அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ள முதலிய பன்னிரண்டு எழுத்துக்களும் *உயிரெழுத்துக்கள்* என்றும், ககரம் முதல் னகரம் இறுதியாகவுள்ள, அதாவது, க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன் ஆகிய பதினெட்டு எழுத்துக்களும் *மெய்யெழுத்துக்கள்* என்றும் பெயர்பெறும். உயிர், மெய் என்னும் இப்பெயர்கள் மக்களின் உயிரும் உடம்பும் போன்றன என்னும் காரணங் கருதி அமைந்த பெயர்கள் ஆதலின் இவற்றை உவமவாகு பெயர் என்பர்.

உயிரெழுத்துக்களில் *அ, இ, உ, எ, ஒ* என்னும் ஐந்தெழுத்துக்கள் ஒரு மாத்திரையுடைய *குற்றெழுத்துக்கள்*. இவற்றில் *அ, இ, உ* என்பன ஒன்றைச் சுட்டிச் சொல்லுமிடத்துப் பயன்படுதலால் *சுட்டெழுத்துக்கள்*. *ஆ, ஈ, ஏ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ள* என்னும் ஏழு எழுத்துக்களும் இரண்டு மாத்திரையுடைய *நெட்டெழுத்துக்கள்*. இவற்றில் *ஆ, ஏ, ஓ* என்பன வினாவுமிடத்துப் பயன்படுதலின் *வினாவெழுத்துக்கள்*. மெய்யெழுத்துக்களில் *கசடதபற* என்னும் ஆறும் *வல்லினம்; நஞ்ணநமன* என்னும் ஆறும் *மெல்லினம்; யரலவழள* என்னும் ஆறும் *இடையினம்*. இப்பெயர்கள் வல்லென்ற ஓசை, மெல்லென்ற ஓசை, இடைப்பட்ட ஓசை என ஓசையின் காரணமாக அமைந்த பெயர்கள்.

1.4.1 சுட்டெழுத்து

அ இ உ அம்முன்றும் சுட்டு (தொல். எழுத்து 31)

என்பது தொல்காப்பியம். நன்னூலார்,

அ இ உம்முதல் தனிவரின் சுட்டே (நன்னூல் 66)

என்பார். இதற்கு உரை காணும் சங்கரநமச்சிவாயர், இச்சுட்டு மொழியின் அகத்தும் புறத்தும் வரும் எனக்கொள்வர். அகத்து வருவதனை அகச்சுட்டு என்றும் புறத்து வருவதனைப் புறச்சுட்டு என்றும் பிற்காலத்தவர் கூறுவர்.

1.4.2 வினாவெழுத்து

தொல்காப்பியர் ஆ, ஏ, ஓ என்பனவே வினாவெழுத்துக்கள் என்பார்.

ஆ, ஏ, ஓ அம்முன்றும் வினா (தொல். எழுத்து 32)

இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் இவற்றுடன் எ, யா என்னும் இரண்டெழுத்துக்களையும் சேர்த்துக் கூறுவர்.

தொல்காப்பியர் ஆ, ஏ, ஓ என்பனவற்றையே வினாவெழுத்தாகக் கூறினும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களில் எ, யா என்பனவும் வினாவெழுத்தாக வந்துள்ளன.

எப்பெயர் முன்னரும் (தொல். எழுத்து 128)

யாவென் வினாவும் ஆயியல் திரியாது (தொல். எழுத்து 175)

தொல்காப்பியர் எ, யா என்பனவற்றையும் வினாவெழுத்தாகப் பயன்படுத்தும்போது அவற்றை ஆ, ஏ, ஓ என்ற வினாவெழுத்துக்களுடன் சேர்த்துக் கூறாமை ஏன்? ஆ, ஏ, ஓ என்பன எழுத்தாம் நிலையில் நின்று வினாப்பொருள் உணர்த்துவன (அவனா---அவன்ஆ). ஆனால் யா, எ என்பன சொல்லாம் நிலையில் நின்று வினாப்பொருள் தருவன (யாவன், எவன்). எனவே எழுத்தாக நின்று வினாப்பொருள் தருவனவற்றையே வினா எழுத்து எனக்கொண்டார்.

மேலும் ஆ, ஏ, ஓ என்பன அ.நிணைக்குரியன என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. ஆதலின் அவர் வினாவெழுத்துக்களாகக் கொள்ளவில்லை என்பர் பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனார்.

எழுத்துக்களின் பெயர்களை நோக்கும்போது அவை இயக்கம் காரணமாகவும் (உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து) மாத்திரை காரணமாகவும் (குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து) ஓசை காரணமாகவும் (வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம்) பொருள் உணர்த்துதல் காரணமாகவும் (சுட்டெழுத்து, வினாவெழுத்து) அமைந்தன என்று நாம் அறிந்து கொள்கிறோம்.

1.5 எழுத்துக்களின் அளவு

கண்ணிமைக்கும் கால அளவும் கை நொடிக்கும் கால அளவும் ஒரு மாத்திரை எனப்படும். தொல்காப்பியர் மாத்திரையை அளவு என்றும் கூறுப. தமிழில் ஒரு மாத்திரையாக ஒலிக்கும் எழுத்தும், இரு மாத்திரையாக ஒலிக்கும் எழுத்தும் உண்டு. குற்றெழுத்துக்கள் ஒரு மாத்திரை அளவின் நெட்டெழுத்துக்கள் இரண்டு மாத்திரை அளவின். ஆனால் ஓரெழுத்தே மூன்று மாத்திரையாக ஒலிக்காது.

முவளபு இசைத்தல் ஓரெழுத் தின்றே (தொல்.எழுத்து 5)

அவ்வாறு ஒலிக்க வேண்டுமாயின் அம்மாத்திரைகளுக்கு ஏற்ப எழுத்துக்களைச் சேர்த்து ஒலிக்க வேண்டும். இவ்வாறு இரண்டு மாத்திரையில் மிகுந்து ஒலிப்பன அளபெடை. இது உயிரளபெடை பற்றியது. ஒற்றெழுத்துக்கள் நீண்டு இசைக்கும் (நூற்பா 33) என ஒற்றளபெடைக்கும் அளவு கூறுவர்.

உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் மாத்திரை பெறும்போது அம்மெய்யின் மேல் ஏறிய உயிரெழுத்துக்களின் மாத்திரையையே பெறும். எனவே உயிர்மெய் குற்றெழுத்திற்கு ஒரு மாத்திரை, உயிர்மெய் நெட்டெழுத்திற்கு இரண்டு மாத்திரை.

மெய்யெழுத்து, குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் ஆகிய நான்கும் அரைமாத்திரை அளவின. மகரக்குறுக்கம், மகரமெய்க்குரிய அரை மாத்திரையில் குறுகிக் கால் மாத்திரை பெறும்.

தொல்காப்பியர் குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து, அளபெடை, உயிர்மெய், மெய்யெழுத்து, குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம், மகரக்குறுக்கம் ஆகியனவற்றிற்கே நூன்மரபில் காலஅளவு கூறுவர். மொழிமரபில்,

ஓரள பாகும் இடனுமா ருண்டே

தேருங் காலை மொழிவயி னான (தொல். எழுத்து 57)

எனவரும் நூற்பா ஐகாரக்குறுக்கங்களுக்கு மாத்திரை கூறுவது எனக்கொண்டு இக்குறுக்கங்கள் ஒரு மாத்திரை பெறும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

1.6 எழுத்துக்களின் வடிவம்

எழுத்துக்களுக்கு ஒலிவடிவம், வரிவடிவம் என இரு வடிவங்கள் உள்ளன. தமிழ் இலக்கணிகள் ஒலிவடிவம் பற்றியே ஆய்ந்தனர். வரிவடிவத்தில் பெரிதும் ஈடுபடவில்லை. காரணம் என்ன? வரிவடிவம் என்பது எழுதிக்காட்ட எளிதானது இத்தகைய வடிவம் என்ற அமைப்பினைச் சுட்டிக்காட்ட அரிதானது. இதனை “அவற்றுள் தன்மையும் வடிவம் ஆசிரியர் தாம் உணருவர் எனினும் நமக்கு உணர்த்தல் அருமையின்” என இளம்பூரணரும், “இவற்றுள் தன்மையும் வடிவமும் நமக்கு உணர்த்தலாகாமையின் ஆசிரியர் ஈண்டு உரைத்தலிர்” என நச்சினார்க்கினியரும் எழுதுதலால் அறியலாம்.

இனி, எழுத்திலக்கண வகைகளில் “ஒன்றான வடிவு என்பது வரிவடிவத்தைக் குறிப்பதன்று அது ஒலி வடிவைக் குறிப்பது என்று கருதுவர். இவர்கள் தொல்காப்பியத்தில் “உட்பெறு புள்ளி உருவாகும்மே”, “எகர ஓகரத் தியற்கையும் அற்றே” போன்ற நூற்பாக்கள் வரிவடிவு உணர்த்துகின்றன ஒலி வடிவையே உணர்த்த முடியாது என விளக்கம் சொல்வர். பிறப்பியலில் கூறப்பட்டுள்ளதே என்றால், அது ஒலிபிறக்கும் இடம் முயற்சி பற்றிய கருத்தேயன்றி ஒலி வடிவம் அன்று.

இக்காலத் தமிழெழுத்துக்கள் வட்டெழுத்தின் வளர்ச்சியே என்று கருதுவர். வேறு சிலர் இவ்வட்டெழுத்துக்கள் அசோக மன்னரின் பிராமி எழுத்துக்களிலிருந்து தோன்றி வளர்ந்தன என்பர். ஆனால் பிராமி எழுத்துக்கள் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில்தான் சமணமுனிவர்கள் மூலமாகத் தமிழ்நாட்டில் பரவின. அதற்கு முன்னரே தமிழ் மொழிக்குரிய தனி எழுத்துக்கள் இருந்தன என்பதனைத் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் இவ்வெழுத்துக்களை வட்டெழுத்துகளாகக் கருதுவதால் பிராமி எழுத்துக்களிலிருந்து வட்டெழுத்துக்கள் தோன்றின என்ற கொள்கை பொருந்தாது.

தொல்காப்பிய நூற்பாக்களில் 2, 14, 15, 16, 17, 105 ஆகியன வரிவடிவம் பற்றிக் கூறுவன. தொல்காப்பியர் சுட்டும் வடிவங்களில் எழுத்துக்கள் புள்ளி பெறும் என்பதே மிகுதி.

1.6.1 ஆயத்தத்தின் வடிவம்

குற்றிய லிகரம் குற்றிய லுகரம்

ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன

(தொல். எழுத்து 2)

ஆய்தம் மூன்று புள்ளி (∴) வடிவினையுடையது. அடுப்புக்கூட்டுப்போல மூன்று புள்ளி வடிவு என்பர் நச்சினார்க்கினியர். அவர் தம் காலத்தில் இவ்வெழுத்து நடுவு வாங்கி இட்டெழுதப்பட்டது என்று குறித்துள்ளார். நடுவு வாங்கி இட்டெழுதல் என்பதனை விளக்கும் பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனார் அதன் வடிவம் என்று காட்டுவர். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய காசக்குடிப் பட்டயத்தில், வெ.கா என்பது வெ கா என எழுதப் பெற்றிருத்தலையும் சான்றாக்குவர். ஆய்தத்தை ∴ என இவ்வாறு எழுதுவதே முப்பாற்புள்ளி. இக்காலத்தில் புள்ளியாக இல்லாமல் இம்மூன்றையும் தனித்தனி வட்டமாக்கி ∴ என எழுதுகிறோம். இதனையே நடுவு வாங்கி இட்டெழுது என்று நச்சினார்க்கினியர் குறித்தாரோ என நினைக்க வேண்டியுள்ளது. சிலர் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் ஆகிய மூன்று எழுத்துக்களும் புள்ளி பெறும் என்று பொருள்கொள்வர். சங்கயாப்புடையார், தொல்காப்பியப் பேராசிரியர் சிவஞானமுனிவர் ஆகியோர் இக்கருத்தினர்.

1.6.2 மகரக்குறுக்கத்தின் வடிவம்

உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே

(தொல். எழுத்து 14)

ம என்றும் எழுத்தில் மேலே புள்ளி பெறுவதுடன் உள்ளேயும் புள்ளி பெற்றால் () அது மகரக்குறுக்கம். வீரசோழிய உரையாசிரியர், டாக்டர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார், பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனார் முதலியோர் இந்நூற்பா மகரக்குறுக்கத்தின் வடிவு பற்றிக் குறிப்பிடுவதாகவே கொள்வர். 'மெய்களும் ஒன்றாகிய மகரத்தின் குறுகிய நிலையை அறிந்துகொள்வதற்கெனவே அக்காலத்தார், எல்லா மெய்களும் பெறுதற்குரியதாய தலைப்புள்ளியோடு குறுகிய மகரத்தின் உள்ளேயும் ஒரு புள்ளியை இட்டு வரிவடிவில் அதனைக் குறித்துப் போந்தார்கள் என்பது இச்சூத்திரத்தில் குறிக்கப்பட்டது.

இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் இந்நூற்பா பகரத்திற்கும் மகரத்திற்கும் வரிவடிவ வேற்றுமை பற்றியது என்பர். புறத்தே புள்ளி பெற்றால் (ப) பகரம் என்றும், இப்புள்ளியுடன் அகத்தேயும் புள்ளிபெற்றால் (ப) மகரம் என்றும் காட்டினர். இக்கால ஆய்வாளர்கள் சிலரும் இக்கருத்தினை ஏற்பர். கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டொன்றில் ரு என்பன முறையே ப, ம என்னும் ஒலிகளை குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட எழுத்துக்கள். இவ் வெழுத்துக்களில் (ய) என்பதன் நடுவே உள்ள கோடே தொல்காப்பியர் கூறிய உட்பெறு புள்ளியாக இருக்கலாம் எனக் கல்வெட்டாய்வாளர் டாக்டர் இரா. நாகசாமி எழுதியுள்ளார்.

1.6.3 மெய்யெழுத்துக்களின் வடிவம்

மெய்யெழுத்திற்கு மற்றொரு பெயர் புள்ளி. இப்பெயராலயே இது புள்ளி பெறும் என அறியலாம். தொல்காப்பியர்

மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல் (தொல். எழுத்து 15) என்பர்.

1.6.4 எகர ஓகர வடிவம்

எகர ஓகரங்கள் புள்ளி பெறும்,

எகர ஓகரத்து இயற்கையும் அற்றே

(தொல். எழுத்து 16)

என்பது தொல்காப்பியம். பழங்காலத்தில் எ, ஏ என்ற இரண்டெழுத்துக்களுக்கும் எ

என்ற ஒரே வடிவம், ஒ, ஓ என்ற இரண்டெழுத்துக்களும் ஒ என்ற ஒரே வடிவம் இருந்தன. இவ்வடிவ ஒற்றுமையால் இவற்றில் குற்றெழுத்து எது, நெட்டெழுத்து எது என்ற வேறுபாடு வெளிப்படவில்லை. இவற்றை வேறுபடுத்தவே குற்றெழுத்தாகிய எ, ஓ என்பனவற்றின் மீது புள்ளி எ, ஓ இடப்பட்டது. நந்திவர்மன் கல்வெட்டில் (கி.பி. 800-840) இவ்வடிவம் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளது. புள்ளி பெற்றுக் குறிலையும் புள்ளி பெறாமல் நெடிலையும் காட்டிய இவ்வெழுத்துக்கள் வீரமாமுனிவரால் எ, ஏ, ஓ, ஔ என வடிவில் மாற்றப்பட்டன. ஆனால் மு. இராகவையங்கார் வீரமாமுனிவருக்கு முற்பட்ட கல்வெட்டுக்களிலேயே நெடிலுக்குக் கீழ்க்கோடு இருப்பது காணப்படுகின்றது என்பர்.

1.6.5 உயிர்மெய்யின் வடிவம்

தொல்காப்பியர் மெய்யும் உயிரும் கூடி ஒலிக்கும் இயல்பினைக் கூறுமிடத்து உயிர்மெய்யின் வடிவத்தையும் சுட்டுவர். மெய்கள் அகரத்தோடு சேரும்போது புள்ளியை இழக்கும் என்பதும் ஏனைய உயிர்களோடு சேரும்போது வடிவு மாறுபடும் என்பதும் நூற்பா.

புள்ளி யில்லா எல்லா மெய்யும்

உருவுரு வாகி அகரமோ டுயிர்த்தலும்

ஏனை உயிரோடு உருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்

ஆயீ ரியல உயிர்த்த லாதே. (தொல். எழுத்து 17)

இந்நூற்பாவிற்கு உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கத்தால் உயிர்மெய்யின் வடிவங்கள் சிலவற்றை அறிகின்றோம்.

- 1) மெய்கள் அகரத்துடன் சேரும்போது அம்மெய்கள் புள்ளியை மட்டும் இழக்கும். (கூஅ-க)
- 2) மெய்கள் ஏனைய உயிர்களுடன் சேரும்போது மெய்யின் வடிவம் வேறுபடும்.
 - i. மேல் விலங்கு பெறுதல் (கி, கீ)
 - ii. கீழு விலங்கு பெறுதல் (கு, கூ)
 - iii. கோடு பெறுதல் (கெ, கே) (கோடு-கொம்பு)
 - iv. புள்ளி பெறுதல் (க. – கா)
 - v. புள்ளியும் கோடும் உடன் பெறுதல் (கெ – கொ)

“அருகே பெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாக எழுதினார் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதனால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் உயிர்மெய்க்குப்பின் புள்ளியாக இருந்து நச்சினார்க்கினியர் காலத்தில் காலாக (ஈ) மாற்றம் பெற்றது என அறியலாம்.

1.6.6 குற்றியலுகரத்தின் வடிவம்

குற்றியலுகரம் புள்ளிபெறும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து.

குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப (தொல். எழுத்து 105)

ஆனால் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் குற்றியலுகரம் புள்ளி பெறாது என்பர். பேராசிரியர் குற்றியலுகரமும் புள்ளி பெறும் என்றும் கருதினார். இவருக்கு முற்பட்ட இளம்பூரணர் காலத்தில் குற்றியலுகரம் புள்ளியிட்டு எழுதப்பெறவில்லை. அதனாலேயே இளம்பூரணர் புள்ளி பெறாது என்றார்.

தொல்காப்பியர் மெய்யெழுத்துக்களும் எகரம் ஓகரம் ஆகிய குற்றெழுத்துக்களும் ஆய்தம், மகரக்குறுக்கம், குற்றியலுகரம் ஆகிய

சார்பெழுத்துக்களும் புள்ளிபெறும் எனக் கூறுவதால் குறைந்த மாத்திரையையுடைய எழுத்துக்கள் புள்ளிபெற்றன என்பது தெரிகின்றது.

1.7 எழுத்துக்களின் மயக்கம்

நூன்மரபில் நூற்பா 22 முதல் 30 வரை அமைந்த ஒன்பது நூற்பாக்களும் மெய்மயக்கம் பற்றியன. எழுத்துக்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து சொல்லாகும்போது எவ்வெவ்வெழுத்துக்கள் எவ்வெவ்வெழுத்துக்களோடு இணைந்துவரும் என்று கூறுவதை மயக்கம் என்பர். மயக்கம் - புணர்ச்சி, கலத்தல்.

சொல்லில் எழுத்துக்கள் இணையும்போது 1) உயிரொடு உயிர் 2) உயிரொடு மெய் 3) மெய்யொடு மெய் 4) மெய்யொடு உயிர் என நான்கு வகையாக இணையும். உயிரொடு உயிர் இணையும்போது இடையே உடம்படுமெய் தோன்றும். இது பகுபதத்தின் இயல்பு. பகாப்பதத்தில் உயிரும் உயிரும் மயங்குவதில்லை. ஆதலின் உயிரொடு உயிர் இணைந்து நிற்கும் மயக்கத்திற்கு இடமின்று, உயிரொடு மெய்யும், மெய்யுடன் உயிரும் மாறிமயங்கும் மயக்கம் பலவகைப்படுமாதலால் வரையறுத்துக் கூறுதல் இயலாது. எனவே மெய்யொடு மெய் மயங்கும் மயக்கத்தையே எடுத்துக்கொண்டு மெய்மயக்கம் விளக்கும்.

நச்சினார்க்கினியர் இம்மயக்கம் மூவகைத்து என்பர். 1) தனிமெய் பிறமெய்யோடும் தன்மெய்யோடும் மயங்குவது 2) உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடும் மயங்குவது 3) உயிர் உயிர்மெய்யோடும் தனிமெய்யோடும் மயங்குவது. இவ்வரையறை, பொருத்தமாக இல்லை என்பர் பேராசிரியர் க. வெள்ளைவாரணனர்.

1.7.1 மெய்மயக்கம்

“மொழியமைப்பில் மெய்மயக்கம், சிறப்பிடம் பெறத்தக்கது. இது ஒலியின் சேர்க்கையை விளக்குவது மொழியின் இயல்பை, அதனை ஒலிப்பாரின் உடற்கூற்றை வெளிப்படுத்துவது, ‘காட்சி’ என்னும் சொல்லில் ஒலிப் பொருத்தம் உள்ளது. இதனையே ‘காட்சி’ என்று சொன்னால் அது சொல்லாகவோ தமிழாகவோ தெரிவதில்லை. இதனால் எந்த ஒரு சொல்லாயினும் ஓர் ஒலிக்கும் அதனோடு தொடர்ந்துவரும் ஒலிக்கும் இசைவு வேண்டும் என அறிகின்றோம். இவ்விசைவோ மெய்மயக்கம். இது மொழியின் காலவளர்ச்சி காண்பதற்கும் புதுச்சொல் படைத்தற்கும் அடித்தளம்.

பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழாக்கியிருக்கும் அமைப்பினைப் பார்த்தால் சொல்லாக்கத்திற்கு மெய்மயக்கம் எவ்வளவு இன்றியமையாதது என அறியலாம். ‘மந்திரம்’ என்று சொல்வதில்லை. ‘தர்’ இணைந்து ஒலிக்காமையால் ‘மந்திரம்’ என்போம். இம்மாற்றம் மெய்மயக்கத்தின் விளைவல்லவா? கல்தாழை – கற்றாழை என்றே வரும். காரணம் ‘ல்த்’ என்னும் மெய்கள் மயங்கி நிற்கா. எனவே சொற்களின் புணர்ச்சிக்கும் மெய்மயக்கமே அடிப்படை. ‘பாணினியார் இயற்றிய வடமொழிப் பேரிலக்கணத்தில் மெய்மயக்கங்கள் கூறப்பெறவில்லை என்பது தெரிகின்றது. இங்ஙனமாகத் தமிழ் ஒலிக்கண இயல்புகளில் ஒரு முக்கிய அம்சம் எனக் கருதத்தக்க இப்பகுதி தொல்காப்பியம் ஆகிய தமிழிலக்கணங்களில் மாத்திரமே காணப்பெறுகிறது என்பர் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை. மேலும் இம்மெய்மயக்கங்கள் பற்றிய நூற்பாக்களில் என்மனார் புலவர், என்ப என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை. உரையாசிரியர்களும் இப்பகுதிகளுக்குப் பிற நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டவில்லை. இவற்றால் இவ்வொலிக்கண நுட்பங்களை முதன்முதலில் தொல்காப்பியரோ ஆராய்ந்து வெளியிட்டிருக்கலாம் என்றும் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை கூறுவர். இதனால் மெய்மயக்கத்தின் அவசியத்தை உணரலாம். ஆறுமுகநாவலர், தம் இலக்கணச் சுருக்கத்தில் மெய்மயக்கம் பற்றிக் கூறாமல்

விடுத்தது சிந்திக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியர் மெய்ம்மயக்கத்தை, 1) மெய்ம்மயக்கு 2) உடனிலை என இரு வகையாகப் பகுப்பர்; நன்னூலாரும் இவ்வாறே கூறுவர். வீரச்சோழியம் இப்பெயர்களைக் கூறாமல் மெய்ம்மயக்கங்களை ஏற்கும். நேமிநாதத்தில் மெய்ம்மயக்கம் சொல்லப்படவில்லை. பிற்காலத்தில் உரையாசிரியர்கள் மெய்ம்மயக்கு என்பதனை வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் என்றும், உடனிலை என்பதனை உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் என்றும் பெயரிட்டனர். தனிமெய் பிறமெய்யோடு மயங்குவது வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம், தனிமெய் பிறமெய்யோடு மயங்குவது உடனிலை மெய்ம்மயக்கம்.

உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் - புநஅடையெவழை

வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் - மேபுநஅடையெவழை

தொல்காப்பியர் கூறிய மெய்ம்மயக்க நூற்பாக்களில் ஒரு நூற்பா, மெய் மயக்கத்தை இரண்டாக வகைப்படுத்துவது, ஏழு நூற்பாக்கள் வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் கூறுவன, ஒரு நூற்பா, உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் பற்றியது.

1.7.2 வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம்

1. டக் - கட்க	2. ட்சி - கட்சி
3. ட்ப் - கட்ப	27. ண்வ - எண்வட்டு
4. ற்க் - கற்க	28. ந்த் - கந்தன்
5. ற்ச் - முயற்சி	29. ந்ய் - பொருந்யாது (இளம்பூரணர்)
6. ற்ப் - கற்ப	30. ம்ப் - கம்பன்
7. ல்க் - வெல்க	31. முய் - திரும்பாது
8. ல்ச் - வல்சி	32. ம்வ் - நிலம்வலிது (இளம்பூரணர்)
9. ல்ப் - செல்ப	33. ன்ற் - மன்றம்
10. லய் - கொல்யானை	34. ன்க் - புன்கு
11. லவ் - கொல்வ	35. ன்ச் - புன்செய்
12. ள்க் - கொள்க (இளம்பூரணர்)	36. ன்ஞ் - மென்ஞாண்
13. ள்ச் - நீள்சினை	37. ன்ப் - அன்பு
14. ள்ப் - கொள்ப	38. ன்ம் - வன்மை
15. ள்ய் - வெள்யாது	39. ன்ய் - இன்யாழ்
16. ள்வ் - கள்வன்	40. ன்வ் - புன்வரகு
17. ங்க் - கங்கன்	41. வ்ய் - தெவ்யாது (இளம்பூரணர்)
18. ஞ்ச் - கஞ்சன்	42. ய்க் - ஆய்க
19. ஞ்ய் - உரிஞ்யாது (இளம்பூரணர்)	43. ய்ச் - எய்திலை
20. ண்ட் - கண்டன்	44. ய்த் - ஆய்தல்
21. ண்க் - எண்கு	45. ய்ந்-ஆய்நர்
22. ண்ச் - வெண்சாந்து	46. ய்ப் - ஆய்பவை
23. ண்ஞ் - வெண்ஞாண்	47. யம் - வாய்மை
24. ண்ப் - பண்பு	48. ய்வ் - தெய்வம்
25. ண்ம் - வெண்மை	49. ய்ஞ் - பாய்ஞுகிழி
26. ண்ப் - மண்யாறு	50. ய்ஞ் - வேய்ங்ஙனம்

51. ிக் - ஆர்க	61. ழ்க - ஆழ்க
52. ிச் - வார்சிலை	62. ழ்ச் - வாழ்சேரி
53. ிர்த் - ஆர்தல்	63. ழ்த் - ஆழ்தல்
54. ிர்த் - ஆர்தர்	64. ழந் - ஆழநர்
55. ிர்ப் - ஆர்பவை	65. ழ்ப் - ஆழ்பவை
56. ிரம் - நேர்மை	66. ழம் - கீழ்மை
57. ிர்ய் - போர்யானை	67. ழய் - வீழ்யானை
58. ிர்வ் - சேர்வது	68. ழவ் - வாழ்வது
59. ிர்ஞ் - நேர்ஞெகிழி	69. ழஞ் - வாழ்ஞெண்டு
60. ிர்ங் - வேர்ங்ஙனம்	70. ழங் - வேழ்ங்ஙனம்

மேற்காட்டிய எழுத்துக்காட்டுக்களில் கொல்யானை, நீள்சினை போன்றன புணர் மொழிகள். ஏனைய தனிமொழிகள். இவ்வாறு இருவகை அமைப்புகளிலும் எழுத்துக்காட்டுகள் தந்துள்ளமையால் மெய்மயக்கம் தனிமொழிக்குரியதா புணர்மொழிக்குரியதா என்பது ஆய்வுக்கு உரியது. இளம்பூரணர், மெய்மயக்கம் புணர்மொழிக்கும் ஒரு மொழிக்கும் பொது என்னும் கருத்தினர். நச்சினார்க்கினியர் ஒரு மொழிக்கு உரியது என்னும் கொள்கையர். மேலும் புணர்மொழிக்கண் காட்டுவது குற்றம் என்றும் கூறுவர். தொல்காப்பியர் இரு மொழிபுணர்தல் பற்றிப் புணரியல் என வேறோர் இயல் கூறியிருத்தலால் நூன்மரபிலும் மெய்மயக்கம் புணர்மொழிக்குரியது என்றல் பொருந்தாது என்பர்.

எனவே தொல்காப்பியர் கொள்கை, மெய்மயக்கம் தனிமொழிக்குரியது என்பதே. அவ்வாறானால் நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் மெய்மயக்கங்கள் சிலவற்றிற்குப் புணர்மொழியைக் காட்டுவானேன்? அவர் காட்டும் புணர்மொழிகள் கொல்யானை போன்ற வினைத்தொகைகளும் வெல்யாறு போன்ற பண்புத்தொகைகளும் ஆகும். இத்தொகைகளை நிலைமொழி வருமொழிகளாகப் பிரித்துப் புணர்த்தற்கு இயையாத மருஉமொழிகள் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. இக்கருத்தால் இவற்றைத் தனிமொழிகளாக ஒரு மொழிகளாகக்கொண்டு நச்சினார்க்கினியர் உதாரணம் காட்டினார். இனி அவரே ஒரு மொழிக்கண்ணும் மயங்குவன இருந்திருக்க வேண்டும். அவை வழக்கொழிந்தன என்றும் கூறுவர். இலக்கணம் என்பது வழக்கும் செய்யுளும் ஆராய்ந்து எழுதப்படுவது என்ற கொள்கையில் நச்சினார்க்கினியர் அழுத்தம் கொண்டதால் வழக்கிலும் செய்யுளிலும் சான்று கிடைக்காதபோது இக்காலத்தில் இறந்தன என்றார். இங்கே இலக்கண ஆசிரியன் படைப்புத்திறனை நோக்க வேண்டும். இலக்கண ஆசிரியன் தான் அறிந்த மொழியமைப்புக்கு அப்படி அப்படியே விதி செய்வதில்லை. விதி செய்யும்போது பொதுமைப்படுத்தியும் எளிமைப்படுத்தியும் எழுதுதல் இலக்கணநெறி இந்நெறி தழுவினே தொல்காப்பியர் ல்ச், ள்ச், ள்ய், ண்ச் போன்ற மெய்மயக்கங்களையும் சேர்த்தனர். இவற்றிற்குச் சான்றுகள் தொல்காப்பியத்திலோ சங்க இலக்கியங்களிலோ இல்லாமையால் தொல்காப்பியரின் நெறி தவறு என முடிவுகட்டுதல் கூடாது. எனவே தொல்காப்பியர் மெய்மயக்கத்தினைத் தனிமொழிக்கு உரியதாகவே கூறியுள்ளார் என உணரலாம்.

1.7.3 உடனிலை மெய்மயக்கம்

ர, ழ என்னும் இரண்டு மெய்களும் அல்லாத பதினாறு மெய்களும் உடனிலை மெய்மயக்கத்திற்குரியன.

க்க - காக்கை	ப்ப - அப்பு
ங்ங - எங்ஙனம்	ம்ம் - அம்மை
ச்ச - பச்சை	ய்ய - வெய்யர்
ஞ்ஞ - பஞ்ஞை	ல்ல - எல்லி
ட்ட - பட்டை	வ்வ - எவ்வி
ண்ண - மண்ணை	ள்ள - கள்ளி
த்த - தத்தை	ற்ற - கொற்றி
ந்ந - வெந்நெய்	ன்ன - கன்னி

இவற்றில் வெந்நெய் என்பது புணர்மொழியில் வந்துள்ளது. 'ந்ந' தனிமொழியில் வருவதற்குச் சான்று கிடைக்கவில்லை. டாக்டர் செ.வை. சண்முகம் அவர்கள், முந்நீர் என்னும் சொல்லைத் தனிமொழியாகக் கொள்ளலாம் என எண்ணுவார். அவ்வாறாயின் தொல்காப்பியர் 'முந்நீர் வழக்கம்' என ஆண்டிருப்பதே சான்று. பிற்காலத்தில் அந்நியர் என்பதில் 'ந்ந' மயக்கம் உள்ளது.

மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டில் க, ச, த, ப என்ற நான்கும் உடனிலை மெய்மயக்கத்திற்கே உரியன. இதை தம்மொடு தாமே மயங்குவன. ர, ழ என்ற இரண்டும் வேற்றுநிலை மெய்மயக்கத்திற்கே உரியன. இவை தம்மொடு பிறவே மயங்குவன. இவ்வாறும் நீங்கலாக உள்ள ஏனைய 12 மெய்களும் உடனிலை மெய்மயக்கத்திற்கும் வேற்றுநிலை மெய்மயக்கத்திற்கும் உரியன. இவை தம்மொடு தாமும் தம்மொடு பிறவும் மயங்குவன.

தன்மதிப்பீடு: 1

கீழ்வரும் வினாக்களுக்கு விடை அளிக்கவும்

1. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையையும் சார்பெழுத்துக்களின் வகைகளையும் குறிப்பிடுக.
2.
3. தமிழில் உள்ள உயிரெழுத்துக்களையும் மெய்யெழுத்துக்களையும் எவ்வாறு பாகுபடுத்தலாம்?
4.
5. உடனிலை மெய்மயக்கத்தை உதாரணம் தந்து விளக்குக.
6.

1.8 மொழிமரபு பெயர்க்காரணம்

“மொழிகளுக்கு எழுத்தால் வரும் மரபு உணர்த்தினமையின் மொழிமரபு எனப்பட்டது. இதனுள் கூறுகின்றது. தனி நின்ற எழுத்திற்கு அன்றி மொழியிடை எழுத்திற்கு என உணர்க” என்பர் இளம்பூரணர். இதனால் நூன்மரபு என்பது, தனி எழுத்தின் இலக்கணம் கூறுவது என்பதும் மொழிமரபு என்பது மொழியில் (சொல்லில்) அமைந்த எழுத்தின் இலக்கணம் கூறுவது என்பதும் பெறப்படும்.

“எழுத்தானாம் மொழியது மரபு உணர்த்துகின்றமையின் மொழிமரபு எனக் காரணப் பெயர்த்தாயிற்று” என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவர் எழுத்தால் ஆகிய சொல்லின் மரபுகளைக் கூறுவது எனக் கருதுகின்றார். இவரது கருத்து, இளம்பூரணர் உரையை அடியொற்றியதாயினும் இளம்பூரணர் சொல்லில் அமைந்த எழுத்துக்களின் தன்மையை ஆராய்வது இவ்வியல் எனக் கருத, இவரோ சொல்லினது இயல்பினை ஆராய்வது என எண்ணுகிறார். இவ்வகையில் இளம்பூரணர் விளக்கமே ஏற்புடையதாக உள்ளது.

1.8.1 மொழிமரபு இயல்வைப்பு

நூன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல் ஆகிய மூன்று இயல்களும் கூறும் இலக்கணம் கருவி இலக்கணம் ஆகும். இது பொதுக்கருவி எனப்படும். இவ்வகையில் இவ்வியல்கள் தொடர்புபட்டிருந்தாலும் வேறுபாடு உடையன. ஆதலால் இவற்றை ஓரியலாகக் கூறாமல் மூன்று தனி இயல்களாக அமைத்தார். சொல்லதிகாரத்தில் வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளி மரபு ஆகிய மூன்று இயல்களும் வேற்றுமை இலக்கணம் பற்றியன என்றாலும் இவை தம்முள் வேறுபாடுடைய காரணத்தால் மூன்று இயல்களாக அமைந்தமை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தகும். எழுத்துக்களை உணர்த்திப் பிறப்பு உணர்த்த வேண்டுமாதலால் முதலில் தனி எழுத்துப் பற்றியும் அடுத்து மொழிக்கண் வரும் எழுத்துப்பற்றியும் பின் அவை பிறக்கும் முறை பற்றியும் இலக்கணம் வகுத்தார்.

1.8.2 மொழிமரபு – நூன்மரபின் ஒழிபா?

இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் மொழிமரபின் முதல் ஒன்பது நூற்பாக்களை “நூன்மரபின் ஒழிப்பு” எனக் கருதுவர். இதனால் மூவகைச் சார்பெழுத்து, அளபெடை, இனவெழுத்துப் பற்றிய ஒன்பது நூற்பாக்களும் நூன்மரபில் இடம் பெறத்தக்கனவாயினும் அவ்வியல் தனி எழுத்தின் இலக்கணம் கூறுதலால் அங்கு இடம் பெறாமல் எஞ்சி நின்று மொழிமரபில் முன்வைக்கப்பெற்றன என அவர்கள் கருதியமை வெளிப்படும், மூவகைச் சார்பெழுத்து முதலியன, மொழிமரபில் உணர்த்தினார் எனக் கொள்வதே பொருந்தும்.

1.9 மொழிமரபு – பகுப்பு

இவ்வியல் கூறும் செய்திகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு ஒன்பது வகையாகக் குறிப்பிடலாம்.

1. சார்பெழுத்துக்கள்
2. மூவகை மொழிகள்
3. மெய்களின் இயக்கம்
4. மெய்மயக்கம்
5. அளபெடை
6. மகரக்குறுக்கம்

7. போலி
8. மொழிமுதல் எழுத்துக்கள்
9. மொழியிறுதி எழுத்துக்கள்

இவற்றில் மொழிமுதல், மொழியிறுதி எழுத்துக்கள் பற்றிய நூற்பாக்களே மிகுதி. இவ்விலக்கணம் மொழியின் கட்டுக்கோப்புப் பற்றியதாதலின் தொல்காப்பியர் இதனை வரையறைப்படுத்துவர்.

1.9.1 சார்பெழுத்துக்கள்

சார்பெழுத்து என்றவுடன் பத்து என்ற எண்ணிக்கையே நினைவிற்கு வரும். இந்நினைவை உண்டாக்கியவர் நன்னூலார். தொல்காப்பியர் சார்ந்து வரல் மரபு என்று கூறும் சார்பெழுத்துக்கள் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றே.

தொல்காப்பியர் கூறும் சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றிலும் குற்றியலிகரம் முறை வைப்பால் முற்பட்டதாயினும் குற்றியலுகரம் அறிந்தபின் குற்றியலிகரம் அறிதல் எளிது.

1.9.1.1 குற்றியலுகரம்

ஒரு மாத்திரையுடைய உகரத்தைக் காட்டிலும் குறைந்த மாத்திரை அளவினது குற்றியலுகரம் என்பது பொதுவான விளக்கம். இதனைக் குற்றுகரம் என்றும் கூறுப. இதற்கு மாத்திரை, அரை.

நெட்டெழுத் திம்பரும் தொடர்மொழி ஈற்றும்

குற்றிய லுகரம் வல்லா றார்ந்தே (மொழி 3)

இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமார் உண்டே

கடப்பா டறிந்த புணரிய லான (மொழி 4)

குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்

ஒற்றிய நகரமிசை நகரமேடு முதலும் (மொழி 34)

முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅது

அப்பெயர் மருங்கின் நிலையிய லான (மொழி 35)

குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப

ஈரெழுத் தொருமொழி உயிர்தொடர் இடைத்தொடர் (புண. 3)

ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொடர்

ஆயிரு முன்றே உகரம் குறுகிடன் (குற்றி. 1)

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா இறுதியும் உகரம் நிறையும (குற்றி. 2)

வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித்

தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்தே (குற்றி. 4)

தொல்காப்பியர் கூறும் இவ்வெட்டு நூற்பாக்களும் குற்றியலுகரத்தின் இலக்கணம் கூறுவன் வெவ்வேறு இயல்களில் அமைந்தன் ஆயினும் தொகுத்து நோக்குதற்கு உரியன.

தொல்காப்பியத்தில் ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம், புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம், மொழிமுதற் குற்றியலுகரம் என மூவகைப் பகுப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

தனி நெட்டெழுத்தின் பின்னரும் ஐவகைத் தொடர்மொழியின் இறுதியிலும் வல்லின மெய்யைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு குற்றியலுகரம் வரும். இதுவே ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம்.

ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம்

1. நாகு – நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரம் (ஈரெழுத்தொருமொழியில் வந்தது)
2. வரகு – உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரம்
3. தெள்கு - இடைத்தொடர்க் குற்றியலுகரம்
4. எ.கு – ஆய்தத் தொடர்க்குற்றியலுகரம்
5. கொக்கு – வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம்
6. குரங்கு – மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம்

முற்றியலுகரமும் குற்றியலுகரமும்

முற்றியலுகரத்திற்கும் குற்றியலுகரத்திற்கும் உரிய வேறுபாட்டினைக் கூறும் நச்சினார்க்கினியர், முற்றியலுகரத்தின்முன் உயிர்வரின் அவ்வுயிர் ஏறி முடியாது குற்றியலுகரத்தின் முன் உயிர்வரின் அவ்வுயிர் ஏறிமுடியும் என்பர்.

‘குற்றுகரத்திற்கு முன்னர் வந்த உயிரேறி முடிய அரை மாத்திரையாய் நின்றலும், முற்றுகரத்திற்கு முன்னர் வந்த உயிரேறி முடியாமையும் தம்முள் வேற்றுமை’ (மொழி 3 உரை)

இதனால் இவ்வுகரங்கள் புணர்ச்சியில் வேறுபட்டன என அவர் கருதுவது வெளிப்படும், தொல்காப்பியரும் இப்புணர்ச்சி வேறுபாட்டினை நினைத்திருக்க வேண்டும். முற்றியலுகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி விதிகளை உயிர் மயங்கியலில் கூறியவர். குற்றியலுகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி விதிகளுக்குக் குற்றியலுகரப் புணரியல் எனத் தனியே ஓரியல் அமைத்தது இதற்குச் சான்று.

இதழ் குவித்துக் கூறினால் முற்றியலுகரம் என்றும் இதழ் குவியாமல் கூறினால் குற்றியலுகரம் என்றும் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் வேறுபாடு காட்டுவர் (தொல். எழுத்து 68 உரை) இதனால் உகர ஈற்றுச் சொற்கள் குற்றியலுகரமாக ஒலிப்பின் ஒருபொருளும் முற்றியலுகரமாக ஒலிப்பின் ஒரு பொருளும் தரும் என்பதாம். எடுத்துக்காட்டாகக் காது, சுட்டு என்பனவற்றை இதழ்குவியாமல் குற்றியலுகரமாக ஒலித்தால் அவை (கொல்லுதல், சுட்டுதல்) தொழிற்பெயராக வரும். இதழ்குவிழ்ந்து முற்றியலுகரமாக ஒலித்தால் அவை (கொல்வாயாக, காட்டுவாயாக) ஏவல் வினையாகவும் வரும். ஆதலின் இவ்விரு உகரங்களும் ஒலிக்கு முறையால் பொருள் வேறுபாடும் தருவன.

இதழ்குவித்துக் கூறினால் ஒரு பொருள். இதழ்குவியாமல் கூறினால் மற்றொரு பொருள் என இளம்பூரணர் கொண்டாலும் அவர் இவ்வேறுபாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள் தரவில்லை. நச்சினார்க்கினியரோ காது கேட்டு, முருக்கு, தெருட்டு என உதாரணங்கள் கொடுப்பார்.

நச்சினார்க்கினியர் உதாரணமாகக் காட்டிய காது, சுட்டு முதலிய சொற்களது இக்காலத்தில் ஒலியெழுத்தும் மூலமாக வேறுபடுத்துகின்றோம். தொல்காப்பியர் ‘தபு என்ற சொல்லிற்கு இலக்கணம் கூறும்போது அது இருநிலையில் வரும் என்பர். இதனை விளக்கும் உரையாசிரியர்கள் தபு எனப்படுத்துச் சொன்னால், “நீ சா” எனத் தன்வினை என்றும், எடுத்துச் சொன்னால் நீ ஒன்றனைச் சாகச் செய் எனப் பிறவினை என்றும் எழுதியுள்ளனர் இந்நூற்பாவிடற்கு அடிக்குறிப்பு எழுதின தேவநேயப்பாவாணர். இதனால் ஆங்கிலத்திற்போல பண்டைத் தமிழிலும் அசையமுத்தம் (யுஉஉநவெ) ஒரு சொல்லின் வகையையும் பொருளையும் வேறுபடுத்திற்று என்பதை அறியலாம் என்று விளக்குவர். இத்தகைய ஒலியழுத்த வேறுபாட்டையே நச்சினார்க்கினியர், இறுதியில் உள்ள உயிரொலி வேறுபாடாக, பொருள் வேற்றுமையும் புணர்ச்சி வேற்றுமையும் உடையதாகக் காட்டுவதற்குக் கொண்டுவிட்டாரோ என்று நாம் நினைக்கலாம்.

உகரத்தின் குறுக்கமா?

“சந்தனக்கோல் குறுக்கினவிடத்துப் பிரப்பங்கோல் ஆகாது. அதுபோல இகர உகரங்கள் குறுக்கினவிடத்தும் அவை உயிர் ஆகற்பாலன” - இளம்பூரணர் (தொல். எழுத்து 2 உரை)

“சந்தனக்கோல் குறுக்கினால் பிரப்பங்கோல் ஆகாது. அதுபோல உயிரது குறுக்கமும் உயிரேயாம்” - நச்சினார்க்கினியர் (தொல். எழுத்து 2 உரை)

இவ்விளக்கங்கால் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் என்பன இகர உகரங்களின் குறுகிய ஒலிகளாக அவர்கள் நினைத்தார்கள் எனக் கருதலாம்.

உயிரெழுத்தா? மெய்யெழுத்தா?

“சு”வில் முடியும் சொற்கள் இரண்டே என்றும் “பு”வில் முடியும் சொல் ஒன்றே என்றும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்நூற்பாக்களின்படி தொல்காப்பியர் முசு, உசு, தபு ஆகிய சொற்களையே உகர உயிர் ஈற்றுச் சொற்களாகக் கொண்டுள்ளார் என்பது தெளிவாகின்றது. குற்றியலுகர ஈற்றில் முடியும் ஆக, நஞ்சு, உப்பு, கப்பு போன்ற சொற்களை உயிரீற்றுச் சொற்களாகத் தொல்காப்பியர் கருதவில்லை. மேலும் மெய்யெழுத்துப் போலக் குற்றியலுகரமும் அரை மாத்திரையுடையது. செய்யுளிலும் இவ்விரண்டின் மாத்திரை அளவினைக் கணக்கிடுவதில்லை. தொல்காப்பியர் குற்றியலுகரத்தின் மெய்யையும் புள்ளி ஈறாகவே கருதியுள்ளார். மெய்யின் முன்வரும் உயிர் அதன்கண் ஏறி ஒன்றுவதுபோலக் குற்றியலுகரத்தின் முன்வரும் உயிரும் அதன்மீது ஒன்றி இயைகிறது. இத்தகைய இயல்புகளால் குற்றியலுகரம் உயிர்ப்பண்பினும் மெய்ப்பண்பு மிகுதியும் உடையது எனத் தொல்காப்பியர் கருதுகிறார் எனக்கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு விளக்கம் தந்தாலும் புள்ளி பெறும் வடிவ இயல்புகொண்டு மெய் என்றல் பொருந்தாது. ஏனெனில் எ, ஓ ஆகிய உயிரெழுத்துக்களும் புள்ளி பெற்றன என்று அறிகின்றோம். உயிரேற இடம் கொடுத்தால் மெய் என்பது பொருந்தாது. முற்றியலுகரம் கூட (கதவுஅழகுறீகதவழகு) உயிரேற இடங்கொடுக்கும். மேலும் குற்றியலுகரம் உயிரோடு சேரும்போது குற்றுகர ஓசையும் உயிரோசையும் கூடியே ஒலிக்கும். மெய்யொலி வருவதில்லை. ஆதலால் மெய் என்பது ஏற்புடைத்தன்று. அரை மாத்திரை அளவு என்பதால் மட்டும் மெய்யாகக் கொள்ள முடியாது. விடுப்பொலியாக வருவதால் அது அரை மாத்திரை பெற்றதேயன்றி மெய்ப்பண்பு கொண்டமையால் அன்று.

குற்றியலுகரம் என்னும் பெயரே இதனை உயிர் என்று காட்டும்.

“ஊர்ந்த எனவே குற்றியலிகரமும் உயிரென்பது பெற்றாம் உயிர்க்கல்லது ஏறுதல் இன்மையின்” (மொழி 1) என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுத்துதலால் குற்றியலுகரமும் உயிரென்பது பெறப்படும்.

தொல்காப்பியர் புணரியலில் (1) மொழிமுதல் எழுத்துக்களையும் மொழியிறுதி எழுத்துக்களையும் வரையறுத்துக் கூறும்போது குற்றியலுகரத்தைத் தனியெழுத்தாகக் கணக்கிடுகின்றார். மேலும் ஈற்றெழுத்தைக் கொண்டு புணர்ச்சி விதியமைக்கும்போது உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல்களுக்கு வேறாகக் குற்றியலுகரப் புணரியல் அமைக்கின்றார். நன்னூலைப் போலக் குற்றியலுகர விதிகளை உயிர்மயங்கியலில் சேர்த்திலர். இதனால் உயிருக்கும் மெய்க்கும் வேறாகக் தொல்காப்பியர் கருதினார் என நினைக்கலாம். ஆனால் அவரே “எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும் மெய்யே உயிர் என்று ஆயிரியல்” (புணரியல்.1) என்பதால் உயிரும் மெய்யுமே மொழிக்கு முதலிலும் இறுதியிலும் வரும் என்று வரையறுத்து விடுகின்றார். அவ்வாறாயின் குற்றியலுகரத்தை உயிரில் அடக்குவதா? மெய்யில் அடக்குவதா?

தொல்காப்பியர் ‘உகரந்தானே குற்றியலுகரம்’ (சொல். 123) என்றாற்போலக் குற்றியலுகரத்தை உயிரின் பாற்படுத்து நாற்பா செய்தமையாலும், குற்றியலுகரமும் ஏனைய உகரம்போல, உடம்படுமெய் பெறுதலை அவர் இயற்றிய நாற்பாக்கள் காட்டுகின்றமையாலும், அவர் இதனை உயிரெழுத்தாகவே கருதினார்.

குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி

உயிரோடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே. (மொழி 5)

என்னும் நாற்பாவில் குற்றியலுகரத்தை உயிர் என்றே சுட்டுகின்றார். எனவே குற்றியலுகரம் உயிரெழுத்தே ஆகும்.

குற்றியலுகரத்தின் முன் உயிர்

குற்றியலுகரத்தின் முன் உயிர் வந்தால் குற்றியலுகரத்தின் நிலைமை என்ன? குற்றியலுகர ஈற்றின் முன் உயிர் முதன்மொழிவந்தால் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரம் கெடாமல் அவ்வுகரத்துடன் உயிர் ஏறி முடியும் என்பது ஒரு கொள்கை. இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், வெள்ளைவாரணனார் ஆகியோர் இக்கொள்கையர். நாகு என்னும் குற்றியலுகரத்தின் முன் அரிது என்னும் வருமொழி புணரின் அம்மொழியிலுள்ள அகரம், குற்றியலுகரத்தோடு கூடி நிற்கும் என்பதாம்.

“உயிரேறுங்கால் குற்றுகரம் கெட்டுப்போக நின்ற ஒன்றின்மேல் உயிரேறிற்று என்று கொள்ளற்க. நாகரிது என்புழி முன்னர்க் குற்றுகர ஓசையும் பின்னர் உயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்டும் கூடி நின்றல்லது அப்பொருள் உணர்த்தலாகாமையின், இ.து உயிரோடும் கூடி நிற்கும் என்றார்” நச்சினார்க்கினியர் (எழுத்ததிகாரம் 105 உரை).

குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப

என்னும் இந்நாற்பா, கருத்து வேறுபாட்டிற்கு இடமானது, ‘அற்றென மொழிப என்னும் மாட்டேறு. 3). இதற்கு முன் உள்ள,

அவற்றுள்,

மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்

என்னும் நாற்பாவைத் தழுவியது. எனவே குற்றியலுகரம் புள்ளி பெறும் என்பதே பொருத்தம். இவ்வாறே சங்கரநமச்சிவாயரும், சிவஞானமுனிவரும், வேங்கடராசலு செட்டியாரும் கொண்டனர். ஆனால் இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும் புள்ளிபெறும் என்று கொள்ளாமல், குற்றியலுகரம் மெய்யீறு போல உயிரேற இடங்கொடுக்கும் என்றனர். பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனார் இக்கருத்தினை உடன்பட்டு இதனை நிறுவுவர்.

குற்றியலுகரமும் புள்ளிபெறும் என்பதொன்றே இச்சூத்திரக்கருத்தாயின் “மெய்யின் அளவே அரையென மொழிப, என்பதனையடுத்து”, “அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே” என மாட்டெறிந்தாற்போல “மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” எனவும் “எகர ஓகரத்து இயற்கையும் அற்றே” எனவும் வரும் சூத்திரங்களையடுத்துக் “குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப” என இச்சூத்திரத்தையும் கூறியிருப்பார். ஆசிரியர் அங்ஙனம் கூறாது புணரியலாகிய இவ்வியலில் கூறுதலால் குற்றியலுகரம் மெய்யீறுபோல உயிரேற இடங்கொடுக்கும் என்பதே தொல்காப்பியனார் கருத்தென்பது நன்கு துணியப்படும்.

மெய்யெழுத்துக்களின் தன்மை இரண்டு. அதன் தன்மை 1) புள்ளிபெறுதல் 2) உயிரேற இடங்கொடுத்தல். இவ்விரு தன்மைகளையும் குற்றியலுகரம் பெறும் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. இதனால் வடிவமும் பெறப்படும். புணர்ச்சி நிலையும் பெறப்படும்.

புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம்

புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம் பற்றித் தொல்காப்பியர் மொழிமரபிலும் குற்றியலுகரப் புணரியலிலும் பேசுவர்.

1. இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமா ருண்டே

கடப்பாடு அறிந்த புணரிய லான.

(மொழி 37)

2. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா இறுதியும் உகரம் நிலையும்

(குற்றி 3)

3. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து ஒருவழித்

தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்தே

(குற்றி 4)

இவற்றில் முதல் நூற்பா, குற்றியலுகரம் புணர்மொழில் வருவது பற்றியது. இதற்கு உரை கூறும் இளம்பூரணர், குற்றியலுகரம், புணர்மொழியுள்ளும் வரும் என்று மட்டும் கருத்துரைப்பர். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் குற்றியலுகரம் புணர்மொழிக்கண் தன் அரை மாத்திரையில் குறுகிவரும் என்று சுட்டி அது புணர்மொழியில் வருவதனையும் அரைமாத்திரையில் குறுகி ஒலிப்பதனையும் இலக்கணமாகக் கொள்வர். நச்சினார்க்கினியர் கருத்துப்படி குற்றியலுகரம் புணர்மொழிகளுக்கிடையில் வரும்போது தனக்குரிய அரை மாத்திரையில் குறுகிக் கால்மாத்திரை பெறும் என்றாகின்றது. இதனை இளம்பூரணர் உடன்படவில்லை.

இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் புணர்மொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கு **செக்குக்கணை, சுக்குக்கோடு** என்பனவற்றையே காட்டுகின்றனர். ஆனால் இங்கு வரும் குற்றியலுகரத்திற்கும் அரைமாத்திரை என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. கால்மாத்திரை என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. நச்சினார்க்கினியர் உரையே பொருந்தும் என்பர் வெள்ளைவாரணனர்.

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா இறுதியும் உகரம் நிறையும்

எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர். அல்வழிப்பொருள், வேற்றுமைப்பொருள் அமைந்த புணர்மொழிகளில் வரும் குற்றியலுகரம், முற்றியலுகரமாக உச்சரிக்கப்படும் என்று இதற்கு விளக்கம் செய்வர். இவ்வாறு புணர்மொழியில் வரும் குற்றியலுகரம் முற்றியலுகரமாக ஒலித்தாலும், அப்புணர்மொழியில் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம் நின்று அது வல்லெழுத்தோடு புணரும்போது முற்றியலுகரமாக ஒலிக்காமல் குற்றியலுகரமாக அரைமாத்திரை பெற்று ஒலிக்கும் என்பர்.

இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் குற்றியலுகரம் அரை மாத்திரை பெறும். அவ்வாறு பெறும்போது வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமாக இருந்து வல்லினத்தோடு புணர்ந்தால் கால் மாத்திரையாகும் என்பதே பொருந்தும்.

மொழிமரபில் (39) 'குற்றியலுகரம் இடைப்படிற் குறுகும்' என்றும் அது 'புணரியலில் உணர்த்தப்படும்' என்றும் தொல்காப்பியர் கூறியமையால் இவ்வாறு குற்றியலுகரப் புணரியலில் விதிகாட்டும் நூற்பா, 'வல்லொற்றுத்தொடர் மொழி' (குற்றி 4) என்பதாம். குற்றியலுகரமும் குறுகும் என்றமையால், அது அரைமாத்திரையில் குறைந்த கால் மாத்திரையே. எனவே கொக்குக் கடிது, சுக்குக் கோடு என்பது அரைமாத்திரையே பெறும் என்றால் 'இடைப்படிற் குறுகும்' என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா தவறுபடும்.

மொழிமுதற் குற்றியலுகரம்

மொழிக்கு முதலிலும் குற்றியலுகரம் வரும் என்பது தொல்காப்பியர் இலக்கணம். (உம்) நுந்தை.

1. குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்
ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்
2. முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅ
தம்பெயர் மருங்கின் நிலையிய லான.

நுந்தை என்னும் முறைப்பெயரில், முன் உள்ள நகரமெய்யின் மேல் ஏறியுள்ள உகரம், மொழிமுதற் குற்றியலுகரமாகும். இதனை முற்றியலுகரமாக ஒலித்தாலும் பொருள் வேறுபடாது என்பதாம். எனவே சில சொற்களைக் (குற்றியலுகரச் சொற்களைக்) குற்றியலுகரமாக இதழ் குவியாமல் கூறினால் ஒரு பொருளும் முற்றியலுகரமாக இதழ் குவித்துக் கூறினால் ஒரு பொருளும் தோன்றும் என்பது பெறப்படும்.

நுந்தை என்பது மொழிமுதல் குற்றியலுகரமாயினும் மொழிக்கு முதலில் நகரமெய்யே ஒலிக்கின்றது. எனவே இது மொழியிடைக் குற்றியலுகரம் என்பர். ஆனால் உகர ஒலியே முன்னிற்கக் கேட்கலாம்.

நுந்தையில் மொழிமுதல் குற்றுகரம்போல் நுங்கு என்பதிலும் மொழி முதல் குற்றுகரம் ஒலித்தல் வேண்டும் என்பர். நுங்கு என்று கூறுவதற்கும் நுந்தை என்று கூறுவதற்கும் ஒலிவேறுபாடு இருத்தல் காணலாம். இரு நகர மெய்களுக்கு (நூஉந்) இடையே வரும்போது உகர ஒலி குறுகுகின்றது. ஆதலால் தொல்காப்பியர் இந்நுட்பம் அறிந்து 'முறைப்பெயர் மருங்கின் ஒற்றிய நகரமிசை நகரம்' என்று இடத்தினைத் தெளிவாக வரையறுத்துள்ளார்.

1.9.1.2 குற்றியலிகரம்

ஒரு மாத்திரையுடைய இகரத்தைக் காட்டிலும் குறைந்த மாத்திரை அளவினது குற்றியலிகரம் என்பது பொதுவான விளக்கம். இதனைக் குற்றிகரம் என்றும் கூறுப. இதற்கு மாத்திரை, அரை.

1. குற்றிய லிகரம் நின்றல் வேண்டும்
யாவென் சினைமிசை உரையசைக் கிளவிக்கு
ஆவயின் வருஉம் மகரம் ஊர்ந்தே (மொழி 1)
2. புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்தே
உணரக் கூறின் முன்னாத் தோன்றும் (மொழி 2)
3. யகரம் வரும்வழி இகரம் குறுகும்
உகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது (குற்றி 5)

இம்முந்நூற்பாக்களில் முதல்நூற்பா, ஒருமொழிக் குற்றியலிகம் பற்றியது. ஏனைய இரு நூற்பாக்களும் புணர்மொழிக் குற்றியலிகரம் பற்றியன.

ஒருமொழிக் குற்றியலிகரம்

உரையசைக் கிளவியாகிய மகரத்தினை ஊர்ந்து குற்றியலிகரம் வரும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதற்கு இளம்பூரணர் காட்டும் உதாரணம் கேண்மியா. நச்சினார்க்கினியர் கேண்மியா என்பதனுள் சென்மியா என்பதனையும் காட்டுவர். மியா என்பதில் உள்ள இகரம், தனக்குரிய ஒரு மாத்திரையில் குறைவதால் இது குற்றியலிகரம்.

நச்சினார்க்கினியர் கேள் என்பதனை உரையசை என்பர். இளம்பூரணர் மியா என்பதனை உரையசை என்பர். மியா என்பதனை உரையசையாகக் கொள்வதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. யாவென் சினைமிசை உரையசைக் கிளவி என்னும் தொல்காப்பியத் தொடர் இதனையே குறிக்கின்றது.

“மியா என்னும் சொல், இடம், மகரம்பற்றுக்கோடு, (யா என்னும் சினையும் உறுப்பும் மகரம்போலக் குறுகுதற்கு ஒரு சார்பு” என்பர் இளம்பூரணர். இவருரையைத் தழுவினே நச்சினார்க்கினியரும் எழுதுவர்.

ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம் மியா என்ற ஒரு சொல்லில் மட்டுமே வருகின்றது. இதனைக் கேண்மூயா, சென்மூயா என்று கொண்டு பகுபதமாகக் கருதுகின்றார்கள். ஆனால் தொல்காப்பியர் “மியா” எனக்கொண்டு பகாப்பதமாகவே கருதுகின்றார். அவர் ஒலி முறைக்காகப் மூடியா எனப் பகுத்துக்கொண்டாரே தவிர பகுபதம் என்பதற்காகப் பகுத்துக் கொள்ளவில்லை.

புணர்மொழிக் குற்றியலிகரம்

புணர்மொழியிலும் இகரம் குறுகும் என்று மொழிமரபில் கூறியவர், அது எவ்வாறு குறுகும் என்பதனைக் குற்றியலுகரப் புணரியலில் காட்டுகின்றார். ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகரங்களுக்கு முன்னால் யகரம் வந்தால் நிலைமொழி உகரம் முற்றத் தோன்றாமல் அங்கு வரும் இகரம் குறுகும் என்பர்.

யகரம் வருவழி இகரம் குறுகும்

உகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது

(குற்றி 5)

- (உம்) 1. நாகூ யாது - நாகியாது (நெடிற்றொடர்)
2. வரகூ யாது - வரகியாது (உயிர்த்தொடர்)
3. தெள்கூ யாது - தெள்கியாது (இடைத்தொடர்)
4. எ.கூ யாது - எ.கியாது (ஆய்த்தொடர்)
5. கொக்கூ யாது - கொக்கியாது (வன்றொடர்)
6. குரங்கூ யாது - குரங்கியாது (மென்றொடர்)

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் இவ்விதியைப் பின்பற்றுகின்றன.

இப்புணர்மொழிக் குற்றியலிகரத்திற்கும் யகரம் இடம், உகரம் சார்ந்த வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும்

புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும் கருதியே தொல்காப்பியர் சார்பெழுத்துக்களைத் தனியெழுத்துக்களாகக் கொண்டார் என்பது உரையாசிரியர்கள் கொள்கை. இக்கொள்கையின் அடிப்படையில் குற்றியலிகரமும் புணர்ச்சி வேற்றுமை, பொருள் வேற்றுமை கொண்டது என்பது அவர்கள் கருத்தாகும். ஆனால் இவ்வேற்றுமைகளுக்கு அவர்கள் சான்று தந்திலர்.

இலக்கண விளக்கம் பதிப்பித்த கோபாலையர் பொருள் வேறுபடுவதற்கு உதாரணங்கள் கொடுத்துள்ளார்.

காட்டு யாத்தான் - காட்டியாத்தான் - காட்டின்கண் யாத்தான் - குற்றியலிகரம்
காட்டி யாத்தான் - காட்டியாத்தான் - காண்பித்து யாத்தான் - முற்றியலிகரம்
குன்று யாது - குன்றியது - மலையாது - குற்றியலிகரம்.

குன்றி யாது - குன்றியாது - குன்றிமணியாது - முற்றியலிகரம்

- இவற்றால் குற்றியலிகரத்திற்கும் முற்றியலிகரத்திற்கும் பொருள் வேறுபாடு இருத்தல்

காணலாம்.

குற்றியலிகரமும் முற்றியலிகரமும் புணர்மொழியில்தாம் பொருள் வேறுபடுகின்றன. தனிமொழியில் குன்று-குன்றி, நாடு-நாடி எனக் குற்றியலிகரமும் முற்றியலிகரமுமாக இருப்பதால் பொருள் வேறுபட வாய்ப்பில்லை. எனவே புணர்ச்சியின் அடிப்படை வடிவத்தில் நிலைமொழியாக நின்று புணர்ச்சி வேறுபாடு பெறவில்லை. ஆனால் குற்றியலிகரமும் முற்றியலிகரமும் புணர்ச்சியின் அடிப்படை வடிவத்தில் நிலைமொழியாக நின்று புணர்ச்சி வேறுபாடு பெறுகின்றன. எனவே, புணர்ச்சியடிப்படையில் நிலைமொழி வடிவத்தைக்கொண்டு நோக்கும்போது, குற்றியலிகரத்தைத் தனி எழுத்தாகக் கொள்ளலாம். குற்றியலிகரத்தை எழுத்தாகக் கொள்ள இயலாது.

1.9.1.3 ஆய்தம்

தொல்காப்பியர் கூறிய சார்பெழுத்துக்களுள் ஒன்று ஆய்தம். ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளி என்றமையால் இதனை மூன்று புள்ளி வடிவினதாகக் கருதுவர். இதனைப் புள்ளி கொண்ட ஆய்தம் என்பர். இதற்கு மாத்திரை அரை, புள்ளி பெறும் எழுத்துக்களெல்லாம் பெரும்பாலும் அரை மாத்திரை அளவின. எகரம், ஓகரம் ஆகிய இரு குறில்கள், புள்ளி பெற்றாலும் அவை ஒரு மாத்திரை ஒலியுடையன.

தொல்காப்பியர் ஆய்தம் பற்றி ஆறு நூற்பாக்கள் யாப்பர்.

1. குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே (மொழி 38)
2. ஈறியல் மருங்கினும் இசைமை தோன்றும் (மொழி 39)
3. உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றும்
மொழிக்குறிப் பெல்லாம் எழுத்தின் இயலா
ஆய்தம் அ.காக் காலை யான (மொழி 40)
4. தகரம் வருவழி ஆய்தம் நிலையலும்
புகரின்று என்மனார் புலமை யோரே (புள்ளி 74)
5. வேற்றுமை அல்வழி ஆய்தம் ஆகும் (புள்ளி 84)
6. ஆய்தம் நிலையலும் வரைநிலை இன்றே
தகரம் வருஉம் காலை யான. (புள்ளி 104)

குற்றியலிகரம், குற்றியலிகரம் ஆகியவற்றை ஒருமொழியில் வருவது, புணர்மொழியில் வருவது என இரண்டாகப் பகுத்துக் கொண்டதுபோல ஆய்தத்தையும் ஒரு மொழியில் வருவது, புணர்மொழியில் வருவது என இரண்டாகப் பகுத்துக் கொள்கின்றனர்.

குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி

உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே

என்பது, தொல்காப்பியர் கூறும் ஒருமொழி ஆய்தத்தின் இலக்கணம். நன்னூலார் இச்சூத்திரத்தை அவ்வாறே தம் நூலில் அமைத்துக் கொள்கிறார். ஆனால் இச்சூத்திரம், முற்றாய்தம் பற்றிக் கூறுகின்றது என்பது அவர் கொள்கை. அவர் ஆய்தத்தை முற்றாய்தம், ஆய்தக்குறுக்கம் என இரண்டாகப் பகுத்துக் கொள்வதால் இது முற்றாய்தம் பற்றியது எனக்கொண்டார்.

குற்றெழுத்தின் பின்னரும், உயிரொடு கூடிய வல்லெழுத்து ஆறன் முன்னரும் ஆய்தம் வரும் என்பது இச்சூத்திரப் பொருள். எனவே,

எ.கு, க.சு, சு.டு, க.து, க.பு, க.று எனவரும் என்பதாம்.

தொல்காப்பியர் வல்லாறன் மிசைத்து என்று கூறியமையால் இறுதியில் வரும் உயிர் பெரும்பாலும் குற்றியலுகரமாகவே இருக்கும். சிறுபான்மை அ.காமை, வெ.காமை, அ.கி, வெ.கி, அ.கம் எனப் பிற உயிர்களும் வரும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இளம்பூரணருக்கும் இ.து உடன்பாடு.

தொல்காப்பியர் கூறிய இந்நூற்பாவால் ஆய்தம் எந்த இடத்தில் வரும் என அறுதியிட்டுக் கொள்ளலாம். மொழியியலார் வரையறுத்துக் கூறுகின்ற முடிபிணைப் பழங்காலத்திலேயே தொல்காப்பியர் அறிந்து இலக்கணம் செய்துள்ளார். இது தனிமொழியில் வருவதால் இதனை உரையாசிரியர்கள் ஒருமொழி ஆய்தம் எனக்கொண்டனர். ஆய்தத்திற்குரிய அரைமாத்திரையில் நிறைந்து நிற்பதால் நன்னூலார் முற்றாய்தம் என்றார். இது, முற்றியலிகரம், முற்றியலுகரம் போன்று சொல்லாட்சி.

புணர்மொழி ஆய்தம்

ஈறியல் மருங்கினும் இசைமை தோன்றும்

என்பது புணர்மொழி ஆய்தத்திற்குரிய காப்பியச் சூத்திரம். நிலைமொழி வருமொழிப் புணர்ச்சியில் ஆய்தம் தோன்றும் என்பது இளம்பூரணர் உரை. நிலைமொழி வருமொழிப் புணர்ச்சியில் வரும் ஆய்தம், அதற்குரிய அரை மாத்திரையளவினதாகவே இருக்கும் என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. நிலைமொழி வருமொழி புணரும்போது வேறோர் எழுத்தின் ஓசையின்கண் ஆய்தம் தோன்றும் என்பது பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனார் உரை. ஆய்தம் புணர்மொழியில் தோன்றும் என இளம்பூரணர் கூற அது புணர்மொழியில் வேறோர் எழுத்தின் ஓசையில் - ஓசை மாற்றமாகத் தோன்றும், என வெள்ளைவாரணனார் விளக்குவர். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர், நன்னூலார் கூறும் ஆய்தக்குறுக்கத்தை மனதிற்கொண்டு புணர்மொழியில் வரும் ஆய்தமும் அரைமாத்திரையே ஒலிக்கும் என்று உரை செய்தனர். ஆய்தக்குறுக்கத்திற்குக் கால் மாத்திரை கொள்வார் நன்னூலார். ஆனால் அரை மாத்திரை என்பது நச்சினார்க்கினியர். இங்கே அரை மாத்திரை ஒலிக்கும் என்பது முக்கியமன்று. புணர்மொழியிலும் வரும் என்று விதிப்பதே நோக்கம். ஆதலின் நச்சினார்க்கினியர் உரையிலும் இளம்பூரணரும் வெள்ளைவாரணனாரும் எழுதிய உரைகள் ஏற்புடையனவாக உள்ளன.

நிலைமொழி வருமொழிப் புணர்ச்சியில் தோன்றும் என்றால் அது எவ்வெவ்வொழிகள் புணரும்போது தோன்றும் என்பதனைப் புள்ளிமயங்கியலில் தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளார்.

1. தகரம் வருவழி ஆய்தம் நிலையலும்

புகரின்று என்மனார் புலமை யோரே - லகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி

2. வேற்றுமை அல்வழி ஆய்தம் ஆகும் - வகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி

3. ஆய்தம் நிலையலும் வரைநிலை இன்றே

தகரம் வருஉம் காலை யான - ளகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி

இவற்றால், (1) லகர ஈற்று நிலைமொழி, வருமொழியில் தகரம் வர அதனோடு புணரும்போது லகரம் ஆய்தமாகும்.

(எ.டு.) கல்தீது - க.நீது

(2) சுட்டு முதல் வகர ஈற்று நிலைமொழி, அல்வழிப் பொருளில் வல்லினத்தோடு புணரும்போது வகர மெய் ஆய்தம் ஆகும்.

(எ.டு.) அல்கடிய - அ.கடிய

இல்கடிய - இ.கடிய

உவ்யகடிய - உ.:கடிய

(3) ளகர ஈற்று நிலைமொழி, வருமொழியில் தகரம் வர, அதனோடு புணரும்போது ளகரம், ஆய்தமாகும்.

(எ.டு.) முவ்ய்தீது - மு.:ஹது

ல, வ, ள என்னும் மெய்கள், ஆய்தமாகத் திரிந்து முடிதலால், ஆய்தம் தோன்றும் என்ற தொல்காப்பியர் கூறாமல் வேறோர் எழுத்தின்கண் ஆய்தவொலி திரிந்து தோன்றும் என்பதனைக் காட்ட 'இசைமை-தோன்றும்' எனக் கூறினார் எனப் பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனார் தரும் விளக்கம் மொழியியல் கண்ணோட்டத்தில் அமைந்தது.

குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஒருமொழியில் வரும் புணர்மொழியில் வரும் என்று பகுத்ததற்கேற்ப ஆய்தத்தினையும் ஒருமொழியில் வரும், புணர்மொழியில் வரும் என்று தொல்காப்பியர் பகுத்துக்கொள்கின்றார்.

அளபெடை ஆய்தம்

**உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றும்
மொழிக்குறிப் பெல்லாம் எழுத்தின் இயலா
ஆய்தம் அ.:காக் காலை யான**

இந்நூற்பாவிற்ரு "உரு, இசை பற்றிய சொற்களில் வரும் ஆய்தம் சிறுபான்மை தனக்குரிய மாத்திரையிலிருந்து மிக்கொலிக்கும். அப்போது இரண்டு ஆய்தம் கொடுத்து எழுதவேண்டும்" என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை காண்கின்றார்.

க.:. நென்னும் கல்லதர் அத்தம்

க.:. நென்னும் தண்டோட்டுப் பெண்ணை

என்பன அவர் காட்டும் உதாரணங்கள். இதனால் ஆய்தத்தால் அமைந்த ஒற்றளபெடையையே இவர் விளக்குகின்றார் என அறியலாம்.

ஆய்த வகைகள்

தொல்காப்பியர் ஆய்தத்தினை ஒருமொழி ஆய்தம், புணர்மொழி ஆய்தம் எனப் பகுப்பார். ஆய்தம் அளபெடையிலும் வரும் என்று அதனையும் உடன்படுவர்.

தொல்காப்பியர் ஒருமொழி ஆய்தம், புணர்மொழி ஆய்தம் எனப் பகுத்தாரேயன்றி ஆய்தம் எத்தனை வகைப்படும் என்று வரையறுக்கவில்லை. ஆய்தம் வரும் இடங்கள் பற்றி அவர் கூறியிருப்பதனைக் கொண்டு ஆய்தம் ஆறு வகைப்படும் என்று கொள்ளலாம். சுப்ரமணிய சாஸ்திரியார் இவ்வாறு பாகுபடுத்தினார். ஆய்தம் வரும் சொற்களில் ஈற்றில் உள்ள (எ.:கு - எ.:கஉ) வல்லினத்திற்கு ஏற்ப ஆய்தம் ஒலித்தலால் ஒலி நிலையில் ஆறு வகைப்படும் என்றார்.

ஆய்தக் குறுக்கம் உண்டா?

தொல்காப்பியர் ஆய்தக் குறுக்கம் பற்றிக் கூறவில்லை. ஆனால் ஆய்தம் 'அ.:காக் காலை' என்று அவர் குறிப்பிடுவதால் ஆய்தம் குறுகும் என்று எண்ணினாரோ என நினைக்கலாம்.

'தொல்காப்பியம் 'ஆய்தம் அ.:காக் காலையான' என்று குறிப்பிடுவதால் ஆய்தம் அ.:கும் என்ற உணர்வை அது தோற்றுவிக்கிறது' என்பர் டாக்டர் ச.வே. சுப்பிரமணியன்.

வேங்கடராசுலு ரெட்டியர், உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றும் ஆய்தத்தினை மட்டும் ஆய்தக்குறுக்கம் எனலாம் என்பர்.

ஆய்தம் பிறக்கும் இடம்

தொல்காப்பியர் ஆய்தத்தைச் சார்பெழுத்தாகக் கொண்டமையான், அது தம் சார்பில் பிறக்கும் என்றார். ஆனால் பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்களும் உரையாசிரியர்களும் ஆய்தத்திற்குத் தனிப் பிறப்பிடம் கூறினர். நுச்சினார்க்கினியர், நெஞ்சு வலியில் பிறக்கும் என்றார். நெஞ்சில் இருக்கும் நுரையீரல்களின் அசைவால் எல்லா ஒலிகளுமே பிறப்பதால் ஆய்தத்துக்கே உரிய இடம் என்பது தவறானது. எனவே இது வல்லினம் பிறக்கும் இடத்தில் தோன்றுகின்ற சார்பெழுத்தாகும். ஆறு வல்லினமும் பிறக்கும் இடத்தில் இதுவும் பிறக்கும். இதனாலேயே ஒலி நிலையில் ஆறு வகைப்படும் என்று விளக்கினர்.

உயிரா? மெய்யா?

ஆய்தத்தினை உயிர் என்பார் சிலர். மெய் என்பார் சிலர். இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட ஒலி என்பார் சிலர்.

ஆய்தம் இகர ஒலியின் மாற்றொலியாக - திரிந்த ஒலியாக வருவதால் உயிர் என்றனர். இந்த இகரம், யகரத்தின் திரிந்த ஒலி ஆதலால் அது கொண்டு உயிர் என்பது பொருந்தாது. இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் மெய் என்று கொள்கின்றனர்.

“க.:றீது, மு.:ஐது என்பனவற்றை மெய் பிறிதாகிய புணர்ச்சி என்றதனாலும், ஈண்டுப்புள்ளி என்றதனாலும் ஆய்தமும் மெய்யாயிற்று” - என்பது (மொழி. 38 உரை) நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம்.

1.9.2 மொழி முதல் எழுத்துக்கள்

சொல்லில் வரும் எழுத்துக்களின் தொடர்நிலை உறவினைக் கூறுவதாக மொழி மரபியல் அமைந்துள்ளது. அவ்வகையில் சொல்லின் முதலில் வரும் எழுத்துக்கள் பற்றியும் அது ஆராய்கின்றது. ஒரு மொழியினுடைய தனித்தன்மையை ஒலி மட்டுமே காட்டாது. ஒலியன்களின் தொடர்ச்சியும் அத்தனித்தன்மையை விளக்கும். இத்தகைய ஒலியன்களின் வருகை மொழியின் அமைப்பினை ஆராயத் துணைசெய்யும். மொழி முதலில் உயிர் எழுத்துக்களும் வரும் மெய்யெழுத்துக்களும் வரும்.

‘பன்னீ ருயிரும் மொழிமுதல் ஆகும்’ (மொழி. 26) என்பது தொல்காப்பியம். இலக்கண நூல்கள் யாவும் இதனை உடன்படுகின்றன. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள், இவை மொழி முதலாவதற்குத் தரும் உதாரணங்கள் பொருத்தமாக இருந்தாலும் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து கொடுத்ததால் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் கொண்ட உறவு பெறப்படும். இங்கே தரப்பெறும் உதாரணங்கள் பெரும்பாலும் புறநானூற்றிலிருந்து எடுக்கப் பெற்றவை. ஏனைய நூல்களில் அமைந்த உதாரணங்கள் அவ்வந் நூல்களால் குறிக்கப்படுகின்றன.

1.9.2.1 உயிர் பன்னிரண்டு

அ - அகழி	(புறம். 14)
ஆ - ஆண்மை	(புறம். 55)
இ - இதழ்	(புறம். 164)
ஈ - ஈகை	(புறம். 6)
உ - உலகு	(234)
ஊ - ஊண்	(338)
எ - எ.:கு	(26)

ஏ - ஏமம்	(3)
ஐ - ஐயவி	(98)
ஒ - ஒக்கல்	(95)
ஓ - ஓலை	(290)
ஔ - ஔவை	(சிறுபாண்.101)

சங்கப்பாடல்களில் ஐகாரத்தையும் ஔகாரத்தையும் முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் மிகமிகக் குறைவு. ஔகாரத்தில் 'ஔவை' என்ற சொல் மட்டுமே உள்ளது. இச்சொல் சிறுபாணாற்றுப்படையில் இடம் பெறுகின்றது.

1.9.2.2 மெய்யெழுத்துக்கள்

மெய்யெழுத்துக்களில் க, த, ந, ப, ம என்னும் ஐந்து மெய்களும் பன்னிருயிரோடும் கூடி மொழிக்கு முதலாகும் என்றும், ச, வ, ஞ, ய என்பனவாகிய நான்கு மெய்களும் பன்னிருயிர்களில் இன்னின்ன எழுத்துக்களோடுகூடி மொழிக்கு முதலாகும் என்றும் தொல்காப்பியர் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

முதலாகும் மெய்கள் - க, த, ந, ப, ம, ச, வ, ஞ, ய

முதலாகா மெய்கள் - ங, ட, ண, ர, ல, ழ, ள, ற, ன

க் த் ந் ப் ம் :

இவை ஐந்தும் எல்லா உயிரெழுத்துக்களோடும் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலில் வரும்.

க த ந ப ம எனும் ஆவைந் தெழுத்தும்

எல்லா உயிரோடும் செல்லுமார் முதலே (மொழி 28)

இவ்வரையறை சங்க இலக்கியத்தில் மாறாமல் உள்ளது. இவ்வரையறையை எல்லா இலக்கண நூல்களும் ஒப்புக்கின்றன.

க்

க், அ - களிறு	(13)	க், ஆ - காப்பு	(15)
க், இ - கிளி	(138)	க், ஈ - கீரை	(159)
க், உ - குரிசில்	(14)	க், ஊ - கூரை	(22)
க், எ - கெண்டை	(217)	க், ஏ - கேள்வி	(53)
க், ஐ - கைவழி	(149)	க், ஒ - கொள்கை	(26)
க், ஓ - கோல்	(17)	க், ஔ - கௌவை	(குறுந்.34)

த்

த், அ - தமிழகம்	(16)	த், ஆ - தாமரை	(246)
த், இ - திறல்	(3)	த், ஈ - தீமை	(10)
த், உ - தும்பி	(280)	த், ஊ - தூண்	(80)
த், எ - தெவ்வர்	(15)	த், ஏ - தேர்	(15)
த், ஐ - தை	(70)	த், ஒ - தொழில்	(14)
த், ஓ - தோல்	(16)	த், ஔ - தெளவின்	(நற்.397)

ந்

ந், அ - நசை	(15)	ந், ஆ - நாடு	(13)
-------------	------	--------------	------

ந் ஓ இ - நிலமகள்	(362)	ந் ஓ ஈ - நீறு	(325)
ந் ஓ உ - நுங்கு	(225)	ந் ஓ ஊ - நூல்	(9)
ந் ஓ எ - நெய்தல்	(194)	ந் ஓ ஏ - நேமி	(3)
ந் ஓ ஐ - நைக்க	(57)	ந் ஓ ஒ - நொச்சி	(271)
ந் ஓ ஓ - நோன்றல்	(147)	ந் ஓ ஔ - நௌவி	(மது.275)

ப்

ப் ஓ அ - பழனம்	(13)	ப் ஓ ஆ - பாடினி	(11)
ப் ஓ இ - பிணை	(2)	ப் ஓ ஈ - பீலி	(13)
ப் ஓ உ - புலி	(13)	ப் ஓ ஊ - பூட்கை	(9)
ப் ஓ எ - பெருமிதம்	(90)	ப் ஓ ஏ - பேறு	(154)
ப் ஓ ஐ - பைதல்	(41)	ப் ஓ ஒ - பொதுமை	(18)
ப் ஓ ஓ - போர்	(26)	ப் ஓ ஔ - பௌவம்	(6)

ம்

ம் ஓ அ - மஞ்சை	(11)	ம் ஓ ஆ - மான்	(90)
ம் ஓ இ - மிச்சில்	(23)	ம் ஓ ஈ - மீன்	(7)
ம் ஓ உ - முழவு	(15)	ம் ஓ ஊ - முத	(325)
ம் ஓ எ - மெய்	(10)	ம் ஓ ஏ - மேழி	(388)
ம் ஓ ஐ - மைம்மீன்	(117)	ம் ஓ ஒ - மொழி	(5)
ம் ஓ ஓ - மோர்	(159)	ம் ஓ ஔ - மௌவல்	(குறிஞ்.81)

என்னும் இவ்வரிசைச் சொற்களிலும் மெய்களோடு கூடிய ஓளகாரம் குறைவாகவே உள்ளது. 'பௌவம்' என்பது வடமொழிச்சொல். இவ்வாறு கொண்டால் பகர வரிசையில் 'பௌ' என்பதற்குத் தமிழ்ச்சொல் இல்லை.

சகரமெய் அ, ஐ, ஓள என்னும் மூன்று உயிர்களும் நீங்கலாக ஒன்பது உயிர்களுடன் கூடி மொழிமுதலில் வரும் என்பர் தொல்காப்பியர்.

சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே

ஆ ஐ ஓள எனும் மூன்றலங் கடையே

(மொழி 29)

தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள், சகரம் மொழிமுதல் வராது என்று கூறுவது சற்றும் பொருந்தாது என்பர். சக்கட்டி, சக்கை, சகடு போன்ற நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் அடிப்படையானவும் தொன்றுதொட்டனவும் இன்றியமையாதனவும் வேருன்றினவும் சேரிவழக்கினவுமாய் இருக்க அவற்றைப் பிற்காலத்தன என்று கொள்வது பெருந்தவறு என்பர். மேலும்,

சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே

அவை ஓள எனும் ஒன்றலங் கடையே

என்று பாடவேறுபாடு உள்ளதாகவும் குறிப்பர். உரையாசிரியர்கள் இருவரும் (இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும்) "அ ஐ ஓள எனும் மூன்றலங் கடையே" என்னும் பாடத்தையே கொண்டுள்ளனர். இப்பாட வேறுபாடு ச, சை போன்ற எழுத்துக்களை முதலாகக்கொண்ட சொற்கள் இருத்தல் கண்டு உண்டாக்கப்படதாகலாம்.

ஆனால் 'ச'வில் தொடங்கும் சொற்கள் சங்க காலத்திலேயே உள்ளன.

சகடம்	- அகம். 136 புறம். 102
சடை	- புறம். 1
சந்து	- மலைபடு. 392
சமம்	- புறம். 14
சவட்டி	- பெரும்பாண். 217

இத்தகைய சொற்கள் இருந்தாலும் இவை அருவழக்காகவே காணப்படுகின்றன. இவை தொல்காப்பியர் காலத் தமிழில் இல்லாதிருக்கலாம். ஆல்லது இவற்றைத் திசைச்சொல் என்று கருதி விடுத்திருக்கலாம். இவை பயிற்சியில் இருந்திருக்குமானால் தொல்காப்பியர் விலக்கியிருக்கமாட்டார்.

நச்சினார்க்கினியர், “ஈட்டி சகடம் சமழ்ப்பு என்றாற் போல்வன கடி சொல்லிலை என்பதனாற் கொள்க, சையம், செளரியம் என்பவற்றை வட சொல்லென மறுக்க” என்பர்.

தொல்காப்பியருக்குப்பின் இலக்கிய வழக்கிலும் பேச்சு வழக்கிலும் ச, சை, செள என்பனவற்றை முதலாக உடைய சொற்கள் வந்தாலும் சை, செள என்னும் இரண்டில் தொடங்கும் சொற்கள் தமிழாக இல்லாமையால் இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் சை, செள என்ற இரண்டும் மொழிக்கு முதலில் வாரா என்று விதி செய்தார்.

வ்

உ, ஊ, ஓ, ஔ என்னும் நான்கு உயிர்களும் அல்லாத எட்டு உயிர்களுடனும் சேர்த்து வகர மெய் மொழிக்கு முதலில் வரும்.

உ, ஊ, ஓ, ஔ என்னும் நான்குயிர்

வன் எழுத்தொடு வருதல் இல்லை

(மொழி 63)

இக்கருத்தினைப் பின்வந்த இலக்கணிகள் யாவரும் ஏற்பர். சங்கப்பாடல்களும் இவ்விதியில் இயங்குகின்றன.

வ், அ - வரிசை	(புறம் 53)	வ், ஆ - வாழ்க்கை	(புறம் 266)
வ், இ - விடியல்	(புறம் 359)	வ், ஈ - வீடு	(புறம் 173)
வ், உ -	வராது	வ், ஊ -	வராது
வ், எ - வெண்குடை	(புறம் 3)	வ், ஏ - வேழம்	(புறம் 369)
வ், ஐ - வைகல்	(புறம் 369)	வ், ஓ -	வராது
வ், ஔ -	வராது	வ், ஔ - வெளவல்	(நற். 370)

பல்லும் இதழும் சேரப் பிறக்கும் வகர மெய்யோடு இரண்டு இதழும் குவியப் பிறக்கும் உகரம் முதலிய உயிரெழுத்துக்களைச் சேர்த்து முதற்கண் ஒலித்தல், நன்கு இயலாமையால் தமிழில் வு, வூ, வெள, வோ ஆகிய இவற்றில் தொடங்கும் சொற்கள் தோன்றவில்லை. ஆனால் இக்காலத்தில் வாக்குரிமையைக் குறிக்கும் “வோட்டு” என்னும் சொல், ஆங்கிலத்தின் தாக்கத்தால் தமிழாகியுள்ளது. என்றாலும் இதனை ஓகார ஒலியில்தான் கூறுகின்றனர். வழக்குமொழியைப் பயன்படுத்தி எழுதும் படைப்பாளிகள், “வூட்டுக்குப் போனான்” என்று ‘வூ’வை மொழிமுதல் ஆக்குகின்றனர்.

ஞ்

ஆ, எ, ஓ என்னும் மூன்று உயிர்களோடும் சேர்ந்து ஞகர மெய்மொழிக்கு முதலில் வரும். ஏனைய உயிர்களோடு சேர்ந்து வராது என்பது தொல்காப்பிய இலக்கணம்.

ஆ எ ஓ எனும் மூவுயிர் ஞகரத் துரிய

(மொழி 64)

ஞாலம்	- புறம் 56
ஞெலிகோல்	- புறம் 315
ஞொள்கி	- அகம் 31

ஆனால் சங்கப்பாடல்களில் “ஞமலி” (புறம் 74) ‘ஞால (பதிற்.30) ஞிமிறு (புறம் 93) என அகரத்தோடும் இகரத்தோடும் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலில் வரக்காண்கிறோம். ஞமலியைத் திசைச்சொல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். ஞழீயிற்று என்பதை இழிவழக்கு என்று கருதுவர். ஞரல என்பது நரல என மாற்று வடிவம் பெற்றிருக்கலாம்.

ய்

யகரமெய் ஆகாரத்தோடு கூடி மட்டுமே மொழிக்கு முதலில் வரும்.

ஆவோ டல்லது யகரம் முதலாது (மொழி 33)

நச்சினார்க்கினியர் யானை, யாடு, யாமம் என உதாரணம் காட்டுவர். யவனர், யுத்தி, யூபம், யௌவனம் என்பன வடசொல்லென மறுக்க என்று கூறுவர்.

சங்க இலக்கியத்தில் யூகம் (திருமு 302) என்னும் சொல் உள்ளது. இது “ஊகம் என்னும் சொல், உடம்படுமெய் பெற்று” (உதிரயூகம்) வந்த வடிவம்.

யூபம் என்னும் சொல்லாட்சியையும் சங்க இலக்கியத்தில் காண்கிறோம்.

முற்றி யூபம் (புறம்.15)

யூப நெடுந்தாண் (புறம்.224)

இதனை வடசொல் எனக் கொள்வர்.

1.9.2.3 குற்றியலுகரம்

குற்றியலுகரம், முறைப்பெயரில் நகர மெய்யுடன் இணைந்து மொழிக்கு முதலில் வரும். (உ.ம்.) நுந்தை

1.9.2.4 மொழிக்கு முதலில் வரும் பிற எழுத்துக்கள் பற்றிய பிற செய்திகள்

தொல்காப்பியர் பன்னிரு உயிரும் ஒன்பது மெய்யும் மொழிக்கு முதலாகும் என்றார். ஏன்றலும் ஏனைய மெய்கள் (ஒன்பது) அவற்றின் பெயர் கூறுமிடத்தில் முதலில் வரும் என்று புறனடை அமைக்கின்றார்.

டகார ணகாரம் நுனிநா அண்ணம் (தொல். பிற்ப்.9)

இங்கே ட், ண் என்ற மெய்கள் அகர உயிரோடு றீந்து டகாரம் ணகாரம் என மொழிமுதலில் வந்துள்ளன. ஆதலின் மொழிக்கு முதலாகா என நீக்கப்பட்ட ஞ, ட், ண, ர, ல, ழ, ள, ற, ன் என்ற மெய்களும் முதலாகும் எனப் புறனடை கூறும்.

முதலாகா என தம்பெயர் முதலும் (மொழி 33)

மொழிக்கு முதலாகாதவனவாகிய ஒன்பது மெய்களும் மொழிக்கு முதலாம் என்ற ஒன்பது மெய்களும் தத்தம் பெயர் கூறுவதற்கு முதலாம் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதனால் மொழிக்கு முதலில் வரும் என்று சுறப்பட்ட ஒன்பது மெய்களும் கூட மொழியில் முதலாதவதுடன் தத்தம் பெயர் கூறுமிடத்திலும் முதலாகும் என ஐயம் நீக்கினார்.

தொல்காப்பியர் மொழிமுதல் எழுத்துக்கள் 22 என விதந்து கூறியுள்ளார். எனவே, உயிர் 12, மெய் 9, குற்றியலுகரம் 1 என்றாலும் மெய்யெழுத்துக்கள் உயிரோடு சேர்ந்து வருவதைக் கணக்கிட்டால் மொழி முதல் எழுத்துக்கள் 94 ஆகும்.

உயிரெழுத்து	- 12
ககர வரிசை	- 12
சகர வரிசை	- 9
ஞகர வரிசை	- 3
தகர வரிசை	- 12
நகர வரிசை	- 12
பகர வரிசை	- 12
மகர வரிசை	- 12
யகர வரிசை	- 1
வகர வரிசை	- 8
மொழிமுதல் குற்றியலுகரம்	- 1

94

1.9.3 மொழி இறுதி எழுத்துக்கள்

மொழிக்கு இறுதியில் உயிரெழுத்துக்களும் வரும். மெய்யெழுத்துக்களும் வரும். உயிரெழுத்துக்களில் ஓளகாரம், உயிராகவே நின்று மொழிக்கு இறுதியில் வராது. வல்லின மெய்கள், மொழிக்கு இறுதியில் வாரா. மெல்லின மெய்களில் ஙகர மெய்யும் மொழிக்கு இறுதியில் நில்லாது. எனவே மெய்களில் ஞ, ண, ந, ம, ய, ர, ல, வ, ழ, ள என்னும் பதினொரு மெய்களும் மொழியிறுதியில் வரும். குற்றியலுகரமும் மொழி இறுதியெழுத்தாக அமையும்.

மொழியிறுதி எழுத்துக்கள்	24
1. உயிர்	12
2. மெய்	11
3. குற்றியலுகரம்	1

24

1.9.3.1 உயிரெழுத்துக்கள்

உயிர் ஓள எஞ்சிய இறுதி ஆகும்

(மொழி 36)

உயிர் பன்னிரெண்டில் ஓளகாரம் நீங்கலாக ஏனைய பதினொன்றும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும்.

இது உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் பொது என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதால் தனி உயிராக நின்று ஈறாக வரும் என்றும், மெய்யுடன் கூடி ஈறாக வரும் என்றும் அவர் கருதுகின்றார். இளம்பூரணரும் இவ்வாறே எழுதுவர்.

உயிர்களில் நெட்டெழுத்தேழில் ஆறு, தாமே ஈறாகும். குற்றெழுத்தைந்தும் அளபெடையில் ஈறாகும்.

அளபெடையில் ஈறாகும் எழுத்துக்கள்:

நெடில்	குறில்
ஆ - பசு (புறம் 9)	ஆ அ
ஈ - கொடு (புறம் 154)	ஈ இ
ஊ - தசை (தொல். எழுத்து 269)	ஊ உ
ஏ - பெருக்கம் (தொல். சொல் 305)	ஏ எ
ஓ - சென்று தங்குதல் (திருமுருகு 3)	ஓ ஒ

1.9.3.2 உயிர்மெய்

விள	(புறம் 181)
அதிரா	(புறம் 158)
கிளி	(புறம் 138)
தீ	(புறம் 51)
ஆடு	(புறம் 151)
கொண்மு	(புறம் 369)
சென்மே	(புறம் 133)
மழை	(புறம் 151)
வம்மோ	(நற். 333)

1.9.3.3 எ ஒ

மெய்யுடன் சேர்த்து உயிர் ஈறாகும்போது எகரம் எம்மெய்யுடனும் சேர்ந்து ஈறாகாது. ஓகரம், நகரமெய்யுடன் சேர்ந்து மட்டுமே ஈறாக வரும்.

என வரும் உயிர் மெய்யீ றாகாது (மொழி 38)

ஒவ்வும் அற்றே நவ்வலங் கடையே (மொழி 39)

(எ.டு.) நொ என்பது குறுந்தொகையில் “நொப்பறை” (172) என வந்துள்ளது. இங்கே நொ3என்பதற்கு மென்மை என உ.வே.சா. பொருள் குறித்துள்ளார். இளம்பூரணர் காட்டும் மேற்கோளால் இது ‘துன்பப்படு’ என்னும் பொருள் தரும் எனத் தெரிகிறது.

1.9.3.4 ஒள

ஒளகாரம் தனி உயிராக நின்று ஈறாகாது. க, வ என்னும் மெய்களோடு சேர்ந்து இறுதியில் வரும்.

க வ வோடு இயையின் ஒளவும் ஆகும் (மொழி 37)

உரையாசிரியர்கள் கௌ, வெள என எடுத்துக்காட்டு தந்துள்ளனர்.

‘கௌவ’ - (ஐங். 125)

‘வெளவ’ - (ஐங். 125)

இவை கௌ, வெள என்னும் சொல்லடியாகத் தோன்றிய எச்சங்கள்.

சங்கப்பாடல்களில் த், ந், ம் ஆகிய மெய்களோடு ஒளகாரம் சேர்ந்துவரும் சொற்கள் காணப்படுவ.

தௌவின் - (நற். 397)

நௌவி - (மதுரை. 275)

மௌவல் - (குறிஞ். 81)

இவற்றுள் நெளவி, மௌவல் என்பன இகர ஈற்றுச் சொல்லும் லகர மெய்யீற்றுச் சொல்லும் ஆகும். தெளவின் என்பது தெள என்பதன் அடியாகத் தோன்றியது. ஆவ்வாறாயின் ஓளகாரமும், தகர மெய்யுடனும் சேர்ந்துவரும் என்றாகும். தொல்காப்பியர் இதனை உடன்பட்டுக் கூறாமையால் அவர் காலத்தில் இச்சொல்லாட்சி இல்லை போலும்.

1.9.3.5 ஏ ஓ

ஏ ஓ எனும் உயிர் சூகாரத்து இல்லை (மொழி 40)

ஏ, ஓ என்ற இரண்டும் சூகர மெய்யுடன் சேர்ந்து இறுதியில் வருவதில்லை. எனவே இவ்விரண்டும் நீங்கலாக ஏனைய உயிர்களோடு ஈறாகும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். அவர் காட்டும் உதாரணங்கள்:--

உரிஞ, உரிஞா, உரிஞி, உரிஞீ, உரிஞா, உரிஞா, மஞ்ஞை, உரிஞோ என்பன. இவற்றில் உரிஞோ என்பதனைக் கடிசொல் என்று கொள்கின்றார். இவர் இவ்வாறு உதாரணங்கள் காட்டினாலும் சங்க இலக்கியத்தில் அகரத்துடனும் ஐகாரத்துடனும் சேர்த்து வரும் சொற்களே உள்ளன.

(உ.ம.) உரிஞ... (அகம். 15)É மஞ்ஞை... (அகம். 121)

இதனால் சங்க காலத்திலேயே நகரமெய் உயிர்களுடன் சேர்ந்து மொழிக்கு இறுதியில் வரும் ஒலிக்குமுறை மாறிவிட்டது என்று கருதுவர்.

1.9.3.6 உ, ஊ

உ ஊ காரம் நவ்வொடு நவிலா (மொழி 4)

“உகர ஊகாரங்கள் நகர மெய்யோடும் வகர மெய்யோடும் சேர்ந்து மொழிக்கு இறுதியில் வாரா என்பது இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் கூறும் உரை. எனவே மொழியிறுதியில் நு, நூ, வு, வூ என முடியும் சொற்கள், தமிழில் இல்லை என்று ஆகும். ஆனால் தொல்காப்பியத்திலேயே செலவு, வரவு, தரவு, அளவு, அழிவு போன்ற சொற்கள், வகரத்தில் முடிந்துள்ளன. அவரே இவ்வாறு முடித்துவிட்டு வாராது என்று கூறினால் பொருத்தமாக இல்லையே! இதனால் செ.வை. சண்முகம் இதற்குப் பின்வருமாறு அமைதி காட்டுவர். இந்த வகர இறுதிச் சொற்கள் புகர இறுதிச் சொற்களாக அளபு, அழிபு என இருந்திருக்க வேண்டும். தொல்காப்பியப் பதிப்பாசிரியர்கள் தவறுபடப் பதிப்பித்து விட்டனர் என்பர் இவர்களின் கூற்று. அளபு, அழிபு என்ற இரண்டுக்கு மட்டுமே பொருந்தும், செலவு, வரவு, தரவு என்பனவற்றை எவ்வாறு அடக்குவது?

அரசஞ்சண்முகனார் உகரம் நகரத்தோடும் (நு) ஊகாரம் வகரத்தோடும் (வூ) இறுதியாகா என்று நிரல் நிறையாகப் பொருள் கொள்வர். ஆனால் பொருநு என்ற சொல்லாட்சியைக் காண்கிறோம். ‘பொருநு’ என்பதில் உள்ள உகரம், புணர்ச்சிக்கண் வந்ததாகலின் கொள்ளத்தக்கதன்று என்பர். அரசஞ்சண்முகனார் கருத்துப்படி ‘நூ’ மொழிக்கு இறுதியில் வரவேண்டும். அத்தகைய சொற்கள் இல்லாமை நோக்கத்தக்கது.

1.9.3.7 சு

உகரம் எல்லா மெய்களோடும் சேர்ந்து மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்றாலும் அது சகரமெய்யோடு சேர்ந்து வரும்போது இரு சொற்களில் மட்டுமே வரும்.

உச்ச காரம் இருமொழிக்கு உரித்தே (மொழி 42)

உசு - உளுவின் பெயர்

முசு - குரங்கில் ஒரு வகை (குறுந். 33)

இவ்விரண்டில் 'உசு' என்னும் சொல், சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை.

பசு என்பதனை நச்சினார்க்கினியர் ஆரியச்சிதைவு என்பர். "பசு வெண் திங்கள்" (குறுந்.129) என்பதில் பசு என வந்துள்ளதே என்றால் பசுமை என்பது புணர்ச்சியில் பசு நின்றதே தவிர அது பசு என்னும் சொல்லே அன்று.

சங்கப்பாடல்களில் மாக (நற். 380) காசு (குறுந்.67) போன்ற சொற்கள் சுகரத்தில் முடிந்துள்ளனவே என்றால் இவை குற்றியலுகரம் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். எனவே தொல்காப்பியர், ஈரசையில் வருகின்ற சுகர ஈற்றுச் சொல்லுக்கே - முற்றியலுகரச் சொல்லுக்கே இவ்விதி கூறினார் என ஆகும்.

1.9.3.8 பு

உகரம், பகரமெய்யோடு சேர்ந்து வரும்போது ஒரு சொல்லில் மட்டுமே இறுதியாக வரும். அவ்வாறு வரும்போது தன்வினைப் பொருளையும் தரும். பிறவினைப் பொருளையும் தரும் என்பர் தொல்காப்பியர்.

உப்ப காரம் ஒன்றென மொழிப

இருவயின் நிலையும் பொருட் டாகும்மே

(மொழி 43)

இதற்கு உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டும் சொல் 'தபு' என்பதாகும். இதனை மென்மையாகக் கூறினால் "நீசா" என்று தன்வினையும் வன்மையாக எடுத்துக் கூறினால், "நீ ஒன்றினைச் சாவச் செய்" எனப் பிறவினையும் ஆம். இதனால் இச்சொல், உச்சரிக்கும் முறையால் பொருளை வேறுபடுத்தியது என அறியலாம். சங்கப்பாடல்களில் இச்சொல் பயின்று வந்து உள்ளது.

திரைதபு (நற். 18)

பயம்தபு (அகம். 11)

பறைதபு (குறுந். 128)

மேலும் தபு என்பது தபு, தபுத்து என்பன போலப் பிற வடிவங்கள் தோன்றுவதற்கும் அடிப்படையாக நிற்கின்றது.

சங்கப்பாடல்களில் அன்பு, பண்பு போன்ற புகர ஈற்றுச் சொற்கள் வந்துள்ளனவே என்றால் அவை குற்றியலுகரச் சொற்கள். தொல்காப்பியர், இங்கே விதி கூறியது, முற்றியலுகரச் சொல்லிற்கே.

தொல்காப்பியர் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் உயிரெழுத்துக்கள் பற்றி எட்டு நூற்பாக்களில் இலக்கணம் வகுத்தார். மொழிக்கு ஈறாகாது என்று விலக்கிய எழுத்துக்களும் மொழிக்கு ஈறாகும் என்பதனை

எஞ்சிய எல்லாம் எஞ்சுதல் இலவே

(மொழி 44)

என்னும் நூற்பாவால் பெற வைத்தார்.

தொல்காப்பியர் கூறிய நூற்பாக்களைக் கொண்டு நச்சினார்க்கினியர், மொழிக்கு இறுதியில் வரும் உயிரெழுத்துக்கள் (தனியுயிராக வருவது, மெய்யோடு கூடிவது) 161 என்பர்.

1.9.3.9 மொழியிறுதி எழுத்துக்கள் - உயிர் வராதன

உயிரெழுத்துக்கள்	- 11 - ஓள
ககர வரிசையில் உயிர்	- 10 - கெ, கொ
சகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - செ, சொ, செள
ஞகர வரிசையில் உயிர்	- 7 - ஞெ, ஞே, ஞொ, ஞோ, ஞௌ
டகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - டெ, டொ, டௌ

ணகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - ணை, ணொ, ணௌ
தகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - தெ, தொ, தெள
நகர வரிசையில் உயிர்	- 8 - நு, நூ, நெ, நௌ
பகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - பெ, பொ, பெள
மகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - மெ, மொ, மௌ
யகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - யெ, யொ, யௌ
ரகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - ரெ, ரொ, ரௌ
லகர வரிசையில் உயிர்	- 8 - வெ, லொ, வெள
வகர வரிசையில் உயிர்	- 8 - வு, வூ, வெ, வொ
ழகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - ழெ, ழொ, ழௌ
ளகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - ளை, ளொ, ளௌ
றகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - றெ, றொ, றௌ
னகர வரிசையில் உயிர்	- 9 - னை, னொ, னௌ

161

இவற்றுள் கௌ, வெள, நொ, சு, பு என்ற ஐந்தும் நீங்கலாக ஏனைய 156 எழுத்துக்களும் பல சொற்களில் வருவன. மேற்கூறிய ஐந்துபோல வரையறை கொண்டன அல்ல. 156 எழுத்துக்களில் பல எழுத்துக்கள் ஈற்றில் வரவில்லை. வேறுபல எழுத்துக்கள் சிலய சொற்களில் மட்டுமே வருகின்றன. நச்சினார்க்கினியரே 143 எழுத்துக்களுக்கு உதாரணம் காட்டிப் பதினெட்டு எழுத்துக்கள் உதாரணம் இல்லாதன என்று எழுதியுள்ளார்.

1.9.3.10 மெய்யெழுத்துக்கள்

மெய்யெழுத்துக்களில் ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள என்னும் பதினொரு மெய்களும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும். ஙகரமும் வல்லின மெய்கள் ஆறும் ஆக 7 மெய்கள் மொழிக்கு இறுதியில் வாரா.

ஞ ண யரல வழள என்னும்

அப்பதி னொன்றே புள்ளி யிறுதி

(மொழி 45)

இவ்வரையறை சங்கப்பாடல்களில் நிலைத்துள்ளது.

ந்

நகர மெய் உச்சகாரம் (சு) போல இரு சொற்களில் ஈறாக வரும்.

உச்ச காரமொடு நகாரம் சிவணும்

(மொழி 46)

(உதாரணம்) பொருந், வெரிந்

பொருநர் என்னும் சொல்லுக்கு வேர்ச்சொல் 'பொருந்' என்பது. இவ்வேர்ச்சொல் சங்க இலக்கியங்களில் பொருநன், பொருநர் ஆகிய சொற்களில் அமைந்துள்ளது.

பொருந் - ஒத்தல், பொலச் செய்தல்

வெரிந் என்பது முதுகு என்னும் பொருளது

வெரிந் (குறு. 146, 222)

ஞ்

ஞகரமெய் உப்பகாரம் (4) போல ஒரு சொல்லில் மட்டும் வரும். ஆனால் உப்பகாரம் போலத் தன்வினைப்பொருளும் பிறவினைப்பொருளும் உணர்த்தாது,

உரிஞ் - தேய்த்தல், உரிஞுதல்

உரிஞ் என்பதனை வேர்ச்சொல்லாகக் கொண்டு பிறந்த சொற்கள் சங்கப் பாடல்களில் உள்ளன.

உரிஞ்சம் (புறம். 379)

உரிஞிய (அகம். 121)

வ்

வகர மெய் நான்கு சொற்களில் ஈறாக வரும் என்பர்.

வகர கிளவி நான்மொழி ஈற்றது

(மொழி 48)

(எ-டு) அவ், இவ், உவ், தெவ் என்பன

சங்கப் பாடல்களில் இவை இடம் பெற்றுள்ளன.

குறுந்தொகையில் (356) 'தவ்வெனக் குடிக்கிய' எனத் 'தவ்' வருகின்றது. நெடுநல்வாடை (185) நற்றிணை (319) ஆகியவற்றில் இச்சொல்லாட்சியைக் காண்கின்றோம். இது, 'தவ்' என்னும் ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லாகும். இது கொண்டு தொல்காப்பியர் கூறாத சொற்களிலும் வகர மெய் வந்துள்ளது என முடிவு செய்து விடுதல் கூடாது.

ன், ம்

அ.ஃறிணைப் பெயர்களில் வகர ஈற்றுச் சொற்களாக வருவனவற்றுள் ஒன்பது சொற்கள் தவிர ஏனைய சொற்கள் மகரத்தோடு மயங்கும் என்பர் தொல்காப்பியர்.

மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த

னகரத் தொடர்மொழி ஒன்ப. தென்ப

புகரறக் கிளந்த அ.ஃறிணை மேன

(மொழி 49)

மகரத்தோடு மயங்காத சொற்கள் ஒன்பது என்று தொல்காப்பியர் கூற அவையாவை என்பதனை உரையாசிரியர்கள் காட்டுவர்.

எகின், செகின், விழன், பயின், குயின், அழன், புழன், கடான், வயான், எகின் என்பதற்குப் பதில் உகின் என்பர் இளம்பூரணர்.

இதனால் பண்டைக் காலத்தில் அ.ஃறிணையில் தொடர்மொழிப் பெயர்கள் பல வகர ஈற்றனவாய் இருந்தன என்பதும், பின்னர் அவற்றை மகர ஈறாக வழங்கலாயினர் என்பதும் அவ்வாறு மகர ஈறாகக் கொள்ளாமல் விடப்பட்ட பெயர்கள் ஒன்பதே என்பதும் அறியப்படும் என்பர் வேங்கடராசுவ ரெட்டியார்.

பழங்காலத்தில் அ.ஃறிணையிலும் அந் (அன) என்ற வடிவமே இருந்தது. குாலப்போக்கில் அந் என்பது அம் என்று மாறிவிட்டது. இதற்குக்காரணம் உயர்திணை ஆண்பாலுக்கும் அ.ஃறிணைக்கும் வேறுபாடு காட்டுதலே. எனவே நிலன், கலன், அகன், மரன், குளன் என்பனவே பழைய வடிவங்கள். நிலம், கலம், அகம், மரம், குளம் என்பன பிற்காலத்துத் தோன்றிய வடிவங்கள்.

1.9.3.11 மொழியிறுதிக் குற்றியலுகரம்

குற்றியலுகரம் சொல்லின் இறுதியிலும் வரும். இதனை எல்லா இலக்கணிகளும் உடன்படுவர். இவ்வெழுத்துப் பற்றிய கருத்துக்களைக் குற்றியலுகரம் என்ற தலைப்பில் காலாம்.

தொல்காப்பியர் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் எழுத்துக்கள் 24 என்றும், அவை எவ்வெவ்வாறு வரும் என்றும் விளங்கக் கூறியுள்ளார். நகர மெய் ஈரிடத்து வரும். சூகர மெய் ஓரிடத்து வரும். வகரமெய் நான்கிடத்து வரும் என்று அவர் முடிபு கூறுவன. அவரது பரந்துபட்ட மொழிப்புலமைக்குச் சான்றாகும்.

1.9.4 உயிரளபெடை

தொல்காப்பியர் உயிரளபெடையைச் சார்பெழுத்தாகக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் உயிரளபெடை உண்டு என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

1. **முவளபு இசைத்தல் ஓரெழுத் தின்றே** (நூன் 5)
2. **நீட்டம் வேண்டின் அவ்வள புடைய கூட்டி எழுஉதல் என்மனார் புலவர்** (நூன் 6)
3. **குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும் நேட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே** (மொழி 8)
4. **ஐ ஓள என்னும் ஆயீர் எழுத்திற்கு இகர உகரம் இசைநிறை வாகும்** (மொழி 9)

ஓரெழுத்தே நின்று முவசையாக ஒலிக்காது. அவ்வாறு நீட்டி ஒலிக்க வேண்டுமானால் (நெட்டெழுத்து, இரண்டு மாத்திரையுடையது. இதனை நீட்டி ஒலிக்க வேண்டுமானால்) அவ்வாறு ஒலித்தற்குரிய அளவு கொண்ட எழுத்தினைக் கூட்டிக் கூறவேண்டும். இவ்வாறு நீண்டு ஒலிக்கும் இடம் எது என்றால், அளபெடுத்துச் சொல்லவில்லை என்றால் ஓசை குறையும் மொழியாகும். இம்மொழிகளில் நெட்டெழுத்துக்குப் பின் குற்றெழுத்து வந்து அவ்வோசையினை நிறைவு செய்யும். ஐகாரத்திற்கு இகரமும் ஓளகாரத்திற்கு உகரமும் இசை நிறைக்க வரும் குற்றெழுத்துக்கள்.

இக்கருத்துக்களைத் தொல்காப்பியர், எழுத்ததிகாரத்தில் பேசுகின்றார். சொல்லதிகாரத்திலும் பொருளதிகாரத்திலும் அளபெடை பற்றிய கருத்துக்கள் வருகின்றன. சொல்லதிகாரத்தில் விளிமரபில் அளபெடைப் பெயர் பற்றிய இலக்கணம் கூறுவர். இடையியலில் ஓளகாரம் அளபெடுத்துப் பொருள் வேறுபடுதலை விளக்குவர். பொருளதிகாரத்தில் செய்யுளியலில் அளபெடை அசைபெறுவது பற்றியும் அளபெடை வண்ணம் பற்றியும் இலக்கணம் விதிப்பர். தொல்காப்பியர் காலத்தமிழ், செய்யுளில் பெருவழக்குப் பெற்றது. ஆதலால், தொல்காப்பியர் அளபெடை பற்றி மிகுதியும் பேசுகின்றார்.

தொல்காப்பியருக்குப் பின் தோன்றிய இலக்கண நூல்களில் யாப்பிலக்கண நூல்களே மிகு. ஆவை அளபெடைகள் பற்றிக் கூறின.

1.9.4.1 எது அளபெடுக்கும்

ஓசை குறைந்த சொற்களில் நெட்டெழுத்துக்குப் பின்னர் அதற்கு இனமாகக் குற்றெழுத்து வந்து குறைந்த ஓசையை நிறைவு செய்யும் என்று தொல்காப்பியர் கூறியமையால், குறைந்த ஓசையை நிறைவு செய்வது குற்றெழுத்து என அறியலாம். “ஒத்த குற்றெழுத்து இசை நிறைக்கும்” என்ற சூத்திரநடை, இதற்குச் சான்று.

நெடிலும் குறிலும் சேர்ந்துநின்று அளபெடுக்கும் எனத் தொல்காப்பியர்

கருத்தைத் தழுவிய இலக்கணிகள், விரலும் விரலும் சேர நின்றாற்போல நெடிலும் குறிலும் இணைந்து நின்று அளபெடுக்கும் என உவமையும் காட்டினர்.

நெட்டெழுத்தே அளபெடுக்கும் என்று கொண்டவர்கள் நெட்டெழுத்து நீண்டு ஒலிக்கும். ஆவ்வாறு ஒலித்தலைக் காட்டுவதற்காகக் குற்றெழுத்து வரிவடிவில் அடையாளமாக மட்டுமே வரும் என்றனர். இதனால் நச்சினார்க்கினியர் உயிரளபெடை பற்றி விளக்கும்போது பின்வருமாறு எழுதினார்.

“கோட்டுநூறும் (சண்ணாம்பும்) மஞ்சளும் கூடியவழிப் பிறந்த செவ்வண்ணம் போல நெடிலும் குறிலும் கூடிய கூட்டத்துப் பிறந்த பின்னர்ப் பிளவுபடா ஓசையை அளபெடை என்று ஆசிரியர் வேண்டினார். இவை கூட்டிச் சொல்லிய காலத்தல்லது புலப்படா. ஏளளாட்டியவழி அல்லது எண்ணெய் புலப்படாவாறுபோல என்று உணர்க” (நூன் 6 உரை). இதனால் நெடிலும் குறிலும் கூடி ஓரோசையாக - அளபெடையாக வரும் என்பதும், பின்னர் இரண்டு எழுத்துக்கள் என்ற நிலை மறைந்து ஒரெழுத்தே நீண்டதாக முடியும் என்பதும் பெறப்படும்.

உயிரெழுத்துக்களில் குற்றெழுத்துக்கு ஒரு மாத்திரை. நெட்டெழுத்திற்கு இரண்டு மாத்திரை. இதனால் ஒரு மாத்திரையுடைய குற்றெழுத்தை இரண்டு மாத்திரையுடைய நெட்டெழுத்தில் அடக்கி உயிரெழுத்து ஏழு என்று கொள்வதில்லை உயிர் 12 என்றே கொள்கின்றோம். நேமிநாதர், நன்னூலார் கருத்துப்படி அளபெடையில் நெட்டெழுத்தே மூன்று மாத்திரை ஒலிக்கக்கும் என்றால் இந்த நெட்டெழுத்து, இரண்டு மாத்திரையுடைய நெட்டெழுத்திலிருந்து வேறுபடும். குற்றெழுத்தும் நெட்டெழுத்தும் வேறுபடவில்லையா? ஆவ்வாறு வேறுபடும் என்று கொண்டால் மூன்று மாத்திரையுடைய நெட்டெழுத்துக்கள் (அளபெடையில் வருவன) ஏழனையும் சேர்க்க 19 அல்லவா ஆகும். ஆனால் உயிர் 12 தானே! எனவே நெட்டெழுத்தே நீண்டு இசைக்கும் என்பது பொருந்தாது என்று டாக்டர் செ.வை. சண்முகம் காட்டுவது, அளவையியல் சார்ந்த அரிய விளக்கம் எனலாம்.

நெட்டெழுத்தும் குற்றெழுத்தும் இணைந்து நிற்பதே அளபெடையாயினும், இவ்வளபெடையை ஒலிக்கும்போது நெட்டெழுத்தையும் நீட்டி ஒலிக்கவேண்டும். நெட்டெழுத்தையும் குற்றெழுத்தையும் தனித்தனியே ஒலிக்கக்கூடாது. “இவை கூட்டிச் சொல்லிய காலத்தல்லது புலப்படா, எள்ளாட்டியவழி அல்லது எண்ணெய் புலப்படாவாறு போல என்று உணர்க” என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறும் உவமை, இக்கருத்தினை வெளிப்படுத்தும்.

1.9.4.2 அளபெடை வகைகள்

தொல்காப்பியர் உயிரளபெடை பற்றிக் குறிப்பிட்டாரேயன்றி அதன் வகைகளைக் கூறவில்லை. நெட்டெழுத்துக்கள் குற்றெழுத்துக்களுடன் இணைந்து நீண்டு ஒலிக்கும் என்றமையால், ஏழு நெட்டெழுத்துக்களின் அடிப்படையில் ஏழு என்று அவர் கருதியிருக்கலாம்.

பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் அளபெடை எட்டு என்பர். இவர்கள் எட்டு இயற்சீர்களையும் கொண்டு பகுப்பர். 1. நேர்நேர் 2. நிறைநேர் 3. நிரைநிரை 4. நேர்நிரை 5. நேர்நேர்பு 6. நேர்நிரைபு 7. நிரைநேர்பு 8. நிரைநிரைபு என்பன எட்டு இயற்சீர்கள். இச்சீர்களில் அளபெடை வரும் எனக் கருதினர்.

வழக்கிலா? செய்யுளிலா?

குன்றிசை மொழிகளில் அளபெடை வரும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதால் ஓசை குறைந்த சொற்கள் என்று கொள்ளலாம். “நீட்டம் வேண்டின்” (நூன் 6) என்னும் நூற்பாவுக்கு உரையெழுதும் நச்சினார்க்கினியர் வழக்கிலும் செய்யுளிலும் வரும் என அவர் கருதியமை வெளிப்படும். இயங்கையளபெடை என்பது

வழக்கிற்கும் செயற்கையளபெடை என்பது செய்யுட்கும் உரியன.

உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை ஆகிய இரண்டில் ஒற்றளபெடை செய்யுட்கே உரியது என்று நச்சினார்க்கினியர் இவ்விரண்டிற்கும் வேறுபாடு காட்டுகின்றார்.

பேராசிரியரும் “அளபெடைகள் எல்லாம் வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாயினவும், செய்யுட்கே உரியவாகிச் செய்யுள் செய்யும் புலவரால் செய்துகொள்ளப்படுவனவும் என இருவகைய” (செய்யுளியல் 17 உரை) என எழுதியுள்ளார்.

வழக்கில் “உப்போஓ உப்பு” என்றும், விளிக்கும்போது “தோழீஇ” என்றும் அளபெடை ஒலி சேர்த்துக் கூறுகின்றோம். தொல்காப்பியர் விளிமரபில்,

அளபெடை மிகுஉம் இகர இறு பெயர் (சொல் 125)

அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல் (சொல் 135)

என அளபெடைப் பெயர்கள், விளித்தலில் பெறும் விதிகளைக் காட்டுவர். இதனால் அளபெடை, வழக்கிலும் செய்யுளிலும் வரும் என்பது பெறப்படும்.

வழக்கிலும், செய்யுளிலும் வரும் என்றாலும் செய்யுளில் வருவதே மிகுதி. ஓரடியில் அளபெடை, மிகுந்துவருமானால் அதனைத் தொல்காப்பியர் அளபெடை வண்ணம் என்பர்.

அளபெடை வண்ணம் அளபெடை இயலும் (செய்யுளியல் 219)

இதற்குப் பேராசிரியர், அகநானூற்றிலிருந்து உதாரணம் தருவர்.

மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅம் (அகம் 99)

சங்கப் பாடல்களில் அளபெடை மிகுதி! இக்காலத்தில் அளபெடை அமைத்துப் பாடும் கவிஞர்கள் இவர். இவ்வாறு பாடினால் அது செயற்கை என எண்ணுகின்றனர். முறைமலையடிகள், உரைநடையிலும் அளபெடைச் சொற்களை ஆண்டுள்ளார்.

அளபெடை அலகிடல்

செய்யுளில் அளபெடையை அலகிடும்போது நேர்நேர் என ஈரசையாகத்தனியே அலகிட வேண்டும். அளபெடையில் பின்னுள்ள குற்றெழுத்தை அதன் பின்வரும் குற்றெழுத்துடனோ நெட்டெழுத்துடனோ சேர்த்து நிரையசையாக அலகிடுதல் கூடாது.

(உ-ம்) “மாஅமை எல்லாம் பசப்ப”

இங்கே மா அமை என மூவசையாக அலகிட்டு நேர் நேர் நேர் தேமாங்காய் எனக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறில்லாமல் மா அமை என ஈரசையாக அலகிட்டு நேர்நிரை-கூவிளமாகக் கொள்ளக்கூடாது. இதனால் அளபெடை எழுத்தைத் தனியாகக் கணக்கிட வேண்டும் என எண்ணியமை புலப்படும்.

செய்யுளில் அளபெடை எழுத்து அலகு பெறாது நிற்பதும் உண்டு.

(உ-ம்) “நூறோஓநூ றென்பாள் நடங்கிடைக்கும் மென்முலைக்கும்”

இதனை நேர் நேர் நேர் நேர் - நூ ஓ நூ றோ என நான்கசையாக அலகிட்டால் வெண்பாவில் நாலசைச்சீர் வந்துள்ளது என்ற குற்றம் ஏற்படும். ஆதலின், அளபெடை எழுத்தை (ஓ) அலகு பெறாது என்று நீங்கிவிட்டால் மூவசையாகித் தேமாங்காயாக நிற்கும்.

இவ்வாறெல்லாம் அளபெடை செய்யுளில் முக்கியத்துவம் பெற்றமையால் அளபெடையைச் செய்யுட்குரியது என்று கொண்டுவிட்டனர். ஆனால் அது, வழக்கிலும் வரும்.

குறுமையும் நெடுமையும் அளபிற் கோடலின்

**தொடர்மொழி எல்லாம் நெட்டெழுத் தியல
(மொழி 17)**

இந்நூற்பா, உயிரளபெடை பற்றியது என்பர் நச்சினார்க்கினியர். உயிரளபெடையில் நெட்டெழுத்தும் குற்றெழுத்தும் வந்தாலும் நெட்டெழுத்தே நீண்டு ஒலிக்கும் என்று விளக்கம் தருகின்றார். ஆனால் இளம்பூரணர், தொடர்மொழிக்குக் கீழ் ரகார மகாரங்கள் வருமாயின், அவற்றை நெடிலுக்குப் பின்வந்த மெய்களாகக் கருத வேண்டும் என்று பொருள் காண்கின்றார். இதற்கு முந்திய சூத்திரம், ரகாரம் 'மகாரம்' என்ற இரண்டும் குறிலின்கீழ் ஒன்றாய் வாரா என்று கூறுகின்றது. குர், அழ. ஏன வராது என்பதாம். எனவே அதனையடுத்த இச்சூத்திரம் ரகர மகரம் பற்றியதாகவே இருத்தல் வேண்டும் என இளம்பூரணர் தொடர்பு காண்கிறார்.

அகர், புகர், அகழ், புகழ் - இவற்றைக் குறிலிணைக்கீழ் ஒற்றாகக் கொள்ளாமல் நெற்கீழ் ஒற்றாகக் கருதவேண்டும் என்பதாம். பகல் ஸ்ரீ பால், ஆகழம் ஸ்ரீ ஆழம், அகம் ஸ்ரீ ஆம் என இரண்டு குற்றெழுத்துக்கள் ஒரு நெடிலாய் நீண்டு நிற்கக் காண்கிறோம். இச்சொற்களுக்கு இச்சூத்திரம் விதியாகலாம் என்பர் வேங்கடராசலு ரெட்டியார்.

1.9.5 ஒற்றளபெடை

தொல்காப்பியர் ஒற்றளபெடை பற்றி எழுத்ததிகாரத்தில் தெளிவாகக் கூறவில்லை. ஆனால் ஆய்தம் அளபெடுக்கும் என்ற குறிப்புத் தருதலால் ஒற்றுக்கள் அளபெடுக்கும் என்ற கருதுகின்றார் என நினைக்கலாம். மேலும்,

அளபிறந்து உயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீலும் (நூன் 33)

எனவரும் நூற்பாவில் "ஒற்றிசை நீடல்" என்பது ஒற்றளபெடையைச் சுட்டுகின்றது. செய்யுளியலில் (18)

ஒற்றளபு எடுப்பினும் அற்றென மொழிப

என்று ஒற்றளபெடை பற்றித் தெளிவாகச் சொல்கிறார். ஒற்றளபெடையை ஏன் எழுத்ததிகாரத்தில் கூறவில்லை என்றால் அது செய்யுளில் மட்டுமே வருதலால் கூறப்படவில்லை என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுதுகின்றார் (நூன் 6 உரை). ஆனால் பேராசிரியர் ஒற்றளபெடை வழக்கிலும் வரும் என்பர்.

ஒற்றளபெடை வழக்கினுள் வருமோ எனின், அவையும் சிறுபான்மை வழக்கினுள் வரும் என்பது. ஆவை, "சுள்ள் என்றது", "புள்ள் என்றது", "கள்ள் என்றது", "துண்ண் என்றது" என வரும் இவை செய்யுளகத்தல்லது பரவை வழக்கினுள் வாரா என்பாரும் உளர்.

"அவறறியார்" - பேராசிரியர். (செய். 18 உரை)

இதனால் உலகவழக்கில் வராது என்று கூறுதல் தவறு என முடிக்கின்றார். நச்சினார்க்கினியருக்கு முற்பட்ட பேராசிரியர் இவ்வாறு கூறுவதால் பேராசிரியருக்கு முன்பே ஒற்றளபெடை செய்யுளில் மட்டும் வரும் என்ற கருத்து நிலவியிருக்கவேண்டும்.

ங்ருண நமன வயலள ஆய்தம்

அளபாம் குறிலிணை குறிற்கீழ் இடைகடை

மிகலே அவற்றின் குறியாம் வேறே

(நூன். 92)

பதினொரு மெய்களும் குறிலிணைக்கீழ் இடையிலும் கடையிலும் குறிற்கீழ் இடையிலும் ஆக நான்கு இடங்களில் அளபெடுக்கும் என்பர். எனவே ஒற்றளபெடை 11ஓ4ஸ்ரீ44. ஆனால் ஆய்தம் மொழிக்கு இறுதியில் வராது. ஆதலால் அதனைக் குறிற்கீழ்க்கடை, குறிலிணைக் கீழ்க்கடை என்ற இரண்டிடங்களிலும் விலக்கி

ஒற்றளபெடை 42 எனக் கொண்டனர்.

இலங்கு வெண்பிறை சூடி

இங்கு ங்கரமெய், குறிலிணைகீழ் அளபெடுத்தது.

கண்ண் கருவிளை

இங்கே ண்கரமெய் குறிற்கீழ் அளபெடுத்தது.

சங்கப்பாடலான மலைபடுகடாத்தில்,

கண்ண் டண்ண்ணைனக் கண்டும் கேட்டும் (வரி 322)

என ஒற்றளபெடை வரக் காண்கிறோம்.

உயிரளபெடையை நோக்க ஒற்றளபெடை மிகுதியும் பயன்படவில்லை. ஒற்றளபெடையின் வருகை, இலக்கியங்களில் குறைவு.

ஒற்றளபெடையிலும் இரண்டு மெய்களும் சேர்ந்தே மிக்கொலிக்கும்.

ஒற்றளபெடையில், ஒற்றளபெடுக்க வரும் மெய்யைத் தனியசையாகக் கொள்ள வேண்டும்.

எங்ங் கிறைவனுளன் என்பாய் மனனையான்

எங்ங் கெனத்திரிவா ரின்

எங்ங் என்பதனை எங்ங் எனப்பிரித்து நேர்நேர் - தேமா எனக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல் அது ஓரசையாக நின்று வெண்பாவில் ஈற்றுச்சீர் அல்லாத ஏனைய சீர்களில் ஓரசை வந்தது எனப் பொருள்பட்டு வெண்பா இலக்கணம் சிதையும்.

1.9.6 ஐகாரக்குறுக்கம்

தொல்காப்பியர், ஐகாரக் குறுக்கத்தைச் சார்பெழுத்தாகக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் ஐகாரம், ஒரு மாத்திரையாய் நிற்கும் இடம் உண்டு எனக் குறிப்பிடுவதால் ஐகாரக் குறுகும் என்று உடன்படுகின்றார்.

1. அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும் (மொழி 21)

2. அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்

ஐ என் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும் (மொழி 23)

3. ஓரள பாகும் இடனு மாருண்டே

தேருங் காலை மொழிவயி னான (மொழி 24)

இவற்றில் முதல் இரு நூற்பாக்களும் ஐகார ஒலி பற்றியன. எழுத்துப்போலி என்பர் நச்சினார்க்கினியரும் இளம்பூரணரும். மூன்றாவது நூற்பா ஐகாரம் ஒரு மாத்திரை பெறும் என்பது பற்றியது. இந்நூற்பாவே, ஐகாரக் குறுக்கத்திற்கு உரியது.

அகரமும் இகரமும் கூடி ஐகாரம் போல ஒலிக்கும்.

ஐ - அஇ - ஐவனம் - அஇவனம்.

ஐ - அய் - ஐவனம் - அய்வனம்.

இவ்விரு வகை ஒலிகள் அஇவனம் என எழுதும் அலைப்பு இக்காலத்தில் இல்லை. ஆனால் அய்வனம் என எழுதுதல் வரவலாக உள்ளது. 'அய்யர்' என்ற வழக்கினை நோக்குக.

தொல்காப்பியர், "அகர இகரம் ஐகாரத் ஆகும்" என்று வலியுறுத்திக் கூற நச்சினார்க்கினியர் ஆகும் என்றமையால், இவ்வாறு ஒலிப்பதைக் கொள்ளற்க என்பர். இக்கருத்துப் பொருந்தாது என்பதனைப் பிரயோக விவேக ஆசிரியரும், இளம்பூரணரும், வேங்கடராசலு ரெட்டியாரும், வெள்ளைவாரணனாரும் விளக்கியுள்ளனர்.

பிராகிருதம், தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் ஐகாரம், 'அஇ' என வருதலை வேங்கடராசலு ரெட்டியார் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

பிராகிருதத்தில்

தைத்திய என்பது சஇச்சோ என்றும்,

சைத்ர என்பது சஇத்தோ என்றும்

வரும் என்பர்.

தெலுங்கில், ஐ என்பது கயி என வரும். இது 'கஇ' என்பதே. சுகரமும் இகரமும் புணரும்போது யகர உடம்படு மெய் பெற்றுக் 'கயி' என ஆயிற்று.

கன்னடத்தில், பாரைஸிதம் என்பது பாரயிஸிதம் என வரும்.

இக்காலத்தில் வடமொழிச் சொல்லான வைத்தியன் என்பதை வயித்யன் என எழுதுகின்றோம்.

குமரகுருபரர், தாம் பாடிய முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழில்,

வேளூர்வயித்திய நாதனைப் போற்றும் - காப்பு (3)

வயித்தியக் கடவுளார்க்கு - செங்கீரை (4)

என்று பாடியுள்ளார். இங்கு வை என்பது வஇ என நின்று யகர உடம்படுமெய் பெற்று 'வயி' என்று ஆயிற்று.

வை → வஇ → வய்இ → வயி

சிவஞானமுனிவர், அய் இ என்ற மூன்றும் சேர்ந்து ஐகாரமாகும் என்பர். இதற்குச் சான்றாக,

இகர யகரம் இறுதி விரவும் (மொழி 25)

என்னும் நூற்பாவைக் காட்டுவர். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர், சொற்களின் இறுதியில் யகரமெய்யும் வரும். இதற்குப் போலியாக இகரஉயிரும் வரும் என்று கொள்கின்றார்.

(உ.ம்.) நாய், நாஇ

ஐகாரம், இரண்டு மாத்திரையுடைய நெட்டுயிர். இது ஒரு மாத்திரையாக ஒலிக்கும் இடமும் உண்டு என்று தொல் காப்பியர் கூறுவதால் இது குறுகும் என்று தெரிகின்றது. இதனையே பிற்காலத்தார் ஐகாரக் குறுக்கம் என்றனர். இது செய்யுளியலை நோக்கிக் கூறப்பட்டது என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. ஆனால் இக்குறுக்கம் பேச்சு வழக்கிலும் உள்ளது.

ஐகாரம், மொழிக்கு முதலில் சுருங்காது என்பது இளம்பூரணர் கொள்கை. இதுவே சிவஞான முனிவர்க்கும் உடன்பாடு. வேங்கடராசலு ரெட்டியாரும் இக்கருத்தே தக்கது என்பர். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர், மொழிக்கு முதல், இடை, கடை ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் ஐகாரம் குறுகும் என்று கொள்கின்றார்.

(எ-டு) ஐப்பது, இடையன், குவனை

ஓரெழுத்து மொழியிலும் இக்குறுக்கம் வரும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

(எ-டு) கை, பை

தொல்காப்பியர் ஐகாரம் குறுகி ஒலிக்கும்போது ஒரு மாத்திரை பெறும் என்று குறிக்கின்றார்.

1.9.7 ஓளகாரக்குறுக்கம்

தொல்காப்பியர் ஓளகாரக் குறுக்கம் பற்றிக் கூறவில்லை. அதனால் சார்பெழுத்து என்ற பேச்சிற்கும் இடமில்லை, ஓளகாரம் பற்றிக் குறிப்பிடும் இடத்தில்,

அகர உகரம் ஓளகாரம் ஆகும் (மொழி 22)

என்ற அ.உ என்ற இரண்டும் னோந்தால் ஓளகாரம்போல இசைக்கும் எனக் கருதுகின்றார். அ.இ என்ற இரண்டும் கூடினால் ஐகாரம் என்றவர், அ.உ என்ற இரண்டும் கூடினால் ஓளகாரம் என்றார்.

பின்னர் அ.ய் என்றும் இரண்டும் கூடினால் “ஐ” என்றார். ஆனால் அ.வ் என்னும் இரண்டும் கூடினால் ஓள என்று சொல்லவில்லை. திருக்குறளில்,

**அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும்**

என ஓள என்பது அவ் என வந்துள்ளது. புறநானூற்றில்,

எருத்து வவ்விய புலிபோன்றன (4)

என வெளவிய என்பது வவ்விய என ஆளப்படுகின்றது. இந்த வடிவம் பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்களுக்குப் புது இலக்கணம் படைக்கத் தூண்டியிருக்கும். அ.வ் என்ற இரண்டும் கூடினால் ‘அவ்’ என்றனர். இது தொல்காப்பியர் கூறாதது.

ஐகாரம் பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறிய நூற்பாவை விளக்கும்போது, “மெய்பெறத் தோன்றும்” என்பதனால் அகரத்தின் பின்னர் உகரமேயன்றி வகரப்புள்ளியும் ஓளகாரம் போல வரும் என்று இளம்பூரணர் எழுதியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியரும் இவ்வாறே எழுதியுள்ளார். பிற்கால இலக்கண அமைப்பினை இவர்கள் இருவரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் கண்டனர்.

தொல்காப்பியத்தில் “ஓரளபாகும் இடனு மாருண்டே” (மொழி 24) என்பது, ஓளகாரமும் ஒரு மாத்திரையை பெறும் என்பதனைக் காட்டுகின்றது என்பர். இச்சூத்திரம், ஐகாரம் பற்றியது ஆதலால், ஓளகாரத்தையும் இணைத்துச் சொல்லுதல் பொருத்தமன்று.

ஓளகாரம் மிகக்குறைவாகப் பயன்படுவதாலும், அவ்வாறு பயன்படும் இடங்களில் அதனை இரண்டு மாத்திரையாகக் கொள்வதால் சீரும் தளையும் சிதையா ஆதலாலும் ஓளகாரக்குறுக்கம் என ஒன்று கொள்ள வேண்டியதில்லை.

“அவ்வே, இவ்வென அறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப” (விளிமரபு 2) என்றும் அவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். எனவேதான் அவர் ஓளகாரம் என்பதை ‘அவ்’ என்று கூட்டொலியாகக் குறிப்பிடவில்லை.

1.9.8 மகரக்குறுக்கம்

தொல்காப்பியருக்குச் சார்ந்துவரும் எழுத்துக்கள் மூன்றே. அவர் மகரக்குறுக்கத்தைச் சார்பெழுத்தாகக் குறிக்கவில்லை. என்றாலும் மகரம் குறுகும் என்பது அவருக்கு உடன்பாடு. தொல்காப்பியத்தில் மகரக்குறுக்கம் பற்றிய நூற்பாக்கள் வருமாறு:-

1. **அரையளவு குறுகல் மகரம் உடைத்தே
இசையிடன் அருகும் தெரியும் காலை (நூன். 13)**
2. **உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே (நூன். 14)**
3. **செய்யுள் இறுதிப் போலி மொழிவயின்
னகார மகாரம் ஈரொற் றாகும் (மொழி 18)**

4. **னகர முன்னர் மகாரம் குறுகும்** (மொழி 19)

5. **வகார மிசையும் மகாரம் குறுகும்** (புள்ளி 35)

இந்நூற்பாக்களில், “உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே” என்பது வரிவடிவம் பற்றியது.

இசை நூல்களில் மகரமெய், தனக்குரிய அரை மாத்திரை குறுகி ஒலிக்கும். இசையிடன் என்றமையால், இசை நூல் என்று கொள்ளுதல் தகும். பேராசிரியர், மரபியல் (10) உரையில் இவ்வாறு எழுதுகின்றார். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் வேறோர் எழுத்தின் ஓசையின்கண் மகரம் குறுகும் என்று பொருள் காண்கின்றார். இதனால் மகரக்குறுக்கத்திற்குக் காரணம் வேறோர் எழுத்தின் ஓசையே என்பது பெறப்படும்.

இது, இசைநூலுக்குரிய இலக்கணம் அன்று. இயற்றமிழ்க்குரிய இலக்கணம் என்பர் வேங்கடராசலு ரெட்டியார்.

மகரம் குறுகும் என்று கூறிய தொல்காப்பியர், அம்மகரம் குறுகும் இடங்களை மொழியியலிலும் (18, 19) புள்ளி மயங்கியலிலும் (35) வரையறுத்துள்ளார்.

செய்யுளின் இறுதியில் வரும் போலும் என்னும் சொல்லில் அச்சொல் திரிந்து னகர மெய்யும் மகரமெய்யுமாக இரு மெய்கள் இணைந்து நிற்கும். அங்கு னகரமெய்யின் முன்வரும் மகரம் குறுகும்.

போலும் → போல்ம் → போன்ம்

மேலும், வகரத்தின் மேல்வரும் மகரமும் குறுகும்.

(எ-டு) நிலம் வலிது, வரும் வண்ணக்கன்

தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி மகரம் குறுகும் இடம் இரண்டே. ஒன்று னகரமெய்யின்முன், இரண்டு வகரமெய்யின்மேல்.

ஆனால் நச்சினார்க்கினியர், தன்னின முடித்தல் என்பதனால் னகரமெய்யின் முன்னும் குறுகும் எனக் கொண்டார்.

மருளும் → மருள்ம் → மருண்ம்

இளம்பூரணர் இதனைக் குறிப்பிடவில்லை.

தொல்காப்பியர், செய்யுளின் இறுதியில் வருகின்ற போலும் என்ற சொல்லில் மகரக்குறுக்கம் வரும் என்றார். ஆனால் புறநானூற்றில்,

பெருங்கல் அடாரும் பொன்மன விரும்பி (புறம். 19)

என அடியின் இடையில் மூன்றாம் சீராக வருகின்றது.

இலக்கிய வழக்கும் நன்னூல் இலக்கணமும் உணர்ந்த நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பிய நூற்பாவை இவற்றுக்கேற்பச் ‘செய்யுள் போலி மொழியிறுதிவயின்’ என மாற்றிச் செய்யுளில் போலும் என்னும் சொல்லின் இறுதியில் எனப் பொருள்கண்டார்.

தொல்காப்பியர், செய்யுள் இறுதி என்று கூறச் செய்யுளிலும் இடையில் வந்துள்ளதே! இது மாறுபாடல்லவா! என்ற வினா, பேராசிரியருக்கு எழுந்திருக்கக் கூடும். அதனாலேயே அவர், பொருளதிகார மரபியலில், இக்குறுக்கம், இசைப்பாட்டில் வரும் என்று உரையெழுதினார். பரிபாடல் என்னும் இசைப்பாடலில் இம்மயக்கம், அடியின் இறுதியிலேயே வருகின்றது.

திசையற மீகானும் போன்ம் (பரி. 10. 55)

நின்ற நிகழ்ச்சியும் போன்ம் (பரி. 10. 62)

கரப்பார் களிமதரும் போன்ம் (பரி. 10. 68)

இவை முச்சீர் அடியின் இறுதியில் வந்தன. இத்தன்மையுடைய கலித்தொகையிலும் இறுதியில் வந்துள்ளது.

முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம் (கலி. 103. 13)

திரிதரும் கொல்களிறும் போன்ம் (கலி. 1044. 4)

இசைப்பாடல்களில் இவ்வாறு வருவதனாலேயே பேராசிரியர் 'இசை நூலின்கண்' என எழுதியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியரும் உதாரணம் காட்டும்போது, கலித்தொகையையும் பரிபாடலையுமே காட்டுவர். அதனால் அவருக்கும் இக்கருத்து இருந்திருக்க வேண்டும்.

போலும் என்ற சொல்லே திரிந்து "போன்ம்" என மகரக்குறுக்கம் பெறும் எனத் தொல்காப்பியர் விதித்துள்ளார். ஆனால் புறநானூற்றிலும் மலைபடுகடாத்திலும் வேறு சொற்களிலும் மகரம் குறுக்கக் காண்கின்றோம்.

இரும்பேர் ஒக்கலொடு தின்ம் என தருதலின் (புறம். 150)

விருந்திறை சான்ம் என் (மலை 313)

இவற்றுள் தின்ம் என்பது தின்னும் என்ற செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டின் விகாரம்.

சான்ம் என்பது சாலும் என்னும் செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டின் விகாரம். இது, போலும் என்பது போன்றே உள்ளது. இத்தகைய மகரக்குறுக்கங்கள் பின்னர்த் தோன்றியனவாகலாம். நச்சினார்க்கினியர் 'மருண்ம்' என்பதனைக் காட்டின் ணகரத்தின் முன்னும் மகரம் குறுகும் என்றார்.

மருளும் → மருள்ம் → மருண்ம்

மருளும் என்பதும் செய்யும் என்னும் வாய்பாடே,

பன்மணிக் குவையோடும் விரைஇக்கொண்ம் என (புறம் 152. 29)

எனப் புறநானூற்றில் ணகரமெய்யின் முன் மகரமெய் வந்து குறுகும் வடிவத்தைக் காண்கின்றோம். எனவே தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாத இம்மகரக்குறுக்கம், சங்கப்பாடல்களில் வருகின்றது என்று கூறலாம்.

வகரமும் மகரமும் இதழொலிகள் ஆதலின் இவை ஒன்றோடொன்று தொடரும்போது, இறுதியில் உள்ள மகரமெய் குறுகியது.

1.9.9 மூவகை மொழிகள்

தொல்காப்பிய மொழிமரபில் மூன்று நூற்பாக்கள் மொழி பற்றிப் பேசுகின்றன. இங்கே மொழி என்பது எழுத்தாலான சொற்களைக் குறிக்கும். இச்சொற்களைப் பற்றிக் கூறும்போது எழுத்தால் சொல் ஆக்கப்படுகிறது என்று கூறாமல், ஒரு சொல் எத்தனை எழுத்தைக் கொண்டிருக்கும் என்று விளக்குகின்றார். இதனால் சொல்லை முதன்மையாகக் கொண்டு இலக்கணம் வகுக்கின்றார் என்பர்.

1. **நெட்டெழுத் தேழே ஓரெழுத் தொருமொழி** (மொழி 10)

2. **குற்றெழுத் தைந்தும் மொழிநிறை பிலவே** (மொழி 11)

3. **ஓரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி**

இரண்டிறந் திசைக்கும் தொடர்மொழி உள்பட

முன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே (மொழி 17)

ஓரெழுத்தாலான சொற்கள், இரண்டெழுத்துக்களால் ஆன சொற்கள், இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பல எழுத்துக்களால் ஆன சொற்கள் எனத் தொல்காப்பியர் சொல்லை மூவகைப்படுத்துவர். ஓரெழுத்தாலான சொல்லை ஓரெழுத்தொருமொழி

என்றும், இரண்டெழுத்தாலான சொல்லை ஈரெழுத்தொருமொழி என்றும், இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பல எழுத்துக்களால் ஆன சொல்லைத் தொடர்மொழி என்றும் குறிப்பிடுவர்.

1.9.9.1 ஓரெழுத்தொருமொழி

நெட்டெழுத்துக்கள் ஏழும் ஓரெழுத்தொருமொழியாக வரும் என்பர் தொல்காப்பியர்.

நெட்டெழுத் தேழே ஓரெழுத் தொருமொழி

நெட்டெழுத்து எனப் பொதுப்படக் கூறியமையால் உயிரிலும் உயிர்மெய்யிலும் வரும் நெட்டெழுத்துக்களைக் கொள்க என்பர் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும். உயிர் நெட்டெழுத்துக்கள் ஏழில் ஒளகாரம், பொருள் உணர்த்தும் சொல்லாக வராதது.

(உ-ம்) ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ

கா, தீ, பூ, சே, கை, கோ, கௌ

இவ்வெழுத்துக்கள் தம்மையே உணர்த்தினால் எழுத்து எனப்படும். பொருளை உணர்த்தினால் சொல் ஆகும்.

நெட்டெழுத்துக்கள் மொழியாகுமென்றால் குற்றெழுத்துக்களின் நிலைமை என்ன? இதனையே “குற்றெழுத்தைந்தும் மொழி நிறைபிலவே” என்னும் நூற்பா குறிக்கின்றது. குற்றெழுத்துக்கள் ஐந்தும் மொழியாக வாரா என்பது இதன் பொருள். ஆனால் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் அக்குற்றெழுத்துக்களில் சில எழுத்துக்கள், மெய்யோடு கூடி நின்று மொழியாகும் என்றனர்.

(உ-ம்) து - உண் --- துஉ

நொ - துன்பப்படு - நுஒ

தொல்காப்பியர், மொழி இறுதி எழுத்துக்கள் பற்றிப் பேசுமிடத்தில் ஓகரம், நகர மெய்யோடு சேர்ந்து மொழியிறுதியில் வரும் என்றார். இவ்வாறு வருவது “நொ” ஆகும்.

1.9.9.2 ஈரெழுத்தொருமொழி

இரண்டு எழுத்துக்கள் கொண்டது.

(உ-ம்) மணி

1.9.9.3 தொடர்மொழி

இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பல எழுத்துக்களைக் கொண்டது.

(உ-ம்) குரவு - மூவெழுத்தொருமொழி
கணவிரி - நாலெழுத்தொருமொழி
அகத்தியனார் - ஐயெழுத்தொருமொழி
திருச்சிற்றம்பலம் - ஆறெழுத்தொருமொழி
பெரும்பற்றப்புலியூர் - ஏழெழுத்தொருமொழி

இவ்வாறு நச்சினார்க்கினியர் காட்டுவர்.

1.9.9.4 பகாப்பதம்

அணி, அறன், அகலம், அருப்பம், தருப்பணம், உத்திரட்டாதி

1.9.9.5 பகுபதம்

கூனி, கூனன், குழையன், பொருப்பன், அம்பலவன், அரங்கத்தான், உத்திராடத்தான் உத்திரட்டாதியான்

தொல்காப்பியர் இவ்வரையறை கூறவில்லை. இத்தகைய வரையறை புதுமொழி ஆக்கத்திற்குத் தடையாக அமைந்துவிடும்.

நச்சினார்க்கினியர் மூவகை மொழிகளுக்கும் உதாரணம் காட்டும்போது மெய்யெழுத்துக்களையும் குற்றியலுகரத்தையும் கணக்கில் கொள்ளவில்லை.

வரகு, கொற்றன் என்பனவற்றை ஈரெழுத்தொருமொழி என்பர். வரகு என்பதில் உள்ள குற்றியலுகரமும், கொற்றன் என்பதில் உள்ள இரண்டு மெய்களும் தள்ளத்தக்கன என்பது அவர் கொள்கை.

ஆனால் இளம்பூரணர் ஒற்றெழுத்துக்களையும் குற்றியலுகரத்தையும் எழுத்தாகக் கணக்கிடுகின்றார். மால், கால் என்பன ஈரெழுத்தொருமொழிகள் என்றும், வரகு என்பது மூவெழுத்தொருமொழி என்றும் கொள்கின்றார். நச்சினார்க்கினியரோ இதனை மறுக்கின்றார். அதற்கு அவர் கூறும் காரணங்கள் மூன்று.

1. தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் மெய்யெழுத்துக்களும் குற்றியலுகரமும் எழுத்தாக எண்ணப்படா என்று குறிப்பிடுவதால் இங்கும் எழுத்தாகக் கொள்ளக்கூடாது
2. “நெட்டெழுத்தேழே ஓரெழுத்தொருமொழி” என்றும் “குற்றெழுத்தைந்தாம் மொழிநிறை பிலவே” என்றும் தொல்காப்பியர் தனி உயிரையும், உயிருடன் கூடிய உயிர்மெய்யையும் பற்றியே மொழியை வரையறுக்கின்றார். மெய்யெழுத்தை அவர் சேர்க்கவில்லை. அதனால் இங்கும் அதனை எழுத்தாகக் கொள்ளக்கூடாது.
3. “மொழிப்படுத்து இசைப்பினும்” (மொழி. 20) என்னும் நூற்பாவில் மெய்யும் குற்றியலுகரம் பொருள் தந்தாலும் அவற்றை எழுத்தாக எண்ணக்கூடாது என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பதால் அவை எழுத்துக்கள் அல்ல.

இக்கருத்துக்களை வேங்கடராசலு ரெட்டியாரும் பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனாரும் மறுத்துவிடுவர்.

தொல்காப்பியர், “உயிரில் எழுத்தும் எண்ணப் படாஅ” என்று உயிரெழுத்துக்கள் அல்லாத மெய்யையும் குற்றியலுகரத்தையும் செய்யுளில் விளக்குவர். செய்யுளில் வரும் எழுத்துக்கள், அவற்றின் இசையால் மதிப்புப் பெறுவன. மெய்யெழுத்தும் குற்றியலுகரமும் மாத்திரை அளவால் ஒரு மாத்திரையில் குறைந்தன. ஆதலின் செய்யுளியலில் அடிப்படையில் அவை எழுத்துக்கள் அல்ல. ஆனால் கா, கால் என்பனவற்றிற்கும் கா, காடு, காட்டு என்பனவற்றிற்கும் பொருள் வேறுபாடு உண்டு. இப்பொருள் வேறுபாட்டினை மெய்யெழுத்துக்களும் குற்றியலுகரமும் உண்டாக்குகின்றன. இவ்வாறு பொருள்தரும் நிலையில் அவற்றை எழுத்துக்கள் அல்ல என்று எவ்வாறு ஒதுக்குவது? எனவே பொருள் பற்றி மெய்யெழுத்துக்களையும் குற்றியலுகரத்தையும் எழுத்தாக மதிக்கவேண்டும். வடமொழியிலும் செய்யுட்களில் ஒற்றுக்களை எண்ணாமையும், தனிச்சொற்களில் எண்ணுதலும் உண்டு என்பர்.

“நெட்டெழுத்தேழே ஓரெழுத்தொருமொழி”, “குற்றெழுத்தைந்தும் மொழி நிறைபிலவே” என்னும் நூற்பாக்கள், ஓரெழுத்து மொழியாதற்குரிய எழுத்துக்கள் எவை என்று வரையறுக்கின்றனவேயன்றி, மெய்யெழுத்துக்களும் குற்றியலுகரமும் ஏனைய எழுத்துக்களோடு கூடி மொழியாகா என்றோ இவை இரண்டும் எழுத்தாகக் கணங்கிடத்தக்கன அல்ல என்றோ கூறவில்லை.

“மொழிப்படுத்து இசைப்பினும்” என்னும் நூற்பா, எழுத்துக்கள் மொழியில் வைத்துக் கூறப்பட்டாலும், எடுத்தல், படுத்தல் முதலிய வேறுபாடுகளால் பொருள் வேறுபடுமாறு கூறினாலும் அவை எழுத்துக்கள் என்ற தத்தம் நிலையில் திரியா என்பதே அவர் கருத்து. ஆனால் நச்சினார்க்கினியர், இந்நூற்பாவைச் சிதைத்துத் தம் கருத்திற்கு ஏற்பப் பொருள்கொள்கின்றார்.

தொல்காப்பியர் நாகு முதலிய கொற்களில் உள்ள குற்றியலுகரத்தையும் எழுத்தாகக்கொண்டே குற்றியலுகரப் புணரியலில் அதனை ஈரெழுத்து மொழி (குற். 6) என்பர். மேலும் வண்டு, பந்து முதலிய குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்களின் இடையே வரும் மெய்யெழுத்துக்களையும் எழுத்தாகக் கணக்கிட்டு இவற்றை மென்றொடர்மொழி, வன்றொடர் மொழி என்பர். இவற்றால் எழுத்ததிகாரத்தில் மெய்யெழுத்தையும் குற்றியலுகரத்தையும் எழுத்துக்களாகக் கணக்கிடல் தொல்காப்பியர் கொள்கையாகும்.

மேலும் தொகைமரபில் (நூற்பா 3) ஈரெழுத்தொருமொழிகளுக்குள்ளும் சில உறழ்ச்சிபெற்று முடிதல் கொள்க என்று குறிப்பிட்டுக் காய், மெய்நூல் என்ற சொற்களை எடுத்துக்காட்டுவர் நச்சினார்க்கினியர். இச்சொற்களெல்லாம் மெய்யெழுத்தைக் கணக்கிட்டாலே ஈரெழுத்தொருமொழிகள் ஆகும். எனவே நச்சினார்க்கினியர், மொழிமரபில் கூறிய கருத்துக்கு மாறாகத் தொகைமரபில் மெய்யையும் கணக்கிடுவது பெறப்படும்.

இளம்பூரணர், மெய்யெழுத்துக்களையும் குற்றியலுகரத்தையும் எழுத்தாகக் கொண்டு கணக்கிடுவர். வரகு என்பதனை மூவெழுத்தொருமொழிக்கும், கொற்றன் என்பதனை நாலெழுத்தொருமொழிக்கும் சான்றாகக் காட்டியுள்ளமையால் இதனை அறியலாம்.

1.9.10 மெய்களின் இயக்கம்

தனி மெய்களைச் சொல்லும்போது, அம்மெய்கள் அகரத்தோடு பொருந்தி ஒலிக்கும் என்பர் தொல்காப்பியர்.

மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும் (மொழி 13)

தனிமெய்களை ஒலிக்கும்போதும் அகரம் சேர்த்து ஒலிக்க வேண்டும். தனிமெய்களை எழுதும்போதும் அகரம் சேர்த்து எழுத வேண்டும் என்பர்.

“வல்லெழுத் தென்ப கசடத பற” என்பதில் க், ச், ட், த், ப், ற் என்ற மெய் எழுத்துக்களை அகரம் சேர்த்து இவ்வாறு நாவால் கூறுகின்றோம். எழுதிக் காட்டும்போது ககரம் முதலியவற்றை, உயிர் பெற்று நின்ற வடிவாக எழுதிப் பின்னர் தனி மெய்யாக்குவதற்குப் புள்ளியிட்டுக் காண்கின்றோம். எனவே நாவால் மெய்களை இயக்கும்போதும், கையால் இயக்கும்போது அகாரத்தோடு மெய்கள் பொருந்துகின்றன என்று மெய்யெழுத்தின் ஒலி வடிவிற்கும் விளக்கம் தருகின்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

உயிர்கள் தனித்து நிற்கும்போது உயிரெழுத்து என்று பெயர்பெறும். ஆனால் அவை மெய்யெழுத்துக்களோடு கூடி உயிர்மெய்யாக நிற்கும்பொழுது வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்று மெய்யெழுத்துக்களின் பெயரைப் பெறும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இக்கருத்துக்கு ஏதுவாக,

தம்மியல் கிளப்பின் எல்லா எழுத்தும்

மெய்ந்நிலை மயக்க மான மில்லை

(மொழி 14)

என்னும் நூற்பாவைக் காட்டுவர். ஆனால் இந்நூற்பாவிடமிடம் பொருள் கொள்ளும் இளம்பூரணர், இது மெய்மயக்கம் பற்றிய புறனடை என்பர்.

மெய்மயக்கத்தில் இன்னின்ன எழுத்துக்களோடு கூடிவரும் என்று நூன்மரபில் கூறினார். ஆயினும் அம்மெய்கள் தத்தம் பெயரையே எடுத்துக் கூறுமிடத்தில் அம்மயக்க நெறிக்குவேறாக வரும் என்று இந்நூற்பாவிடமிடம் புறனடையாகக் கூறுகின்றார் என்பது இளம்பூரணர் கருத்து.

வல்லெழுத் தியையின் டகார மாகும்

(புள்ளி 7)

இங்கே “ன்ட்” மயக்கம் உள்ளது. இம்மெய்மயக்கம் பற்றித் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை. ஆதலின் புறனடையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதாம்.

இந்நூற்பாவை அடுத்த இரண்டு நூற்பாக்களும் (மொழி 15, 16) ஈரெழுத்து உடனிலையாக வருகின்ற மெய்மயக்கம் கூறுவன. ஆதலின் அதனையொட்டி இம்மெய்மயக்கம் கூறினார் என்பது பொருந்தும். ஆனால் இந்நூற்பா, நூன்மரபில் மெய்மயக்கம் பற்றிய நூற்பாக்கள் அமைந்த இடத்தில் இருந்தால் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுவர். இவ்வாறு கருதியமையாலேயே,

“இதனை அம்மெய்மயக்கத்து வைக்கவெனின் இது வழுவதி நோக்கி மொழிமரபின் கண்ணதாயிற்று” என்று இளம்பூரணர் அமைதி காட்டுகின்றார்.

1.9.11 போலி

ஒரெழுத்து நின்ற இடத்தில் அதுபோல் மற்றொரு எழுத்துவந்து நின்று பொருள் மாறுபடாவிட்டால் போலி எனப்படும். தொல்காப்பியத்தில் அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும். அகரம் உகரம் ஓளகாரம் ஆகும். அகர யகாரம் ஐகாரம் ஆகும் என்று கூறப்பட்டனவற்றை எழுத்துப்போலி என நச்சினார்க்கினியர் கருதுவார். இவை பற்றி ஐகாரக்குறுக்கம், ஓளகாரக்குறுக்கம் என்ற தலைப்புகளில் காண்க.

1.9.12 மெய் மயக்கம்

மெய்மயக்கம் பற்றிய செய்திகள் நூன்மரபில் ஆராயப்பெற்றுள்ளன. மொழிமரபில் மெய்மயக்கத்தில் ஈரொற்றுடனிலை பற்றிப் பேசுவர் தொல்காப்பியர்.

யரழ என்னும் முன்றும் ஒற்றக்

க ச த ப ங ஞ ந ம ஈரொற் றாகும்

(மொழி 15)

இந்நூற்பாவால் யரழ என்னும் மெய்களுக்குப் பின் க, ச, த, ப, ங, ஞ, ந, ம என்னும் மெய்கள் வந்து ஈரொற்றாக நிற்கும் என்பது பெறப்படும். உதாரணமாக:

க	ச	த	ப
ய - வேய்க்க	வாய்ச்சி	பாய்த்தல்	வாய்ப்பு
ர - பீர்க்கு	நேர்ச்சி	வார்த்தல்	ஆர்ப்பு
ழ - வாழ்க்கை	தாழ்ச்சி	தாழ்த்தல்	தாழ்ப்பு
ங	ளு	ந	ம
ய - காயங்கனி	தேயஞ்சது	சாயந்தது	காயம்புறம்
ர - நேர்ங்கல்	நேர்ஞ்சிலை	நேர்ந்திலை	நேரம்புறம்
ழ - தாழங்குலை	தாழஞ்சிலை	தாழந்திரள்	வீழம்படை

என்றாற்போல ஈரொற்றுக்கள் ஒன்றாக நிற்கும். இதுவே உண்மையான மெய்மயக்கம் என்பர் டாக்டர் செ.வை. சண்முகம்.

யரழ என்ற மூன்றெழுத்துக்களில் ர, ழ என்ற இரண்டும் குறிற்கீழ் ஒற்றாக வாரா.

அவற்றுள்,

ரகார முகாரம் குற்றொற்று ஆகா

(மொழி 16)

எனவே கர், கழ் போல ர, ழ மெய்கள் குறிற்கீழ் நின்று மொழியாகா என்பதாம்.

தன்மதிப்பீடு: 2

கீழ்வரும் வினாக்களுக்கு விடை அளிக்கவும்

1. மொழிமரபு பெயர்க்காரணம் தருக.

.....
.....

2. குற்றியலுகரத்தின் வகைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் தருக.

.....
.....

3. மொழிமுதல் எழுத்துக்கள், மொழியிறுதி எழுத்துக்கள் யாவை?

.....
.....

4. ஆய்தம் எங்கெங்கு வரும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்?

.....
.....

5. மூவகை மொழிகளை எடுத்துக்காட்டு தந்து விளக்குக.

.....
.....

1.10 தொகுப்புரை

மாணவர்களே! இந்த அலகில் இலக்கணத்தின் அவசியம் குறித்தும், தமிழ் இலக்கணத்தில் குறிப்பிடப்படும் எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை, பெயர், அளவு, வடிவம், மயக்கம் போன்றவையும், சார்பெழுத்துக்கள், மூவகை மொழிகள், அளபெடை, மெய்களின் இயக்கம்-மயக்கம், போலி போன்றவை குறித்தும், மொழிக்கு முதலில், இடை, கடை எழுத்துக்கள் பயின்றுவரும் முறை, மொழிகளின் வகைகள் ஆகியன குறித்தும் விரிவாக அறிந்துகொண்டோம். இச்செய்திகளை நன்கு நினைவில் நிறுத்திக்கொண்டால் அடுத்தடுத்து வரும் இயல்களில் நாம் பார்க்கப்போகும் செய்திகள் மிக எளிமையாக புரியும்.

இந்த அலகிற்குரிய வினாக்கள்

1. நூன்மரபு என்னும் இயலில் கூறப்பெறும் கருத்துக்களைத் தொகுத்து எழுதி அதுகொண்டு பெயர்க்காரணத்தைப் புலப்படுத்துக.
2. சார்பெழுத்துப் பற்றித் தொல்காப்பியர் கொள்கையை ஆராய்க.
3. எழுத்துக்களின் வடிவம், அளவு பற்றித் தொல்காப்பியத்தாலும் உரையாலும் அறியப்படுவனவற்றைத் தொகுத்தெழுதுக.
4. குற்றியலுகரம் பற்றிய தொல்காப்பியக் கோட்பாட்டினைப் புலப்படுத்துக.
5. குற்றியலுகரம் முற்றியலுகரம் வேறுபடக் காரணம் என்ன?
6. ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம், புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம், ஒருமொழிக் குற்றியலிகரம், புணர்மொழிக் குற்றியலிகரம் விளக்குக.
7. மொழிமரபு என்னும் இயலின் தன்மையை விளக்குக.
8. மொழிமரபு - பெயர்க்காரணம் கூறிப் பொருத்தம் காட்டுக.
9. ஆய்தம் எவ்வெவ்விடத்து வரும்? அதன் இயல்பினைக் காட்டுக.
10. ஆய்த வடிவம் பற்றி அறிஞர்களின் கருத்துக்குளை எடுத்துக்காட்டி ஏற்புடைய கருத்தினைத் தெளிவுபடுத்துக.
11. ஆய்தத்தைச் சார்பெழுத்தாகக் கொண்டமை ஏன்? தெளிவுபடுத்துக.
12. மொழிமுதல் எழுத்துக்களை குறித்து விளக்கம் தருக.
13. தொல்காப்பியர் காட்டும் மொழியிறுதி எழுத்துக்கள், சங்கப் பாடல்களில் பின்பற்றப்படுகின்றனவா? ஆராய்க.
14. தொல்காப்பியர் கூறும் மூவகை மொழிகள் எதன் அடிப்படையில் அமைந்தன?

தன்மதிப்பீடு - விடைகள்

1

1. அகரம் முதல் னகரம் இறுதியாக உள்ள எழுத்துக்களும், சார்ந்து வருதலைத் தமக்கு இலக்கணமாகவுடைய மூன்று எழுத்துக்களும் ஆக எழுத்துக்கள் முப்பத்து மூன்று ஆகும் என்கிறது தொல்காப்பியம். குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று எழுத்துக்களும் முப்பது எழுத்துக்களோடு சேர்த்து எழுத்துக்களாகக் கொள்ளத்தக்கன.
2. அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ முதலிய பன்னிரண்டு எழுத்துக்களும் உயிரெழுத்துக்கள்ஈ க், ங், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன் ஆகிய பதினெட்டு எழுத்துக்களும் மெய்யெழுத்துக்கள்ஈ

அ, இ, உ, எ, ஓ - ஒரு மாத்திரையுடைய குறில்ஈ ஆ, ஈ, ஏ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ - இரண்டு மாத்திரையுடைய நெடில்ஈ

அ, இ, உ - சுட்டெழுத்துக்கள்ஈ ஆ, ஏ, ஓ - வினாவெழுத்துக்கள்ஈ கசடதபற ஆறும் வல்லினம்ஈ ஙளுணநமன ஆறும் மெல்லினம்ஈ யரலவழள ஆறும் இடையினம்.

3. க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ல், வ், ள், ற், ன் என்னும் பதினாறு மெய்களும் உடனிலை மெய்மயக்கத்திற்குரியன.

(உ-ம்) க்க் - காக்கை, ங்ங் - எங்ஙனம், ச்ச் - பச்சை, ஞ்ஞ் - பஞ்சை, ட்ட் - பட்டை, ண்ண் - மண்ணை, த்த் - தத்தை, ந்ந் - வெந்நெய், ப்ப் - அப்பு, ம்ம் - அம்மை, ய்ய் - வெய்யர், ல்ல் - எல்லி, வ்வ் - எவ்வி, ள்ள் - கள்ளி, ற்ற - கொற்றி, ன்ன் - கன்னி

இவற்றில் வெந்நெய் என்பது புணர்மொழியில் வந்துள்ளது. 'ந்ந்' தனிமொழியில் வருவதற்குச் சான்று கிடைக்கவில்லை.

மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டில் க, ச, த, ப என்ற நான்கும் உடனிலை மெய்மயக்கத்திற்கே உரியன. இதை தம்மொடு தாமே மயங்குவன. ர, ழ என்ற இரண்டும் வேற்றுநிலை மெய்மயக்கத்திற்கே உரியன. இவை தம்மொடு பிறவே மயங்குவன. இவ்வாறும் நீங்கலாக உள்ள ஏனைய 12 மெய்களும் உடனிலை மெய்மயக்கத்திற்கும் வேற்றுநிலை மெய்மயக்கத்திற்கும் உரியன. இவை தம்மொடு தாமும் தம்மொடு பிறவும் மயங்குவன.

2

1. "மொழிகளுக்கு எழுத்தால் வரும் மரபு உணர்த்தினமையின் மொழிமரபு எனப்பட்டது. இதனுள் கூறுகின்றது, தனி நின்ற எழுத்திற்கு அன்றி மொழியிடை எழுத்திற்கு என உணர்க" என்பர் இளம்பூரணர். இதனால் நூன்மரபு என்பது, தனி எழுத்தின் இலக்கணம் கூறுவது என்பதும் மொழிமரபு என்பது மொழியில் (சொல்லில்) அமைந்த எழுத்தின் இலக்கணம் கூறுவது என்பதும் ஆகும்.

"எழுத்தானாம் மொழியது மரபு உணர்த்துகின்றமையின் மொழிமரபு எனக் காரணப் பெயர்த்தாயிற்று" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவர் எழுத்தால் ஆகிய சொல்லின் மரபுகளைக் கூறுவது எனக் கருதுகின்றார். இவரது கருத்து, இளம்பூரணர் உரையை அடியொற்றியதாயினும் இளம்பூரணர் சொல்லில் அமைந்த எழுத்துக்களின் தன்மையை ஆராய்வது இவ்வியல் எனக் கருத, இவரோ சொல்லினது இயல்பினை ஆராய்வது என எண்ணுகின்றார். இவ்வகையில் இளம்பூரணர் விளக்கமே ஏற்புடையதாக உள்ளது.

2. 1. நாகு - நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரம் (ஈரெழுத்தொருமொழியில் வந்தது)
2. வரகு - உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரம்
3. தெள்கு - இடைத்தொடர்க் குற்றியலுகரம்
4. எ.கு - ஆய்தத் தொடர்க்குற்றியலுகரம்
5. கொக்கு - வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம்
6. குரங்கு - மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம்

3. உயிரெழுத்து - 12, கதநபம - தனியாகவும், சவரூய - பிற எழுத்துக்களோடு கூடி மொழிக்கு முதலாகும். நடணரலழளறன - மொழிக்கு முதலாக வராது.
உயிரெழுத்து - 12, ஞுணநமயரலவழள - பதினொரு மெய்களும், குற்றியலுகரம் மொழியிறுதியில் வரும்.
4. குற்றெழுத்தின் பின்னரும், உயிரோடு கூடிய வல்லெழுத்து ஆறன் முன்னரும் ஆய்தம் வரும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். (எ-டு) எஃகு, கஃசு, சுஃடு, கஃது, கஃபு, கஃறு
5. ஒரெழுத்து ஒருமொழி (ஆ-கா, ஈ-தீ, ஊ-பூ, ஏ-சே, ஐ-கை, ஒ-கோ, கௌ-பொருள் உணர்த்தாது.)
ஈரெழுத்துதொருமொழி (மணி, பால், கனி)
தொடர்மொழி (குரவு-மூவெழுத்தொருமொழி, கணவிரி-நாலெழுத்து ஒருமொழி, அகத்தியனார் - ஐயெழுத்தொருமொழி, திருச்சிற்றம்பலம் - ஆறெழுத்தொருமொழி, பெரும்பற்றப்புலியூர்-ஏழெழுத்தொருமொழி)

குறிப்பு

A series of 30 horizontal dotted lines for writing.

அலகு 2 : பிறப்பியல், புணரியல்

நோக்கங்கள்

2.0 முன்னுரை

2.1 பேச்சுறுப்புக்கள்

2.2 உயிரெழுத்துக்களின் பிறப்பு

2.2.1 அ ஆ

2.2.2 இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ

2.2.3 உ, ஊ, ஓ, ஔ, ஓள

2.3 மெய்யெழுத்துக்களின் பிறப்பு

2.3.1 க ங

2.3.2 ச ஞ

2.3.3 ட ண

2.3.4 த ந

2.3.5 ற ன

2.3.6 ர ழ

2.3.7 ல ள

2.3.8 ப ம

2.3.9 வ

2.3.10 ய

2.4 மெல்லெழுத்துக்களுக்குச் சிறப்புவிதி

2.5 சார்பெழுத்துக்களின் பிறப்பு

2.6 பிறப்பிற்கும் புறனடை

தன்மதிப்பீடு : 1

2.7 புணர்ச்சியின் பொது இலக்கணம்

2.7.1 புணரியல்

2.7.2 புணர்ச்சிக்கு அடிப்படை

2.7.3 இருமொழிப் புணர்ச்சி

2.7.4 புணர்ச்சி-எழுத்துவகையால் நான்கு

2.7.5 புணர்ச்சி சொல்வகையால் நான்கு

2.8 சாரியைகள்

2.8.1 சாரியையின் பொது இலக்கணம்

- 2.8.1.1 இன் சாரியை
- 2.8.1.2 வற்றுச் சாரியை
- 2.8.1.3 அத்துச் சாரியை
- 2.8.1.4 ஒன் சாரியை
- 2.8.1.5 ஆன் சாரியை
- 2.8.1.6 அக்குச் சாரியை
- 2.8.1.7 இக்குச் சாரியை
- 2.8.1.8 அன் சாரியை

2.8.2 தொல்காப்பியம் கூறும் சாரியைகள்

2.8.3 உரைகள் கூறும் சாரியைகள்

2.9 உடம்படுமெய்

2.10 சொல்லால் வேறுபட்ட புணர்மொழிகள்

தன்மதிப்பீடு : 2

2.11 தொகுப்புரை

இந்த அலகிற்குரிய வினாக்கள்

தன்மதிப்பீடு - விடைகள்

நோக்கங்கள்

- எழுத்துக்களின் பொதுப்பிறப்பு பற்றி அறிந்துகொள்ளல்
- எழுத்துக்களின் சிறப்பு, பிறப்பு பற்றித் தெரிந்துகொள்ளல்
- சொற்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும் புணர்ச்சி இலக்கணம் பற்றி அறிமுகத்தைத் தெரிந்துகொள்ளல்
- புணர்ச்சியின் வகைகள் குறித்துத் தெரிந்துகொள்ளல்
- சொற்புணர்ச்சியில் சாரியை பெறுமிடம் குறித்து அறிந்துகொள்ளல்

2.0 முன்னுரை

எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை, வகைகள், வடிவம், அளவு, மொழிக்கு முதலிலும் இறுதியிலும் வரும் எழுத்துக்கள் ஆகியன குறித்து முதல் அலகில் தெரிந்துகொண்டோம். இந்த அலகில் எழுத்துக்கள் பிறக்கும் இடம், பிறப்பதற்குத் தேவையான உறுப்புக்களின் இயக்கங்கள், எழுத்துக்களால் ஆக்கப்படும் சொற்கள் புணரும் தன்மை ஆகியன குறித்துத் தெளிவாக நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

2.1 பேச்சுறுப்புக்கள்

பேச்சுறுப்புக்கள் 22 வகைப்படும். சிலர் பேச்சுறுப்புக்கள் 13 என்று கூறுவர். அவை,

1. இதழ்	8. நா விளிம்பு
2. பல்	9. இடைநா
3. அண்பல்	10. கடைநா
4. இடையண்ணம்	11. குரல்வளைமூடி
5. உள்நா	12. குரல்வளைமடல்கள்
6. மேல்தொண்டை	13. தொண்டை
7.	

என்பன. இவ்வுறுப்புக்களைச் செயல்படும் முறையையொட்டி மூன்றாகப் பகுத்தனர். ஒவ்வொரு பகுப்பிலும் ஒவ்வொரு தொழில் நடைபெறும்.

பகுப்பு

1. நுரையீரல்கள் (நுரபௌ)

அல்லது நெஞ்சப்பகுதி

2. தொண்டை (நுயசலஹ)

3. மேல்தொண்டை (நாயசலஹ) - ஒலித்தல் (யுசவஹைரடயவஹை)

தொழில்

- உயிர்த்தல் (சுநளிசையவஹை)

- குரல் எழுப்புதல் அல்லது அதிர்வு

உண்டாக்குதல் (ஏழஹைபை)

நுரையீரலில் இருந்து தோன்றும் காற்று தொண்டையை அடைந்து பின் மேற்றொண்டையைக் கடந்து பல ஒலிகளாகப் பிறக்கும். உதரவிதானத்திலிருந்து காற்று உந்தப்பட்டு நுரையீரல்கள், உவர்த்தல் தொழிலைச் செய்கின்றன. பின்னர் அக்காற்று குரல்வளை மடல்களின் வழியாக வெளியேறும்போது அதிர்வோ, அதிர்வின்மையோ பெறுவதால் தொண்டை, குரல் எழுப்புதலாகிய தொழிலைச் செய்கின்றது. பின்னர் வாயறையிலோ, மூக்கறையிலோ ஒலியூக்கம் அடைந்து பல ஒலிகளாக ஒலிப்பதால் மேல்தொண்டை ஒலித்தலாகிய தொழிலைச் செய்கிறது.

தொல்காப்பியர் இம்மூன்று பகுப்புகளையும் பிறப்பியலில் முதல் நூற்பாவின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றி

தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇ

தொல்காப்பியர் தலை, மிடறு, நெஞ்சு என வரிசைப்படுத்தி இப்பேச்சுறுப்பின் வகைகளைச் சுட்டியுள்ளமை, அவரது ஒலியியல் புலமையை நன்கு வெளிப்படுத்தும்.

வாயறை, மூக்கறை என்பன வாயின் பகுதியையும் மூக்கின் பகுதியையும் குறிக்கும். வாயறை என்பது, நுரையீரலிலிருந்து வெளியேறும் மூச்சுக் காற்றைப் பல்வேறு ஒலியலைகளாக மாற்றுகின்ற பேச்சுறுப்புக்கள் அடங்கிய பகுதி. மூக்கறை என்பது மூச்சுக்காற்று வாயிலிருந்து நோக்கிச் சென்று கீழே இறங்கி மூக்கில் முடியும் வரை உள்ள பகுதி. உந்தி என்பதற்குக் கொப்பூழ் என்று உரையாசிரியர்கள் பொருள் கொண்டனர். இந்த உந்தியின் இயக்கத்தால் மூச்சுவிடுதல் - உயிர்த்தல் (உசநயவாபெ) நடைபெறுகிறது. இவ்வுயிர்த்தலால் உண்டாகும் புறக்காற்றினாலேயே ஒலிகள் தோன்றுகின்றன.

தொல்காப்பியர் பிறப்பியல் முதல் நூற்பாவில், எட்டுப் பேச்சுறுப்புகளைக் கூறுவர். அவை 1. தலை 2. மிடறு 3. நெஞ்சு 4. நாக்கு 5. அண்ணம் 6. மூக்கு 7. பல் 8. இதழ் என்பன. இவற்றின் தலை, மிடறு, நெஞ்சு என்னும் மூன்றும் ஒரு பிரிவு ஏனைய ஐந்தும் மற்றொரு பிரிவு.

உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றி

தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்

பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்

அண்ணமும் உள்பட எண்முறை நிலையான்

உறுப்புற்று அமைய நெறிப்பட நாடி

எல்லா எழுத்தும் சொல்லும் காலைப்

பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவேறு இயல

திறப்படத் தெரியும் காட்சியான.

(தொல். பிறப்பு. 1)

2.2 உயிரெழுத்துக்களின் பிறப்பு

பிறப்பியலில் எழுத்துக்களின் பொதுப்பிறப்பைக் கூறியபின் உயிரெழுத்துக்களின் பிறப்புப்பற்றி நான்கு நூற்பாக்கள் செய்வர். அவ்வாறு செய்யும்போது முதல் நூற்பாவில் உயிரெழுத்துக்களின் பொதுப்பிறப்புப் பற்றியும் விளக்குவர்.

அவ்வழிப்

பன்னீ ருயிரும் தம்நிலை திரியா

மிடற்றுப் பிறந்த வளியின் இசைக்கும்

(பிறப்பு. 2)

“அவற்றுள்

அ ஆ ஆயிரண்டு அங்காந்து இயலும்”

(பிறப்பு. 3)

“இ ஈ எ ஏ ஐ என ஐந்தும்

அப்பால் ஐந்தும் அவற்றோ ரன்ன

அவைதாம் அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல் உடைய”

(பிறப்பு. 4)

“உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இசைக்கும்

அப்பால் ஐந்தும் இதழ்குவிந்து இயலும்”

(பிறப்பு. 5)

இவற்றுள் முதல் நூற்பா, உயிரொலிகளை மிடற்றுவளிப் பிறந்த ஒலிகள்

என்று கூறுகின்றது. பன்னிரண்டு உயிரும் உந்தியிடத்துப் பிறந்த மிடற்றின்கண் நிலைபெற்ற காற்றால் ஒலிக்கும் என்பர் உரையாசிரியர்கள். மிடற்றுப் பிறந்தவளியின் இசைக்கும் என்றமையால் உயிரொலிகள் குரல்வளைமடல்கள் அதிர்வதால் பிறப்பன என்று கொள்ளலாம்.

2.2.1 அ ஆ

“அவற்றுள்

அ ஆ ஆயிரண்டு அங்காந்து இயலும்” (பிறப்பு. 3)

உயிர்களின் அ, ஆ என்ற இரண்டும் அங்காத்து (வாய்திறந்து) கூறும் முயற்சியால் பிறக்கும்.

2.2.2 இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ

“இ ஈ எ ஏ ஐயென இசைக்கும்

அப்பால் ஐந்தும் அவற்றோர் அன்ன

அவைதாம்,

அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல் உடைய” (பிறப்பு. 4)

இ ஈ எ ஏ ஐ என்ற ஐந்தும் அகர ஆகாரங்கள் போல அங்காத்து கூறும் முயற்சியால் பிறக்கும். அவ்வாறு பிறக்குமாயினும் அண்பல்லும் (மேல்பல்லும்) அடிநா விளிம்பும் (நாவின் அடி விளிம்பும்) பொருந்தப் பிறக்கும் வேறுபாடு உடையன.

அண்பல்லை என்பது மேல்வரிசைப்பல், நாவின் விளிம்பு அணுகுவதற்குக் காரணமான பல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

2.2.3 உ, ஊ, ஓ, ஔ, ஓள

இதை ஐந்தும் இதழ்குவி உயிர்கள் ஆகும்.

உ ஊ ஓ ஔ ஓள என இசைக்கும்

அப்பால் ஐந்தும் இதழ்குவிந்து இயலும்” (பிறப்பு. 5)

இவை ஐந்தும் இதழ்குவித்துக் கூறுதலால் பிறக்கும்.

இவ்வாறு பன்னிரண்டு உயிர்களுக்கும் மூவகையாகப் பிறப்புக் கூறினாலும் ஒவ்வொரு வகையில் அடங்கிய உயிர்களுக்கும் பிறப்பில் சிறு வேறுபாடு உண்டு. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

தத்தம் திரிபே சிறிய என்ப

(பிறப்பு. 6)

என்பதனால் சுட்டுகின்றார். இவ்வேறுபாடுகளை நச்சினார்க்கினியர் பின்வருமாறு கூறுவர்.

“அவை எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் விலங்கல் என்றவாற்றானும் தலைவளி நெஞ்சுவளி மிடற்றுவளி மூக்குவளி என்றவாற்றானும் பிவாற்றானும் வேறுபடுமாறு நுண்ணுணர்வுடையேர் கூறி உணர்க. ஐ விலங்கல் உடையது. வல்லினம் தலைவளி உடையது, மெல்லினம் மூக்குவளி உடையது, இடையினம் மிடற்றுவளி உடையது. ஏனையனவும் கூறிக்கண்டு உணர்க” என்னும் நச்சினார்க்கினியரின் இவ்விளக்கம், நன்னூலிலிருந்து பெறப்பட்டதுபோல் தோன்றுகிறது.

எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் உழைப்பின்

திரிபும் தத்தமில் சிறிதுளவாகும்

(நன். 88)

நன்னூலார் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்ற மூன்றனைக் கூற

நச்சினார்க்கினியர் விலங்கலையும் சேர்த்துக் கொள்வர்.

எடுத்தல் - உரத்துக் சொல்லுதல்

படுத்தல் - (புசயஎநயஉஉநவெ) - தாழ உச்சரித்தல்

நலிதல் - (வழநெ ிசமுழெரஉநன யெ அணைநந வழநெ) - நடுப்பட உச்சரித்தல்

விலங்கல் - ஓயாது உரப்புதல்

நாவின் தொழில், அண்ணத்தை நோக்கி நா எழுந்து செல்லும் நிலை, இதழ் அமைப்பு ஆகிய மூன்றன் அடிப்படையில் உயிரெழுத்துக்கள் தோன்றும் முறையை நோக்கவேண்டும். நா அல்லது நாக்கு, ஒலிப்பானாகச் செயற்படும் ஓர் உறுப்பு. இதன் பகுதிகள் தொழிற்படும் முறையைக் கொண்டு உயிர்களை முன்னுயிர், நடுவுயிர், பின்னுயிர் எனப்பகுப்பர். தொல்காப்பியர் உயிர் பன்னிரெண்டனையும் மூன்று வகையாகப் பிரித்துக்கொண்டு பிறப்புக் கூறுமிடத்தில் இ ஈ எ ஏ ஐ ஆகிய ஐந்து உயிர்கள் மட்டும் அண்பல்லும் நாவின் விளிம்பும் பொருந்தப் பிறக்கும் என்றார்.

அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல் உடைய (பிறப்பு. 4)

அகர ஆகாரத்தைப் பற்றிக் கூறும்போதும், உ ஊ ஒ ஓ ஔ ஆகிய உயிர்களைப் பற்றிக் கூறும்போதும் நாவின் தொழிற்பாட்டை அவர் எடுத்துக் கூறவில்லை. ஆனால் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார், 'அங்காத்தல்' என்பதற்கு உரை கூறுமிடத்தில் 'முதல் நாவும் முதல் அண்ணமும் சேர்கின்ற இடம் திறத்தலே' அங்காத்தல் என்று கூறுவர். இதனை ஏற்றால் முதல் நா, முதல் அண்ணத்தில் பொருந்த அகரம் ஆகாரம் என்ற இரண்டும் பிறக்கும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். எஞ்சியன உ ஊ ஒ ஓ ஔ என்பனவே. இ ஈ முதலிய ஐந்தும் நாவின் விளிம்பு செயற்படுவதால் பிறக்கும். அ ஆ இரண்டும் நாவின் முதல் செயற்படுவதால் பிறக்கும் என்றால் உ ஊ முதலிய ஐந்தும் நாவின் கடை செயற்படுவதால் பிறக்கும் என்று வெளிப்படும். இவ்வாறு அமைந்த நாவின் தொழிலைக் கொண்டு உயிர்களை மூவகையாகப் பகுப்பர். அவை முன்னுயிர், நடுவுயிர், பின்னுயிர் என்பன. கீழ்த்தாடை, மேல்தாடையுடன் நெருங்கி இருக்கும்போது நாவின் முன் விளிம்பு (நாவினது முன் பக்க ஓரம்) கீழ் முன்பல்லின் ஈற்றினைத் தொட்டநிலையில் பிறப்பன முன்னுயிர்கள். நாவின் பின்பகுதி உயர்ந்துள்ள நிலையில் பிறப்பன பின்னுயிர்கள். நா முன்னும் பின்னும் தாழ்ந்து நடுவில் உயர்ந்த நிலையில் பிறப்பன நடுவுயிர்கள். அவ்வாறு பகுக்கும்போது ஐ, ஔ ஆகிய இரண்டும் இரண்டு உயிரொலிகளின் சேர்க்கையாக இருத்தலால் இவற்றை ஈருயிர் (னுனாவாழபெ) என்பர். எனவே எஞ்சிய பத்து உயிர்களையும் இம்முப்பகுப்பில் அடக்குவர்.

முன்னுயிர்	நடுவுயிர்	பின்னுயிர்
குசழவெஎழறநட	ஊநவெசயடஎழறநட	டியஉமஎழறநட
இ (ஐ)	அ (ய)	உ (ர)
ஈ (ஐ :)	ஆ (ய :)	ஊ (ர :)
எ (ந)		ஓ (ழ)
ஏ (ந :)		ஔ (ழ)

ஐ என்பது அ, இ என்ற இரண்டு உயிர்களின் இணைப்பாலான ஈருயிர். இங்கே அ என்ற எழுத்தின் பிறப்பிடம், இ என்ற எழுத்தின் பிறப்பிடத்திற்கு ஏற்பத் தன் இயல்பான பிறப்பிடத்தினின்று சற்றுத்தள்ளி அமைகிறது. இந்த இகர ஒலிகொண்டு ஐகாரத்தை முன்னுயிர் என்பர். ஓகாரம் என்பது அ, உ என்ற இரண்டு உயிர்களின் இணைப்பாலான ஈருயிர். இங்கே அகரத்தின் பிறப்பிடம், அதனோடு இணைகின்றது.

உ என்ற எழுத்தின் பிறப்பிடத்திற்கு ஏற்பத் தன் இயல்பான பிறப்பிடத்திலிருந்து சற்றுப் பின்தற்றி அமைகின்றது. இதனால் இந்த உகர ஒலிகொண்டு ஓளகாரத்தைப் பின்னுயிர் என்பர்.

2.3 மெய்யெழுத்துக்களின் பிறப்பு

பிறப்பியலில் மெய்யெழுத்துக்களின் பிறப்புப்பற்றிப் பன்னிரண்டு நூற்பாக்கள் உள்ளன. பதினெட்டு மெய்களில் வ, ய என்ற இரண்டு மெய்களுக்கும் தனித்தனி இலக்கணம் கூறுவர். ஏனைய பதினாறு மெய்களுக்கும் பிறப்புக் கூறும்போது இரண்டிரண்டு மெய்களுக்குச் சேர்த்தே விதி கூறியுள்ளார்.

மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டையும் தொல்காப்பியர் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என முன்னையோர் மரபு பற்றி அமைத்துக்கொள்வர்.

“வல்லென்று இசைத்தலாலும் வல்லெனத் தலைவளியால் பிறத்தலாலும் வல்லினம் மெல்லென்று இசைத்தலாலும் மெல்லென்று முக்கின்வளியால் பிறத்தலாலும் மெல்லினம் இடைநிகர்த்தாய் ஒலித்தலாலும், இடைநிகர்த்தாய் மிடற்றுவளியால் பிறத்தலாலும் இடையினம்” என உரையாசிரியர்கள் விளக்கியுள்ளனர். வல்லெழுத்துத் தலைவளியாலும் இடையெழுத்து மிடற்று வளியாலும் பிறக்கும் என்பது பொருந்தாது என்பர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார். வல்லென்ற ஓசை இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட ஓசை என்னும் காரணங்களினாலேயே இப்பெயர் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். வல்லினத்தை அடைப்பொலிகள் என்னும் மெல்லினத்தை முக்கொலிகள் என்றும் இடையினத்தை அரை உயிர் என்றும் மொழியியலார் விளக்கும்போது, ஒலியையே அடிப்படையாகக் கொள்வது நோக்கத்தக்கது.

2.3.1 க, ங

ககார ஙகாரம் முதல்நா அண்ணம்

(பிறப்பு. 7)

க, ங என்ற இரண்டும் முதல்நாவும் முதல் அண்ணமும் பொருந்தப் பிறக்கும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

க, ங ஆகிய இரண்டுக்கும் பிறப்பிடம், அடியண்ணம். கரணம், அடிநாக்கு என்பர் வேங்கடராசலு ரெட்டியார். மெய்யெழுத்தினை ஒலிக்கும்போது எங்கே தொடுதல் உண்டாகின்றதோ அது அவ்வெழுத்தின் பிறப்பிடம். எதனால் தொடுவிக்கின்றோமோ அது, கரணம் என்று ரெட்டியார் விளக்குவர்.

க, ங என்பன இவ்வாறு ஓரிடத்தில் பிறந்தாலும் இவற்றிடை வேறுபாடு உண்டு.

2.3.2 ச, ஞ

சகார ஞகாரம் இடைநா அண்ணம்

(பிறப்பு. 8)

ச, ஞ என்ற இரண்டும் இடைநாவும் இடையண்ணமும் பொருந்தப் பிறக்கும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

2.3.3 ட, ண

டகார ணகாரம் நுனிநா அண்ணம்

(பிறப்பு. 8)

ட, ண என்ற இரண்டும் நுனிநாவும் நுனியண்ணமும் பொருந்தப் பிறக்கும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

ட, ண ஆகிய இவை பிறக்கும்போது நுனிநாவும் நுனியண்ணமும் பொருந்தப் பிறக்கும் என்றாலும் இக்காலத்தில் நாவின் நுனி மடிக்கப்பட்டு அண்ணத்தின் உயர்விடத்தைத் தொடுவதால் பிறக்கின்றன. இவ்வாறு ஒலிக்கும் முறை மாறியதற்கு வடமொழியிலுள்ள டகார ணகாரம் காரணம் ஆகலாம் என்பர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார். இவ்விரு எழுத்துக்களும் திராவிட மொழியிலிருந்து வடமொழி வாயிலாக

இந்திய மொழிகளுக்குச் சென்றிருக்கக் கூடும் என்பர் கால்டுவெல். ஆரிய மொழியையொட்டிய ஆங்கிலம், இலத்தீன், கிரேக்கம் ஆகியவற்றில் இவ்வெழுத்துக்கள் இல்லாமையை இதற்குக் காரணமாகக் காட்டுவர்.

அவ்வாறெழுத்தும் மூவகைப் பிறப்பன.

க, ங, ச, ஞ, ட, ண ஆகிய ஆறு எழுத்துக்களின் பிறப்புப் பற்றிக் கூறும் மேற்காட்டிய நூற்பாக்களை நிரல் நிறையாகக் கொண்டால் ககாரம் முதல் நாவினும் ஙகாரம் முதல் அண்ணத்தினும் பிறக்கும் என்றாகும். அவ்வாறு கொண்டால் ஆறு எழுத்துக்களுக்கும் ஆறுவகைப் பிறப்புக்கள் என்று பொருள் பட்டுவிடும். இந்த ஐயத்தைப் போக்கவே அந்த ஆறு எழுத்துக்களும் மூன்றுவகைப் பிறப்பினையுடைய என்று தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார் என நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர்.

2.3.4 த, ந

அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல் மருங்கின்

நாடுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்றத்

தாம்இனிது பிறக்கும் தகார நகாரம்

(பிறப்பு. 11)

அண்ணத்தைச் சேர்ந்த மேற்பல்லின் அடியிடத்தை நாவின் நுனி பரந்து சென்று தான் நன்கு பதியுமாறு முழுமையும் சேரத் த, ந என்ற இரண்டும் பிறக்கும்.

நச்சினார்க்கினியர் நாவின் தொழிலைக் குறிப்பிடும்போது சிறிது ஒற்றுதல், சிறிது வருடுதல், மெய்யுற ஒற்றுதல் எனக் கூறுகின்றார். எனவே லகர எகரங்கள் நாவின் நுனி தடித்து அண்ணத்தைச் சிறிது ஒற்றவும் வருடவும் பிறக்கும். ரகர முகரங்கள், நாவின் நுனி, அண்ணத்தைச் சிறிது வருடப்பிறக்கும். தகர, நகரங்கள், நாவின் நுனி, அண்ணத்தை முழுமையாகப் பொருந்தப் பிறக்கும் என அவர் வேறுபாடு கண்டமை வெளிப்படும்.

2.3.5 ற, ன

அணரி நுனிநா அண்ணம் ஒற்ற

ற.கான் ன.கான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்

(பிறப்பு. 12)

நாவின் நுனி மேல்நோக்கிச் சென்று அண்ணத்தைத் தீண்ட நகரம் னகரம் ஆகிய இரு எழுத்துக்களும் பிறக்கும்.

இதுவரை அமைந்த நூற்பாக்களில் கங, சஞ, டண, தந என்று முறைப்படி கூறினார். இவற்றையடுத்துப் 'பம' பற்றிக் கூறுவதே பொருத்தம். ப ம என்பன இதழின் தொழிலால் பிறப்பன் றன, ரழ, லள என்பன நாவின் தொழிலால் பிறப்பன் க ங முதலியனவும் நாவின் தொழிலால் ஒலிப்பன் எனவே நாவினால் பிறக்கும் இவ்வெழுத்துக்களை ஒருசேர வைத்துப் பிறப்பு உணர்த்தினார். இதனையே "இது முதலாக நெடுங்கணக்கு முறையன்றி நாவதிகாரம் பற்றிக் கூறுகின்றார்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

அண்ணம் நுனிநா நனியறில் றனவரும்

(நன். 86)

2.3.6 ர, ழ

நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட

ரகார முகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்

(பிறப்பு 13)

நாவின் நுனி மேல்நோக்கிச் சென்று அண்ணத்தைத் தடவ ரகரம் முகரம் ஆகிய இரு எழுத்துக்களும் பிறக்கும்.

றகர னகரங்கள், ரகர முகரங்கள் ஆகிய நான்கினுக்கும் பிறப்பிடம் ஒன்றே.

இருந்தாலும் ற, ன என்ற இரண்டும் நாவின் நுனி அண்ணத்தை ஒற்றுதலால் பிறக்கின்றன. ர, ழ என்ற இரண்டும் இவ்வாறு பிறப்பால் ஒற்றுமையுடையவாயினும் ரகரத்தை ஒலிக்கும்போது காற்றிற்கு வாயை விட்டு வெளியிற் செல்ல எவ்வளவு இடமிருக்கின்றதோ அவ்வளவு இடம், ழகரத்தை ஒலிக்கும்போது இல்லை. இவ்வாறு சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் விளக்குவர்.

2.3.7 ல, ள

நாவிளிம்பு வீங்கிஅ ண்பல் முதலுற

ஆவயின் அண்ணம் ஒற்றவும் வருடவும்

லகார எகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்

(பிறப்பு. 14)

நாவின் ஓரமானது மேலுயர்ந்து தடித்து மேல்வாய்ப்பல்லின் அடியிலே பொருந்தி நின்று அண்ணத்தைத் தொட்ட அளவில் லகரம் பிறக்கும். அண்ணத்தைத் தடவிய அளவில் எகரம் பிறக்கும். இவ்வாறு உரையாசிரியர்கள் இருவரும் பொருள் கொண்டனர். இவ்வாறு கொண்டால் ல, ள என்ற இரண்டிற்கும் பிறப்பிடம் அண்ணம் என்று ஆகும். லகரம் அண்ணத்தில் பிறப்பதில்லை. பல்லின் முதலில் பிறப்பது. எனவே உரையாசிரியர்கள் கருத்துப் பொருந்தாது. நாவிளிம்பு வீங்கிஅ ண்பல் முதலுற ஒற்ற லகாரமும், நாவிளிம்பு வீங்கிஅ ண்பல் வருட எகாரமும் பிறக்கும் எனப்பொருள் கொள்ள வேண்டும் என்பர் வேங்கடராசலு ரெட்டியார். இதுவே தொல்காப்பியர் கருத்து என்பதனை நன்னூல் சூத்திரமும் வெளிப்படுத்தும் என்பர்.

இக்காலத்தில் எகரத்தை ஒலிக்கும்போது நாவின் நுனி மேனோக்கிச் சென்று அண்ணத்தைத் தடவுகின்றது. ஆதலின் ழகரம் எகரம் இரண்டும் மயக்குகின்றன என்பர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார். இதனாலேயே வாழைப்பழம் என்பது, வாள்ப்பழம் என மாறுபாடாக உச்சரிக்கப்படுகின்றது போலும்.

2.3.8 ப, ம

இதழ் இயைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்

(பிறப்பு. 15)

மேல் உதடும் கீழ் உதடும் தம்மில் பொருந்தப் பகரமும் மகரமும் பிறக்கும்.

2.3.9 வ

பல்இதழ் இயைய வகாரம் பிறக்கும்

(பிறப்பு. 16)

மேற்பல்லும் கீழ்உதடும்கூட வகரம் பிறக்கும். தொல்காப்பியர் பல், இதழ் எனப் பொதுவாகக் கூறினாலும் உரையாசிரியர்கள் உச்சரிப்பின் தன்மை நோக்கி மேற்பல், கீழ்இதழ் என விளக்கியுள்ளார்.

2.3.10 ய

அண்ணம் சேர்ந்த மிடற்றெற வளியிசை

கண்ணுற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்

(பிறப்பு. 17)

உந்தியில் எழுந்த காற்று மிடற்றிடத்துச் சேர்ந்த அதனால் பிறந்த ஓசை, அண்ணத்தை அணைந்து உரலாணி இட்டாற்போலச் செறிய யகரம் பிறக்கும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர், 'எழுவளி மிடற்றுச் சேர்ந்த இசை அண்ணம் கண்ணுற்று அடைய யகாரம் பிறக்கும்' என்று சொற்களை மாற்றிப் பொருள் உரைப்பர். நச்சினார்க்கினியர் உரையை நோக்கினால் மிடற்றுவளியால் ஆகிய ஓசை அண்ணத்தை அணைந்து யகரம் பிறக்கும் எனத் தெரிகிறது. இங்கே நாவின் தொழில் உணர்த்தப்படவில்லை. ஆனால் இளம்பூரணர், அண்ணத்தை நாச்சேர்ந்த இடத்து மிடற்றிலிருந்து எழும் காற்று அண்ணத்தை அணைந்து யகரமாகப் பிறக்கும் என நாவின் தொழிலையும் உடன் கூறியுள்ளார்.

2.4 மெல்லெழுத்துக்களுக்குச் சிறப்புவிதி

மெல்லெழுத்துக்கள் ஆறுக்கும் முன்னர்க் கூறப்பட்ட நிலைக்களங்களே பிறப்பிடங்கள் என்றும், அவை முக்குவளியால் ஒலிக்கும் என்றும் தொல்காப்பியர் கூறுவர்.

மெல்லெழுத் தாறும் பிறப்பின் ஆக்கம்

சொல்லிய பள்ளி நிலையின வாயினும்

மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத் தோன்றும் (பிறப்பு. 18)

“யாப்புற” என்றமையால் இடையினம் மிடற்றுவளியால் பிறக்கும் என்றும் வல்லினம் தலைவளியால் பிறக்கும் என்றும் உரையாசிரியர்கள் கூறினர்.

உரையாசிரியர்கள், வல்லினம் தலைவளியால் பிறக்கும் என்றனர். ஆனால், எழுத்துக்கள் தலைவளியால் பிறப்பதில்லை என இக்கால ஆய்வாளர் கருதுவர்.

பிறப்பியலில் அமைந்த சில நொற்களின் பொருள்களை உர்தல் வேண்டும்.

அண்ணம்	-	மேல்வாய்
அண்பல்	-	மேல் வரிசைப்பல்
அணரி	-	மேல்நோக்கிச் சென்று
ஒற்ற	-	தீண்ட
மெய்யுற ஒற்று	-	அழுத்தித் தீண்ட
வருட	-	தடவ
வீங்கி	-	தடித்து

இச்சொற்களில் ஒற்ற, வருட என்ற சொற்களின் பொருள்கள் உரையாசிரியர்களால் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை. இளம்பூரணர் ஒற்ற என்பதற்கு ஒன்ற என்றே பொருள் எழுதுகின்றார். வருட என்பதற்குத் தடவ என்று பொருள் காண்கின்றார். நச்சினார்க்கினியர் ஒற்ற என்பதற்குத் தடவ என்றும் தீண்ட என்றும் பொருள் வரைகின்றார். வருட என்பதற்குத் தடவ என்று பொருள் கூறுகின்றார். ஒற்ற என்பதற்கும் வருட என்பதற்கும் என்று எவ்வாறு பொருள் சொல்வது? ஒற்ற, வருட என்பன இரண்டு வெவ்வேறு பொருள் தருவன என்பது தொல்காப்பியர் முடிவு.

நாவிளிம்பு வீங்கிஅ ண்பல் முதலுற

ஆவயின் அண்ணம் ஒற்றவும் வருடவும்

லகார ளகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும் (பிறப்பு. 14)

என ஒற்றவும் வருடவும் என்று கூறுதலால் இவை வெவ்வேறு பொருள் உடையன என்பது தோன்றுமல்லவா! எனவே, நச்சினார்க்கினியர் இவ்விரு சொற்களுக்கும் ஒரே பொருள் கூறுதல் பொருந்தாது.

ஒற்றுதல் - நன்கு தாக்குதல்

வருடுதல் - பட்டும் படாமலும் வருமாறு தடவுதல் என வேங்கடராசலு ரெட்டியார் பொருள் கூறுவர்.

நாநுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்ற

(பிறப்பு. 11)

என்றும் வரியில் ஒற்றுதலை மெய்யுற ஒற்ற எனச் சொல்லுதலால் நன்கு தாக்குதல், முழுமையாகப் பொருந்துதல் என்பதே ஏற்ற விளக்கமாகும்.

2.5 சார்பெழுத்துக்களின் பிறப்பு

உயிரெழுத்துக்களின் பிறப்பு, மெய்யெழுத்துக்களின் பிறப்புப் போலச் சார்பெழுத்துக்களின் பிறப்புத் தொல்காப்பியத்தில் விளக்கப்படவில்லை.

சார்ந்துவரின் அல்லது தமக்கு இயல்பு இலவெனத்

தேர்ந்து வெளிபடுத்த ஏனை முன்றும்

தத்தம் சார்பில் பிறப்பொடு சிவணி

ஒத்த காட்சியில் தம்மியல்பு இயலும் (பிறப்பு. 19)

தொல்காப்பியர் இவ்வொரு நூற்பாவால் தாம் கொண்ட சார்பெழுத்துக்கள் முன்றுக்கும் பிறப்பு உணர்த்தியுள்ளார். சார்ந்துவருதலை இயல்பாக உடைய குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் ஆகிய முன்றும் தத்தமக்கு உரிய சார்பாகிய மெய்கள் பிறக்கும் பிறப்பிடத்தில் பிறக்கும்.

இந்நூற்பாவில் “ஒத்த காட்சியில் தம் இயல்பு இயலும்” என்ற ஈற்றடிக்கு இளம்பூரணர் ஒரு வகையாகவும் நச்சினார்க்கினியர் மற்றொரு வகையாகவும் பொருள் கொண்டனர். இளம்பூரணர், சார்பெழுத்துக்கள் முன்றும் தமக்குச் சார்பாக உள்ள எழுத்துக்கள் பிறக்கும் இடத்தில் பிறத்தலே அவற்றின் இயல்பாம் என்று கிடக்கை முறைப்படிப் பொருள் கூறினார். இதனால் சார்பெழுத்துக்களுக்கு எனத் தனி இடம் இல்லை என்பதும், அவை தமக்குச் சார்பாய் முன்னும் பின்னும் நின்ற முதலெழுத்துக்கள் எங்குப் பிறக்கின்றனவோ அங்குப் பிறக்கும் என்பதும் பெறப்படும்.

ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் வழக்கம்போல், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் ஆகிய இரண்டும், தத்தம் முதலெழுத்துப் பிறக்கும் இடத்தில் பிறக்கும் என்றும், எஞ்சிய ஆய்தம் தலைவளியால் பிறக்கும் என்றும் கூறியுள்ளார். இதனால் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் ஆகிய இரண்டுக்கு வேறாகவும், ஆய்தத்திற்கு வேறாகவும் பிறப்புக் கூறியது விளங்கும். இவ்வாறு பொருள் கொண்டதனால், நூற்பாவில் காட்சி என்பதற்கு நெஞ்சு எனப் பொருள்கண்டு ஆய்தம் நெஞ்சுவளியால் பிறக்கும் என்றார்.

இளம்பூரணரே ஒத்தகாட்சி என்றதனால் ஆய்தத்திற்குக் குற்றெழுத்துச் சார்பாக இருந்தாலும் அவ்வாய்தம் தலைவளியால் பிறக்கும் என்றார். இதனால் ஆய்தம் தலைவளியால் பிறக்கும் என்பதை இளம்பூரணர் கருத்தாலும் நெஞ்சுவளியால் பிறக்கும் என்பதை நச்சினார்க்கினியர் கருத்தாலும் அறியலாம்.

தொல்காப்பியமும் அதன் உரைகளும் நன்னூலும் கூறும் செய்திகளை நோக்கினால் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் எவ்வெவ் வல்லெழுத்துக்களைச் சார்ந்து வருமோ அவ்வவ் வெழுத்துக்களின் பிறப்பிடமே இவற்றிற்கும் உரிய பிறப்பிடம் ஆகும்.

நாடு - இங்கே குற்றியலுகரம், ககரம் பிறக்கும் இடத்தில் பிறக்கும்.

காசு - இங்கே குற்றியலுகரம், சகரம் பிறக்கும் இடத்தில் பிறக்கும்.

ஆய்தம் தனக்கு முன்னிற்கும் வல்லெழுத்தோடு ஒத்து இது பிறக்கும் இடத்தில் பிறக்கும். எ.:கு - இங்கே முன்னிற்கும் ககரம் பிறக்கும் இடத்தில் ஆய்தம் பிறக்கும் என்பதாம். எனவே ஆய்த ஒலி, அது தொடரும் வல்லின ஒலியை ஒத்தது என்பது பெறப்படும். எ.:கு என்பது “எக்கு” என ஒலிபெறும். இப்போது “ப.:கு” என்பது “பத்து” என உச்சரிக்கப்படுதலைக் கேட்பது கொண்டு இது பொருத்தமே என முடிவு செய்யலாம்.

ஆய்தத்திற்கு அதன் முன்னுள்ள குற்றெழுத்து (எ.:கு என்பதில் ‘எ’) சார்பாக இருந்தாலும் வல்லெழுத்துப் பிறக்கும் இடத்திலேயே பிறக்கும். இதனை உணர்ந்தே

இளம்பூரணர், “ஆயத்தத்திற்குக் குற்றெழுத்துச் சார்பே எனினும் தலைவளியால் பிறத்தலின் உயிரொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்துச் சார்பாகவே பிறக்கும்” என்று எழுதினார்.

2.6 பிறப்பிற்கும் புறனடை

தொல்காப்பியர் பத்தொன்பது நூற்பாக்களில் பிறப்பின் பொது இலக்கணம், உயிரெழுத்துக்களின் பிறப்பு, மெய்யெழுத்துக்களின் பிறப்பு, சார்பெழுத்துக்களின் பிறப்பு ஆகியன பற்றிக் கூறியபின் இரண்டு நூற்பாக்களால் பிறப்பிற்குப் புறனடை கூறுகின்றார்.

1. *எல்லா எழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
சொல்லிய பள்ளி எழுதரு வளியில்
பிறப்பொடு விடுவழி உறழ்ச்சி வாரத்து
அகத்தொழு வளியிசை அரிதப நாழ
அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே.*
2. *அ. திவண் நுவலாது எழுந்து புறத்திசைக்கும்
மெய்தொரி வளியிசை அளவுநுவன் றிசினே.*

நச்சினார்க்கினியர் இவ்விரு சூத்திரங்களையும் ஒரு சூத்திரமாகவே கொண்டு பொருளுரைப்பர்.

வடமொழி இலக்கணங்கள், புறத்தே வெளிப்பட்டு ஒலிக்கும் எழுத்துக்களுக்கு முதற்காரணமாக அமைந்த அகத்தில் எழும் ஒலிக்கும் மாத்திரை கூறின. இதனால் எழுத்தாக வெளிப்படுத்தி ஒலிக்கும் மாத்திரை கூறுவதுண்டு எனவும் அறியலாம். அகத்தின்கண் உண்டாகும் ஒலிகளின் நிலை மூவகைப்படும். அவை: பரைபைசந்தி, மத்திமை எனப்படும். பரை நிலையில் எழுத்துக்கள் எல்லாம் ஒரே தன்மையவாய் இருக்கும் அவ்வொலி மூலாதாரத்தில் நிகழும். பைசந்தி, உச்சியில் தோன்றும். அது யோகிகளுக்குப் புலப்படுவது. மத்திமை நெஞ்சில் தோன்றுவது. இவ்வொலிகளைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறவில்லை. அந்தணர்களின் மறைநூலுக்கு உரியது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

உந்தியில் தோன்றிப் புறத்தே புலப்பட்டு ஒலிக்கின்ற பொருளுணுர்த்தும் ஒலிகளுக்கே மாத்திரை கொள்ளுதலைத் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார். எனவே சொல்லப்பிறந்து சொற்கு உறுப்பாம் ஓசையையே தொல்காப்பியர் எழுத்தென்று கொண்டார் என்பர், நச்சினார்க்கினியர்.

பொருள் உணர்த்தாத முற்கு வீளை முதலி ஒலிகளும் முயற்சியால் பிறந்தாலும் பொருள் உணர்த்தாத காரணத்தால் இவை எழுத்தெனக் கொள்ளப்படா.

மெய்தொரி வளியிசை (மெய்றீப்பொருள்) என்றதனால் மெய் தெரியாத வளியிசையும் உண்டு என்று கொண்டு இம்முற்கு, வீளை முதலிய பொருள் உணர்த்தா ஒலிகள் என்றனர். முற்கு-முக்குகின்ற ஒலி, வீளை-சீட்டியடித்தல்.

“எல்லா எழுத்தும்” என்று தொடங்கும் மேற்காட்டிய நூற்பாவால் வடமொழி இலக்கணத்திற்கும் தமிழ் இலக்கணத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைத் தொல்காப்பியர் காட்டியுள்ளார் என்பர் டாக்டர் செ.வை. சண்முகம்.

தன்மதிப்பீடு: 1

கீழ்வரும் வினாக்களுக்கு விடை அளிக்கவும்

1. எழுத்துக்கள் பிறக்கும் முறையை நூற்பாகொண்டு தொல்காப்பியர்வழி விளக்குக.

.....
.....

2. உயிரெழுத்துக்கள் எவ்வாறு பிறக்கின்றன?

.....
.....

3. சார்பெழுத்துக்களின் பிறப்பு பற்றி எழுதுக.

.....
.....

2.7 புணர்ச்சியின் பொது இலக்கணம்

2.7.1 புணரியல்

இது தொல்காப்பியத்தில் எழுத்ததிகாரத்தில் அமைந்த நான்காவது இயல். தொல்காப்பியர் முதல் மூன்று இயல்களில் முறையே தனி எழுத்தின் இலக்கணம், மொழிநடை நின்று எழுத்தின் இலக்கணம், பிறப்பிலக்கணம் உணர்த்தினார். எஞ்சிய ஆறு இயல்களிலும் புணர்ச்சி இலக்கணமே கூறுகின்றார்.

சொற்கள் புணர்வதற்குரிய அடிப்படை நிலைகளை இவ்வியல் கூறுகின்றது. ஆதலின் புணர்ச்சி பற்றிக் கூறும் ஆறு இயல்களில் இது முதலில் வைக்கப்பெற்றது.

“மொழிமரபிற் கூறிய மொழிகளைப் பொதுவகையால் புணர்க்கும் முறையை உணர்த்தினமையின் புணரியல் என்று இவ்வொத்திற்குப் பெயராயிற்று. ஈண்டு முறைமை என்றது மேற்செய்கை ஒத்துக்களுள் புணர்தற்கு உரியவாக ஈண்டுக் கூறிய கருவிகளை” – நச்சினார்க்கினியர்.

நிலைமொழி இறுதியும் வருமொழி முதலும் புணர்ச்சியில் அடைகின்ற இயல்புகளையும் எழுத்துப்பேறு, சாரியைப்பேறு ஆகியவற்றையும் மெய் பிறிதாதல் முதலிய திரிபுகளையும் இவ்வியல் கூறுகின்றது. இவை புணர்ச்சிக்குரிய கருவிகள் ஆதலின் இவ்வியல், கருவி இலக்கணம் கூறும் இயல் எனக் கருதலாம்.

புணரியலில் கூறப்படுவது அகச்சந்தி என்பர். அகச்சந்தி என்பது ஒரு சொல்லின் அகத்தே அமைவது. அதாவது, விகுதிகளும் வேற்றுமையுருபுகளும் சாரியைகளும் புணர்வது பற்றியது.

(எ-டு) உண்டான் - உண் டு ஆன்

ஆவை - ஆ டு ஐ

மரத்தை - மரம் டு அத்து டு ஐ

புணரியலில் இத்தகைய சந்திகள் பற்றிய விதிகள் இடம்பெறுகின்றன என்பர். மற்றொன்று, புறச்சந்தி ஆகும். புறச்சந்தி என்பது, ஒரு சொல் மதற்றொரு சொல்லுடன் புணரும்போது ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கூறுவது. இது தொடர்களில் அமைவது.

(எ-டு) மொழியைப் பேணினான்

பாட்டுக்குப் பொருள்

உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல் ஆகியவற்றில் இச்சந்திகள் பற்றி விதிகள் இடம்பெற்றுள்ளன என்பர்.

புணரியல் என்பது மொழியின் அமைப்பினை விளக்குவது. அவ்வாறு விளக்கும்போது நிலைமொழி வருமொழிகளின் எடுத்துச் சேர்க்கையை மட்டும் அது கூறவில்லை. எழுத்தமைப்பு சொல்லிலக்கணம், தொடரியல் உறவு, சொற்பொருள் ஆகிய எல்லாவற்றின் அடிப்படையிலும் புணர்ச்சியை விளக்குகின்றது. எனவே புணரியலை உணரவேண்டுமானால் மொழி அமைப்பின் முழு அறிவும் வேண்டும் என்பர் டாக்டர் செ.வை. சண்முகம்.

2.7.2 புணர்ச்சிக்கு அடிப்படை

தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தில் நூன்மரபில் முதல் நூற்பாவில் எழுத்துக்கள் முப்பத்துமூன்று எனத் தொகுத்துக் கூறினார். இவை அகர முதல் னகர இறுவாய் முப்பதும், சார்பெத்துக்கள் மூன்றும் ஆகும். மொழிமரபில் மொழிக்கு முதலில் வருவன 22 எழுத்துக்கள் என்றும் இறுதியில் வருவன 24 எழுத்துக்கள் என்றும் வரையறுத்தார். அவ்வாறாயின் எழுத்துக்கள் 46 ஆகுமே என ஐயம் வரலாம். ஆதலின் இவ்வாறு 46 என வகுத்துக் கூறினாலும் அவை முற்கூறிய 33

எழுத்துக்களுள் அடங்கும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. இவை மெய், உயிர், உயிர்மெய், சார்பெழுத்து என நின்றாலும் மொழிக்கு முதலிலும் இறுதியிலும் வருவன மெய்யும் உயிருமே ஆகும்.

மரம் -மெய்முதல் மெய்யீறு. (மொழிக்கு முதலிலும் மெய் நின்றது. மொழிக்கு இறுதியிலும் மெய் நின்றது.)

இலை -உயிர்முதல் உயிரீறு (மொழிக்கு முதலிலும் உயிர் நின்றது. மொழிக்கு இறுதியிலும் உயிர் நின்றது)

ஆல் -உயிர்முதல் மெய்யீறு (மொழிக்கு முதலில் உயிர் நின்றது. மொழிக்கு இறுதியில் மெய் நின்றது)

விள -மெய்முதல் உயிரீறு (மொழிக்கு முதலில் மெய் நின்றது. மொழிக்கு இறுதியில் மெய் நின்றது.)

மொழிக்கு இறுதியில் வரும் மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளிபெற்று நிற்கும். மொழிக்கு முதலில் வரும் மெய்கள், புள்ளியை இழந்து உயிரோடு கூடி உயிர்மெய்யாக நிற்கும். எனவே இறுதியில் வரும் குற்றியலுகரம் புள்ளி பெற்று நிற்கும். மொழிக்கு இறுதியில் வரும் மெய்கள் புள்ளி பெறுதலோடு உயிரெழுத்துக்கள் ஏற இடமும் கொடுத்து நிற்கும். இவ்வாறே குற்றியலுகரமும் புள்ளி பெறுதலோடு உயிரேற இடம் கொடுக்கும்.

(உ-ம்) மரம், அரிது - மரமரிது

நாகு, அரிது - நாகரிது

மொழிக்கு முதலில் வரும் உயிர்மெய்யெழுத்தை இரண்டாகப் பிரித்து மொழிக்கு முதலில் நிற்பது மெய்யென்று கொள்ளவேண்டும். (மரம் - ம் அரம்)

மொழிக்கு இறுதியில் வரும் உயிர்மெய்யெழுத்தை இரண்டாகப் பிரித்து மொழிக்கு இறுதியில் வருவது உயிர் என்று கொள்ளவேண்டும். (விள - விள்அ)

எனவே மொழி முதலில் வரும் உயிர்மெய் எழுத்துக்களை மெய் முதலாகவும், இடையிலும் இறுதியிலும் வரும் உயிர்மெய்யெழுத்துக்களை உயிர் ஈறாகவும் கருத வேண்டும் என்பதாம்.

இக்கருத்துக்கள் புணரலில் முதல் நான்கு நூற்பாக்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நூற்பாக்கள் ஒரு மொழியின் இலக்கணம் கூறுவதால் இவை மொழிமரபின் ஒழிபாக அமைந்தன என்பர் இளம்பூரணர். 'இத்துணையும் மொழிமரபின் ஒழிபு' என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

1. **முன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்
இரண்டுதலை யிட்ட முதலாக இருப. :து
அறுநான்கு ஈறோடு நெறிநின் றியலும்
எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும்
மெய்யே உயிரென்று ஆயீ ரியல** (புணரி. 1)
2. **அவற்றுள்
மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்** (புணரி. 2)
3. **குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப** (புணரி. 3)
4. **உயிர் மெய்யீறும் உயிரீற்று இயற்றே** (புணரி. 4)

2.7.3 இருமொழிப் புணர்ச்சி

நிலைமொழி ஈறும், வருமொழி முதலும் புணரும்பொழுது அப்புணர்ச்சி மொழிவகையால் இருமொழிப் புணர்ச்சியாகும்.

விளவினைக் குறைத்தான் என்றவிடத்தில் விஷுஇன்ஐகுறைத்தான் என மும்மொழியாகக் கூடாது. இன் சாரியையையும் ஐ உருபையும் நிலைமொழியுள் அடக்கவேண்டும். அடக்கினால் விளவினை நிலைமொழி, குறைத்தான் வருமொழி. எனவே, இருமொழிப் புணர்ச்சியாகும்.

2.7.4 புணர்ச்சி-எழுத்துவகையால் நான்கு

உயிர்முன் உயிர், உயிர்முன் மெய், மெய்முன் உயிர், மெய்முன் மெய் என்று புணர்ச்சி எழுத்துவகையால் நான்கு வகைப்படும்.

- ஆ உண்டு - உயிர் முன் உயிர்
- ஆ வலிது - உயிர் முன் மெய்
- ஆல் இலை - மெய் முன் உயிர்
- ஆ வீழுந்தது - மெய் முன் மெய்

இவ்வாறு எழுத்துவகையால் புணரும்போது, முன்னின்ற சொல்லிலை நிறுத்த சொல் என்றும், வரும் சொல்லினைக் குறித்துவரு கிளவி என்றும் தொல்காப்பியர் கூட்டுவர். பிற்காலத்தில் நிறுத்த சொல், நிலைமொழி எனப்பட்டது. குறித்துவரு கிளவி, வருமொழி எனப்பட்டது.

2.7.5 புணர்ச்சி சொல்வகையால் நான்கு

பெயரொடு பெயர், பெயரொடு தொழில், தொழிலொடு பெயர், தொழிலொடு தொழில் எனப் புணர்ச்சி சொல்வகையால் நான்காகும்.

1. சாத்தன் கை - பெயரொடு பெயர்
2. சாத்தன் உண்டான் - பெயரொடு தொழில் (வினை)
3. வந்தான் சாத்தன் - தொழிலொடு பெயர்
4. வந்தான் போயினான் - தொழிலொடு தொழில்

பெயர், வினை, இடை, உரி எனச் சொற்கள் நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் பெயர், வினைகளை மட்டும் கூறுவானேன்? இடையும் உரியும் தாமே தனித்து நின்று சொல்லாகா. ஆதலின் பெயர் வினைகளை மட்டுமே தொல்காப்பியர் கூறினார் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

இவ்வாறு சொல்வகையால் நான்கு வகைப்பட்டாலும் புணர்வது சொல்லும் சொல்லும் அன்று. எழுத்தும் எழுத்துமே புணரும் எனக் காட்டுவதற்காக 'நிறுத்தசொல்லின் ஈறாகு எழுத்தொடு குறித்துவருகிளவி முதல் எழுத்து இயைய' என்று தொல்காப்பியர் தொடக்கம் கூறிய பின்னரே பெயரொடு பெயர் பெயரொடு வினை எனச் சொல்லும் சொல்லும் புணர்வது பற்றிப் பேசுகின்றார்.

சொற்கள் புணர்வது புணர்ச்சியாக இருந்தாலும் அச்சொற்கள் பொருள் உணர்த்தும் சொற்களாக இருக்க வேண்டுமென்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து.

(உ-ம்) முயற்கோடு , உண்டு - இங்கே முயற்கோடு என்றதற்கேற்ப உண்டு என்பது பொருளுள்ள வருமொழி அன்று. எனவே நிலைமொழிப் பொருளோடு தொடர்புடைய பொருள்கொண்ட வருமொழிகளையே புணர்க்க வேண்டும். "குறித்து வருகிளவி" என்று தொல்காப்பியர் கூறியமையால் இவ்வருமொழி நிலைமொழிப் பொருளைக் குறித்து வரவேண்டும். இவ்வாறு

நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் செய்வர். முயற்கோடு ு இன்று என்றால் அது புணர்ச்சிக்குரியது.

“ஒருவன் மயக்கத்தால் ‘முயற்கோடு உண்டு’ எனக் கூறின் ஆங்கு முயற்கோட்டினை நிறுத்த சொல்லாகவும் என்றனைக் குறித்துவருகிளவியாகவும் கொண்டால் இழுக்கு என்னை? இவ்வதிகாரத்துள் சொற்களுக்கேயன்றிப் பொருளுக்குப் புணர்ச்சி கூறவில்லையே” என்பது சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியாரின் மறுப்பு. இவர் கருத்துப்படி, பொருள் பற்றிய நோக்கம் இங்கு வேண்டியதில்லை. சொல் பற்றியே கருதவேண்டும் எனக் கொள்ளவேண்டும். தொல்காப்பியருக்குச் சொல்லே நோக்கமாக இருக்குமானால் இடைச்சொல் உரிச்சொல் பற்றியும் கூறியிருக்கலாமே! அவருக்குப் பொருளும் நோக்கமாக இருந்ததனாலேயே பெயரையும் வினையையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

எழுத்துவகையால் நான்காகவும் சொல்வகையால் நான்காகவும் நிலைமொழியும் வருமொழியும் புணரும்போது மூன்று திரிவும் ஓர் இயல்பும் பெறும்.

மூன்று திரிபாவன:- மெய்பிறிதாதல் (திரிதல்) மிகுதல் (தோன்றல் குன்றல் (கெடுதல்) என்பன.

இம்மூன்றும் அல்லாதது இயல்பு எனப்படும். திரிபு பெற்ற புணர்ச்சியை விகாரப் புணர்ச்சி என்றும், இயல்பாகப் புணர்வதை இயல்பு புணர்ச்சி என்றும் கூறுவர்.

மட்குடம்	- பெயரொடு பெயர்	- மெய்பிறிதாதல்
லைத்தலை	- பெயரொடு பெயர்	- மிகுதல்
மரவேர்	- பெயரொடு பெயர்	- குன்றல்
மண்மலை	- பெயரொடு பெயர்	- இயல்பு
சொற்கேட்டான்	- பெயரொடு தொழில்	- மெய்பிறிதாதல்
பலாஅக் குறைத்தான்	- பெயரொடு தொழில்	- மிகுதல்
மரநட்டான்	- பெயரொடு தொழில்	- குன்றல்
கொற்றன் வந்தான்	- பெயரொடு தொழில்	- இயல்பு
வந்தானாற் சாத்தன்	- தொழிலொடு பெயர்	- மெய்பிறிதாதல்
கொடாப்பொருள்	- தொழிலொடு பெயர்	- மிகுதல்
ஒடு நாகம்	- தொழிலொடு பெயர்	- குன்றல்
வந்தான் சாத்தன்	- தொழிலொடு பெயர்	- இயல்பு
வந்தாற் கொள்ளும்	- தொழிலொடு தொழில்	- மெய்பிறிதாதல்
பாடப் போயினான்	- தொழிலொடு தொழில்	- மிகுதல்
சா ஞான்றான்	- தொழிலொடு தொழில்	- குன்றல்
வந்தான் கொண்டான்	- தொழிலொடு தொழில்	- இயல்பு

ஒரு புணர்ச்சியில் மூன்று திரிபுகளும் கூட வரும்.

(உ-ம்) மகத்தாற் கொண்டான்

மக ு கொண்டான் - குன்றல் (மகம் என்பதில் ‘ம்’ கெட்டது)

மக ு அத்துஆன் ு கொண்டான் - மிகுதல் (அத்து, ஆன் மிகுந்தன)

மக ு அத்துஆன் ு கொண்டான்-மெய்பிறிதாதல் (ஆன் என்பதில் உள்ள னகரம், ஆம் என்பதில் றகர மெய்யாகத் திரிந்தது.

இக்கருத்துக்களைத் தொல்காப்பியர் மூன்று நூற்பாக்களில் அமைப்பர்.

1. உயிரிடு சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
 உயிரிடு சொல்முன் மெய்வரு வழியும்
 மெய்யிடு சொல்முன் மெய்வரு வழியுமென்று
 இவ்வென அறியக் கிளக்கும் காலை
 நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவி என்று
 ஆயீ ரியல புணர்நிலைச் சுட்டே

(புணரி. 5)

2. அவற்றுள்
 நிறுத்த சொல்லின் ஈறாகு எழுத்தொடு
 குறித்துவரு முதலெழுத் தியையப்
 பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்கும் காலும்
 பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்கும் காலும்
 தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்கும் காலும்
 தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்கும் காலும்
 மூன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென
 ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே.

(புணரி. 6)

3. அவைதாம்
 மெய்பிறி தாதல் மிகுதல் குன்றல்என்று
 இவ்வென மொழிப திரிய மாறே

(புணரி. 7)

நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் புணரும்போது அச்சொற்கள் வேற்றுமைப் பொருளிலும் புணரும். அல்வழிப் பொருளிலும் புணரும். அப்போது எழுத்து மிகுதலும் உண்டு. சாரியை மிகுதலும் உண்டு.

- பனை ஁ குறை - பனைக்குறை - எழுத்து மிகுந்தது
- மகூகை - மக ஁ இன் ஁ கை - மகவின்மை - சாரியை மிகுந்தது
- அவ் ஁ கோடு - அவ் ஁ வற்று ஁ கோடு - அவ் ஁ வற்று ஁ க் ஁ கோடு - அவற்றுக்கொடு (எழுத்தும் சாரியையும் மிக்கன)

வேற்றுமைப் பொருளில் புணர்ந்தால் அது வேற்றுமைப் புணர்ச்சி ஆகும். வேற்றுமைப் புணர்ச்சி என்பது, ஐ முதலிய வேற்றுமை உருபுகள் ஆறும், விரிந்தும் தொக்கும் வருமாறு புணர்வது. எனவே வேற்றுமை விரியும் வேற்றுமைத் தொகையும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி எனப்படும்.

மரத்தை வெட்டினான் - வேற்றுமை விரி

மரம் வெட்டினான் - வேற்றுமைத் தொகை

வேற்றுமை அல்லாத நிலையில் புணர்வது என்பது அல்வழிப் புணர்ச்சி. அல்வழிப் புணர்ச்சி என்பது, வேற்றுமையுருபுகள் விரிந்தும் தொக்கும் நிலைநிலையில் புணர்வது. இது பதினான்கு வகைப்படும் என்பர் நன்னூலார்.

தொல்காப்பியர் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி என்றமையால் அப்புணர்ச்சிக்குரிய வேற்றுமையுருபுகள் ஆறையும் எடுத்து மொழிவர்.

ஐஓடு குஇன் அதுகண் என்னும்

அவ்வா றென்ப வேற்றுமையுருபே

(புணரி. 10)

இவ்வுருபுகளில் ஐ, ஓடு, இன், அது என்னும் உருபுகள் நான்கும் இயல்பாகப்

புணர்வதற்குரியன. கு, கண் என்ற இரண்டும் திரியும் இயல்பு வாய்ந்தன. இவை வருமொழியோடு புணரும்போது வல்லொற்று இடையே மிகும்.

வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை உருபிற்கு

ஒல்வழி ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்

(புணரி. 11)

- (எ-டு) மணிகு - மணிக் கு - மணிக்கு
 மணிக் கண் - மணிக் கு கண் - மணிக்கண்
 - நிலைமொழி உயிர்முன் இவை மிக்குப் புணர்ந்தன.
 வேய் கு - வேய் கு - வேய்க்கு
 வேய் கண் - வேண் கு கண் - வேய்க்கண்
 - நிலைமொழி மெய்முன் இவை மிக்குப் புணர்ந்தன.

ஆறாம் வேற்றுமையுருபு, அது என்பதாம். இவ்வுருபில் உள்ள அகரம், அகா ஈற்றுச் சொல்முன் கெடும்.

- தம் அது
 தம் அ அது - இங்கு வந்த அகரம், எழுத்துப்பேறு.
 தம் அது
 தம் து - தமது

வேற்றுமையுருபுகள் பெயர்களுக்குப் பின்னால் வரும்.

பெயர்கள், உயர்திணைப் பெயர், அ.றிணைப் பெயர் என இரண்டு வகைப்படும். இப்பெயர்களுக்குப் பின் சாரியை வரும்.

வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே (புணரி. 13)

உயர்திணைப் பெயரே அ.றிணைப் பெயரென்று

ஆயிரண் டென்ப பெயர்நிலைச் சுட்டே (புணரி. 14)

அவற்றுவழி மருங்கிற் சாரியை வருமே (புணரி. 15)

2.8 சாரியைகள்

தொல்காப்பியர் ஒன்பது சாரியைகளை விதந்து கூறுவர். அவை போல்வன பிறவும் சாரியை என்று கூறாதனவற்றையும் தழுவிக்கொள்ள இடம் தருவர்.

அவைதாம்

இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே

ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே

அன்னென் கிளவி உளப்படப் பிறவும்

அன்ன என்ப சாரியை மொழியே

(புணரி. 17)

தொல்காப்பியர் கூறிய சாரியைகள் ஒன்பது. அவை:

1. இன் 2. வற்று 3. அத்து 4. அம் 5. ஒன் 6. ஆன் 7. அக்கு 8. இக்கு 9. அன் என்பனவாம்.

தொல்காப்பியர் 'பிறவும், என்றமையால் நச்சினார்க்கினியர் கூறும் சாரியைகள் எட்டு. அவையாவன:

1. தம் 2. நம் 3. நும் 4. உம் 5. ஞான்று 6. கெழு 7. ஏ 8. ஐ

இவற்றுள் ஞான்று என்பது நீங்கலாக ஏனைய ஏழும் தொல்காப்பியத்திலேயே சாரியைகளாக வந்துள்ளன என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

- தம் - 'தம்மிடை வருஉம் படக்கை மேன்' (தொல். உருபு. 19)
நம் - "உயர்திணை யாயின்நம்மிடை வருமே" (தொல். உருபு. 18)
நும் - "நும்மிடை வருஉம் முன்னிலை மொழிக்கே" (தொல். உருபு. 19)
உம் - "உம்மும் கெழும் உள்படப் பிறவும்" (தொல். குற்றி. 76)
கெழு - "உம்மும் கெழுவும் உள்படப் பிறவும்" (தொல். குற்றி. 76)
ஏ - ஒத்த தென்ப ஏயென் சாரியை" (தொல். தொகை. 22)
ஐ - "வல்லெழுத்து மிகுதலும் ஐ இடை வருதலும்" (தொல். புள்ளி. 77)

தொல்காப்பியர் எடுத்துக் கூறிய இன் முதலாக அன் இறுதியாக உள்ள ஒன்பது சாரியைகளும் இம்முறையில் ஏன் அமைந்தன என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தந்துள்ளார். இது வைப்புமுறை பற்றியது. என்றாலும் இவ்வைப்புமுறையால் அச்சாரியைகளின் சிறப்பியல்பு வெளிப்படுத்துகின்றது.

"இன் சாரியை வழக்குப்பயிற்சியும் பலகால் எடுத்தோதப்படுதலும் பொதுவகையான் ஓதியவழித் தானே சேறலுமாகிய சிறப்பு நோக்கி முன்வைத்தார். வற்றும் அத்தும் இன் போல முதல் திரியும் ஆதலானும் செய்கையொப்புமையானும் அதன் பின் வைத்தார். அம் ஈறு திரியுமாதலின் திரிபு பற்றி அதன்பின் வைத்தார். ஒன் ஈறு திரியுமேனும் வழக்குப் பயிற்சியின்றி நான்காம் உருவிகண் திரிதலின் அதன்பின் வைத்தார். ஆன் பொருட்புணர்ச்சிக்கும் உருபு புணர்ச்சிக்கும் வருமென்று அதன்பின் வைத்தார். அக்கு ஈறு திரியுமேனும் உருபு புணர்ச்சிக்கண் வாராமையான் அதன்பின் வைத்தார். இக்கு முதல் திரியுமேனும் சிறுபான்மை பற்றி அதன்பின் வைத்தார். அன் இன்போலச் சிறத்தலின் பின் வைத்தார்" என்பன அவர் விளக்கமாம்.

இவ்விளக்கத்தால் பெறப்படுவன,

இன், வற்று, அத்து, இக்கு என்னும் சாரியைகள் முதல் திரிந்து முடியும்.

அம், ஒன், அக்கு என்னும் சாரியைகள் ஈறு திரியும்.

ஆன் - பொருட்புணர்ச்சியிலும், உருபு புணர்ச்சியிலும் வரும்.

அக்கு - உருபு புணர்ச்சியில் வராது.

இன், ஆன், அன் என்னும் சாரியைகளும் ஈறுதிரிந்து வருவன. இத்திரிபினைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், நச்சினார்க்கினியர் முறைவைப்பு எழுதும்போது இதனைக் கூறவில்லை.

எனவே இம்முறைவைப்பு, ஓரளவிற்கே இயைபுடையதாக உள்ளது. தொல்காப்பியர், தாம் கூறிய சாரியைகள் சொற்களில் எவ்வாறு நிற்கும் என்பதனை விளக்கமாகச் சொல்வர். பதின்மூன்று நூற்பாக்கள், இச்சாரியைகள் திரிதலைப் பற்றிப் பேசுகின்றன.

பெயர்களுக்குப் பின்னால் சாரியை வரும்.

அவற்றுவழி மருங்கிற் சாரியை வருமே

(புணரி. 16)

2.8.1 சாரியையின் பொது இலக்கணம்

தொல்காப்பியர் சாரியையின் பொது இலக்கணம் பற்றிய ஒரு நூற்பாவில் கூறுவர்.

பெயரும் தொழிலும் பிரிந்துஒருங்கு இசைப்ப

வேற்றுமை உருபு நிலைபெறு வழியும்

தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்

**ஒட்டுதற்கு ஒழுகியவழக்கொடு சிவணிச்
சொற்சிதர் மருங்கின் வழிவந்து விளங்காது
இடைநின்று இயலும் சாரியை இயற்கை**

உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவயின் ஒக்கும் (புணரி. 30)

இந்நூற்பாவில் கூறப்பெற்ற செய்திகள் வருமாறு:

- வேற்றுமை விரியிலும் சாரியை வரும். (எ-டு) விளவினது கோடு
- வேற்றுமைத் தொகையிலும் சாரியை வரும். (எ-டு) விளவின் கோடு
- சாரியைப் பெறுதற்குப் பொருத்தமான இடத்தில் வரும்.
- புணர்மொழிகளைப் பிரித்துக் காணும்போது புணர்மொழிகளின் இறுதியில் வராமல் இடையில் வரும்.
- ஒடு என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமையுருபு, சாரியை பெற்றும் வரும், பெறாதும் வரும். (எ-டு) வளத்தொடு - சாரியை பெற்றது - வளம், அத்து, ஒடு, வளமொடு - சாரியை பெறவில்லை - வளம், ஒடு

“பெயரும் தொழிலும் பிரிந்து ஒருங்கு இசைப்ப” என்னும் முதல் வரிக்கு இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் ஒரு வகையாகவும் சேனாவரையர் ஒரு வகையாகவும் பொருள்காண்கின்றனர்.

நச்சினார்க்கினியர் கருத்து:

1. பெயரும் தொழிலுமாய்ப் புணரும்போது அவை வெவ்வேறு சொற்களாக இருப்பதால் பிரிந்திசைக்கும். அங்கு வேற்றுமை உருபு நிலைபெற்றுத் தொகாநிலைத் தொடராக வரும்போது சாரியை வரும்.

(எ-டு) வானத்தின் வழக்கினான் (வானம், அத்து, இன்)

வேற்றுமையுருபு மறைந்து தொகைநிலைத் தொடராக வரும்போதும் சாரியை வரும்.

(எ-டு) வானத்து வழக்கினான் (வானம், அத்து)

2. பெயரும் பெயருமாய்ப் புணரும்போது அவை ஒரே தன்மையுடைய சொற்களாக இருப்பதால் ஒருங்கிசைக்கும். அங்கு வேற்றுமையுருபு நிலைபெற்றுத் தொகாநிலைத் தொடராக வரும்போதும் சாரியை வரும்

(எ-டு) வானத்தின் வழக்கல் (வானம், அத்து, இன்)

வழக்கல் என்பது தொழிற்பெயராதலின் பெயர் எனப்பட்டது.

வேற்றுமையுருபு மறைந்து தொகைநிலைத் தொடராக வரும்போதும் சாரியை வரும்.

(எ-டு) வானத்து வழக்கல் - வானம், அத்து

நச்சினார்க்கினியர் கருத்துப்படிப் பிரிந்திசைத்தல் என்பது பெயரும் வினையுமாக இருந்து பிரிந்திசைத்தல், ஒருங்கிசைத்தல் என்பது பெயரும் பெயருமாக இருந்து கூடியிசைத்தல்.

சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்தில் “எல்லாத் தொகையும் ஒரு சொல் நடைய” (சொல். 220) என்னும் நூற்பாவில் இவ்வரியைக் காட்டிப் பொருள் உரைக்கின்றார். அவர் கருத்துப்படிப் பிரிந்திசைத்தல் என்பது உருபு வெளிப்பட்டு நின்றல். ஒருங்கிசைத்தல் என்பது உருபு தொக்கு நின்றல்.

சேனாவரையர் கருத்து:

1. பெயரும் பெயருமாய்ப் புணரும்போது வேற்றுமையுருபு வெளிப்பட்டுப் பிரிந்திசைத்துத் தொகாநிலையாகலாம். அங்குச் சாரியை வரும்.

(எ-டு) விளவினது கோடு - விள, இன், அது

வேற்றுமையுருபு தொக்குத் தொகைநிலையாகலாம். அங்கும் சாரியை வரும்.

(எ-டு) விளவின் கோடு - விள, இன்

2. பெயரும் தொழிலுமாய்ப் புணரும்போது வேற்றுமையுருபு வெளிப்பட்டுப் பிரிந்திசைத்துத் தொகாநிலையாகலாம். அங்குச் சாரியை வரும்.

(எ-டு) விளவினைக் குறைத்தான் - விள, இன், ஐ

வேற்றுமையுருபு தொக்குத் தொகைநிலையாகலாம். அங்கும் சாரியை வரும்.

(எ-டு) விளவின் குறைத்தான் - விள, இன்

இளம்பூரணர் கருத்தும் இதுவே.

இவ்விளக்கங்களால் புலப்படுவது இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் சொற்களின் நிலையை வைத்துப் பொருள் காண்கின்றனர். சேனாவரையர் சொற்கள் தொடரும்முறையை வைத்துப் பொருள் காண்கின்றார் என்பதாம். சேனாவரையர் காணும் பொருளே தொடர் இயல் ஆய்வுக்குப் பொருத்தமாக உள்ளது.

ஐ, கு என்னும் இரண்டு வேற்றுமையுருபுகளும் தொடரில் வரும்போது சாரியையுடன் இணைந்து வரும். அவ்வாறு இல்லாமல் சாரியை மட்டும் வெளிப்பட்டு நிற்க இவ்வுருபுகள் மறைந்து வாரா. இவ்வாறு நச்சினார்க்கினியர் கருத்துரைப்பர்.

விளவினைக் குறைத்தான் என்று வரும். விளவின் குறைத்தான் என்று வராது. கடி சூத்திரத்திற்குப் பொன் என்று வரும். கடி சூத்திரத்தின் பொன் என்று வராது.

‘ஒடு என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமையுருபு, சாரியை பெற்றும்’ என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர்,

பூவினோடு விரிந்த கூந்தல் - (சாரியை பெற்றது)

பூவோடு விரிந்த கூந்தல் - (சாரியை பெறவில்லை) என உதாரணம் காட்டுவர்.

சாரியை எல்லா இடத்திலும் வராது. பொருந்துதற்கு ஏற்ற இடத்தில் வரும் என்பதனைத் தொல்காப்பியர்,

“ஒட்டுதற்கு ஒழுகிய வழக்கொடு சிவணி”

என்றமையால் குறிப்பிடுகின்றார்.

இச்சூத்திரம், இன் சாரியைக்குரிய விதிகளும் சூத்திரத்திற்குப் பின்னும், அத்து, வற்று ஆகிய சாரியைகளுக்குரிய விதிகளும் சூத்திரத்திற்கு முன்னும் உள்ளது. ஆனால் இது, அத்து, வற்று ஆகிய சாரியைகளுக்குரிய விதிகளும் சூத்திரத்திற்குப் பின் இருக்குமானால் பொருத்தமாக இருக்குமே! சாரியைகளைத் தனித்தனியே எடுத்துக்கொண்டு விதிகூறியபின் சாரியைகளுக்குப் பொது இலக்கணம் உணர்த்தினார் என்று கொண்டால் இயைபாகுமே என எண்ணலாம். எனவே இந்நூற்பா, இடம் மாற்றிருக்குமோ என்ற ஐயத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது. ஆனால் இதற்கு முன் உள்ள நூற்பாக்களில் “இன்” பற்றிக் கூறுகின்றார். இந்நூற்பாவிலும் “உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவியன ஒக்கும்”, என ‘இன்’ பற்றிச் பேசுகின்றார். இவ்வொப்புமை கருதி இந்நூற்பா அத்து, வற்று ஆகிய சாரியை பற்றிக்கூறும் நூற்பாவுக்கு முன் இடம் பெற்றுள்ளது எனக் கொள்ளுதல் அமைவுடையதாகும்.

2.8.1.1 இன் சாரியை

1. ஆ என்னும் ஓரெழுத்தொரு மொழிக்கு முன்னர் வேற்றுமை உருபு வரும்போது இடையில் இன் சாரியை வரும். இச்சாரியையின் முதலில் உள்ள இகரம் கெடுதலும் உண்டு.

அவற்றுள்

இன்னின் இகரம் ஆவின் இறுதி

முன்னர் கெடுதல் உரித்துமாகும்

(புணரி. 18)

‘உரித்துமாகும்’ என்றதனால் கெடாமலும் இருக்கும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

(எ-டு) ஆஃ ஐ

ஆஇன்ஃஐ - ஆஃ ன்ஃ ஐ - ஆனை - இகரம் கெட்டது.

ஆஇன்ஃஐ - ஆவினை - இகரம் கெடாது நின்றது.

நச்சினார்க்கினியர் ‘மா’ என்னும் ஓரெழுத்தொரு மொழிக்கும் இவ்விதி கொள்வார்.

(எ-டு) மாஃ ஐ

மாஇன்ஃஐ - மாஃ ன்ஃ ஐ - மானை - இகரம் கெட்டது.

மாஇன்ஃஐ - மாவினை - இகரம் கெடாது நின்றது.

ஆனை, ஆவினை, மானை, மாவினை என்பனவற்றில் வேற்றுமை உருபு இன் சாரியை பெற்றது. வேற்றுமை உருபு இல்லாமல் நிலைமொழியும் வருமொழியும் புணரும்போதும் இந்த இன் சாரியை வரும்.

(எ-டு) ஆஃ கோடு

ஆஇன்ஃகோடு - ஆங்கோடு - ஆன்கோடு - இகரம் கெட்டது.

ஆஇன்ஃகோடு - ஆவிற்கோடு - இகரம் கெடாது நின்றது.

இவ்விதியையே உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழியும் கொள்க என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

இவ்விளக்கத்தை நோக்கினால், ஆ, மா என்னும் சொற்கள் வேற்றுமை விரியிலும் வேற்றுமைத் தொகையிலும் “இன்” சாரியை பெறப்படும்.

2. குற்றியலுகர எண்ணுப் பெயர்களுக்கு முன் அளவுப் பெயர் வந்து புணரும்போது இன் சாரியை வரும். இச்சாரியையில் உள்ள னகரமெய் றகரமெய்யாகத் திரியும்.

அளவாகும் மொழிமுதல் நிலைஇய உயிரிமிசை

ன:கான் ற:கான் ஆகிய நிலைத்தே

(புணரி. 19)

(எ-டு) பத்துஃ அகல்

பத்துஃ இன்ஃ அகல்

பதுஃ இன்ஃ அகல்

பதுஃ இற்ஃ அகல்

பதுஃ இற்ஃ ற்ஃ அகல்

பத்ஃ இற்ஃ ற்ஃ அகல் - பதிற்றகல்

நூற்பாவின் “நிலைஇய” என்றதனால், குற்றியலுகர எண்ணுப் பெயர்களுடன் பொருட் பெயர்களும் எண்ணுப் பெயர்களும் புணரும்போது இன் சாரியை வரும்.

(எ-டு) பத்து, எழுத்து
 பத்து, இன், எழுத்து
 பது, இன், எழுத்து
 பது, இற், எழுத்து
 பது, இற், ற், எழுத்து
 பத், இற், ற், எழுத்து - பதிற்றெழுத்து
 பத்து ஒன்று
 பத்து, இன், ஒன்று
 பது, இன், ஒன்று
 பது, ற், ஒன்று
 பது, இற், ற், ஒன்று
 பத், இற், ற், ஒன்று - பதிற்றொன்று

3. நான்காம் வேற்றுமையுருபுக்கு முன் இன் சாரியை வந்தால், அச்சாரியையின் இறுதியிலுள்ள னகரம், நகரமாகத் திரியும்

“ன:கான் ற்:கான் நான்கன் உருபிற்கு”

(புணரி. 21)

(எ-டு) விள, கு
 விள, இன், கு
 விள, இற், கு - விளவிற்கு

4. பெயர்ச்சொற்களுக்கு முன் “இன்” என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு புணரும்போது இடையே ‘இன்’ சாரியை வராது.

இன்னென வருஉம் வேற்றுமை உருபிற்கு

இன்னென் சாரியை இன்மை வேண்டும்

(புணரி. 29)

(எ-டு) விளவின் வீழ்பழம்

இது, ‘விளவின் வீழ்பழம்’ என இன்சாரியை பெறாது என்பதாம். ஆனால் வழக்கில் “பாம்பினின் கடிது தேள் (பாம்புஇன், இன்)” எனவும், செய்யுளில், “கற்பினின் வழா அ (கற்புஇன், இன்)” எனவும், ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபாகிய இன், இன் சாரியை பெற்று வந்துள்ளமையை நச்சினார்க்கினியர் காட்டுவர்.

5. குற்றியலுகர அளவுப்பெயர், குறை என்னும் சொல்லோடு புணரும்போது இன் சாரியை வரும்.

குற்றிய லுகரக்கு இன்னே சாரியை

(தொகை 25)

(எ-டு) உழக்கு, குறை
 உழக்கு, இன், குறை - உழக்கின் குறை

இது உழக்கும் குறையும் எனப் பொருள்படும். ஆதலின் அல்வழிப் புணர்ச்சியில் சாரியை வந்தது.

6. பனை என்னும் அளவுப் பெயரும் கா என்னும் நிறைப் பெயரும் குறை என்னும் சொல்லோடு புணரும்போது இன் சாரியை வரும்.

(எ-டு) பனை, குறை
 பனை, இன், குறை - பனையின் குறை
 கா, குறை

காஃ இன்ஃ குறை - காவின் குறை
பனையென் அளவும் காள் நிறையும்
நினையும் காலை இன்னொரு சிவனும் (தொகை. 27)

2.8.1.2 வற்றுச் சாரியை

1. சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய ஐகார ஈற்றுச் சொல்முன், வேற்றுமையுருபு வரும்போது இடையே வற்றுச் சாரியை வரும். இச்சாரியையில் உள்ள வகர மெய் கெடும். எனவே அற்று என நிற்கும் என்பதாம்.

வஃகான் மெய்கெடச் சுட்டுமுதல் ஐம்முன்
அஃகான் நின்றல் ஆகிய பண்பே (புணரி. 31)

(எ-டு) அவைஃ ஐ
 அவைஃ வற்றுஃ ஐ
 அவைஃ அற்றுஃ ஐ - அவையற்றை

2. சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய வகர மெய்யீற்றுச் சொல் (அவ், இவ், உவ்) வேற்றுமையுருபுடன் புணரும்போது இடையே வற்றுச் சாரியை வரும். அப்போது சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய வகர மெய் கெடும்.

அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழியில்
ஒற்றுமெய் கெடுதல் தெற்றென் றற்றே (புணரி. 20)

(எ-டு) அவ்ஃஐ
 அவ்ஃ வற்றுஃ ஐ
 அவ்ஃ வற்றுஃ ஐ - அவற்றை

இவ்வாறே இவ், உவ் என்பனவும் சாரியைபெறும்.

2.8.1.3 அத்துச் சாரியை

1. அகர ஈற்றுச் சொற்கள் அத்துச் சாரியைப் பெறும்போது அத்துச் சாரியையில் உள்ள அகரம் கெடும்.

அத்தின் அகரம் அகரமுனை இல்லை (புணரி. 23)

(எ-டு) மகஃ கை
 மகஃ அத்துஃ கை
 மகஃ த்துஃ கை
 மகஃ த்துஃ கை - மகத்துக்கை

சில இடங்களில் அத்தின் அகரம் கெடாமல் நின்றலும் உண்டு.

(எ-டு) விளஃ கண்
 விளஃ அத்துஃ கண் - விளவத்துக்கண்

2. மகர ஈற்று நிலைமொழிகள் அத்துச் சாரியைப் பெறும். அவ்வாறு பெறும்போது இந்நிலை மொழிகளில் உள்ள இறுதி மகரமெய் கெடும்.

(எ-டு) கலம்ஃ குறை
 கலம்ஃ அத்துஃ குறை
 கலஃ அத்துஃ குறை
 கலஃ த்துஃ குறை - கலத்துக்குறை

“அத்தின் அகரம் அகரமுனை இல்லை” என்னும் விதிப்படி சாரியையின் அகரம்

கெட்டது.

3. அம் என்னும் சாரியைக்கு வருமொழியில் க, ச, த என்னும் எழுத்துக்கள் வந்தால், அம் சாரியையில் உள்ள மகரமெய் திரிந்து முறையே ந், ஞ், ஞ் என முடியும்

(எ-டு) புளி, கோடு

புளி, அம், கோடு - புளி, அம், கோடு - புளியங்கோடு

புளி, செதில்

புளி, அம், செதில் - புளி, அஞ், செதில் - புளியஞ்செதில்

புளி, தோல்

புளி, அம், தோல் - புளி, அந், தோல் - புளியந்தோல்

4. அம் என்னும் சாரியைக்கு முன் வருமொழியில் மெல்லினமும் இடையினமும் வந்தால், அம் சாரியையில் உள்ள மகரமெய் கெடும்.

மென்மையும் இடைமையும் வருஉம் காலை

இன்மை வேண்டும் என்மனார் புலவர்

(புணரி. 28)

(எ-டு) புளி, ஞெரி

புளி, அம், ஞெரி - புளி, அ, ஞெரி - புளியநெரி - மெல்லினம்

புளி, வட்டு

புளி, அம், வட்டு - புளி, அ, வட்டு - புளியவட்டு - இடையினம்

அம் சாரியைக்கு முன் உயிர் வந்தால், அம் சாரியை முழுதும் கெடும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

(எ-டு) புளி, இலை

புளி, அம், இலை - புளி, இலை - புளியிலை

2.8.1.4 ஒன் சாரியை

ஒன் சாரியை வேற்றுமையுருபுடன் புணரும்போது, ஒன் சாரியையில் உள்ள னகரம், றகரமாகத் திரியும்.

ன.கான் ற.கான், நான்கன் உருபிற்கு

(புணரி. 21)

(எ-டு) கோ, ஒன், கு - கோ, ஒற்கு - கோஒற்கு

2.8.1.5 ஆன் சாரியை

1. ஆன் சாரியை வேற்றுமையுருபுடன் புணரும்போது ஆன் சாரியையில் உள்ள னகரம் நகரமாகத் திரியும்.

ன:கான் ற:கான் நான்கன் உருபிற்கு (புணரி. 26)

- (எ-டு) ஒருப:து, கு
ஒருப:து, ஆன், கு
ஒருப: ஆன், கு
ஒருப: ஆற், கு - ஒருபாற்கு

2. நாட்பெருக்கு முன்னால் வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய தொழிற்பெயர் புணரும்போது, இடையே ஆன் சாரியை வரும். இச்சாரியையில் உள்ள னகரமெய், நகர மெய்யாகத் திரியும்.

ஆனின் னகரமும் அதனோ ரற்றே

நாள்முன் வருஉம் வன்முதற் றொழிற்கே (புணரி. 22)

- (எ-டு) பரணி, கொண்டான்
பரணி, ஆன், கொண்டான்
பரணி, ஆற், கொண்டான் - பரணியாற்கொண்டான்

2.8.1.6 அக்குச் சாரியை

எவ்வகைப்பட்ட பெயர்ச்சொல்லாக இருந்தாலும் அதற்கு முன் வல்லெழுத்து வருமொழியில் வந்தால், இடையிலுள்ள அக்குச் சாரியையின் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரமும், அது ஏறிய மெய்யும், அதற்கு முன் உள்ள மெய்யும் கெடும். எனவே அக்கு என்பதில் 'அ' என்பது தவிர "க்கு" என்ற இரண்டும் கெடும்.

எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி

அக்கின் இறுதிமெய் மிசைபொடும் கெடுமே

குற்றியலுகரம் முற்றத் தோன்றாது (புணரி. 23)

- (எ-டு) குன்று, கூகை
குன்று, அக்கு, கூகை
குன்று, அ, கூகை - குன்றக்கூகை
மன்று, பெண்ணை
மன்று, பெண்ணை
மன்று, அ, பெண்ணை - மன்றப்பெண்ணை

2.8.1.7 இக்குச் சாரியை

1. இகர ஈற்றுச் சொல்முன், இக்குச் சாரியை வந்தால் சாரியையில் உள்ள இகரம் கெடும்.

இக்கின் இகரம் இகரமுனை யற்றே (புணரி. 24)

- (எ-டு) ஆடி, கொண்டான்
ஆடி, இக்கு, கொண்டான்
ஆடி, க்கு, கொண்டான் - ஆடிக்குக் கொண்டான்

2. கார ஈற்றுச் சொல்முன், இக்குச் சாரியை வந்தால் சாரியையில் உள்ள இகரம் கெடும்.

ஐயின் முன்னரும் அவ்வியல் நிலையும்

(புணரி. 25)

(எ-டு) சித்திரை, கொண்டான்

சித்திரை, இக்கு, கொண்டான்

சித்திரை, க்கு, கொண்டான் - சித்திரைக்குக் கொண்டான்

2.8.1.8 அன் சாரியை

நான்காம் வேற்றுமைக்குமுன் அச்சாரியை வந்தால், அன் சாரியையில் உள்ள னகர மெய் நகரமெய்யாகத் திரியும்.

எ.:கான் ற்.கான் நான்கன் உருபிற்கு

(புணரி. 21)

(எ-டு) அது, கு

அது, அன், கு - அது, அற், கு - அதற்கு

2.8.2 தொல்காப்பியம் கூறும் சாரியைகள்

- இன்
- வற்று
- அத்து
- அம்
- ஒன்
- ஆன்
- அக்கு
- இக்கு
- அன்

2.8.3 உரைகள் கூறும் சாரியைகள்

- தம்
- நம்
- நும்
- உம்
- ஞான்று
- கெழு
- ஏ
- ஐ

தொல்காப்பியர் சாரியையை மொழி என்று கருதுவர். “அன்ன சாரியை மொழியே” (புணரி. 17) என வருதல் காண்க. இவர் மொழி என்று கொண்டமையால் அ, கு, உ என நன்னூலார் கொண்ட குற்றெழுத்துக்களைச் சாரியையாகக் கொள்ளவில்லை. “குற்றெழுத்து ஐந்தும் மொழி நிலை பிலவே” என்பது தொல்காப்பியர் சூத்திரம். இதனால் னகர மெய்யை அவர் சாரியையாகக் கருதவில்லை.

சாரியை - பெயர் விளக்கம்:

சாரியை என்னும் சொல்லினைப் பிரித்தால் (சார், இயை) சார்ந்து இயைந்து வருவது எனப் பொருள்படும். நிலைமொழியும் வருமொழியும் தம்மிற் சார்தற்பொருட்டு இயைந்து நிற்பதாம். உரையாசிரியர்கள் இவ்வாறே விளக்கம் தந்தனர்.

சேனாவரையர் விளக்கம்:

“புணரியல் நிலை - புணரியலது நிலை, ஆண்டுப்பொருள் நிலைக்கு உதவுதலாவது, எல்லாவற்றையும் என்புழி வற்றுச்சாரியை நிலைமொழிப் பொருள் அ.ஃறிணைப் பொருள் என்பதுபட வருதலும், எல்லா நன்மையும் என்புழி நம்முச் சாரியை இப்பொருள் தன்மைப்பன்மை என்பதுபட வருதலுமாம். அல்லனவும் தாம் சார்ந்துவரும் மொழிப்பொருட்கு உபகாரம் உடையவாய் வருமாறு ஓர்ந்து கொள்ளப்படும். அல்லாக்கால் சாரியை மொழி ஆகா என்பது.” (தொல். சொல். இடை, 1 உரை)

நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம்:

“சாரியை என்றதன் பொருள் வேறாகி நின்ற இருமொழியும் தம்மிற் சார்ந்துபொருட்டு இயைந்து நின்றது என்றவாறு” (புணரி. 16 உரை)

அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கம்:

“சாரியையாவது சொல் தொடர்ந்து செல்லும் நெறிக்கண் அதற்குப் பற்றுக்கோடாகச் சிறிது பொருள் பயந்தும் பயவாததுமாய் நிற்பது”. (சிலப்பதிகாரம் பதிகம். 16 உரை)

சங்கரநமச்சிவாயர் விளக்கம்:

“விகுதி முதலிய புணர்ப்பைச் சார்ந்து ஆண்டைக்கு இயைந்து நிற்பதின் சாரியை”. (நன். 133 உரை)

சாரியைக்குப் பொருள் உண்டா?

மிகப் பழங்காலத்தில் சாரியைகள், வேற்றுமையுருபுகளாக இருந்தன. காலப்போக்கில் புதிய வேற்றுமையுருபுகள் (ஐ, ஆல் முதலியன) தோன்றி நிலைத்தமையால் வேற்சமையுருபுகளாகப் பயன்பட்டவை சாரியைகள் என்ற பெயரில் மாறிவிட்டன என்பர் கால்டுவெல். இதனால் சாரியைக்கு உருபுப் பொருள் உண்டு என அவர் நிறுவினார்.

பழைய இலக்கண ஆசிரியர்கள் யாவரும் சாரியை, பொருள் உடையது என்றே கருதினர். “புணரியல் நிலையிடை பொருள் நிலைக்கு உதவுவன” எனத் தொல்காப்பியர் கூறும் இடைச்சொற் பாகுபாட்டைச் சாரியை என்றே கொண்டனர். டொல்காப்பியர் ‘உயர்திணையாயின் நம் இடை வரும்’ (உரு. 18) என்னும் நூற்பாவில் எல்லாம் என்பது உயர்திணையாக இருந்தால் ‘நம்’ சாரியை வரும் என்று விதிக்கின்றார். அ.ஃறிணையாக இருந்தால் வற்றுச் சாரியை வரும் என்று சுட்டுகின்றார். இவற்றால், எல்லாம் என்னும் பொதுச்சொல்லை உயர்திணையாகவும் அ.ஃறிணையாகவும் வேறுபடுத்துவது, சாரியை என அறியலாம். அவ்வாறானால் சாரியைக்குப் பொருள் உண்டு என்று தானே பொருள். மயிலைநாதர் மட்டும் சாரியை பெரும்பாலும் இன்னொலிக்காக வருவது என்று குறிக்கின்றார்.

வேங்கடராசலு ரெட்டியார், தெ.பொ.மீ. டாக்டர் இஸ்ரவேல், டாக்டர் சோ.ந. கந்தசாமி முதலியோர் சாரியை பொருள் உடையது என்று கொள்கின்றனர். டாக்டர் செ.வை. சண்முகம் சாரியைக்குப் பொருள் இல்லை, அது வெற்றுருபு என்று நிறுவுவர்.

சாரியை பற்றி ஆராய்ந்தவர்களில் டாக்டர் இஸ்ரவேல், டாக்டர் செ.வை. சண்முகம் இருவரும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். டாக்டர் இஸ்ரவேல், ஒவ்வொரு சாரியையும் எடுத்துக்கொண்டு அதன் பொருளை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். டாக்டர் செ.வை. சண்முகம் சாரியையின் இயல்புகளையும் அது சாரும் நிலைமொழியின் அமைப்பினையும் கொண்டு சாரியைக்குப் பொருளில்லை என முடிவு கூறுகின்றார்.

வேற்றுமை விரி, வேற்றுமைத்தொகை ஆகிய இருவகை அமைப்புகளிலும்

சாரியை வரும் என்பதால் இச்சாரியை, உருபு விரிந்திருக்கும் உருபு புணர்ச்சியிலும் உருபு தொக்கு வரும் பொருட் புணர்ச்சியிலும் வரும் என்பது பெறப்படும். சாரியைக்கு உருபுப்பொருள் கொண்டமையால் உருபு விரிந்திருக்கும் உருபு புணர்ச்சியில் வரும் சாரியைக்குப் பொருள் இல்லை. அது வெற்றுருபு (பொருளற்ற வடிவம்) எனக் கொண்டனர். எனவே வேற்றுமைத் தொகையாகிய பொருட்புணர்ச்சியில் வரும் சாரியைக்குப் பொருள் உண்டா என்பதுவே ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாயிற்று. இப்பொருட் புணர்ச்சியை பதப்புணர்ச்சி என்றும் கூறுவர்.

தொல்காப்பியர் கூறிய ஒன்பது சாரியைகளில் இன், வற்று, அத்து. ஒன், ஆன் ஆகிய ஆறு சாரியைகளும் உருபு புணர்ச்சியிலும் வரும். பதப்புணர்ச்சியிலும் வரும். எஞ்சிய அக்கு, இக்கு, அம் ஆகிய மூன்று சாரியைகளும் பதப்புணர்ச்சியில் மட்டுமே வரும். இச்சாரியைகளுக்கு வேற்றுமைப்பொருள் உண்டு என்பர் இஸ்ரவேல்.

சாரியை பொருள் உடையது என்ற கருத்தே பலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பெற்றது. தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே சாரியையும் வேற்றுமையுருபும் பிரிந்திருக்க வேண்டும். அதனால் உருபுப் பொருள் கொண்ட சாரியை, அப்பொருளை வேற்றுமையுருபு காட்டுதலால் பொருள் காட்டாமல் வெற்றுருபாக நின்றுருக்கும் எனக் கருதலாம். வெற்றுருபு என்பது அது சொல்லாத இருந்தும் பொருள் குறியாமல் வெறுமனே இருப்பது ஆகும்.

தொல்காப்பியருக்கு மொழிச் சாரியையே உடன்பாடு. எழுத்துச்சாரியை உடன்பாடன்று. இவர் 'ஏ' என்பதனைச் சாரியைகாகக் கொண்டாலும் அது பொருள்கொண்ட மொழி போன்றதே. இதனாலேயே அவர் அ, உ, ஐ, கு எனச் சாரியைகளைக் கொள்ளவில்லை.

எழுத்துச் சாரியை:

காரம், கரம், கான் என்பன எழுத்துச் சாரியைகள் என்பர் தொல்காப்பியர். இவற்றுள் ஐ, ஓ எனும் இரண்டு நெட்டெழுத்துக்களும் காரச் சாரியை மட்டும் பெறும்.

ஆகாரம் ஈகாரம் ஊகாரம் ஏகாரம் ஔகாரம்

ஐ, ஓ எனும் இரண்டு நெட்டெழுத்துக்களும் காரச் சாரியையுடன் கான் சாரியையும் பெறும்.

ஐகாரம் ஐகான்

ஔகாரம் ஔகான்

குற்றெழுத்துக்கள் ஐந்தும் காரம், கரம், கான் என்ற மூன்று சாரியைகளையும் பெறும்.

அகரம், அகாரம், அ.கான்.

திருவள்ளுவர் “அகர முதல எழுத்தெல்லாம்” என ‘அ’ என்னும் குற்றெழுத்துக் கரச்சாரியைப் பெறுவதை இலக்கியமாக்குவர்.

குற்றெழுத்துக்கள் கான் சாரியையுடன் சேரும்போது இடையே ஆய்தம் பெறும்.

அ.கான் ம.கான்

மெய்யெழுத்துக்கள் அகரமொடு சிவனும் என்றார் தொல்காப்பியர். எனவே அம்மெய்யெழுத்துக்களும் குற்றெழுத்தாகி இம்மூன்று சாரியைகளையும் பெறும் என்பதாகும்.

‘டகார ணகாரம்’ (பிறப்பு 10) – காரச்சாரியை ‘ட’ ‘ண்’ பெற்றன.

‘வ.கான்’ மெய்கெட (புணரி. 20) – கான் சாரியை ‘வ’ பெற்றது.

“சகரக்கிளவி” (மொழி, 29) – கரச்சாரியை ‘ச்’ பெற்றது.

இவ்வாறு மெய்களுக்கு இம்முச்சாரியையும் தொல்காப்பியர் வழங்குவர். வடமொழியில் காரம், கரம் என்ற இரு சாரியைகளும் உண்டு. ஆதலால் தொல்காப்பியர் இவற்றை முன்வைத்தார் என ஒப்பிட்டுக் காட்டுவர், நச்சினார்க்கினியர். வடமொழியில் கரச்சாரியை இல்லை என்பர் ஆய்வாளர்.

காரமும் கரமும் கானொடு சிவணி

நேரத் தோன்றும் எழுத்தின் சாரியை (புணரி. 32)

அவற்றுள்

கரமும் கானும் நெட்டெழுத் திலவே (புணரி. 33)

வரன்முறை முன்றும் குற்றெழுத் துடைய (புணரி. 34)

ஐகார ஓளகாரம் கானொடும் தோன்றும் (புணரி. 35)

என்பன தொல்காப்பியர் நூற்பாக்கள்.

இளம்பூரணர் ஆனம் ஓனம் என்பனவும் எழுத்துச் சாரியை என்பர். சேனாவரையரும், (சொல். இடை. 46 உரை) நச்சினார்க்கினியரும் இவ்விரண்டுடன் ஏனம் என்பதையும் எழுத்துச் சாரியை என்பர்.

ஆய்தம், கேனம் என்னும் சாரியை பெறும் எனக் கருதுவர். (எ-டு) அ.கேனம்

இதனை அ.கு. ஏனம் எனப்பிரித்துச் சாரியை ‘ஏனம்’ எனலாம்.

இக்காலத்தில் தொடக்கப் பள்ளிகளில் குற்றெழுத்துக்களை அனா இனா உனா ஓனா கனா எனச் சாரியை கொடுத்து கற்றுக் கொடுக்கின்றோம். நெட்டெழுத்துக்களை ஆவன்னா ஈயன்னா ஊவன்னா ஏயன்னா ஐயன்னா ஓவன்னா ஔவன்னா எனக் கற்றுக் கொடுக்கின்றோம். இங்கே இதழ்குவி நெடில்களான ஆ, ஊ, ஓ, ஔ என்பன ‘வன்னா’ என வகர உடம்படுமெய் பெற்ற சாரியையும் இதழ்விரிநெடில்களான ஈ, ஏ, ஐ என்பன, யன்னா என யகர உடம்படுமெய் பெற்ற சாரியையும் ஏற்கின்றன.

ஆய்தத்தை ‘அ.கன்னா’ எனக் கூறுகின்றோம். எனவே ‘அன்னா’ என்பது சாரியைகாகப் பயன்படுகின்றது எனக் கருதலாம். யன்னா ய்-அன்னா, வன்னா - வ→அன்னா, அ.கன்னா→அ.கு அன்னா.

2.9 உடம்படுமெய்

உயிரீற்றுச் சொல்லுக்கு முன் உயிர் வந்தால் உயிரோடு உயிருக்கு மயக்கம் இல்லாமையால் விட்டிசைக்கும். அப்போது உடன்படாத அவ்வுயிர்கள் இரண்டனையும் உடன்படுத்துவதற்கு வரும் மெய்யே உடம்படு மெய்யாகும். உடம்படுமெய் என்பதே உடம்படுமெய் ஆயிற்று.

இனி, உயிரோடு உயிருக்கு மயக்கம் இல்லாமையால் வருகின்ற உயிருக்கு உடம்பாக அடுக்கும் மெய் ஆதலின், உடம்படுமெய் எனப்பெயர் பெற்றது என்றும் விளக்குவர்.

உடன்படுதல் என்றும் உடம்பு அடுதல் என்றும் பிரித்துப் பொருள் கூறினாலும் உயிருக்கும் உயிருக்கும் இடையில் வருவது இது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை.

எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே

உடம்படு மெய்யின் உருவுகொளல் வரையார் (புணரி. 38)

என்பது தொல்காப்பியர் சூத்திரம். உயிர் வருமொழியில் வந்தால் உடம்படுமெய் வரும் என்பது இச்சூத்திரப்பொருள். தொல்காப்பியர், நிலைமொழி ஈறுபற்றிக்

கூறவில்லை.

இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் ய், வ் என்ற இரண்டையும் உடம்படுமெய்யாகக் கொண்டனர். உயிர்களுள் இகர ஈறும் ஈகார ஈறும் யகர உடம்படுமெய் பெறும் என்று இளம்பூரணர் உரையில் விளக்குவர். நச்சினார்க்கினியர், இவ்விளக்கத்துடன் ஏகார உயிர் யகரமும் வகரமும் பெறும் என்பர்.

“உயிர்களுள் இகர ஈகார ஐகார ஈறு யகர உடம்படுமெய் கொள்ளும். ஏகாரம், யகாரமும் வகாரமும் கொள்ளும். அல்லனவெல்லாம் வகர உடம்படுமெய்யே கொள்ளும் என்று உணர்க” என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

(எ-டு) இ, ஈ ஐ முன் உயிர்வர யகர உடம்படுமெய்

மணி, அழகு → மணியழகு

தீ, எழுந்தது → தீயெழுந்தது

அவை, எங்கே → அவையெங்கே

அ ஆ உ ஊ ஓ ஔ முன் உயிர்வரவ கர உடம்படுமெய்

விள, அழகு → விளவழகு

பலா, இலை → பலாவிலை

கடு, அழகிது → கடுவழகிது

பூ, அணி → பூவணி

நொ, அழகு → நொவ்வழகு

சோ, அரண் → சோவரண்

கொள, அழகிது → கொளவழகிது

ஏகாரத்தின் முன் உயிர்வர யகர உடம்படுமெய்யும்

வகர உடம்படுமெய்யும்

சே, அடி → சேயடி

சே, அடி → சேவடி

ஆனால் உயிர், வகர உடம்படுமெய் பெறும் என்று உரையாசிரியர்கள் கூறினாலும் சங்கப்பாடல்களில் இது யகர உடம்படுமெய்யும் பெறுகிறது.

(எ-டு) பா, இருள் - பாயிருள் பருகி (பெரும்பாண். 1)

மா, இருள் - மாயிருள் ஞாலம் (திருமுருகு. 91)

கோ, இல் - கோயில் - ய்

கோ, இல் - கோவில் - ய்

இங்கே ஓகாரத்தின் முன் உயிர்வர யகர உடம்படுமெய்யும் வகர உடம்படுமெய்யும் பெறுதல் காண்கின்றோம். மலையாளத்தில் ஆ, ஓ என்னும் உயிர்கள் யகர உடம்படுமெய்யும் வகர உடம்படுமெய்யும் பெறுகின்றன என்பர் வேங்கடராசலு ரெட்டியார்.

நச்சினார்க்கினியர், மெய்யெழுத்தின் முன் உயிர் வந்தாலும் உடம்படுமெய் வரும் எனக்கொண்டு “விண்வத்துக் கொட்கும்” என்பதனைக் காட்டுவர். ஆனால் சங்கரநமச்சிவாயர், உடம்படுமெய் என்ற பெயர், உயிரையும் உயிரையும் உடன்படுத்த வந்தது என்னும் பொருளில் இருத்தலால் மெய்முன் உயிர்வர உடம்படுமெய் வருதல் பொருந்தாது என மறுப்பர்.

இ, ஈ, ஐ என்பன இடையண்ணத்திற் பிறப்பன. அதனால் இவற்றிற்கு முன் இடையண்ணத்தில் பிறக்கும் யகரம், உடம்படு மெய்யாக வருகின்றது. உ, ஊ, ஓ, ஔ என்பன இதழில் பிறப்பன. அதனால் இவற்றிற்கு முன் இதழில் பிறக்கும் வகரம் உடம்படுமெய்யாக வருகின்றது. அகர ஆகாரங்கள் இரண்டும் இதழிடையே வெளிப்படுவன. ஆதலின் அவற்றின் முன் இதழில் தோன்றும் வகரம், உடம்படுமெய்யாக அமையும் என்பர் வேங்கடராசலு ரெட்டியார்.

இவ்வாறு கொண்டால் எகர ஏகாரங்கள், இடையண்ணத்தில் பிறப்பன அவற்றின்முன் இடையண்ணத்தில் பிறக்கும் யகரமெய் உடம்படுமெய்யாக வரவேண்டும். ஏகரத்தின்முன் யகரமெய் உடம்படுமெய்யாக வருகின்றது. எகரத்தின்முன் யகரமெய் உடம்படுமெய்யாக வரவில்லையே! எகரம் மொழிக்கு இறுதியில் வராத எழுத்து. அதனால் ஏனை உயிர் என்றாலும் எகரத்தை நீக்கியே கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு கொள்வதால் எகரத்தின் முன் எது உடம்படு மெய்யாக வரும் என்ற கேள்விக்கு இடம் இல்லை. எனவே இடையண்ணத்தில் பிறக்கும் உயிர்கள் இடையண்ணத்தில் பிறக்கும் மெய்யை உடம்படுமெய்யாக ஏற்கும். ஏகாரம் யகரமெய்யை உடம்படுமெய்யாக ஏற்பதே பொருந்திய நிலை. சே ஁ அடி → சேஷடி. இது சேஷடி என மாறியது, பிந்தியதாகலாம்.

தொல்காப்பியர் “உடம்படுமெய்யின் உருவுகொளல் வரையார்” என்று எதிர்மறை வாய்பாட்டால் கூறியுள்ளார். உடம்படுமெய்யின் உருவு கொளல் வேண்டும் என்று சூத்திரம் செய்திருந்தால் உடம்படுமெய் கட்டாயம் வரும் என்று ஆகும். வரையார் என்பதனால் உடம்படுமெய் பெறவேண்டிய கட்டாயம் இல்லை என்பது பெறப்படும். இவ்வாறே உரையாசிரியர்கள் இருவரும் கொள்கின்றனர்.

கிளி அரிதுஈ மூங்கா இல்லை.

என்று காட்டுகின்றனர். இவை உடம்படுமெய் விதிப்படி கிளியரிது மூங்காவில்லை என்றல்லவா வரவேண்டும்! வராது என்பர். இதனால் உயிர் மயக்கங்களும் இருந்தன என்று கொள்கின்றனர்ஈ கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய தொடர்புடைய மொழிகளிலும் உடம்படுமெய் பெறாமையைக் காண்கின்றோம் என்பர் வேங்கடராசலு ரெட்டியார்.

பேராசிரியர் தெ.பொ.மீ. அவர்கள் உயிர் மயக்கங்கள் (ஏழறநட ஊடரளவநசள) பற்றிக் கூறுமிடத்தில் அளபெடைகள் உயிர் மயக்கங்கள் என்பர். கன்னடத்திலும் அளபெடைகள் உயிர் மயக்கங்களாக வருகின்றன என்று வேங்கடராசலு ரெட்டியார் குறித்திருப்பதும் ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

கெடுப்பதும் என்பது அளபெடையில் “கெடுப்பதூஉம்” என அமைகிறது. ஊ உ என்ற இரண்டும் சேரும்போது ஊ வு என வரவேண்டும்ஈ ஆனால் அவ்வாறு வருவதில்லை. எனவே மிகப்பழகாலத்தில் அளபெடைகளாக உயிர் மயக்கங்கள் இருந்ததை உணர்கிறோம்ஈ பின்ரே உடம்படுமெய்கள் வந்தனஈ இவ்வாறு உடம்படுமெய்கள் தோன்றுகின்ற நிலை, தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே ஏற்பட்டுவிட்டதென்று கருதலாம். அதனாலேயே அவர் உடம்படுமெய் வருகின்ற வடிவையும் வராமல் இருக்கலாம் என்ற நிலைமையும் பேசுகின்றார். சங்கத்தமிழில் உடம்படுமெய்கள் (ஐவெநசழஉயடடை புடனைநள) வருகின்றன. அத்தமிழ்நடையில் உயிர் மயக்கங்கள் இல்லை.

உடம்படுமெய் சேர்த்து எழுதும்போது இக்காலத்தில் சிலர் மிக நீண்ட தொடர்களை வரச்சொல்லவில்லையா என எழுதுவதில்லை. ஆனால் பழைய இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்த டாக்டர் உ.வே.சா. அவர்கள், உடம்படுமெய் இன்றிப் பதிப்பிக்கவில்லை.

“தூங்குகையா னேங்குநடைய

வறழ்வணியா னுயர்மருப்பின்”

(புறம். 22)

எனப் பதிப்பித்துள்ளமையைக் காணலாம்.

இக்காலத்தில் உயிரீற்று நிலைமொழிக்குமுன் உயிர் முதலான வேற்றுமையுருபுகள் சேரும்போது கட்டாயம் உடம்படுமெய் கொடுக்கின்றனர். ஏனைய இடங்களில் பலர் உடம்படுமெய் இன்றியே பெருந்தொடரையும் அமைக்கின்றனர். குறுந்தொடரையும் அமைக்கின்றனர். ‘என்னவாயிற்று’ என எழுதுவதில்லை. என்ன ஆயிற்று எனப் பிரித்து எழுதுகின்றனர். இது தமிழை எளிமைப்படுத்துவது என்று கருதுகின்றனர். ஆனால் என்னவாயிற்று என்று ஒலிக்கும்போது கிடைப்பதில்லை. அதற்காக வீடுமனை பிரித்து விற்பார், வருபவர்களிடம் இடங்களைக் காட்டியபின் ‘என்ன விடம்’ வேண்டும் என்று விதித் தமிழில் பேசவேண்டியதில்லை.

கிளி ஁ றீ கிளியைஈ கிளி ஁ ஆல் றீ கிளியால் போன்ற சொற்களில் உடம்படுமெய் இல்லாமல் எழுதுவதுமில்லை, பேசுவதுமில்லை.

சங்க காலத்தில் உடம்படுமெய்யை யாப்பு நிலையிலும் ஏற்றனர்.

“ஞாலம் நெளிய வீண்டியவ ியன்படை

யாலங் காலத்து அமர்கடந்து அட்ட”

(புறம். 23)

இங்கே முன்றாம் சீர், அகரத்தில் தொடங்குகின்றதுஈ ஆதலின் முதற்சீர் ஆ என்றோ அ என்றோ இருந்தால் மோனை சிறக்கும்.

ஆலங்கானத்து அமர்கடந்து அட்ட

என்று எழுதியிருக்கலாம். ஆனால் மோனையைக் காட்டிலும் உடம்படுமெய்க்கு முதலிடம் கொடுத்து “யாலங் கானத்து” என எழுதினர். இது இவ்வாறு எழுதப் பெற்றாலும் யாப்பிலக்கணிகள் ‘ஆ’ என்றே கொண்டு பொழிப்பு மோனை என்பர்.

2.10 சொல்லால் வேறுபட்ட புணர்மொழிகள்

எழுத்தால் ஒன்றுபோலத் தோன்றிச் சொல்லால் வேறுபட்டுப் பொருள் உணர்த்தும் தொடர்மொழிகள் பற்றியும் தொல்காப்பியர் புணரியலில் ஆராய்ந்துள்ளார்.

எழுத்தோ ரன்ன பொருள்தெரி புணர்ச்சி

இசையில் திரிதல் நிலைஇய பண்பே

(புணரி. 39)

அவைதாம்

முன்னப் பொருள் புணர்ச்சி வாயில்

இன்ன என்னும் எழுத்துக்கடன் இலவே

(புணரி. 40)

இசையில் திரிதல் என்பதனால் இத்தகைய புணர்மொழிகள் ஓசை வேறுபாட்டால் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்ற ஓசை வேறுபாட்டால்-சொற்கள் பிரிந்து பொருள்தரும் என்பது பெறப்படும். எழுத்துக்கடன் இலவே என்பதனால் வரிவடிவில் வேறுபாடு இல்லாமல் இருக்கும் என்பது வெளிப்படும். எனவே வரிவடிவில் வேறுபாடு இல்லாமல் சொல்லும் அழுத்தத்தினால் பொருள் வேறுபடுமாறு அமைந்த புணர்மொழிகளும் உண்டு என அறியலாம்.

நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் உதாரணங்கள்:

- செம்பொன்பதின்றொடி
- செம்பருத்தி
- குறும்பரம்பு

- நாகன்றேவன்போத்து
- தாமரைக்கண்ணியார்
- குன்றேறாமா

இவை பின்வருமாறு வேறுபடலாம்.

செம்பொன் டு பதின்றொடி

செம்பு டு ஒன்பதின்றொடி

செம் டு பருத்தி

செம்பு டு அருத்தி

குறும் டு பரம்பு

குறும்பர் டு அம்பு

நாகன் டு தேவன் டு போத்து

நாகன்றே டு வன்போத்து

தாமரை டு கண்ணியர்

தாம் டு அரைக்கண்ணியார்

குன்று டு ஏறா டு மா

குன்று டு ஏறு டு ஆமா

இவ்வாறு பிரிபடுமானால் உண்மைப் பொருள் என்ன? பொன்னைப் பற்றிய கருத்திருக்குமானால் செம்பொன் எனப் பிரிக்க வேண்டும். செம்மைப் பற்றிய கருத்து இருக்குமானால் செம்பு எனப்பிரிக்க வேண்டும். சொல்லுவானுக்கும் கேட்பானுக்கும் உள்ள சூழலே இப்பொருளை வரையறுக்கும்.

தன்மதிப்பீடு: 2

கீழ்வரும் வினாக்களுக்கு விடை அளிக்கவும்

1. புணரியல் பெயர்க்காரணம் தருக.

.....

2. புணர்ச்சியின் வகைகளை எடுத்துக்காட்டு தந்து விளக்குக.

.....

3. சாரியை எவ்வெவ்வகையில் வரும்? தொல்காப்பியர் கூறிய சாரியைகள் எத்தனை? அவை யாவை?

.....

4. உடம்படுமெய் ஏற்படக் காரணம் என்ன?

.....

5. உரைகள் கூறும் சாரியைகள் யாவை?

.....

2.11 தொகுப்புரை

மாணவர்களே! இந்த அலகில் எழுத்துக்கள் பொதுப்பிறப்பு பற்றியும், சிறப்புப் பிறப்பு பற்றியும் அறிந்துகொண்டீர்கள். எழுத்துக்களுக்கு அடிப்படையாக விளங்குகின்ற ஒலிகள் பிறப்பதற்குத் தேவைப்படும் உறுப்புகளின் இயக்கங்கள், எழுத்துக்களால் ஆக்கப்படும் சொற்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும்போது ஏற்படும் புணர்ச்சி நிலைகள் ஆகியன குறித்து இந்த அலகில் இதுவரையிலும் நாம் விரிவாகத் தெரிந்துகொண்டோம். எனவே இந்த அலகில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் எழுத்துக்களைப் பிழையின்றி உச்சரிப்பதற்கு நமக்கு உதவக்கூடியனவாகும்.

இந்த அலகிற்குரிய வினாக்கள்:

1. உயிரெழுத்துக்களின் பிறப்பினை மரபிலக்கணம்கொண்டும் மொழியியல் கொண்டும் தெளிவுபடுத்துக.
2. மெய்யெழுத்துக்கள் பிறக்கும் முறையைத் தெளிவுபடுத்துக.
3. சார்பெழுத்துக்களின் பிறப்புப் பற்றித் தொல்காப்பியர் கருத்துக்களைத் தொகுத்து ஆராய்க.
4. எழுத்துக்களின் இடப்பிறப்புப் பற்றி இலக்கணிகள் கருத்துக்களைத் தொகுத்து ஆராய்க.
5. புணர்ச்சியின் பொது இலக்கணங்களைத் தொல்காப்பிய வழிநின்று விளக்குக.
6. சாரியைகளின் பொது இலக்கணம் யாது?
7. எழுத்துச் சாரியைகள் யாவை?
8. உடம்படுமெய்யின் இன்றியமையாமையை விளக்குக.
9. தொகைமரபு - பெயர்க்காரணம் கூறுக.
10. தொல்காப்பியர் கூறும் தொகைமரபு இலக்கணங்கள் யாவை?

தன்மதிப்பீடு - விடைகள்

1

1. நுரையீரலில் இருந்து தோன்றும் காற்று தொண்டையை அடைந்து பின் மேற்றொண்டையைக் கடந்து பல ஒலிகளாகப் பிறக்கும். உதரவிதானத்திலிருந்து காற்று உந்தப்பட்டு நுரையீரல்கள், உவர்த்தல் தொழிலைச் செய்கின்றன. பின்னர் அக்காற்று குரல்வளை மடல்களின் வழியாக வெளியேறும்போது அதிர்வோ, அதிர்வின்மையோ பெறுவதால் தொண்டை, குரல் எழுப்புதலாகிய தொழிலைச் செய்கின்றது. பின்னர் வாயறையிலோ, மூக்கறையிலோ ஒலியூக்கம் அடைந்து பல ஒலிகாக ஒலிப்பதால் மேல்தொண்டை ஒலித்தலாகிய தொழிலைச் செய்கிறது.

வாயறை, மூக்கறை என்பன வாயின் பகுதியையும் மூக்கின் பகுதியையும் குறிக்கும். வாயறை என்பது, நுரையீரலிலிருந்து வெளியேறும் மூச்சுக் காற்றைப் பல்வேறு ஒலியலைகளாக மாற்றுகின்ற பேச்சுறுப்புக்கள் அடங்கிய பகுதி. மூக்கறை என்பது மூச்சுக்காற்று வாயிலிருந்து நோக்கிச் சென்று கீழே இறங்கி மூக்கில் முடியும் வரை உள்ள பகுதி. உந்தி என்பது கொப்பூழ் ஆகும். இந்த உந்தியின் இயக்கத்தால் மூச்சுவிடுதல் - உயிர்த்தல் (உசநயவாபெ) நடைபெறுகிறது. இவ்வுயிர்த்தலால் உண்டாகும் புறக்காற்றினாலேயே ஒலிகள் தோன்றுகின்றன.

1. தலை 2. மிடறு 3. நெஞ்சு 4. நாக்கு 5. அண்ணம் 6. மூக்கு 7. பல் 8. இதழ் என்னும் உறுப்புகளே ஒலிகள் பிறப்பதற்குரிய நிலைக்களன்களாகும். இவ்வுறுப்புகளின் மூலமே எழுத்துக்கள் பிறக்கின்றன.
2. அ, ஆ - அங்காத்து (வாய்திறந்து) கூறும் முயற்சியால் பிறக்கின்றன. இ ஈ எ ஏ ஐ - அங்காத்து கூறும் முயற்சியாலும் பிறக்குமாயினும் அண்பல்லும் (மேல்பல்லும்) அடிநா விளிம்பும் பொருந்தப் பிறக்கின்றன. உ ஊ ஒ ஓ ஔ - இதழ்குவித்துக் கூறுதலால் பிறக்கின்றன.
3. குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் ஆகிய மூன்றும் தமக்குரிய சார்பாகிய மெய்கள் பிறக்கும் பிறப்பிடத்தில் பிறக்கும்.

2

1. மொழிமரபிற் கூறிய மொழிகளைப் பொதுவகையால் புணர்க்கும் முறையை உணர்த்தினமையின் புணரியல் என்று இவ்வொத்திற்குப் பெயராயிற்று. ஈண்டு முறைமை என்றுதே மேற்செய்கை ஒத்துக்களுள் புணர்தற்கு உரியவாக ஈண்டுக் கூறிய கருவிகளை என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் கூறுகிறார்.

நிலைமொழி இறுதியும் வருமொழி முதலும் புணர்ச்சியில் அடைகின்ற இயல்புகளையும் எழுத்துப்பேறு, சாரியைப்பேறு ஆகியவற்றையும் மெய் பிறிதாதல் முதலிய திரிபுகளையும் புணரியல் கூறுகின்றது. அதனால் புணரியல் எனப் பெயர் பெற்றது.

2. உயிர்முன் உயிர், உயிர்முன் மெய், மெய்முன் உயிர், மெய்முன் மெய் என்று புணர்ச்சி எழுத்துவகையால் நான்கு வகைப்படும்.

(எ-டு) ஆ உண்டு - உயிர் முன் உயிர்
ஆ வலிது - உயிர் முன் மெய்
ஆல் இலை - மெய் முன் உயிர்
ஆ வீழுந்தது - மெய் முன் மெய்

பெயரொடு பெயர், பெயரொடு தொழில், தொழிலொடு பெயர், தொழிலொடு தொழில் எனப் புணர்ச்சி சொல்வகையால் நான்காகும்.

(எ-டு) சாத்தன் கை - பெயரொடு பெயர்

சாத்தன் உண்டான் - பெயரொடு தொழில் (வினை)

வந்தான் சாத்தன் - தொழிலொடு பெயர்

வந்தான் போயினான் - தொழிலொடு தொழில்

3. வேற்றுமை விரியிலும் சாரியை வரும். (எ-டு) விளவினது கோடு

வேற்றுமைத் தொகையிலும் சாரியை வரும். (எ-டு) விளவின் கோடு

சாரியைப் பெறுதற்குப் பொருத்தமான இடத்தில் வரும்.

புணர்மொழிகளைப் பிரித்துக் காணும்போது புணர்மொழிகளின் இறுதியில் வராமல் இடையில் வரும்.

ஒடு என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமையுருபு, சாரியை பெற்றும் வரும், பெறாதும் வரும்.

(எ-டு) வளத்தொடு - சாரியை பெற்றது - வளம், அத்து, ஒடு, வளமொடு -

சாரியை பெறவில்லை - வளம், ஒடு

தொல்காப்பியர் ஒன்பது சாரியைகளைக் கூறியுள்ளார். அவைகள்: இன், வற்று, அத்து, அம், ஒன், ஆன், அக்கு, இக்கு, அன்.

4. உயிரீற்றுச் சொல்லுக்கு முன் உயிர் வந்தால் உயிரோடு உயிருக்கு மயக்கம் இல்லாமையால் விட்டிசைக்கும். அப்போது உடன்படாத அவ்வுயிர்கள்

இரண்டனையும் உடன்படுத்துவதற்கு வரும் மெய்யே உடம்படு மெய்யாகும். உடம்படுமெய் என்பதே உடம்படுமெய் ஆயிற்று.

5. உரைகள் எட்டு சாரியைகளைக் கூறியுள்ளது. அவை: தம், நம், நும், உம், ஞான்று, கெழு, ஏ, ஐ.

குறிப்பு

A series of horizontal dotted lines for writing.

அலகு 3 : தொகை மரபு, உருபியல்

நோக்கங்கள்

3.0 முன்னுரை

3.1 உயிரீறு மெய்யீறுகளின் பொதுப்புணர்ச்சி

3.1.1 முன்னிலை வினைகள் - சிறப்புப்புணர்ச்சி

3.1.2 பெயர்கள் - சிறப்புப்புணர்ச்சி

3.2 வேற்றுமைப்புணர்ச்சி

3.2.1 இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபு

3.2.2 மூன்றாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி

3.2.3 நான்காம் வேற்றுமை, ஆறாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி

3.2.4 ஏழாம் வேற்றுமை

3.2.5 சாரியை பெறும் அளவு நிறை, எண்ணுப்பெயர்கள்

3.2.6 மெய்யெழுத்துக்கள் சிலவற்றின் புணர்ச்சி

3.2.7 புறனடை

தன்மதிப்பீடு : 1

3.3 உருபியல்

3.4 உயிரீறு

3.5 மெய்யீறு

3.6 குற்றியலுகர ஈறு

3.7 புறனடை

தன்மதிப்பீடு: 2

3.8 தொகுப்புரை

இந்த அலகிற்குரிய வினாக்கள்

தன்மதிப்பீடு - விடைகள்

நோக்கங்கள்

- புணர்ச்சி விதிகளை விரிவாகத் தெரிந்துகொள்ளல்
- பெயர்களின் சிறப்புப் புணர்ச்சி பற்றி அறிதல்
- பெயர்ச்சொற்களின் உருபுகள் புணரும் தன்மை பற்றி அறிந்துகொள்ளல்
- உயிரீறு, மெய்யீறு ஆகியவற்றுடன் உருபுகள் புணரும் தன்மை பற்றி விளங்கிக் கொள்ளல்.

3.0 முன்னுரை

எழுத்துக்களின் பிறப்பு முறை, புணர்ச்சி வகைகள் ஆகியன குறித்த செய்திகளை கடந்த அலகில் தெரிந்துகொண்ட நாம் இப்போது புணர்ச்சி விதிகளைக் குறித்து விரிவாக இந்த அலகில் தெரிந்துகொள்ளப் போகிறோம். மொழிக்கு இறுதியில் வருகின்ற இருபத்து நான்கு ஈறுகளும் எவ்வாறு புணரும் என்பதனை விரிவாகக் கூறாமல் தொகுத்துக் கூறும் உத்தியினை இவ்வியலில் காணலாம். இந்த இருபத்து நான்கு ஈறுகளும் அல்வழியிலும் வரும் வேற்றுமையிலும் வரும். எனவே இவ்வீறுகளுக்கும் வருமொழி கொண்டு விதிக்கவேண்டுமானால் அல்வழிக்கும் வேற்றுமைக்கும் கணக்கிட (24ஓ7ஈ48) நாற்பத்தெட்டு நாற்பாக்களில் கூறவேண்டும். அவ்வாறு கூற வேண்டியவற்றைத் தொல்காப்பியர் இவ்வியலில் தொகுத்துச் சுட்டுகின்றார்.

மேலும் பின்வரும் இயல்களில் தனித்தனியே விரித்துக் கூற இயலாதவற்றையும் இத்தொகை மரபில் அடக்குவர். இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபுகள் பத்தினை ஒரு நாற்பாவில் சுருங்கவுரைக்கின்றார். இவ்வாறு சுருங்கச் சொல்வது இவ்வியலின் இயல்பாகும். தொகுத்துச் சொல்லுதல், பொதுவிதிகளை இணைத்துச் சொல்லுதல், சுருங்கச் சொல்லுதல் என்பன இவ்வியலின் போக்குகள்.

தொகை மரபு என்னும் இப்பெயரை நோக்கினால், இவ்வாறு தொகுத்துக் கூறுதல் மரபுபோல எண்ணலாம். ஆனால் இப்பெயர் தொகுத்துக் கூறும் முறை என்ற பொருளிலேயே அமைந்துள்ளது. முப்பது நாற்பாக்கள் கொண்ட இவ்வியலில் தொல்காப்பியர் பின் கூறும் இயல்களில் அமைக்க இயலாத விரிந்த கருத்துக்களைத் தொகுத்து உணர்த்தியுள்ளார் எனலாம். அதனை நாம் விரிவாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

3.1 உயிரீறு மெய்யீறுகளின் பொதுப்புணர்ச்சி

1. உயிரையும் மெய்யையும் இறதியாகக் கொண்ட சொற்களுக்கு முன்னால் க, ச, த, ப என்னும் வல்லெழுத்துக்களை முதலாக உடைய சொற்கள் வந்தால் அவற்றுக்கு இனமான ங, ஞ, ந, ம என்னும் எழுத்துக்கள் மிகு.

(எ-டு) உயிர்முன் க ச த ப

விஃ கோடு → விளஃ ஙஃ கோடு → விளங்கோடு

மாஃ சோலை → மாஃ ஞஃ சோலை → மாஞ்சோலை

பூஃ தாது → பூஃ நஃ தாது → பூந்தாது

மாஃ பூ → மாஃ ம்ஃ பூ → மாம்பூ

மெய்முன் க ச த ப

மரம்ஃ குறிது → மரஃ ஙஃ குறிது → மரங்குறிது

மரம்ஃ சிறிது → மரஃ ஞஃ சிறிது → மரஞ்சிறிது

மரம் ஓ தீது → மர ஓ ந் ஓ தீது → மரந்தீது

வருமொழியில் பகரம் வந்தால் மகரம் இயல்பாகும்.

2. மொழிக்கு இறுதியில் வரும் இருபத்து நான்கு ஈறுகளுக்கு முன்னும் ஞ, ந, ம, ய, வ என்னும் எழுத்துக்களை முதலாக உடைய சொற்களும், உயிர் எழுத்துக்கள் பன்னிரண்டையும் முதலாக உடைய சொற்களும் வந்தால் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் இயல்பாகப் புணரும்.

நிலைமொழி	வருமொழி	புணரும்நிலைமை
உயிர் ஈறு : 12	ஞ, ந, ம, ய, வ	இயல்பு
மெய்யீறு : 11	உயிர்முதல் 12	
குற்றியலுகரம் : 1		

(எ-டு) உயிர்முன்

கிளி ஓ மாட்சி → கிளிமாட்சி (வேற்றுமை)

விள ஓ அழகு → விளவழகு (வேற்றுமை)

கிளி ஓ மாண்டது → கிளிமாண்டது (அல்வழி)

விள ஓ அழகிது → விளவழகிது (அல்வழி)

மெய்முன்

வேய் ஓ நீட்சி → வேய்நீட்சி (வேற்றுமை)

வேய் ஓ ஆக்கம் → வேயாக்கம் (வேற்றுமை)

வேய் ஓ நீண்டது → வேய்நீண்டது (அல்வழி)

வேய் ஓ அழகிது → வேயழகிது (அல்வழி)

குற்றியலுகரத்தின்முன்

வரகு ஓ ஞாற்சி → வரகு ஞாற்சி (வேற்றுமை)

வரகு ஓ ஞான்றது → வரகு ஞான்றது (அல்வழி)

ஞ நம யவ எனும் முதலாக மொழியும்

உயிர்முதல் லாகிய மொழியும் உள்ப்பட

அன்றி அனைத்தும் எல்லா வழியும்

நின்ற சொல்முன் இயல்பாகும்மே

(தொகை. 2)

இருபத்து நான்கு ஈறுகளும் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் ஞ, ந, ம, ய, வ என்னும் எழுத்துக்களையும் உயிரெழுத்துக்களையும் முதலாக உடைய மொழிகள் வர இயல்பாக முடியும் என இந்நூற்பாக தொகுத்துக்கூறுகின்றது. இதனை விரித்துக் கூறினால் அல்வழிக்கு 24 நூற்பாக்கள்¹ வேற்றுமைக்கு 24 நூற்பாக்கள் என ஈறுகள் தோறும் விரித்து 48 நூற்பாக்கள் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு 18 சூத்திரங்களால் முடியும் விதிகளை ஒரு சூத்திரத்தில் இவ்வாறு தொகுத்துக் கூறினார். இதனாலேயே இது தொகை மரபு என்னும் பெயர் பெற்றது.

3. மேற்கூறப்பட்ட 24 ஈறுகள் தொடர்மொழியில் வரும்போது அவற்றுக்கு முன் மெல்லெழுத்து வந்தால் முற்கூறிய விதிப்படி இல்பாதலேயன்றி ஒருகால் இயல்பாயும், ஒருகால் மிக்கும் உறழ்ந்தும் முடியும்.

(எ-டு) உறழ்ச்சி

கதிர் ஓ ஞெரி → கதிர்ஞெரி (இயல்பு)

கதிர் ஞெரி → கதிர்ஞெரி (மிகுதி)

தொல்காப்பியர் இவ்வறழ்ச்சி தொடர்மொழியில் வரும் என்றார். உரையாசிரியர்கள் ஓரெழுத்தொருமொழியுள்ளும் ஈரெழுத்தொருமொழியுள்ளும் இவ்வாறு உறழ்ந்து வரும் என்றனர்.

(எ-டு) ஓரெழுத்தொருமொழி - உறழ்ச்சி

பூ ஞெரி → பூஞெரி (இயல்பு)

பூ ஞெரி - பூஞெரி (மிகுதி)

ஈரெழுத்தொருமொழி - உறழ்ச்சி

காய் ஞெரி → காய்ஞெரி (இயல்பு)

காய் ஞெரி → காய்ஞெரி (மிகுதி)

தொல்காப்பியர் “மெய்மயக்கு” (நூன். 22), “மெய்ந்நிலை” (நூன். 30) (மொழி. 14) என யகர ஈற்றுச் சொற்கள், மெல்லினம் வர மிக்கு முடிந்த அமைப்பினையே ஆண்டுள்ளார் யகர ஈற்றுச் சொற்கள் ஈரொற்றாக நிற்கும் என மொழிமரபில் (15) கூறிய மயக்க விதியையும் ஈண்டு நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

திருவள்ளுவர் “செய்நன்றி” என இவ்வறழ்ச்சியில் மிக்கு வருதலைப் பாடியுள்ளார்.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

(குறள் 110)

தொல்காப்பியர் கூறிய விதிப்படி மெய்மயக்கம் என்றும் வரலாம். மெய்மயக்கம் என்றும் வரலாம். செய்நன்றி என்றும் வரலாம். செய்ந்நன்றி என்றும் வரலாம். ஆனால் தொல்காப்பியரும் திருவள்ளுவரும் மிக்கு வருதலையே உடன்பட்டுள்ளனர்.

4. ணகர, னகர ஈற்றுச் சொற்களின்முன், வருமொழியில் வினைச்சொல் ‘யா’ என்னும் எழுத்தில் நிற்குமானால் ‘யா’ நின்ற இடத்தில் ‘ஞா’ நிற்பினும் பொருந்தும். இது வருமொழித் திரிபு.

(எ-டு) மண்யாத்த கோட்ட மழகளிறு

மண்ஞாத்த கோட்ட மழகளிறு.

தொல்காப்பிய நூற்பாவின் நடையை நோக்கினால் யா வருமிடத்தில் ஞா வரும் என்பது பெறப்படும். எனவே ஞா வருமிடத்தில் யா வராது.

மணஞான்றது என்பதற்குப் பதிலாக மண்யான்றது என வராது.

யான் என்னும் தன்மைப் பெயர், மலையாளத்தில் ஞான் என ஆளப்படுகின்றது. எனவே வினையால் வந்த இம்மாற்றம் பிற்காலத்தில் பெயரிலும் ஏற்பட்ட நிலையைக் காண முடிகின்றது.

5. ண, ன என்னும் மெய்களுக்கு முன்னால் மொழிக்கு முதலாக வரும் என்று வரையறுக்கப் பெற்ற இருபத்திரண்டு எழுத்துக்களும் வர, ண, ன என்ற இரண்டும் அல்வழியில் இயல்பாக நிற்கும்.

(எ-டு) மண் கடிது - மண்கடிது

பொன் பெரிது - பொன்பெரிது

6. ண, ன என்னும் மெய்கள், வேற்றுமையிலும் வல்லெழுத்து வருமொழியில் வராமல் பிறவெழுத்துக்கள் வருமொழியில் வந்தால் இயல்பாகும்.

- (எ-டு) மண், மாட்சி - மண்மாட்சி - மெல்லினம்
 மண், வன்மை - மண்வன்மை - இடையினம்
 மண், நுந்தையது - மண்நுந்தையது - கு, உகரம்
 மண், அழகு - மண்ணழகு (உயிர்)
 பொன், மாட்சி - பொன்மாட்சி - மெல்லினம்
 பொன், வன்மை - பொன்வன்மை - இடையினம்
 பொன், நுந்தையது - பொன்நுந்தையது - கு, உகரம்
 பொன், அழகு - பொன்னழகு (உயிர்)

என்று ஒரு நாற்பா யாத்தார். ண, ன என்னும் எழுத்துக்கள் வருமொழியில் வல்லினம் வந்தால் முறையே ட, ற எனத்திரியும் என்பதனைத் தொல்காப்பியர் புள்ளிமயங்கியலில் (7:37) கூறுவர்.

7. லகரத்தின் முன்னும் னகரத்தின் முன்னும் தகரம் வந்தால், இத்தகரம், றகரமாகத் திரியும். லகரத்தின் முன்னும் னகரத்தின் முன்னும் நகரம் வந்தால், இந்நகரம் னகரமாகத் திரியும். இது வருமொழித் திரிபு பற்றியது.

- (எ-டு) கல், தீது - க்.றீது
 கல், நன்று - கன்னன்று
 பொன், தீது - பொன்றீது
 பொன், நன்று - பொன்னன்று

8. ண, ள என்னும் மெய்களின் முன் த, ந என்னும் எழுத்துக்கள் வருமொழியில் வந்தால் தகரம், டகரமாகத் திரியும். நகரம் ணகரமாகத் திரியும்.

- (எ-டு) மண், தீது - மண்டீது
 மண், நன்று - மண்ணன்று
 முள், தீது - மு்.டீது
 முள், நன்று - முண்ணன்று

மண்டீது என்பது வருமொழித்திரிபு (சீழ்பசநளளளைய யுளளையவழை) உள்ளது. மண்ணன்று, மு்.டீது, முண்ணன்று என்பனவற்றில் வருமொழித் திரிபும் நிலைமொழித்திரிபும் ஆகிய இரு மொழித்திரிபும் (சுநஉவிசமுஉயட யுளளையவழை) உள்ளன.

3.1.1 முன்னிலை வினைகள் - சிறப்புப்புணர்ச்சி

1. உயிரையும் மெய்யையும் இறுதியாகக்கொண்ட முன்னிலை வினைச்சொற்களின் முன், வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய சொற்கள் வந்தால் இயல்பாகவும் முடியும்¹ உறழ்ந்தும் முடியும்.

- (எ-டு) **இயல்பாக முடிதல்**
 எறி, கொற்றா - எறிகொற்றா - உயிரீறு
 உண், கொற்றா - உண்கொற்றா - மெய்யீறு
உறழ்ந்து முடிதல்
 நட, கொற்றா - நடகொற்றா - உயிரீறு
 நட, கொற்றா - நடக்கொற்றா - உயிரீறு

ஈர், கொற்றா - ஈர்கொற்றா - மெய்யீறு

ஈர், கொற்றா - ஈர்க்கொற்றா - மெய்யீறு

2. ஓகாரத்தில் முடிகின்ற உயிரை இறுதியாகவுடைய முன்னிலை வினையும், ஞ, ந, ம, வ என்பனவற்றில் முடிகின்ற மெய்யை இறுதியாக உடைய முன்னிலை வினையும் குற்றியலுகரத்தில் முடிகின்ற முன்னிலை வினையும் ஆகிய இவை, இதற்கு முன் கூறிய முன்னிலை வினைகளைப்போல் இயல்பாகவும் நில்லாஈ உறழ்ந்தும் வாராது.

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் கூறியதனால் இம்மொழிகள் உகரம் பெற்று உறழ்ந்து வரும் என்பர் உரையாசிரியர்கள்.

(எ-டு) கௌ, கொற்றா - கௌவுகொற்றா

கௌ, கொற்றா - கௌவுக்கொற்றா

உரிஞ், கொற்றா - உரிஞுகொற்றா

உரிஞ், கொற்றா - உரிஞுக்கொற்றா

குற்றியலுகரம், உகரம் பெறாமல் உறழ்ந்து முடியும்.

கூட்டு, கொற்றா - கூட்டுகொற்றா

கூட்டு, கொற்றா - கூட்டுக்கொற்றா

3.1.2 பெயர்கள் - சிறப்புப்புணர்ச்சி

உயர்திணைப் பெயரின் ஈற்றுக்கும் விரவுப்பெயரின் ஈற்றுக்கும் உரிய சிறப்பு விதிகளைத் தொல்காப்பியர் மூன்று நூற்பாக்களில் (11-13) கூறுவர். விரவுப் பெயர் என்பது உயர்திணைக்கும் அஃறிணைக்கும் பொதுவான பெயர். இது ஒருகால் உயர்திணையை உணர்த்தும், ஒருகால் அஃறிணையை உணர்த்தும்.

1. உயிரை இறுதியாகவுடைய உயர்திணைப் பெயரும் மெய்யை இறுதியாகவுடைய உயர்திணைப் பெயரும் வருமொழியில் நான்கு கணமும் வர அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் இயல்பாகப் புணரும்.

(எ-டு) **அல்வழி:**

நம்பி குறியன் - நம்பிகுறியன் - வல்லினம்

அவன் குறியன் - அவன்குறியன் - வல்லினம்

நம்பி நீண்டான் - நம்பிநீண்டான் - மெல்லினம்

அவன் நீண்டான் - அவன்நீண்டான் - மெல்லினம்

நம்பி வலியன் - நம்பிவலியன் - இடையினம்

அவன் வலியன் - அவன்வலியன் - இடையினம்

நம்பி அடைந்தான் - நம்பிஅடைந்தான் - உயிர்

அவன் அடைந்தான் - அவனடைந்தான் - உயிர்

வேற்றுமை:

நம்பி, கை - நம்பிக்கை - வல்லினம்

அவன், கை - அவன்கை - வல்லினம்

நம்பி, மாட்சி - நம்பிமாட்சி - மெல்லினம்

அவன், மாட்சி - அவன்மாட்சி - மெல்லினம்

நம்பி, வன்மை - நம்பிவன்மை - இடையினம்

அவன், வன்மை - அவன்வன்மை - இடையினம்
நம்பி, அழகு - நம்பியழகு - உயிர்
அவன், அழகு - அவனழகு - உயிர்

2. முதற்கூறிய உயர்திணைப் பெயர்களில் இகரஈற்றுப் பெயர்கள் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் திரிந்து முடியும் இடங்களும் உண்டு.

(எ-டு) எட்டி, பூ - எட்டிப்பூ, காவிதி, பூ - காவிதிப்பூ
நம்பி, பேறு - நம்பிப்பேறு - இவை வேற்றுமை
நம்பி, கெல்லன் - நம்பிக்கெல்லன்
நம்பி, பிள்ளை - நம்பிப்பிள்ளை - இவை அல்வழி

விரவுப்பெயர், நாற்கணத்தோடும் புணரும்போது இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) **அல்வழி:**

சாத்தன், குறியன் - சாத்தன்குறியன் - வலி
சாத்தன், நீண்டான் - சாத்தன் நீண்டான் - மெலி
சாத்தன், வலியன் - சாத்தன்வலியன் - இடை
சாத்தன், அடைந்தான் - சாத்தன் அடைந்தான் - உயிர்

வேற்றுமை:

சாத்தன், கை - சாத்தன்கை - வலி
சாத்தன், மாட்சி - சாத்தன்மாட்சி - மெலி
சாத்தன், வன்மை - சாத்தன்வன்மை - இடை
சாத்தன், அழகு - சாத்தனழகு - உயிர்

சாத்தி என்பதனையும் இவ்வாறே அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் காண்க.

“அ.நிணை விரவுப்பெயர் இயல்புமா ருளவே” (தொகை. 13)

இங்கே விரவுப்பெயரைக் கூறும்போது ‘அ.நிணை விரவுப்பெயர்’ என்றார் தொல்காப்பியர். இவ்வாறு கூறுவானேன் என்று நச்சினார்க்கினியர் ஆராய்கின்றார்.

சாத்தன், சாத்தி, முடவன் என்பன விரவுப்பெயர்கள். இவை உயர்திணைக்குரிய ஆண்பாலை உணர்த்தும் விசுவகையையும், பெண்பாலை உணர்த்தும் விசுவகையையும் பெற்றுள்ளன. இவையே அ.நிணை ஆண்பாலையும், பெண்பாலையும் உணர்த்துகின்றன. ஆனால் அ.நிணையில் ஆண்பால் பெண்பால் என்ற பகுப்பு இல்லை. எனவே உயர்திணைப் பெயர்களே அ.நிணைக்கும் உரியவாயின என்று காட்டுதற்காகவே உயர்திணையோடு அ.நிணை விரவிய (கலந்த) விரவுப்பெயர் என்று தொல்காப்பியர் கூறினார் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதனால் ஒரு காலத்தில் உயர்திணைப் பெயர்களாக இருந்தவை, மக்கள் அ.நிணையிடத்துக்கொண்ட அன்பினால் அ.நிணைக்கு உரியவாயின என அறியலாம்.

3.2 வேற்றுமைப்புணர்ச்சி

இரண்டாம் வேற்றுமை, மூன்றாம் வேற்றுமை, நான்காம் வேற்றுமை, ஆறாம் வேற்றுமை, ஏழாம் வேற்றுமை ஆகிய வேற்றுமைகள் புணரும் விதிகளைத் தொகைமரபின் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

3.2.1 இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபு

1. மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றல்

மெல்லெழுத்து மிக வேண்டிய இடத்தில் வல்லெழுத்து மிகும்

(எ-டு) விளக்குறைத்தான் - இது விளங்குறைத்தான் என மெல்லெழுத்து மிகு முடியவேண்டும். தொல்காப்பியர், “மரப்பெயர் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே” (உயிர்ம. 15) என்று கூறியுள்ளார். ஆனால் இப்போது விதி பெறாமல் வினாகுறைத்தான் - விளக்குறைத்தான் என மெல்லெழுத்து மிக வேண்டிய இடத்தில் வல்லெழுத்து மிகு. இது மாறுபாடு இல்லை? தொல்காப்பியர் மெல்லெழுத்து மிகு என்று கூறியது. ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையில் ஆகும். (எ-டு) விளங்கோடு - இங்கே இது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. எனவே வினைகொண்டு முடியும் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் இப்பொதுவிதி மாறுபடும் என்பது வெளிப்படும்.

2. வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றல்

வல்லெழுத்து மிக வேண்டிய இடத்தில் மெல்லினம் மிகுதல் மகர ஈற்றுப்பெயர்கள் வேற்றுமையில் வல்லினம் மிகு முடியும் எனப் புள்ளி மயங்கியலில் (15) விதி கூறினார். இவ்விதிப்படி,

மரம் குறைத்தான் - மரக்குறைத்தான் என வர வேண்டும். ஆனால் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் இவ்வாறு வல்லினம் மிகாமல் மெல்லினம் மிகும்.

(எ-டு) மரம் குறைத்தான் - மரங்குறைத்தான்

3. இயங்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றல்

இயல்பாக முடிய வேண்டிய இடத்தில் மிகு முடியும். தாய் எனனும் சொல் வல்லினம் வருமொழியோடு புணரும்போது இயல்பாக முடியும் எனப் புள்ளிமயங்கியலில் (6) விதி கூறினார். இவ்விதிப்படி,

தாய் கொலை - தாய்கொலை என இயல்பாக வரவேண்டும். ஆனால் இரண்டாம் வேற்றுமையில் இவ்வாறு இயல்பாக வராமல் வல்லினம் மிகு முடியும்.

(எ-டு) தாய் கொலை - தாய்க்கொலை.

4. உயிர்மிகு வருமொழி உயிர்கெட வருதல்

உயிரெழுத்து மிகவேண்டிய இடத்தில் இவ்வுயிரெழுத்துக் கெட்டுவரும். குற்றெழுத்தின் பின் நின்ற ஆகாரம், அகரம் பெறும் எனவும் (உயிர்ம. 24) குற்றெழுத்தின் பின் நின்ற ஊகாரம் உகரம் பெறும் எனவும் (உயிர்ம. 65) ஏ எனனும் ஒரெழுத்தொருமொழி எகரம் பெறும் எனவும் (உயிர்ம. 7) தொல்காப்பியர் விதி கூறியுள்ளார். இவ்விதிப்படி,

பலா குறைத்தான் - பலாஅக்குறைத்தான்

கழு கொணர்ந்தான் - கழுஉக்கொணர்ந்தான்

ஏ கட்டினார் - ஏக்கட்டினான்

என உயிர் மிகுந்து வர வேண்டும். ஆனால் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் இவ்வாறு உயிர் மிகுந்து வராது.

பலா குறைத்தான் - பலாக்குறைத்தான்

கழு கொணர்ந்தான் - கழுஉக்கொணர்ந்தான்

ஏ கட்டினான் - ஏக்கட்டினான்

5. சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுதல்

சாரியை பெறவேண்டிய இடத்தில் சாரியை கெட்டுவரும். வண்டு பெண்டு என்ற சொற்கள் இன் சாரியை பெறும் (குற்றி. 15) என்று தொல்காப்பியர் விதித்தார். இவ்விதிப்படி,

வண்டு ஓ கொணர்ந்தான் - வண்டினைக் கொணர்ந்தான் என வர வேண்டும். ஆனால் இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகையில் இன் சாரியை பெறாமல் வரும்.

வண்டு ஓ கொணர்ந்தான் - வண்டு கொணர்ந்தான்

6. சாரியை உள்வழித் தன்னுருபு நிலையல்

சாரியை நின்ற இடத்தில் ஐகார உருபு வெளிப்பட்டு நிற்கும். வண்டு பெண்டு என்ற சொற்கள் இன் சாரியை பெறும். அப்போது இரண்டாம் வேற்றுமை வெளிப்பட்டு நிற்காது என்பது தொல்காப்பிய விதி.

வண்டு ஓ கொணர்ந்தான் - வண்டினைக் கொணர்ந்தான் என வரவேண்டும். ஆனால் இச்சொல் சாரியை பெறும்போது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு, அச்சாரியையுடன் இணைந்து வரும்.

(எ-டு) வண்டு ஓ கொணர்ந்தான் - வண்டின் கொணர்ந்தான்

7. சாரியை இயற்கை உறழத் தோன்றல்

சாரியை பெறவேண்டிய இடத்தில் சாரியை பெறாமல் மிகுந்தும் திரிந்தும் உறழ்ச்சியாகத் தோன்றும்.

புளி என்னும் மரப்பெயர் அம் சாரியை பெறும் என்றும் (உயிர்ம. 42) பனை, அரை என்னும் மரப்பெயர்கள் அம் சாரியை பெறும் என்றும் (உயிர்ம. 81) பூல், வேல் என்னும் மரப்பெயர்கள் அம் சாரியை பெறும் என்றும் (புள்ளிம. 80) தொல்காப்பியர் விதித்துள்ளார். இவ்விதிப்படி,

புளி ஓ குறைத்தான் - புளியங்குறைத்தான்

பனை ஓ தடித்தான் - பனையந்தடித்தான்

பூல் ஓ குறைத்தான் - பூலம் குறைத்தான்

என வரவேண்டும். ஆனால் இவ்விதி பெறாமல் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை வரும்.

(எ-டு) உறழ்ச்சி:

புளி ஓ குறைத்தான் - புளிகுறைத்தான் - இயல்பு

புளி ஓ குறைத்தான் - புளிக்குறைத்தான் - மிகுதி

பனை ஓ தடித்தான் - பனைதடித்தான் - இயல்பு

பனை ஓ தடித்தான் - பனைத்தடித்தான் - மிகுதி

பூல் ஓ குறைத்தான் - பூல்குறைத்தான் - இயல்பு

பூல் ஓ குறைத்தான் - பூற்குறைத்தான் - மிகுதி

8. உயர்திணை மருங்கின் ஒழியாது வருதல்

உயர்திணையில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு தொகாமல் வெளிப்பட்டு நிற்கும்.

உயிரை இறுதியாகவுடைய உயர்திணைப்பெயர், நான்கு கணத்தோடு புணரும்போது இயல்பாகப் புணரும் (தொகை. 11) என்பது தொல்காப்பிய விதி. இவ்விதிப்படி,

நம்பி ஓ கொணர்ந்தான் - நம்பி கொணர்ந்தான் என வரவேண்டும். இதனால் வேற்றுமையுருபும் வெளிப்பட்டது என அறியலாம். ஆனால் நம்பி ஓ கொணர்ந்தான் -

நம்பியைக் கொணர்ந்தான் என மாறுபட்டு வரும்ஈ அதாவது இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு வெளிப்பட்டு நிற்கும்.

9. அ.:நினை விரவுப்பெயர்க்கு அவ்வியல் நிலையல்

விரவுப்பெயரிலும் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு விரிந்து நிற்கும்.

(எ-டு) கொற்றன் கொணர்ந்தான் - கொற்றனைக் கொணர்ந்தான்.

10. மெய்பிறிதா கிடத்து இயற்கை ஆதல்

மெய்யெழுத்துத் திரியவேண்டிய இடத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாக இருந்தால் திரியாமல் இயல்பு ஆகும். ணகர னகர ஈறுகள், வல்லெழுத்துவரின் வேறு மெய்களாகத் திரியும் (புள்ளி. 7 : 37) எனத் தொல்காப்பியர் விதித்தார். இவ்விதிப்படி,

மண்ஊ கொணர்ந்தான் - மட்கொணர்ந்தான்

பொன்ஊ கொணர்ந்தான் - பொற்கொணர்ந்தான்

எனத் திரிந்து வரவேண்டும். ஆனால் இவ்வாறு பொது விதிப்படி திரியாமல் இயல்பாக வரும்.

(எ-டு) மண்ஊ கொணர்ந்தான் - மண்கொணர்ந்தான்

பொன்ஊ கொணர்ந்தான் - பொண்கொணர்ந்தான்

இவற்றுள் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு, பொதுவிதி பெறாமல் சிறப்பு விதி பெறும் என்பது பெறப்படும். தொல்காப்பியர் கூறிய பொதுவிதிகள் பல ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைக்கு உரியன. அவர் அவ்வாறு சுட்டவில்லை. பொதுவாகவே வரும் என்றார். எனவே இப்பொதுவிதி பெறாமல் இரண்டாம் வேற்றுமை வருவதனைத் தொகுத்துத் தொகைமரபில் கூறினார்.

பொதுவிதி இரண்டாம் வேற்றுமை சிறப்புவிதி:

1. விளங்கோடு	1. விளக் குறைத்தான்
2. மரக்கோடு	2. மரங் குறைத்தான்
3. தாய்செவி	3. தாய்க்கொலை
4. பலா அக்கோடு	4. பலாக்குறைத்தான்
5. வண்டின்கால்	5. வண்டு கொணர்ந்தான்
6. வண்டின்கால்	6. வண்டினைக் கொணர்ந்தான்
7. புளியங்கோடு	7. புளிகுறைத்தான்ஈ புளிக்குறைத்தான்
8. கொற்றன்கை (உயர்திணைப்பெயர்)	8. கொற்றனைக்கொணர்ந்தான் (உயர்திணை)
9. கொற்றன்கை (விரவுப்பெயர்)	9. கொற்றனைக்கொணர்ந்தான் (விரவுப்பெயர்)
10. மட்குடம்	10. மண்கொணர்ந்தான்

3.2.2 மூன்றாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி

மெய்யை இறுதியாக உடைய சொற்களும் உயிரை இறுதியாக உடைய சொற்களும் வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய சொற்களுடன் புணரும்போது வல்லெழுத்து மிகும் என்பது பொதுவிதி. ஆனால் இம்மெய்யீற்றுச் சொல்லும் உயிரீற்றுச் சொல்லும் மூன்றாம் வேற்றுமைக்குரிய வினை முதற்பாருளால் வருகின்ற வினைச் சொற்களுடன் புணரும்போது இயல்பாகப் புணரும்ஈ உறழ்ந்தும் நிற்கும்.

(எ-டு) நாய்ஊ கோட்பட்டான் - நாயால் கொல்லப்பட்டான் - இயல்பு

புலிஊ கோட்பட்டான் - புலியால் கொல்லப்பட்டான் - இயல்பு

சூர் ூ கோட்பட்டான் - சூர்கோட்பட்டான் -

சூர் ூ கோட்பட்டான் - சூர்க்கோட்பட்டான் - உறழ்வு

வளி ூ கோட்பட்டான் - வளிகோட்பட்டான் -

வளி ூ கோட்பட்டான் - வளிக்கோட்பட்டான் - உறழ்வு

இவ்விதியைக் கூறும் நூற்பாவில், “தம்மினாகிய தொழிற்சொல்” என வருகின்றது. இங்கே தம்மினாகிய தொழிற்சொல், “பட்டான்” என்பதாம். கோள் என்பது தம்மொழி. இவ்வாறு பேராசிரியர் வெள்ளைவாணனார், சங்கநடமச்சிவாயரைப் பின்பற்றிக் கூறுவர்.

கருத்தாவில் - வினை முதலில், முதல்வேற்றுமைக் கருத்தா, மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருத்தா என இருவகை உண்டு. முதல் வேற்றுமைக் கருத்தா செய்வினை கொண்டு முடியும்.

இராமன் கோயில் கட்டினான்

மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருத்தா, செய்ப்பாட்டு வினை கொண்டு முடியும். இராமனால் கோயில் கட்டப்பட்டது.

இங்கே தொல்காப்பியர் கூறுவது, மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருத்தாவைக் குறித்து வருகின்ற மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புணர்ச்சி ஆகும்.

புலி கோட்பட்டான் (புலியால் கோட்பட்டான்)

இவ்வாறு காட்டுவதால் செய்ப்பாட்டு வினை தோன்றும்.

தம்மினாகிய தொழில் என்பது, தம்மால் விளைந்த தொழில். புலி கோட்பட்டான் என்பதில் புலியினால் விளைந்த தொழிலில் பட்டான் என்பதாகும். கோள் என்பது புலியின் தொழில் அதாவது தம் தொழில். இத்தொழில், பட்டான் என்பதற்கு அடைமொழியாக நின்று கோட்பட்டான் எனப் புணர்ந்தது.

தம்மினாகிய தொழில் - தம்மாலாகிய தொழிலைக் குறிக்கும் சொல். ஈண்டுத் தம் என்றது மூன்றாம் வேற்றுமைக்குரிய வினைமுதலாகும். நாய்கோட்பட்டான் என்பது, நாயால் கோட்பட்டான் என விரியும். எனவே நாய் வினைமுதலாகவும் அதனாலாகிய தொழில் கோட்படுதலாகவும் தெளியப்படும் என்பர் கு. சுந்தரமூர்த்தி.

3.2.3 நான்காம் வேற்றுமை, ஆறாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி

நெடுமுதல் குறாகும் மொழிகளான தம், நம், எம், தன், நின் ஆகியவற்றின் முன் நான்காம் வேற்றுமை உருபும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபும் வந்து புணர்ந்தால், குற்றெழுத்தின் முன் மெய் இரட்டிக்கும் என்ற விதியைப் பெறாமல், அவை ஓர் அகரம் பெறும். நும் என்னும் பெயரும் இவ்வாறே அகரம் பெற்று, அவ்வேற்றுமை உருபுகளுடன் புணரும்.

தம் என்பது ஐ என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபோடும், இன் என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபோடும் புணரும்போது அதன் ஒற்று இரட்டிக்கும்.

தம் ூ ஐ → தம் ூ ஐ - தம்மை

தம் ூ இன் → தம் ூ ம் ூ இன் - தம்மின்

ஆனால் தம் முதலிய இவை, நான்காம் வேற்றுமை உருபோடும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபோடும் புணரும்போது ஒற்று இரட்டிப்பதில்லை. மாறாக அவை அகரம் பெறும்.

தம் ூ கு → தம் ூ அ ூ கு றீ தமக்கு

தம் ூ அது → தம் ூ அ ூ து றீ தமது

நும், கு → நும், அ, கு றீ நும்க்கு

நும், அது → நும், அ, அது றீ நும்து

தொல்காப்பியர் “நெடுமுதல் குறுகும் மொழிகள்” எனச் சூத்திரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தாம் (தம்), நாம் (நம்), யாம் (எம்), தான் (தன்), யான் (என்), நீ (நின்) என்பன ஆறும் இவ்வாறு குறுகுவன, இவற்றோடு சேர்த்து நும் என்பதற்கு விதி கூறியுள்ளமையால் நீர் என்பது நும் எனக் குறுகும்¹ அல்லது நீம் என்பது நும் எனக்குறுகும்.

3.2.4 ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்புணர்ச்சி

அதோளி, இதோளி, உதோளி, எதோளி என்பனவும் ஆண்டை, ஈண்டை, ஊண்டை, யாண்டை என்பனவும் பழங்காலத்தில் இடப்பொருள் உணர்த்தின போலும். இச்சொற்களின் ஆட்சியைச் சங்கப் பாடல்களிலேயே காண இயலவில்லை. முல்லைக்கலியில் “ஈதோளிக் கண்டேனால்” என வருகின்றது. இச்சொற்கள் இகர ஈற்றிலும் ஐகர ஈற்றிலும் வரும் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவர்.

1. சுட்டு முதலாகிய இகர இறுதி

அதோளி, கொண்டான் → அதோளிக்கொண்டான் - மிகுதி

இதோளி, கொண்டான் → இதோளிக்கொண்டான் - மிகுதி

உதோளி, கொண்டான் → உதோளிக்கொண்டான் - மிகுதி

2. எகர முதல் வினாவின் இகர இறுதி

எதோளி, கொண்டான் → எதோளிக் கொண்டன் - மிகுதி

3. சுட்டு சினை நீடிய ஐயென் இறுதி

ஆண்டை, கொண்டான் → ஆண்டைக்கொண்டான் - மிகுதி

ஈண்டை, கொண்டான் → ஈண்டைக்கொண்டான் - மிகுதி

ஊண்டை, கொண்டான் → ஊண்டைக்கொண்டான் - மிகுதி

4. யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதி

யாண்டை, கொண்டான் → யாண்டைக்கொண்டான் - மிகுதி - இவ்வீறுகள் உறழ்ந்து வரும்.

5. சுட்டு முதலாகிய இகர இறுதி

உறழ்ச்சி:

அவ்வழி, கொண்டான் → அவ்வழி கொண்டான்

அவ்வழி, கொண்டான் → அவ்வழிக்கொண்டான்

இவ்வழி, கொண்டான் → இவ்வழி கொண்டான்

இவ்வழி, கொண்டான் → இவ்வழிக்கொண்டான்

உவ்வழி, கொண்டான் → உவ்வழி கொண்டான்

உவ்வழி, கொண்டான் → உவ்வழிக்கொண்டான்

6. எகர முதல் வினாவின் இகர இறுதி

எவ்வழி, கொண்டான் → எவ்வழி கொண்டான் - உறழ்ச்சி

எவ்வழி, கொண்டான் → எவ்வழிக்கொண்டான் - உறழ்ச்சி

7. சுட்டுச்சினை நீடிய ஐயென் இறுதி

இதற்குத் தம் காலத்தில் உதாரணம் இல்லை என்பர் நச்சினார்க்கினியர். நம் காலத்தில்,

ஆயிடை, கொண்டான் → ஆயிடை கொண்டான்

ஆயிடை, கொண்டான் → ஆயிடைக்கொண்டான்

இளம்பூரணர் ஆங்கவைகொண்டான்¹ ஆங்கவைக்கொண்டான் என்பதனைக் காட்டுவர். இது பொருத்தமற்ற உதாரணம் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

8. யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதி

இதற்கு உதாரணம் இல்லை என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

3.2.5 சாரியை பெறும் அளவு நிறை, எண்ணுப்பெயர்கள்

1. அளவுப்பெயர், நிறைப்பெயர், எண்ணுப்பெயர் என்பன நிலைமொழியாள நிற்க, வருமொழியில் அவற்றைவிடக் குறைந்த அளவுப் பெயரோ நிறைப்பெயரோ எண்ணுப் பெயரோ புணர்ந்தால் இடையில் 'ஏ' என்னும் சாரியை தோன்றும்.

(எ-டு) நாழி, ஆழாக்கு → நாழியே ஆழாக்கு - அளவுப்பெயர்

தொடி, க.:சு → தொடியே க.:சு - நிறைப்பெயர்

ஒன்று, கால் → ஒன்றேகால் - எண்ணுப்பெயர் (உயிரீறு)

கலன், பதக்கு → கலனே பதக்கு - அளவுப்பெயர்

கொள், ஐயவு → கொள்யே ஐயவு - நிறைப்பெயர்

கால், காணி → காலே காணி - எண்ணுப் பெயர் (மெய்யீறு)

2. அரை (':.) என்னும் பகுப்புப்பெயர், வருமொழியில் வருமானால் இம்மூவகைப் பெயரும் சாரியை பெறா.

(எ-டு) உழக்கு, அரை → உழக்கரை - அளவுப்பெயர்

க.:சு, அரை → க.:சரை - நிறைப்பெயர்

ஒன்று, அரை → ஒன்றரை - எண்ணுப்பெயர்

3. இம்மூவகைப்பெயர்களின் முன்னும் குறை என்னும் சொல் வருமாயின் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி போல வல்லினம் மிகும்.

(எ-டு) உரி, குறை → உரிக்குறை - அளவுப்பெயர்

தொடி, குறை → தொடிக்குறை - நிறைப்பெயர்

காணி, குறை → காணிக்குறை - எண்ணுப்பெயர்

உரிக்குறை என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரியநெல்லும் குறை நெல்லும் என விரித்து எழுதுவர். இதனால் குறை என்பது குறைந்தது என்னும் பொருளது போலும்.

4. இம்முப்பெயர்களும் குற்றியலுகர ஈற்றில் இருக்குமானால் வருமொழியில் குறை என்பது வர இன்சாரியை தோன்றும்.

(எ-டு) உழக்கு, குறை → உழக்கின்குறை - அளவுப்பெயர்

கழஞ்சு, குறை → கழஞ்சின்குறை - நிறைப்பெயர்

ஒன்று, குறை → ஒன்றின்குறை - எண்ணுப்பெயர்

5. கலம் என்னும் அளவுப்பெயர், குறை என்னும் சொல்லோடு புணரும்போது அத்துச்சாரியை பெறும்.

(எ-டு) கலம், குறை → கலத்துக்குறை

6. பனை என்னும் அளவுப்பெயரும் கா என்னும் நிறைப்பெயரும் குறை என்னும் சொல்லுடன் புணரும்போது இன் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) பனை, குறை → பனையின்குறை

கா, குறை → காவின்குறை

7. தொல்காப்பியர், தம் காலத்தில் வரும் அளவுப்பெயரும், நிறைப்பெயரும் யாவை என்பதனை ஒரு நூற்பாவில் கூறுவர். க ச த ப ந ம வ அ உ என்னும் எழுத்துக்களில் இப்பெயர்கள் தொடங்கும் என்பர்.

முதலில் வருவது	அளவுப்பெயர்	நிறைப்பெயர்
க	கலம்	கழஞ்சு
ச	சாடி	சீரகம்
த	தூதை	தொடி
ப	பாளை	பலம்
ந	நாழி	நிறை
ம	மண்டை	மா
வ	வட்டி	வரை
அ	அகல்	அந்தை
உ	உழக்கு	கிடைக்கவில்லை

மருஉச்சொல் முடிபு:

பலரறி சொல்முன் வருகின்ற யாவர் என்னும் வருமொழியின் இடையில் உள்ள வகரம் கெடும்.

(எ-டு) அவர் யாவர் - அவர் யார்

நச்சினார்க்கினியரும் இளம்பூரணரும் பலரறி சொல் என்பதற்கு 'அவர்' என்று கொள்கின்றனர். 'இவர்' என்பதும் பலரறிசொல்லே. புறநானூற்றில்,

“இவர் யார் என்குவை ஆயின்” (புறம். 201)

என்னும் வரியில் “இவர் யாவர்” என்பது “யார்” என வகரம் கெட்டு வரக் காண்கிறோம்.

ஒன்றனை உணர்த்தும் அது என்னும் சொல்முன் யாது என்னும் வினைச்சொல் வருமாயின் இவ்வினாச் சொல்லின் இடையில் வகரம் தோன்றும்.

3.2.6 மெய்யெழுத்துக்கள் சிலவற்றின் புணர்ச்சி

1. நெட்டெழுத்தின் பின் நின்ற ஒற்றுக்கள் சில கெடுதலும் உண்டு. அப்போது வருமொழியில் நகர மெய்யோ தகர மெய்யோ வரும். இவ்வாறு நிற்கும் ஒற்றுக்கள் ண், ன், ம், ல், ள் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

(எ-டு) கோண், நிமிர்ந்தது → கோணிமிர்ந்தது - ண்

தான், நல்லன் → தானல்லன் - ன்

தாம், நல்லர் → தாநல்லர் - ம்

வேல், நன்று → வேனன்று - ல்

தோள், நன்று → தோனன்று - ள்

கோல், தீது → கோந்தீது - ல் - தகரம்

வருமொழியில் வர லகர மெய் கெட்டது.

ஈற்றெழுத்தின் பின்நின்ற ஒற்றுக்கள் இரட்டித்து முடியும். மொழிக்கு இறுதியில் வரும் மெய்கள் பதினொன்று. இவற்றில் ஞ, ழ, ர, ந என்பன குற்றெழுத்தின் பின் நின்று மொழியாக வாரா. ஆதலின் இந்த நான்கு மெய்களும் நீங்கலாக எஞ்சிய ஏழு மெய்களும் தனிக் குற்றெழுத்தையடுத்து வரும்போது வருமொழியில் உயிர்வந்தால் இரட்டிக்கும்.

- (எ-டு) கண் டு அழகிது → கண்ணழகிது
 பொன் டு அகல் → பொன்னகல்
 தம் டு ஆடை → தம்மாடை
 சொல் டு அதிகாரம் → சொல்லதிகாரம்
 எள் டு அழகிது → எள்ளழகிது
 நெய் டு அகல் → நெய்யகல்
 தெவ் டு அலன் → தெவ்வலன்

2. மெய்யீறுகளில் சில 'உகரம்' பெறும். அத்தகைய ஈறுகள் வருமொழியில் காரமும் உயிரும் வந்தால் அவ்வுகரம் பெறாமல் இயல்பாக முடியும்.

- (எ-டு) உரிஞ் டு யானா → உரிஞ்யானா
 உரிஞ் டு அழகு → உரிஞழகு

3.2.7 புறனடை

உயிரையும் மெய்யையும் இறுதியாக உடைய சொற்கள் பலவற்றிற்கு இவ்வியலில் முடிவுகள் கூறப்பட்டன. இம்முடிவுகளுக்கு வேறுபட்ட முடிவுகள் வருமாயின் அவை வழக்கில் பொருத்தமாக இருந்தால் அமைத்துக்கொள்க என்பர் தொல்காப்பியர்.

- (எ-டு) கதிர் டு ஞெரி → கதிர்ஞெரி
 கதிர் டு ஞெரி → கதிர்ஞ்ஞெரி

இவ்விதியை நன்னூலார் கூறவில்லை.

இவ்விதி பற்றிய நூற்பாவிற்கு விரிவுரை எழுதும் உரையாசிரியர் பின்வருஞ் சொற்களைக் காட்டி மெல்லினம் மிக்கு முடியும் என்பர்.

- (எ-டு) கை டு நீட்டினார் → கைந்நீட்டினார்
 மெய் டு ஞானம் → மெய்ஞ்ஞானம்

நெடுமுதல் குறுகும் மொழிகளின் முன் நான்காம் வேற்றுமை உருபும் ஆறாம் வேற்றுமையுருபும் வந்தால் நிலைமொழிகள் அகரம் பெறும் என்பது தொல்காப்பிய விதி.

தொல்காப்பியர் முன்னிலை வினைச் சொற்கள் இயல்பாகவும் புணரும்ஈ உறழ்ந்தும் புணரும் என்றார்.

நட, வா, உண், தின் என்பன முன்னின்றானைத் தொழிற்படுத்துவன. ஆதலால் ஏவன் வினைஈ உண்டி, உண்டனை, உண்டாய் என்பன முன்னின்றானது தொழிலை உணர்த்துவனஈ ஆதலால் முன்னிலைவினை.

தன்மதிப்பீடு: 1

கீழ்வரும் வினாக்களுக்கு விடை அளிக்கவும்

1. வினை, பெயர்களின் சிறப்புப் புணர்ச்சிகளைக் கூறி உதாரணம் தருக.

.....
.....

2. 'இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றல்' - என்ற நூற்பாவின் பொருளை எடுத்துக்காட்டு தந்து விளக்குக.

.....
.....

3. நான்காம் வேற்றுமை, ஆறாம் வேற்றுமை புணர்ச்சிகளை விளக்குக.

.....
.....

4. மெய்யெழுத்துக்கள் எவ்வாறு புணரும்?

.....
.....

3.3 உருபியல்

உருபுகள், பெயர்களுடன் புணரும் இயல்பு கூறுகின்றமையால் இது உருபியல் என்னும் பெயர் பெற்றது. புணர்ச்சி மாறுதல்களைத் தொகுத்துக் கூறியபின் அவற்றை உருபியல் முதலிய நான்கு இயல்களிலும் விரித்துக் கூறினார் என்பர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார். உயிரீறுகளையும் மெய்யீறுகளையும் பற்றிய புணர்ச்சி விதிகளை வேற்றுமை உருபுகளுடன் புணரும் அடிப்படையில் தொகுத்துச் சொல்வதால் இவ்வியல் தொகுத்துச் சொல்லும் மரபுடைய தொகைமரபினை அடுத்து அமைந்தது என்றும் சிலர் கருதுவர். இவ்வியலில் பெயர்ச்சொற்கள் வேற்றுமை உருபுடன் புணரும்போது சாரியை பெறுதல் பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. பின்வரும் இயல்களில் உருபின்றி உருபின் பொருள்பட வரும் புணர்ச்சி இலக்கணம் உரைக்கப்படுகின்றன.

இவ்வியல் கூறும் கருத்துக்களைச் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் ஈற்றெழுத்துக்களின் அடிப்படையில் பின்வருமாறு பகுத்துரைப்பார்.

“நிலைமொழியீறு உயிராயிருக்க நேரும் மாறுதல்களை ஒன்பது சூத்திரங்களிலும், மெய்யாயிருக்க நேருமவற்றைப் பதினமூன்று சூத்திரங்களிலும், குற்றியலுகரமாயிருக்க நேருமவற்றை ஏழு சூத்திரங்களிலும், புறனடையை ஒன்றிலும் கூறினார்”

3.4 உயிரீறு

1. அ, ஆ, உ, ஊ, ஏ, ஓ எனும் ஆறு ஈற்று நிலைமொழிகளின் முன்னர் வேற்றுமையுருபுகள் வருமானால் இடையே இன்சாரியை வரும்.

(எ-டு) அ - விளவினை விளவினொடு விளவிற்கு விளவினது விளவின்கண்
ஆ - பலாவினை பலாவினொடு பலாவிற்கு பலாவினது பலாவின்கண்
உ - கடுவினை கடுவினொடு கடுவிற்கு கடுவினது கடுவின்கண்
ஊ - தழுஉவினை தழுஉவினொடு தழுஉவிற்கு தழுஉவினது தழுஉவின்கண்
ஓ - வெளவினை வெளவினொடு வெளவிற்கு வெளவினது வெளவின்கண்
ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபாகிய இன், பெயர்களுடன் புணரும்போது இன் சாரியை பெறாதுஆதலின் அதற்கு உதாரணம் காட்டப்பெறவில்லை.

2. அ, ஆ, உ, ஊ, ஏ, ஓ எனும் ஈற்றுப்பெயர்களுடன் வேற்றுமையுருபுகள் புணரும்போது இடையில் இன் சாரியை வரும் என்றார். இது பொது விதி இவ்விதிக்கு மாறுபட்டு இவ்வீறுகள் பிற சாரியைகள் பெறுவதும் உண்டு.

பல, பல்ல, சில, உள்ள, இல்ல எனும் சொற்கள் பல்மைப் பொருளைத் தருவன. இவ்வகரவீற்றுச் சொற்களுடன் வேற்றுமை உருபு புணரும்போது வற்றுச் சாரியை வரும்.

(எ-டு) பலவற்றை பலவற்றொடு - பல, வற்று → ஐீ ஒடு
பல்லவற்றை பல்லவற்றொடு - பல்ல, வற்று → ஐீ ஒடு
சிலவற்றை சிலவற்றொடு - சில, வற்று → ஐீ ஒடு
உள்ளவற்றை உள்ளவற்றொடு - உள்ள, வற்று → ஐீ ஒடு
இல்லவற்றை இல்லவற்றொடு - இல்ல, வற்று → ஐீ ஒடு

பல, பல்ல முதலிய இச்சொற்கள் வற்றுச் சாரியை பெறுதலுடன் இன் சாரியையும் பெறும் பலவினை, சிலவினை என வரும். ஆனால் இவை. வேற்றுமையுருபுகளுடன் புணரும் போது மூன்றாம் வேற்றுமையில் மட்டும்

வற்றுச்சாரியையே வரும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். எனவே பலவினொடு, பல்லவினொடு, சிலவினொடு, உள்ளவினொடு, இல்லவினொடு என வராது என்பதாம். பலவற்றொடு என்றார் போலவே வற்றுச் சாரியை பெற்றுவரும்.

3. யா என்னும் ஆகார ஈற்று வினாப்பெயரும் வற்றுச் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) யா, வற்று, ஐ → யாவற்றை

யா, வற்று, ஓடு → யாவற்றொடு

4. சுட்டுமுத்தினை முதலாக உடைய உகர ஈற்றுச்சொல் அன் சாரியை பெறும். அப்போது உகரம் கெடும்.

சுட்டுமுதல் உகரம் என்பது அது, இது, உது என்னும் சொற்கள்.

(உ-ம்) அது, ஐ → அது, அன், ஐ → அது, அன், ஐ → அதனை

அது, ஓடு → அது, அன், ஓடு → அது, அன், ஓடு → அதனோடு

தமிழில் அதற்கு என அன் சாரியை இணைப்பதுபோலக் கன்னடத்திலும் சுட்டுப்பெயர் அன் சாரியை பெறுதலில் (அதற்கெ, அதக்கெ) என்னும் சொல்லால் அறிகிறோம்.

5. சுட்டுமுத்தினை முதலாக உடைய ஐகார ஈற்றுச்சொல் வற்றுச் சாரியை பெறும்.

சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதி என்பது அவை, இவை, உவை என்னும் சொற்கள்.

(எ-டு) அவை, ஐ → அவை, அற்று, ஐ → அவற்றை

6. யா என்னும் வினாவினை முதலில் கொண்ட ஐகார ஈற்றுச் சொல்லும் வற்றுச் சாரியை பெறும். அப்போது இறுதியிலுள்ள ஐகாரம், தான் ஏறிய வகர மெய்யோடும் கெடும்.

யா என் விரைவின் ஐயென் இறுதி என்பது யாவை என்னும் சொல்லை உணர்த்தும்.

(எ-டு) யாவை, ஐ→யாவை, வற்று, ஐ→யா, வற்று, ஐ→யாவற்றை

யாவை, ஓடு→யாவை, வற்று, ஓடு→யா, வற்று, ஓடு→யாவற்றொடு

7. நீ என்னும் பெயர் நெடுமுதல் குறுகும். குறுகியபின் னகர ஒற்றுப் பெற்று நின் என நிற்கும். பின் வேற்றுமையுருபு ஏற்கும்.

(எ-டு) நீ - நீ, நி - ன் - நின்

நின் - ஐ - நின்னை

இந்த னகர ஒற்றினை எழுத்துப்பேறு என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

8. ஓகார ஈற்றுப் பெயர்கள், ஒன் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) கோ, ஐ → கோ, ஒன், ஐ → கோஒனை

கோ, ஓடு → கோ, ஒன், ஓடு → கோனொடு

9. அ, ஆ என்னும் இறுதிகளையுடைய மரப்பெயர்கள் ஏழாம் வேற்றுமையுருபு ஏற்கும்போது அத்துச்சாரியை பெறும்.

(எ-டு) விள, கண் → விள, அத்து, கண் → விளத்துக்கண்

பலா, கண் → பலா, அத்து, கண் → பலாவத்துக்கண்

இவ்வீற்று மரப்பெயர்கள் இன் சாரியை பெறும் என்பது பொதுவிதி. ஆதின் விளவின்கண் என்றும் வரும். விளவத்துக்கண் என்றும் வரும்.

3.5 மெய்யீறு

மொழியின் இறுதியில் வரும் மெய்கள் பதினொன்று அவற்றில் ஞ, ந, ம, வ, ன என்னும் ஐந்தாம் சாரியை பெற்று வரும். ய, ல, ழ, ள, ண என்னும் ஆறாம் சாரியை பெற்றும் பெறாமலும் வரும்.

1. ஞ, ந்

ஞ, ந் என்னும் மெய்யீறுகள், இன் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) உரிஞ்ஹு ஐ → உரிஞ்ஹு இன்ஹு ஐ → உரிஞ்ஹு
பொருந்ஹு ஐ → பொருந்ஹு இன்ஹு ஐ → பெருந்ஹு

2. வ்

(1) கூட்டுமுத்தினை முதலாக உடைய வகர ஈற்றுச் சொல் வற்றுச் சாரியை பெறும்.

கூட்டு முதல் வகரம் என்பது, அவ், இவ், உவ் என்னும் சொற்கள்.

(எ-டு) அவ்ஹு ஐ → அவ்ஹு வற்றுஹு ஐ → அவ்ஹு வற்றுஹு ஐ → அவற்றை
இவ்ஹு ஐ → இவ்ஹு வற்றுஹு ஐ → இவ்ஹு வற்றுஹு ஐ → இவற்றை
உவ்ஹு ஐ → உவ்ஹு வற்றுஹு ஐ → உவ்ஹு வற்றுஹு ஐ → உவற்றை

(2) தமிழில் வகர ஈற்றுச்சொற்கள் நான்கு. அவை அவ், இவ், உவ் தெவ் என்பன. இவற்றுள் முதல் மூன்றுக்கும் விதி கூறினார். தெவ் என்பது இன் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) தெவ்ஹு ஐ → தெவ்ஹு தன்ஹு ஐ → தெவ்ஹு
தெவ்ஹு ஓடு → தெவ்ஹு இன்ஹு ஓடு → தெவ்ஹு

3. ம்

(1) மகர ஈற்றுச் சொற்கள் அத்துச் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) மரம்ஹு ஐ → மரம்ஹு அத்துஹு ஐ → மரத்தை
நுகம்ஹு ஐ → நுகம்ஹு அத்துஹு ஐ → நுகத்தை
பழம்ஹு ஓடு → பழம்ஹு அத்துஹு ஓடு → பழத்தொடு

(2) மகர ஈற்றுச் சொற்களுள் சில இன் சாரியையும்

(எ-டு) உரும்ஹு ஐ → உரும்ஹு இன்ஹு ஐ → உருமினை
திரும்ஹு ஐ → திரும்ஹு இன்ஹு ஐ → திருமினை

(3) நும் என்னும் மகர ஈற்றுச் சொல், அத்தும் இன்னும் பெறாமல் இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) நும்ஹு ஐ → நும்மை
நும்ஹு ஓடு → நும்மொடு
நும்ஹு கு → நும்க்கு

(4) தாம், நாம் என்னும் நெடுமுதல் குறுகிய தம், நம் என்னும் மகர ஈற்றுச் சொற்களும், யாம் என்பதன் திரியாகிய எம் என்னும் சொல்லும், அத்தும் இன்னும் பெறாமல் இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) தம்ஹு ஐ → தம்மைஈ தம்ஹு ஆல் → தம்மால்ஈ தம்ஹு கு → தமக்குஈ

நம் ஓ ஐ → நம்மைஃ நம் ஓ ஆல் → நம்மால்ஃ நம் ஓ கு → நமக்குஃ
 எம் ஓ ஐ → எம்மைஃ எம் ஓ ஆல் → எம்மால்ஃ எம் ஓ கு → எமக்கு

யாம் என்னும் சொல்லில் உள்ள ஆ(ய் ஆ) என்பது எ என மாறும் என்பர் தொல்காப்பியர். பின் யகரமெய் கெடும்.

யாம் - ய் ஆ ம்
 - ய் எ ம்
 - எ ம்

(5) எல்லாம் என்னும்சொல் வேற்றுமையுருபு ஏற்கும்போது இடையில் வற்றுச் சாரியை பெறும். இறுதியில் உம் வரும்.

(எ-டு) எல்லாம் ஓ ஐ → எல்லாம் ஓ வற்று ஓ ஐ ஓ உம் → எல்லாவற்றையும்

(6) எல்லாம் என்ற உயர்திணையுணர்த்தும் பெயராக வருமானால் நம் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) எல்லா ஓ ஐ → எல்லாம் ஓ நம் ஓ ஐ ஓ உம் → எல்லாநம்மையும்

தொல்காப்பியர் சாரியைகளைத் தொகுத்துக் கூறும் நூற்பாவில் நம் சாரியை பற்றிக் கூறவில்லை. உரையாசிரியர்களே இதனைச் சாரியை எனக் கொண்டனர். நன்னூலாரும் சாரியை என்றார். ஆனால் வேங்கடராசலு ரெட்டியார் இவற்றைச் சாரியைகாகக் கருதாமல் தாம், நாம், நீம் என்னும் பெயர்களே தம், நம், நும் எனத் திரிந்து வந்தன என்பர்.

தொல்காப்பியர் உருபியலில் வேற்றுமையுருபுகள் சாரியை ஏற்கும் இடத்தில் 'தம்' முதலியவற்றைக் கூறியிருத்தலால் இவற்றை உரையாசிரியர்கள் சாரியை எனக் கொண்டனர்.

(7) எல்லாரும் என்னும் படக்கை இறுதியும் எல்லீரும் என்னும் முன்னிலை இறுதியும் உருபேற்கும்போது இறுதியில் உள்ள ஒற்றும் (ம்) ஈற்றியலில் உள்ள உகரமும் (ர் ஓ உ) கெடும். பின் இவை எல்லார், எல்லீர் என நிற்கும். இச்சொற்களில் எல்லார் என்பது தம் சாரியையும் எல்லீர் என்பது நும் சாரியையும் பெறும். இறுதியில் உம்மை வரும்.

(எ-டு) எல்லார் ஓ தம் ஓ ஐ ஓ உம் → எல்லார் தம்மையும்

எல்லீர் ஓ நும் ஓ ஐ ஓ உம் → எல்லீர் நும்மையும்

4. ன்

(1) தான், யான் என்னும் சொற்களில் தான் என்னும் சொல் தாம் என்னும் சொல் போல முதல் குறுகித் 'தன்' என நிற்கும். யான் என்னும் சொல், யாம் என்னும் சொல் போல 'என்' என நிற்கும். நின்றபின் இவை சாரியை பெறாமல் உருபேற்கும்.

(எ-டு) தன் ஓ ஐ → தன்னைஃ தன் ஓ ஓடு → தன்னொடு

என் ஓ ஐ → என்னைஃ என் ஓ ஓடு → என்னொடு

யான் - ய் ஆன்
 - ய் என்
 - என் என வரும்.

(2) அழன், புழன் ஆகிய சொற்களும் அத்துச் சாரியையும் பெறும்ஃ இன் சாரியையும் பெறும்.

(எ-டு) அழன் டு ஐ → அழத்தைஈ அழன் டு ஐ → அழனினை
புழன் டு ஐ → புழத்தைஈ புழன் டு ஐ → புழனினை

5. ழ்

இவ்வீற்றில் ஏழ் என்னும் சொல்லுக்கு விதி கூறியுள்ளார். ஏழ் என்னும் எண்ணுப் பெயர் ஏழு என உயிரீறா, ஏழ் என் மெய்யீறா என்பதில் கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. தொல்காப்பியர் “ஏழன் இறுதி” (உருபு. 22) என்று கூறுவதால் மெய்யீறாகவே அவர் கருதினார் என அறியலாம். இதனை உயிரீறாக அவர் கருதியிருந்தால் உயிர் மயங்கியலில் விதி கூறி இருக்கவேண்டும். ஆனால் இவ்வியலில் இவ்வெண்ணுப் பெயருக்கு விதி சுட்டப்படவில்லை, புள்ளி மயங்கியலில்.

ஏழென் கிளவி உருபியல் நிலையும் (புள்ளி. 93)

எனப் புள்ளியீறாகவே வைத்து விதி கூறுகின்றார். ஆதலின் ஏழ் என மெய்யீறாகவே கருதுதல், தொல்காப்பியர் கருத்துக்கு ஏற்றது.

இந்த ‘ஏழ்’ என்னும் எண்ணுப்பெயர் அன் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) ஏழ் டு ஐ → ஏழ் டு அன் டு ஐ → ஏழனை
ஏழ் டு கு → ஏழ் டு அன் டு கு → ஏழற்கு

3.6 குற்றியலுகர ஈறு

(1) குற்றியலுகரச் சொற்கள் இன்சாரியை பெறும். தொகைமரபில் “குற்றியலுகரக்கு இன்னே சாரியை” (25) என்றார். இங்கும் குற்றியலுகரம் இன் சாரியை பெறும் என்றால் கூறியது கூறல் ஆகாதோ! தொகைமரபில் அளவுப்பெயர், நிறைப்பெயர், எண்ணப்பெயர் என்பன நிலைமொழியாய் நிற்க, வருமொழியில் குறை என்னும் பெயர் வருமானால் நிலைமொழி இன் சாரியை பெறும் என்று விதித்தார். இங்கே இவ்வாறு நிலைமொழியை வரையறுக்காமல் பொதுவாகப் பெயர்ச்சொற்கள் இன் சாரியை பெறும் என்றார்.

(எ-டு) நாகு டு ஐ → நாகு டு இன் டு ஐ → நாகினை
வரகு டு ஐ → வரகு டு இன் டு ஐ → வரகினை

(2) குற்றுகரச் சொற்களில் ஈரெழுத்தொரு மொழியாக வருகின்ற யாடு, யாறு போன்ற ட, ற ஈறாகிய சொற்கள் இடையில் இனவொற்கு மிக்கு, வேற்றுமையுருபு ஏற்கும். எனவே கு, சு, து, பு என்னும் ஈற்றினை உடைய ஈரெழுத்தொருமொழிகளின் இடையில் இனவொற்று மிகாது என்பதாம். குற்றியலுகரப் புணரியலில் உயிர்த்தொடர்க்கு குற்றியலுகரமும் இடையில் ஒற்று மிக்கு முடியும் எனத் தொல்காப்பியர் (குற்றி. 6) கூறுவர். எனவே உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரமும் ஒற்று இரட்டித்துச் சாரியை பெறாது என அறியலாம்.

(உ-ம்) யாடு டு ஐ → யாட்டு டு ஐ → யாட்டை
யாடு டு ஒடு → யாட்டு டு ஒடு → யாட்டொடு
முயிறு டு ஐ → முயிறு டு ஐ → முயிற்றை
முயிறு டு ஒடு → முயிறு டு ஒடு → முயிற்றொடு

(2) குற்றியலுகர எண்ணுப் பெயர்கள் ‘அன்’ சாரியை பெறும்.

(எ-டு) ஒன்று டு ஐ → ஒன்று டு அன் டு ஐ → ஒன்றனை
இரண்டு டு ஐ → இரண்டு டு அன் டு ஐ → இரண்டனை

தொல்காப்பியர் காலத்தில் எண்ணுப்பெயர்கள், வேற்றுமையுருபு ஏற்கும்போது அன் சாரியை பெறுவதுடன் வேற்றுமையுருபு ஏலாத நிலையிலும் அன் சாரியை பெற்றன. தொல்காப்பியரே 'முன்றன் ஒற்றே' (குற்றி. 56) 'நான்கன் ஒற்றோ' (குற்றி. 37) 'ஐந்தன் ஒற்றே' (குற்றி. 38) என அன் சாரியை கொடுத்துச் சூத்திரம் செய்துள்ளார்.

(3) ஒன்று முதலாக எட்டு இறுதியாகவுள்ள எண்ணுப் பெயர்கள் பத்து என்னும் வருமொழியுடன் புணர ஒருபது இருபது என நிற்கும்.

ஒன்று முதலிய எண்களுடன் பத்து என்பதன் மாற்று வடிவமாகிய ப்.து என்பது புணரும்போது ப்.து என்பதில் உள்ள அ்.து கெடும். எனவே பகரமெய் மட்டும் நிற்கும். இத்தகைய எண்ணுப் பெயர்கள் "ஆன்" சாரியை பெறும்.

(எ-டு) ஒன்று, ப்.து → ஒரு ப்.து

ஒருப், ஆன், ஐ → ஒருபாணை

ஒரு ப்.து, ஒருபான் போன்ற வடிவங்கள் இக்காலத்தில் ஆட்சியில் இல்லை.

(4) யாது, அ்.து என்னும் சொற்கள் 'அன்' சாரியை பெறும். அ்.து என்பது ஆய்தம் கெட்டு 'அது' என நின்று சாரியை ஏற்கும்.

(எ-டு) யாது, ஐ → யாது, அன், ஐ → யாதனை

அ்.து, ஐ → அது, ஐ - அது, அன், ஐ → அதனை

(5) திசைப் பெயர்கள் ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகிய 'கண்' என்பதனோடு புணரும்போது இன் சாரியை பெறுதலேயன்றி இயல்பாகவும் முடியும். அப்போது அத்திசைப் பெயர்களின் இறுதியிலுள்ள உகரமும் அது ஏறிய மெய்யும் கெடும்.

(எ-டு) வடக்கு, கண் → வடக்கு, இன், கண் → வடக்கின்கண் (பொதுவிதிப்படி இன் சாரியை பெற்றது)

வடக்கு, கண் → வட, கண் → வடக்கண்

தெற்கு, கண் → தெற், கண் → தெற்கண்

3.7 புறனடை

மெய்யெழுத்தை இறுதியாக உடைய சொற்களும் உயிரெழுத்தை இறுதியாக உடைய சொற்களும் என்னென்ன சாரியை பெறும் என்று கூறினார். அவ்வாறு எடுத்துக் கூறியன தவிர எஞ்சிய சொற்கள் சாரியை பெறும் என்னும் வரையறை இல்லை என்பர் தொல்காப்பியர்.

உயிரெழுத்தில் விதி கூறாத ஈறுகள் இ, ஈ, ஐ என்பன¹ மெய்யெழுத்தில் விதி கூறாத ஈறுகள் ண ய ர ல ள என்பன. இவை வேற்றுமை உருபு ஏற்கும்போது சாரியை பெற்றும் வரும்² பெறாதும் வரும்.

(எ-டு) கிளி, ஐ - கிளியை

- கிளியினை - இன் சாரியை பெற்றது

தீ, ஐ - தீயை

- தீயினை - இன் சாரியை பெற்றது

இலை, ஐ - இலையை

- இலையினை - இன் சாரியை பெற்றது

மண், ஐ - மண்ணை

- மண்ணினை - இன் சாரியை பெற்றது

நெய் ஐ	- நெய்யை	
	- நெய்யினை	- இன் சாரியை பெற்றது
போர் ஐ	- போரை	
	- போரினை	- இன் சாரியை பெற்றது
கல் ஐ	- கல்லை	
	- கல்லினை	- இன் சாரியை பெற்றது
எள் ஐ	- எள்ளை	
	- எள்ளினை	- இன் சாரியை பெற்றது.

தன்மதிப்பீடு: 2

கீழ்வரும் வினாக்களுக்கு விடை அளிக்கவும்

1. உயிரீறுகளின் முன் வேற்றுமை உருபுகள் புணர்ந்தால் ஏற்படும் மாற்றங்கள் யாவை?

.....

2. எல்லாம் என்னும் சொல்லின் புணர்ச்சி விதிகளைக் உதாரணம் தந்து விளக்குக.

.....

3. குற்றியலுகர ஈறுகளின் புணர்ச்சிகளைக் கூறுக.

.....

3.8 தொகுப்புரை

மாணவர்களே! இந்த அலகில் தொகைமரபின் பெயர்க்காரணத்தையும், உயிர்-மெய் ஈறுகளின் பொதுப்புணர்ச்சிகளையும், வினை-பெயர் சிறப்புப் புணர்ச்சிகளையும், வேற்றுமைப் புணர்ச்சிகள் பெறும் மாற்றங்களையும், மெய்களின் புணர்ச்சிகளையும் கற்றோம். மேலும் உயிரீறு, மெய்யீறு வேற்றுமை உருபுகளுடன் புணரும் முறைகளும் விதிகளையும் பற்றி அறிந்துகொண்டோம். இவ்வாறு கற்றச் செய்திகளை நன்கு நினைவில் இருத்திக்கொண்டால் மொழியைப் பிழையின்றி எழுதுவதற்கு அவை மிகவும் துணைபுரியும்.

இந்த அலகிற்குரிய வினாக்கள்

1. தொகைமரபு - பெயர்க்காரணம் கூறுக.
2. தொல்காப்பியர் கூறும் தொகைமரபு இலக்கணங்கள் யாவை?
3. 'ஐகார வேற்றுமைத்திரிபு என மொழிப' - என்பவற்றைச் சான்று காட்டி விளக்குக.
4. அளவுப்பெயர், நிறைப்பெயர், எண்ணுப்பெயர் பற்றித் தொகைமரபு கூறும் இலக்கணங்களைத் தொகுத்தெழுதுக.
5. தொல்காப்பியர் கால அளவுப்பெயர்களும் நிறைப்பெயர்களும் யாவை? எடுத்துக்காட்டுக.
6. எண்ணுப்பெயர்கள் பெறும் சாரியைகள் யாவை?
7. எல்லாம், எல்லாரும், எல்லீரும் - இச்சொற்கள் பெறும் சாரியைகளைக் காட்டி அச்சாரியைகளால் பெறும் பயனை விளக்குக.
8. இயல்பாகப் புணரும் அகர ஈற்றுச் சொற்கள் யாவை?

தன்மதிப்பீடு - விடைகள்

1

1. **வினைகள்:** உயிரையும் மெய்யையும் இறுதியாகக்கொண்ட முன்னிலை வினைச்சொற்களின் முன், வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய சொற்கள் வந்தால் இயல்பாகவும் முடியும் உறழ்ந்தும் முடியும்.

எறிகொற்றா-எறிகொற்றா-உயிரீறு, உண்கொற்றா-உண்கொற்றா-மெய்யீறு (இயல்பு)

நட்கொற்றா-நட்கொற்றா-உயிரீறு, நட்கொற்றா-நடக்கொற்றா-உயிரீறு

ஈடுகொற்றா-ஈடுகொற்றா-மெய்யீறு, ஈடுகொற்றா-ஈடுக்கொற்றா-மெய்யீறு (உறழ்ச்சி)

ஒளகாரத்தில் முடிகின்ற உயிரை இறுதியாகவுடைய முன்னிலை வினையும், ஞ, ந, ம, வ என்பனவற்றில் முடிகின்ற மெய்யை இறுதியாக உடைய முன்னிலை வினையும் குற்றியலுகரத்தில் முடிகின்ற முன்னிலை வினையும் ஆகிய இவை, இதற்கு முன் கூறிய முன்னிலை வினைகளைப்போல் இயல்பாகவும் நில்லா உறழ்ந்தும் வாராது.

கௌ ழு கொற்றா - கௌவுகொற்றா, கௌ ழு கொற்றா - கௌவுக்கொற்றா

உரிஞ் ழு கொற்றா - உரிஞுகொற்றா, உரிஞ் ழு கொற்றா - உரிஞுக்கொற்றா

பெயர்கள்: உயர்திணைப் பெயரின் ஈற்றுக்கும் விரவுப்பெயரின் ஈற்றுக்கும் உரிய சிறப்பு விதிகளைத் தொல்காப்பியர் மூன்று நூற்பாக்களில் (11-13) கூறுவர்.

விரவுப் பெயர் என்பது உயர்திணைக்கும் அ.நிணைக்கும் பொதுவான பெயர். இது ஒருகால் உயர்திணையை உணர்த்தும், ஒருகால் அ.நிணையை உணர்த்தும்.

உயிரை இறுதியாகவுடைய உயர்திணைப் பெயரும் மெய்யை இறுதியாகவுடைய உயர்திணைப் பெயரும் வருமொழியில் நான்கு கணமும் வர அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் இயல்பாகப் புணரும்.

அல்வழி: நம்பி குறியன் - நம்பிகுறியன் - வல்லினம்
அவன் குறியன் - அவன்குறியன் - வல்லினம்
நம்பி நீண்டான் - நம்பிநீண்டான் - மெல்லினம்

வேற்றுமை: நம்பி, கை - நம்பிக்கை - வல்லினம்
நம்பி, மாட்சி - நம்பிமாட்சி - மெல்லினம்
அவன், வன்மை - அவன்வன்மை - இடையினம்
நம்பி, அழகு - நம்பியழகு - உயிர்

முதற்கூறிய உயர்திணைப் பெயர்களில் இகரஈற்றுப் பெயர்கள் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் திரிந்து முடியும் இடங்களும் உண்டு.

எட்டி, பூ - எட்டிப்பூ - வேற்றுமை

நம்பி, பிள்ளை - நம்பிப்பிள்ளை - அல்வழி

விரவுப்பெயர், நாற்கணத்தோடும் புணரும்போது இயல்பாக முடியும்.

அல்வழி: சாத்தன், குறியன் - சாத்தன்குறியன் - வலி
சாத்தன், நீண்டான் - சாத்தன் நீண்டான் - மெலி
சாத்தன், வலியன் - சாத்தன்வலியன் - இடை
சாத்தன், அடைந்தான் - சாத்தன் அடைந்தான் - உயிர்

வேற்றுமை: சாத்தன், கை - சாத்தன்கை - வலி
சாத்தன், மாட்சி - சாத்தன்மாட்சி - மெலி
சாத்தன், வன்மை - சாத்தன்வன்மை - இடை
சாத்தன், அழகு - சாத்தனழகு - உயிர்

2. இயல்பாக முடிய வேண்டிய இடத்தில் மிக்கு முடியும். தாய் எனனும் சொல் வல்லினம் வருமொழியோடு புணரும்போது இயல்பாக முடியும்

தாய், கொலை - தாய்கொலை என இயல்பாக வரவேண்டும். ஆனால் இரண்டாம் வேற்றுமையில் இவ்வாறு இயல்பாக வராமல் வல்லினம் மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) தாய், கொலை - தாய்க்கொலை.

3. நெடுமுதல் குறுகும் மொழிகளான தம், நம், எம், தன், நின் ஆகியவற்றின் முன் நான்காம் வேற்றுமை உருபும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபும் வந்து புணர்ந்தால், குற்றெழுத்தின் முன் மெய் இரட்டிக்கும் என்ற விதியைப் பெறாமல், அவை ஓர் அகரம் பெறும். நும் என்னும் பெயரும் இவ்வாறே அகரம் பெற்று, அவ்வேற்றுமை உருபுகளுடன் புணரும்.

தம் என்பது ஐ என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபோடும், இன் என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபோடும் புணரும்போது அதன் ஒற்று இரட்டிக்கும்.

தம், ஐ → தம், ஐ - தம்மை, தம், இன் → தம், ம், இன் - தம்மின்

ஆனால் தம் முதலிய இவை, நான்காம் வேற்றுமை உருபோடும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபோடும் புணரும்போது ஒற்று இரட்டிப்பதில்லை. மாறாக அவை அகரம் பெறும்.

தம் ஁ கு → தம் ஁ அ ஁ கு றீ தமக்குஈ தம் ஁ அது → தம் ஁ அ ஁ து றீ தமது

நம் ஁ கு → நம் ஁ அ ஁ கு றீ நமக்குஈ நம் ஁ அது → நம் ஁ அ ஁ அது றீ நமது

தொல்காப்பியர் “நெடுமுதல் குறுகும் மொழிகள்” எனச் சூத்திரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தாம் (தம்), நாம் (நம்), யாம் (எம்), தான் (தன்), யான் (என்), நீ (நின்) என்பன ஆறும் இவ்வாறு குறுகுவன, இவற்றோடு சேர்த்து நம் என்பதற்கு விதி கூறியுள்ளமையால் நீர் என்பது நம் எனக் குறுகும்ஈ அல்லது நீம் என்பது நம் எனக்குறுகும்.

4. நெட்டெழுத்தின் பின் நிற்ற ஒற்றுக்கள் சில கெடுதலும் உண்டு. அப்போது வருமொழியில் நகர மெய்யோ தகர மெய்யோ வரும். இவ்வாறு நிற்கும் ஒற்றுக்கள் ண், ன், ம், ல், ள் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

(எ-டு) கோண் ஁ நிமிர்ந்தது → கோணிமிர்ந்தது - ண்
தான் ஁ நல்லன் → தானல்லன் - ன்
தாம் ஁ நல்லர் → தாநல்லர் - ம்
வேல் ஁ நன்று → வேனன்று - ல்
தோள் ஁ நன்று → தோனன்று - ள்
கோல் ஁ தீது → கோறீது - ல் - தகரம்

ஈற்றெழுத்தின் பின்நின்ற ஒற்றுக்கள் இரட்டித்து முடியும். மொழிக்கு இறுதியில் வரும் மெய்கள் பதினொன்று. இவற்றில் ஞ, ட, ர, ந என்பன குற்றெழுத்தின் பின் நின்று மொழியாக வாரா. ஆதலின் இந்த நான்கு மெய்களும் நீங்கலாக எஞ்சிய ஏழு மெய்களும் தனிக் குற்றெழுத்தையடுத்து வரும்போது வருமொழியில் உயிர்வந்தால் இரட்டிக்கும்.

(எ-டு) கண் ஁ அழகிது → கண்ணழகிதுஈ பொன் ஁ அகல் → பொன்னகல்
தம் ஁ ஆடை → தம்மாடைஈ சொல் ஁ அதிகாரம் → சொல்லதிகாரம்
எள் ஁ அழகிது → எள்ளழகிதுஈ நெய் ஁ அகல் → நெய்யகல்
தெவ் ஁ அலன் → தெவ்வலன்

மெய்யீறுகளில் சில ‘உகரம்’ பெறும். அத்தகைய ஈறுகள் வருமொழியில் காரமும் உயிரும் வந்தால் அவ்வுகரம் பெறாமல் இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) உரிஞ் ஁ யானா → உரிஞ்யானாஈ உரிஞ் ஁ அழகு → உரிஞழகு

2

1. அ, ஆ, உ, ஊ, ஏ, ஓ எனனும் ஆறு ஈற்று நிலைமொழிகளின் முன்னர் வேற்றுமையுருபுகள் வருமானால் இடையே இன்சாரியை வரும்.

அ - விளவினை விளவினொடு விளவிற்கு விளவினது விளவின்கண்
ஆ - பலாவினை பலாவினொடு பலாவிற்கு பலாவினது பலாவின்கண்
உ - கடுவினை கடுவினொடு கடுவிற்கு கடுவினது கடுவின்கண்

ஊ - தழுஉவினை தழுஉவினொடு தழுஉவிற்கு தழுஉவினது தழுஉவின்கண்

ஔ - வெளவினை வெளவினொடு வெளவிற்கு வெளவினது வெளவின்கண்

ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபாகிய இன், பெயர்களுடன் புணரும்போது இன் சாரியை பெறாது.

2. எல்லாம் என்னும்சொல் வேற்றுமையுருபு ஏற்கும்போது இடையில் வற்றுச் சாரியை பெறும். இறுதியில் உம் வரும்.

எல்லாம்ஹு ஐ → எல்லாம்ஹு வற்றுஹு ஐஹு உம் → எல்லாவற்றையும்

எல்லாம் என்ற உயர்திணையுணர்த்தும் பெயராக வருமானால் நம் சாரியை பெறும்.

எல்லாஹு ஐ → எல்லாம்ஹு நம்ஹு ஐஹு உம் → எல்லாநம்மையும்

தொல்காப்பியர் சாரியைகளைத் தொகுத்துக் கூறும் நூற்பாவில் நம் சாரியை பற்றிக் கூறவில்லை. உரையாசிரியர்கள் இதனைச் சாரியை எனக் கொண்டனர். நன்னூலாரும் சாரியை என்றார். தாம், நாம், நீம் என்னும் பெயர்களே தம், நம், நும் எனத் திரிந்து வந்தன என்பர்.

3. குற்றியலுகரச் சொற்கள் இன்சாரியை பெறும். தொகைமரபில் அளவுப்பெயர், நிறைப்பெயர், எண்ணப்பெயர் என்பன நிலைமொழியாய் நிற்க, வருமொழியில் குறை என்னும் பெயர் வருமானால் நிலைமொழி இன் சாரியை பெறும்.

நாகுஐ → நாகுஇஹுஐ → நாகினைஈ வருகுஐ → வருகுஇஹுஐ → வரகினை

குற்றுகரச் சொற்களில் ஈரெழுத்தொரு மொழியாக வருகின்ற யாடு, யாறு போன்ற ட, ற ஈறாகிய சொற்கள் இடையில் இனவொற்கு மிக்கு, வேற்றுமையுருபு ஏற்கும். எனவே கு, சு, து, பு என்னும் ஈற்றினை உடைய ஈரெழுத்தொருமொழிகளின் இடையில் இனவொற்று மிகாது. எனவே உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரமும் ஒற்று இரட்டித்துச் சாரியை பெறாது.

யாடுஐ → யாட்டுஐ → யாட்டைஈ யாடுஔ → யாட்டுஔ → யாட்டொடு

முயிறுஐ → முயிறுஐ → முயிறறைஈ முயிறுஔ → முயிறுஔ → முயிறொடு

குற்றியலுகர எண்ணுப் பெயர்கள் 'அன்' சாரியை பெறும்.

ஒன்றுஹு ஐ → ஒன்றுஹு அன்ஹு ஐ → ஒன்றனை

இரண்டுஹு ஐ → இரண்டுஹு அன்ஹு ஐ → இரண்டனை

தொல்காப்பியர் காலத்தில் எண்ணுப்பெயர்கள், வேற்றுமையுருபு ஏற்கும்போது அன் சாரியை பெறுவதுடன் வேற்றுமையுருபு ஏலாத நிலையிலும் அன் சாரியை பெற்றன.

ஒன்று முதலாக எட்டு இறுதியாகவுள்ள எண்ணுப் பெயர்கள் பத்து என்னும் வருமொழியுடன் புணர ஒருபது இருபது என நிற்கும்.

ஒன்று முதலிய எண்களுடன் பத்து என்பதன் மாற்று வடிவமாகிய ப.து என்பது புணரும்போது ப.து என்பதில் உள்ள அ.து கெடும். எனவே பகரமெய் மட்டும் நிற்கும். இத்தகைய எண்ணுப் பெயர்கள் "ஆன்" சாரியை பெறும்.

ஒன்றுஹு ப.து → ஒரு ப.துஈ ஒருஹு ஆன்ஹு ஐ → ஒருபாளை

யாது, அ.து என்னும் சொற்கள் 'அன்' சாரியை பெறும். அ.து என்பது ஆய்தம் கெட்டு 'அது' என நின்று சாரியை ஏற்கும்.

யாதுஹு ஐ → யாதுஹு அன்ஹு ஐ → யாதனைஈ

அ.துஃ ஐ → அதுஃ ஐ - அதுஃ அன்ஃ ஐ → அதனை

திசைப் பெயர்கள் ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகிய 'கண்' என்பதனோடு புணரும்போது இன் சாரியை பெறுதலேயன்றி இயல்பாகவும் முடியும். அப்போது அத்திசைப் பெயர்களின் இறுதியிலுள்ள உகரமும் அது ஏறிய மெய்யும் கெடும்.

வடக்குகண் → வடக்குஇன்கண் → வடக்கின்கண் (இன் சாரியை பெற்றது)

வடக்குகண் → வடகண் → வடக்கண்ஃ தெற்குகண் → தெற்கண் → தெற்கண்

குறிப்பு

A series of horizontal dotted lines for writing.

அலகு 4 : உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல்

நோக்கங்கள்

4.0 முன்னுரை

4.1 இயல்பாவன

- 4.1.1 அகர ஈற்றில் இயல்பாவன
- 4.1.2 ஆகார ஈற்றில் இயல்பாவன
- 4.1.3 ஈகார ஈற்றில் இயல்பாவன
- 4.1.4 உகார ஈற்றில் இயல்பாவன
- 4.1.5 எகர ஈற்றில் இயல்பாவன
- 4.1.6 ஏகார ஈற்றில் இயல்பாவன
- 4.1.7 ஓகர ஈற்றில் இயல்பாவன
- 4.1.8 ஔகார ஈற்றில் இயல்பாவன

4.2 வல்லெழுத்து மிகுவன

- 4.2.1 அகர ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன
- 4.2.2 ஆகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன
- 4.2.3 இகர ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன
- 4.2.4 ஈகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன
- 4.2.5 உகர ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன
- 4.2.6 ஊகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன
- 4.2.7 எகர ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன
- 4.2.8 ஏகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன
- 4.2.9 ஐகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன
- 4.2.10 ஓகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன
- 4.2.11 ஔகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

4.3 தொல்காப்பிய விதிகள் (உயிர் மயங்கியல்)

- 4.3.1 மெல்லெழுத்து மிகுவன: இடையெழுத்து மிகுவன அகர ஈற்றில்
- 4.3.2 ஆகார ஈற்றில்
- 4.3.3 இகர ஈற்றில்
- 4.3.4 உகர ஈற்றில்
- 4.3.5 ஊகார ஈற்றில்
- 4.3.6 ஏகார ஈற்றில்
- 4.3.7 ஐகார ஈற்றில்

4.4 தொல்காப்பிய உயிர்மயங்கியல் விதிகள்

4.5 உயிர் மிகுவன

- 4.5.1 ஆகார ஈற்றில் மிகுவன
- 4.5.2 ஊகார ஈற்றில்
- 4.5.3 ஏகார ஈற்றில்
- 4.5.4 ஓகார ஈற்றில்

4.5.5 ஓளகார ஈற்றில்

4.6 சாரியைகள்

4.6.1 அகர ஈற்றில்

4.6.2 ஆகார ஈற்றில்

4.6.3 இகர ஈற்றில்

4.6.4 ஈகார ஈற்றில்

4.6.5 உகர ஈற்றில்

4.6.6 ஊகார ஈற்றில்

4.6.7 ஏகார ஈற்றில்

4.6.8 ஐகார ஈற்றில்

4.6.9 ஓகார ஈறு

4.7 பிற திரிபுகள்

4.7.1 நீட வருதல்

4.7.2 குன்றுதல்

4.7.3 ஈறு திரிதல்

தன்மதிப்பீடு : 1

4.8 புள்ளி மயங்கியல்

4.8.1 மெல்லின ஈறுகள் புணர்தல்

4.8.1.1 ஞ்

4.8.1.2 ன்

4.8.1.3 ண்

4.8.1.4 ம்

4.8.1.5 ன்

4.8.2 இடையின ஈறுகள் புணர்தல்

4.8.2.1 ய்

4.8.2.2 ற்

4.8.2.3 ல்

4.8.2.4 வ்

4.8.2.5 ழ்

4.8.2.6 ள்

தன்மதிப்பீடு : 2

4.9 தொகுப்புரை

இந்த அலகிற்குரிய வினாக்கள்

தன்மதிப்பீடு - விடைகள்

நோக்கங்கள்

- உயிரீற்றுச் சொற்களின் புணர்ச்சி விதிகள் பற்றி அறிந்துகொள்ளல்
- மெய்யீற்றுச் சொற்களின் புணர்ச்சி விதிகள் பற்றி அறிந்துகொள்ளல்
- புணர்ச்சி விதிகளைத் தெரிந்துகொண்டு பிழையின்றி எழுதும் திறன் பெறுதல்
- செய்யுட்களின் சீர்களைப் பிரித்து உணர்ந்து பொருள் புரியும் திறன் பெறுதல்

4.0 முன்னுரை

புணர்ச்சி விதிகளை மூன்றாம் அலகில் விரிவாகத் தெரிந்துகொண்டோமல்லவா! இந்த அலகில் உயிரீற்றுச் சொற்களும் புள்ளியீற்றுச் சொற்களும் நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் வல்லின எழுத்தை முதலாவதாக உடைய சொற்கள் வந்தால் அவை புணரும் தன்மை பற்றி விரிவாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

இவ்வியல் 93 நூற்பாக்களைக் கொண்டது.

இவ்வியலில் கூறப்படும் ஈறுகள் பெரும்பாலும் வல்லினம் மிக்கே முடியும். இ, ஐ, எ, ஓ என்னும் நான்கு ஈறுகளும் நீங்கலாக ஏனைய உயிர்ஈறுகள் அல்வழி, வேற்றுமை ஆகிய இருவழியும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவன ஆகும். ஆ, ஐ என்ற இரண்டு ஈறுகளும் வேற்றுமையில் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

4.1 இயல்பாவன

உயிரீறுகளில் வல்லெழுத்து மிகாது. இயல்பாக வருவனவற்றைத் தொல்காப்பியர் ஈறுகள்தோறும் விதந்து கூறியுள்ளார். இவையனைத்தும் அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கு உரியன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

4.1.1 அகர ஈற்றில் இயல்பாவன

1. 'அன்ன' என்னும் உவமக்கிளவி
2. அண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவி
3. செய்யம்மன என்னும் வினைச்சொல்
4. ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவி
5. 'செய்த' என்னும் பெயரெச்சம்
6. செய்யிய என்னும் பெயரெச்சம்
7. 'அம்ம' என்னும் உரையசை இடைச்சொல்
8. பன்மைப் பொருளை உணர்த்தும் அகர ஈற்றுப் பெயர்கள். அவை, பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல என ஐந்து.

எடுத்துக்காட்டு

- பொன்னன்ன குதிரை
ஊர கேள்
உண்மன குதிரை
அவர் செல்க, போரின்கண்
உண்ட குதிரை
உண்ணிய கொண்டான்
அம்ம கொற்றா சொல்
பல்ல குதிரை
பல குதிரை
சில குதிரை
உள்ள குதிரை
இல்ல குதிரை

4.1.2 ஆகார ஈற்றில் இயல்பாவன

1. 'ஆ' என்னும் பெயர்ச்சொல் ஆ குறிது
2. 'மா' என்னும் பெயர்ச்சொல் மா குறிது
3. ஆகார ஈற்றினையுடைய விளி ஊரா கொள்

4. 'யா' என்னும் வினாச்சொல் யா குறிய

5. அ.நிணைப் பன்மைப் பொருளை உண்ணா குதிரை என்பது உணர்த்தும்.

இது ஆகார ஈற்று வினைமுற்று (இது குதிரை உண்ணா என்று பொருள்படும்).

6. ஏவல் வினையில் வரும் உரையசை 'மியா' கேண்மியா என வருவதாம்.

7. தனது தொழிலினைச் சொல்லும் ஆகார ஈறு உண்கா கொற்றா என்பன இவை

ஈற்று வினா.

4.1.3 ஈகார ஈற்றில் இயல்பாவன

1. நீ என்னும் பெயர்

நீ குறியை

2. பகர ஈகாரமாகிய இடர்க்கப் பெயர்

பீ குறிது

3. மீ என்னும் மருஉச்சொல்

மீ கண்

4.1.4 உகார ஈற்றில் இயல்பாவன

சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய உகர இறுதிச் சொற்கள் (எ-டு) அது குறிதுஈ இது குறிதுஈ உது குறிது என இயல்பாயின.

4.1.5 எகர ஈற்றில் இயல்பாவன

தேற்றப் பொருளில் வரும் ஏகாரம்

யானே கொண்டேன்

4.1.6 ஏகார ஈற்றில் இயல்பாவன

1. மாறுகோள் எச்சத்தில் (எதிர்றை எச்சத்தில்) வரும் ஏகாரம்

யானே கொண்டேன்

2. வினாப்பொருளில் வரும் ஏகாரம்

நீயே கொண்டாய்?

4.1.7. ஓகர ஈற்றில் இயல்பாவன

சிறப்புப் பொருளில் வரும் ஓகாரம்

நீயோஓ கொடியை

4.1.8 ஓகார ஈற்றில் இயல்பாவன

1. மாறுகோள் எச்சத்தில் (எதிர்மறை எச்சத்தில்) வரும் ஓகாரம்

யானோ கொண்டேன்

2. வினாப்பொருளில் வரும் ஓகாரம்

நீயோ கொண்டாய்?

3. ஐயப்பொருளில் வரும் ஓகாரம்

பத்தோ பதினொன்றோ

4. ஒழியிசைப் பொருளில் வரும் ஓகாரம்

கொளலோ கொண்டான்

4.2 வல்லெழுத்து மிகுவன

1. தொல்காப்பியர் இவ்வியலில் மிக்குப்புணரும் புணர்ச்சிக்கே மிகுதியாக விதி கூறியுள்ளார். அவ்வாறு கூறும்போது வல்லினம் மிகுதல், மெல்லினம் மிகுதல், இடையினம் மிகுதல், உயிர் மிகுதல் ஆகிய பகுதிகள் பற்றிப் பேசுகிறார்.

4.2.1 அகர ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

1. அல்வழியில் அகரத்தை இறுதியாகவுடைய பெயர்ச்சொற்களுக்கு முன்னால் வல்லினம் வரின் க, ச, த, ப என்னும் ஒற்றுக்கள் இடையில் மிகும்.

(எ-டு) விளகு குறிது - விளக்குறிது

விளஃ சிறிது - விளச்சிறிது
விளஃ தீது - விளத்தீது
விளஃ பெரிது - விளப்பெரிது

2. அகர ஈற்று வினையெச்சம் உணக்கொண்டான்,
படிக்கச்சென்றான்
3. அகர ஈற்று உவமவுருபு புலிபோலப் பாய்ந்தான்
4. 'என' என்னும் எச்சம் கொள்ளெனக் கொண்டான்
5. 'அ'கர ஈற்று சுட்டுச்சொல் ஆங்கக் கொண்டான்
6. அகர ஈற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமையிலும் வல்லினம் மிகும்.
(எ-டு) இருவிளஃ கொற்றன் - இருவிளக் கொற்றன். இருவிள என்பது அகர ஈற்றில் முடிந்த ஓர் ஊர்ப்பெயர்.

4.2.2 ஆகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

1. ஆகார ஈற்றுப் பெயர்கள், அல்வழியில் வல்லினம் வர அவ்வல்லினம் மிக்கு முடியும்.
(எ-டு) மூங்காஃ கடிது - மூங்காக் கடிது
தாராஃ கடிது - தாராக் கடிது
2. செய்யா என்னும் வினையெச்சம் வல்லினம் மிக்கு முடியும்.
(எ-டு) உண்ணாஃ கொண்டான் - உண்ணாக்கொண்டான்
3. ஆகார ஈற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமையிலும் வல்லினம் மிக்கு முடியும்.
(எ-டு) தாராஃ கால் - தாராக்கால்
மூங்காஃ செவி - மூங்காச்செவி
வங்காஃ தலை - வங்காத்தலை
4. யா, பிடை, தளா என்ற முப்பெயர்களும் மெல்லினம் மிகுதலேயன்றி வல்லினமும் மிக்கு முடியும்.
(எ-டு) யாஃ கோடு - யாஅக்கோடு
பிடைஃ கோடு - பிடைஅக்கோடு
தளாஃ கோடு - தளாஅக்கோடு

4.2.3 இகர ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

1. இகர ஈற்றுப்பெயர்கள், வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வல்லினம் மிக்கு முடியும்.
(எ-டு) கிளிஃ கால் - கிளிக்கால்
புலிஃ தலை - புலித்தலை
நரிஃ புறம் - நரிப்புறம்
இகர ஈற்றுப் பெயர்கள் அல்வழியில் இயல்பாக முடியும். வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்ஃ உறழ்ச்சியாய் முடியும் எனத் தொகைமரபில் (16) கூறியமையால் அல்வழி பற்றி இங்குக் கூறவில்லை.
(எ-டு) பருத்திஃ குறிது - பருத்திகுறிது - இயல்பு
மாசிஃ திங்கள் - மாசித்திங்கள் - மிகு
கிளிஃ குறிது - கிளிகுறிது

கிளிஓ குறிது - கிளிக்குறிது - உறழ்ச்சி

2. 'இனி' என்னும் சொல் - இனிக்கொண்டான்
3. 'அணி' என்னும் சொல் - அணிக்கொண்டான்
4. இகர ஈற்று வினையெச்சம் - தேடிக்கொண்டான்
5. இகர ஈற்று சுட்டுப்பெயர் - இக்கொற்றன்
6. தூணி என்னும் இகர ஈற்று அளவுப்பெயருக்கு முன் பதக்கு என்னும் அளவுப்பெயர்

வருமாயின் வல்லினம் மிகும்.

(எ-டு) தூணிஓ பதக்கு - தூணிப்பதக்கு

7. புளி என்னும் சுவையை உணர்த்தும் பெயர் வல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும்.

(எ-டு) புளிஓ கூழ் - புளிக்கூழ்

இப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்னர்க் கூறினார்.

புளிஓ கூழ் - புளிக்கூழ்

இதனால் மெல்லெழுத்து மிகுதலே பெரும்பான்மை வழக்காக இருந்தது என்பதும், வல்லெழுத்து மிகுதல் சிறுபான்மை என்பதும் வெளிப்படும்.

'வல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை' என்னும் நடை, இவ்வேறுபாட்டைக் காட்டும். ஆனால் இக்காலத்தில் வல்லெழுத்து மிகுதலே வழக்கமாக உள்ளது. புளிக்கறி, புளிச்சாறு, புளிக்குழம்பு என வல்லெழுத்து மிகுதலே வழக்காகிவிட்டது.

4.2.4 ஈகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

1. ஈகார ஈற்றுப் பெயர்கள் அல்வழியில் வல்லினம் மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) ஈஓ கடிது - ஈக்கடிது

தீஓ சிறிது - தீச்சிறிது

தீப்பரவியது என அல்வழியில் மிகுந்து எழுத வேண்டும் என அறியலாம். இக்காலத்தில் தீ பரவியது என மிகுக்காமலே எழுதுகின்றார்.

2. மீ என்பது இடப்பொருளில் வரும்போது வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) ஈஓ கால் - ஈக்கால்ஈ தீஓ கடுமை - தீக்கடுமை

இவ்விதியை நோக்கினால் 'தீப்போலப் பரவியது' என எழுத வேண்டும். ஆனால் தீ போலப் பரவியது என மிகுக்காமலே எழுதுகின்றனர்.

தீஓ போல - தீயைப்போல - வேற்றுமைப்பணர்ச்சி

4.2.5 உகர ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

1. உகர ஈற்றுப்பெயர்கள், அல்வழியில் வல்லினம் மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) கடுஓ குறிது - கடுக்குறிது

கடுஓ சிறிது - கடுச்சிறிது

கடுஓ தீது - கடுத்தீது

2. உகர ஈற்றுச் சுட்டுப் பெயர்களும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) உக்கொற்றன்.

3. உகர ஈற்றுப் பெயர்கள், வேற்றுமையில் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) கடுஓ காய் - கடுக்காய்

கடு செதிகள் - கடுச்செதிகள்
 கடு தோல் - கடுத்தோல்
 கடு பூ - கடுப்பூ
 கடு கடுமை - கடுக்கடுமை

4.2.6 ஊகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

1. ஊகார ஈற்றுப் பெயர்கள் அல்வழியில் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.
 (எ-டு) கழுஉ - கடிது - கழுஉக்கடிது
 கொண்மு - கடிது - கொண்முக்கடிது
2. ஊகார ஈற்று வினையெச்சம் வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும்.
 (எ-டு) உண்ணா - கொண்டான் - உண்ணாக்கொண்டான்
3. ஊகார ஈற்று முன்னிலை வினைச்சொல் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.
 (எ-டு) கைதா - கொற்றா - கைதாக்கொற்றாஈ கைதா - செயலற்றிருத்தல்.

புறநானூற்றில்,

‘ஊனொலி அரவமொடு கைதாவாளே’ (புறம் 334:7) எனவும்,

‘உரவுவேற் காளையும் கைதாவானே’ (புறம் 334:11)

எனவும் இச்சொல்லாட்சி வரக் காண்கின்றோம்.

‘கருமம் செயஒருவன் கைதாவேன் என்னும்

பெருமையில் பீடுடைய தில்’ (குறள். 1021)

என வள்ளுவர் இச்சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்துபவர். இந்த வழக்கு வீழ்ந்துவிட்டது.

4. ஊகார ஈற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமையில் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.
 (எ-டு) கழுஉ - கடுமை - கழுஉக்கடுமை
 கழுஉ - சிறுமை - கழுச்சிறுமை
 கொண்மு - குழாம் - கொண்முக்குழாம்
 கொண்மு - செலவு - கொண்முச்செலவு

4.2.7 எகர ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

முன்னிலை வினையில் தேற்றப் பொருளில் வராத எகரம் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) ஏ - கொற்றா - ஏகக் கொற்றா

இங்கே ஏகக் கொற்றா என்பது, எனக்கு ஒரு கட்டளையிடு என்னும் பொருளது.

4.2.8 ஏகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

1. ஏகார ஈற்றுப்பெயர், அல்வழியில் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.
 (எ-டு) ஏ - கடிது - ஏக்கடிது
 சே - கடிது - சேக்கடிது
2. ஏகார ஈற்றுப்பெயர், வேற்றுமையில் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.
 (எ-டு) ஏ - கடுமை - ஏக்கடுமை
 ஏ - சிறுமை - ஏச்சிறுமை
 வே - குடம் - வேக்குடம் (வேக்குடம் - வேதலையுடைய குடம்)

வே. சாடி - வேச்சாடி

4.2.9 ஐகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

1. ஐகார ஈற்றுப்பெயர்கள் வேற்றுமையில் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) யானை, கோடு - யானைக்கோடு

யானை, செவி - யானைச்செவி

யானை, தலை - யானைத்தலை

யானை, புறம் - யானைப்புறம்

2. பனை முன் கொடிவரின் வல்லெழுத்து மிகும்.

(எ-டு) பனை, கொடி - பனைக்கொடி

4.2.10 ஓகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

1. ஓகார ஈற்றுப் பெயர்கள் அல்வழியில் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) ஓ, கடிது - ஓக்கடிது

சோ, கடிது - சோக்கடிது

2. ஓகார ஈற்றுப்பெயர்கள் வேற்றுமையில் புணரும்போது ஓகாரம் பெறும்.

4.2.11 ஔகார ஈற்றில் வல்லெழுத்து மிகுவன

ஔகார ஈற்றுப்பெயர்கள் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். அப்போது அப்பெயர்கள் உகரம் பெறும்.

(எ-டு) கௌ, கடிது - கௌ, உ, கடிது - கௌவுக்கடிது - அல்வழி

கௌ, கடுமை - கௌ, உ, கடுமை - கௌவுக்கடுமை - வேற்றுமை

4.3 தொல்காப்பிய விதிகள் (உயிர் மயங்கியல்)

	உயிர்மயங்கியல்	எடுத்துக்காட்டு
1.	அகர இறுதிப்பெயர் நிலை முன்னர் வேற்றுமை அல்வழிக் கசதபத் தோன்றின் தத்தம் ஒத்த ஒற்றிடை மிகுமே	விளக்குறிது, விளச்சிது விளத்தீது, விளப்பெரிது
2.	வினையெஞ்சு கிளவியும் உவமக் கிளவியும் எனவென் எச்சமும் சுட்டின் இறுதியும் ஆங்க என்னும் உரையசைக் கிளவியும் ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகுமே	உணக்கொண்டான் புலிபோலப் பாய்ந்தான் கொள்ளெனக் கொண்டான் அக்கொற்றன் ஆங்கக் கொண்டான்
14	வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே	இருவிளக் கொற்றன்
19	ஆகார இறுதி அகர இயற்றே	மூங்காக் கடிது, தாராக் கடிது
20	செய்யா என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும் அவ்வியல் திரியாது என்மனார் புலவர்	உண்ணாக் கொண்டான்
23	வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே	தாராக் கால்
28	வல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை	யாஅக்கோடு, பிடாஅக்கோடு, தளாஅக்கோடு

33	இகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே	கிளிக்கால் கிளித்தலை
34	இனி அணி என்னும் காலையும் இடனும் வினையெஞ்சு கிளவியும் சுட்டும் அன்ன	இணிக் கொண்டான் அணிக் கொண்டான் தேடிக்கொண்டான் இக்கொற்றன்

உயிர்ப்பெயர்க்கியல்		எடுத்துக்காட்டு
34	இனி அணி என்னும் காலையும் இடனும் வினையெஞ்சு கிளவியும் சுட்டும் அன்ன	இணிக் கொண்டான் அணிக் கொண்டான் தேடிக்கொண்டான் இக்கொற்றன்
37	பகக்குமுன் வரினே தூணிக் கிளவி முதற்கிளந் தெடுத்த வேற்றுமை இயற்றே	தூணிப் பதக்கு
47	ஈகார இறுதி ஆகார இயற்றே	ஈக்கடிது தீக்கடிது
49	இடம்வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகுஉம் உடனிலை மொழியும் உளவென மொழிப	மீப்பல்
50	வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே	ஈக்கால்
52	உகர இறுதி அகர இயற்றே	கடுக்குறிது
53	சுட்டின் முன்னரும் அத்தொழிற் றாகும்	உக்கொற்றன்
57	வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே	கடுக்காய்
62	ஊகார இறுதி ஆகார இயற்றே	கழுஉக் கழுது
63	வினையெஞ்சு கிளவிக்கும் முன்னிலை மொழிக்கும் நிணையங் காலை அவ்வகை வரையார்	உண்ணூக் கொண்டான் கைதூக் கொற்றா
64	வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே	கழுஉக் கடுமை
70	எகர ஓகரம் பெயர்க்கு ஈறாகா முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர் தேற்றமும் சிறப்பும் அவ்வழி யான	ஏளக்கொற்றா ஓஓக்கொற்றா ஏக்கடிது
72	ஏகார இறுதி ஊகார இயற்றே	சேக்கடிது
74	வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே	ஏக் கடுமை வேக் குடம்
78	ஐகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே	யானைக்கோடு யானைத்தலை
83	கொடிமுன் வரினே ஐயவண் நிற்பக் கடிநிலை இன்றே வல்லெழுத்து மிகுதி	பனைக்கொடி
87	ஓகார இறுதி ஏகார இயற்றே	ஓக் கடிது சோக்கடிது

90	வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே ஓகரம் வருதல் ஆவயி னான	ஓஓக் கடுமை கோஓக் கடுமை
93	ஓளகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் அல்வழி யானும் வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை இன்றே அவ்விரு ஈற்றும் உகரம் வருதல் செவ்வி தென்ப அறிந்திசி னோரே	கௌவுக் கடிது

4.3.1 மெல்லெழுத்து மிகுவன: இடையெழுத்து மிகுவன அகர ஈற்றில்

1. அகர ஈற்றுச் சுட்டுப்பெயர்களுக்கு முன் ஞ, ந, ம வரின் அவை மிகும்.

(எ-டு) அஃ ஞாண் - அஞ்ஞாண்

அஃ நூல் - அந்நூல்

அஃ மணி - அம்மணி

2. அகர ஈற்றுச் சுட்டுப் பெயர் முன் யகரமும் வகரமும் வரின் இடையே வகரம் தோன்றும்.

(எ-டு) அஃ யாழ் - அவ்யாழ்

அஃ வளை - அவ்வளை

3. அகர ஈற்றுச் சுட்டுப்பெயர் முன் உயிர்வந்தாலும் வகரம் மிகும்.

(எ-டு) அஃ அடை - அவ்வடை

அஃ இலை - அவ்விலை

4. அகர ஈற்று மரப்பெயர்கள், வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) அதஃ கோடு - அதங்கோடு

விளஃ பூ - விளம்பூ

4.3.2 ஆகார ஈற்றில்

1. யா என்னும் மரப்பெயரும் பிடா என்னும் சொல்லும் தளா என்னும் சொல்லும் வல்லினம் வர மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். இந்நிலை மொழிகள் அகரமும் பெறும்.

(எ-டு) யாஃ கோடு - யாஃ அஃ கோடு - யாஅஃ ங்ஃ கோடு - யா அங்கோடு

பிடாஃ கோடு-பிடாஃ அஃ கோடு-பிடாஅஃ ங்ஃ கோடு-பிடாஅங் கோடு

தளாஃ கோடு-தளாஃ அஃ கோடு-தளாஅஃ ங்ஃ கோடு-தளாஅங்கோடு

2. மா என்னும் மரப்பெயர், வல்லெழுத்தோடு புணரும்போதும் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். இந்நிலைமொழி அகரமும் பெறும்.

(எ-டு) மாஃ கோடு - மாஃ அஃ கோடு - மாஅஃ ங்ஃ கோடு - மாஅங்கோடு

4.3.3 இகர ஈற்றில்

1. இகர ஈற்றுச் சுட்டுப்பெயர் ஞ, ந, ம வர அவை மிகும். வரும்மொழியில் ய, வ வர வகரம் மிகும். உயிர் வர வகரம் மிகும்.

(எ-டு) இஃ ஞாண்	-	இஞ்ஞாண்
இஃ நூல்	-	இந்நூல்
இஃ மணி	-	இம்மணி
இஃ யாழ்	-	இவ்யாழ்
இஃ வளை	-	இவ்வளை
இஃ அடை	-	இவ்வடை

2. புளி என்னும் சுவையை உணர்த்தும் பெயர், வல்லெழுத்து மிகாமல் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) புளிஃ கூழ்	-	புளிங்கூழ்
புளிஃ தயிர்	-	புளிந்தயிர்

இப்பெயர், வல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை என்பர். இக்காலத்தில் புளிக்கறி, புளிச்சோறு என வல்லெழுத்து மிகுதலே இலக்கணமாக உள்ளது.

3. உதி என்னும் மரப்பெயர், மெல்லெழுத்து மிகும்.

(எ-டு) உதிஃ கோடு	-	உதிங்கோடு
------------------	---	-----------

4.3.4 உகர ஈற்றில்

1. உகர ஈற்றுச் சுட்டுப்பெயர் ஞ, ந, ம வர அவை மிகும். வருமொழியில் ய, வ வர வகரம் மிகும். உயிர் வர வகரம் மிகும்.

(எ-டு) உஃ ஞாண்	-	உஞ்ஞாண்	உஃ நூல்	-	உந்நூல்
உஃ மணி	-	உம்மணி	உஃ யாழ்	-	உவ்யாழ்
உஃ வட்டு	-	உவ்வட்டு	உஃ அடை	-	உவ்வடை

2. ஒடு என்னும் மரப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) ஒடுஃ கோடு	-	ஒடுங்கோடு
------------------	---	-----------

4.3.5 ஊகார ஈற்றில்

பூ என்னும் ஊகார ஈற்றுப் பெயர் பெரும்பாலும் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். சிறுபான்மை வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) பூஃ கொடி	-	பூங்கொடி	பூஃ சோலை	-	பூஞ்சோலை
பூஃ தாமம்	-	பூந்தாமம்	பூஃ பந்து	-	பூம்பந்து
பூஃ கொடி	-	பூக்கொடி	பூஃ சோலை	-	பூச்சோலை
பூஃ தாமம்	-	பூத்தாமம்	பூஃ பந்து	-	பூப்பந்து

4.3.6 ஏகார ஈற்றில்

சே என்னும் மரப்பெயர், வல்லெழுத்தோடு புணரும்போது மெல்லெழுத்து மிகும்.

(எ-டு) சேஃ கோடு	-	சேங்கோடு
-----------------	---	----------

4.3.7 ஐகார ஈற்றில்

விசை என்னும் மரப்பெயரும் ஞெமை என்னும் மரப்பெயரும் நமை என்னும் மரப்பெயரும் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) விசைக் கோடு - விசைங்கோடு, ஞெமைக் கோடு - ஞெமைங்கோடு
நமைக் கோடு - நமைங்கோடு

4.4 தொல்காப்பிய உயிர்மயங்கியல் விதிகள்

உயிர்மயங்கியல்		எடுத்துக்காட்டு
3	சுட்டின் முன்னர் ஞநமத் தோன்றின் ஒட்டிய ஒற்று இடை மிகுதல் வேண்டும்	அஞ்ஞாண், அந்நூல், அம்மணி
4	யவமுன் வரினும் வகரம் ஒற்றும்	அவ்யாழ், அவ்வளை
5	உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது	அவ்வடை, அவ்வாடை, அவ்விலை
15	மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே	அதங்கோடு, விளங்கோடு
27	யாமரக் கிளவியும் பிடாவும் தளாவும் ஆமுப் பெயரும் மெல்லெழுத்து மிகுமே	யாஅங்கோடு, பிடா அங்கோடு தளா அங்கோடு
29	மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும் ஆமுப் பெயரும் அதற்றோ ரன்ன அகரம் வல்லெழுத்து அவையவண் நிலையானகரம் ஒற்றும் ஆவும் மாவம்	மாஅங்கோடு ஆன்கோடு மான்கோடு
36	சுட்டின் இயற்கை முந்துகிளந் தற்றே	இஞ்ஞாண், இந்நூல், இம்மணி, இவ்யாழ், இவ்வளை, இவ்வடை, இவ்வாடை, இவ்விலை
4	உதிமரக் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே	உதிந்தோல், உதிம்பூ, உதிங்கோடு, உதிஞ்செதிள்
43	ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே	புளிங்கூழ், புளிஞ்சாறு, புளிந்தயிர், புளிம்பாளிதம்
54	ஏனவை வரினே மேல்நிலை இயல்	உஞ்ஞாண், உந்நூல், உம்மணி உவ்யாழ், உவ்வளை, உவ்வடை உவ்வாடை, உவ்விலை
60	ஒடுமரக் கிளவி உதிமர இயற்றே	ஒடுங்கோடு, ஒடுஞ்செதிள், ஒடுந்தோல், ஒடும்பூ
67	பூஎன் ஒருபெயர் ஆயியல் பின்றே ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்தே	பூங்கொடி, பூஞ்சோலை, பூந்தாமம், பூக்கொடி, பூச்சோலை, பூத்தாமம்
76	சேஎன் மரப்பெயர் ஒடுமர இயற்றே	சேங்கோடு, சேஞ்செதிகள், சேந்தோல், சேம்பூ

80	விசைமரக் கிளவியும் ஞெமையும் நமையும் ஆமுப் பெயரும் சேமர இயல	விசைங்கோடு, விசைஞ்செதிள், விசைந்தோல், விசைம்பூ, ஞெமைங்கோடு, ஞெமைஞ்செதிள், ஞெமைந்தோல், ஞெமைம்பூ, நமைங்கோடு, நமைஞ்செதிள், நமைந்தோல், நமைம்பூ
----	--	--

தொல்காப்பியர் உயிர்மயங்கியலில் யா, பிடா, தளா, மா, உதி, ஒரு, சே, விசை, ஞெமை, நமை என்னும் பத்து மரப்பெயர்கள் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இப்பெயர்கள் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வல்லினம் வர மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

புளி என்னும் சுவைப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்ற தொல்காப்பியர், வல்லெழுத்து மிகுந்து முடிந்தாலும் குற்றமில்லை எனச் சிறப்பு விதி கூறினார். இதனால் புளி என்னும் சுவைப்பெயர் முன் வல்லினம் வந்தால் வல்லெழுத்தும் மிக்கு முடியும்¹ மெல்லெழுத்தும் மிக்கு முடியும் என அறியலாம். தொல்காப்பியர் மெல்லெழுத்து மிகுதற்கே முதன்மை கொடுத்தார்² வல்லெழுத்து மிகலாம் எனத் தழுவிக்கொண்டார்.

ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே (உயிர்ம. 43)

வல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை

ஒவ்வழி யறிதல் வழக்கத் தான (உயிர்ம. 44)

என்பன நூற்பாக்கள். எனவே தொல்காப்பியர் காலத்தில் புளிங்கறி என்ற ஆட்சி சிறப்புற்றிருந்தது என்பது வெளிப்படும்.

பூ என்னும் பெயர் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என மெல்லெழுத்து மிகுதற்குத் தொல்காப்பியர் முதன்மை தந்து வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலைத் தழுவிக்கொண்டார்.

பூ என்னும் ஒருபெயர் ஆயியல் பின்றே

ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்தே (உயிர்ம. 66)

4.5 உயிர் மிகுவன

4.5.1 ஆகார ஈற்றில் மிகுவன

1. உம்மைத் தொகையில் முதற்சொல் ஆகார ஈறாக இருக்குமானால் அகரம் மிகும்.

(எ-டு) உவா, பதினான்கு - உவாஅப் பதினான்கு

இரா, பகல் - இராஅப்பகல்

உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழி

மெய்ம்மை யாக அகரம் மிகுமே (உயிர்ம. 21)

மெய்ம்மையாக என்ற மிகை கொண்டும் எஞ்சியது என்பது கொண்டும் நச்சினார்க்கினியர் பின்வரும் புணர்ச்சி விதிகளும் கொள்வர்.

(1) உவா, பதினான்கு என்ற உம்மைத் தொகை புணரும்போது நிலைமொழியீறு அகரம் பெறுவதுடன் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) உவா அப்பதினான்கு

(2) பண்புத்தொகையிலும் நிலைமொழி ஈற்றில் அகரம் மிகும்.

(எ-டு) அரா, பாம்பு - அராஅப்பாம்பு (அராவாகிய பாம்பு)

(3) எழுவாய் முடிவிலும் நிலைமொழி ஈற்றில் அகரம் மிகும்.

(எ-டு) இராஹ் கொடிது - இராஅக் கொடிது (இராவானது கொடிது)

(4) எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்திலும் நிலைமொழி ஈற்றில் அகரம் மிகும்.

(எ-டு) இராஹ் காக்கை - இராஅக் காக்கை (இராத காக்கை)

(5) வருமொழியில் வல்லினம் வராமல் இடையினம் வந்தாலும் நிலைமொழியீற்றில் அகரம் மிகும்.

(எ-டு) இராஹ் வழுதுணங்காய் - இரா அவழுதுணங்காய் (இராலும் வழுதுணங்காயும்)

இத்தகைய புணர்ச்சி விதிகள் வழக்கு வீழ்ந்துவிட்டன.

2. குற்றெழுத்தில் பின்வரும் ஆகார ஈற்றுச் சொல்லும், ஓரெழுத்து ஒரு மொழியாக வரும் ஆகார ஈற்றுச் சொல்லும் புணர்ச்சியில் அகரம் பெறும்.

(எ-டு) குற்றெழுத்தின் பின்வரும் ஆகாரம்

பலாஹ் கோடு - பலாஹ் அஹ் கஹ் கோடு - பலாஅக்கோடு

பலாஹ் செதிள் - பலாஹ் அஹ் சஹ் செதிள் - பலாஅச்செதிள்

பலாஹ் தோல் - பலாஹ் அஹ் தஹ் தோல் - பலாஅத்தோல்

பலாஹ் பூ - பலாஹ் அஹ் பஹ் பூ - பலாஅப்பூ

(எ-டு) ஓரெழுத்தொருமொழியாகிய ஆகாரம்

காஹ் குறை - காஹ் அஹ் கஹ் குறை - காஅக்குறை

காஹ் செய்கை - காஹ் அஹ் சஹ் செய்கை - காஅச்செய்கை

காஹ் தலை - காஹ் அஹ் தஹ் தலை - காஅத்தலை

காஹ் புறம் - காஹ் அஹ் பஹ் புறம் - காஅப்புறம்

குறியதன் முன்னரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்

அறியத் தோன்றும் அகரக் கிளவி

(உயிரம். 24)

ஓரெழுத்தொருமொழி அகரம் பெறுதல் சிறுபான்மையாதலால் அதனைப் பின்கூறினார் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

3. இரா என்னும் ஆகார ஈற்றுச்சொல், குற்றெழுத்தின் பின் வரும் ஆகார ஈறு கொண்டதாக இருந்தாலும் அகரம் பெற்று முடியாது.

இராவென் கிளவிக்கு அகரம் இல்லை

(உயிரம். 25)

(எ-டு) இராஹ் கொண்டான் - இராக் கொண்டான்

இராஹ் சென்றான் - இராச் சென்றான்

இராஹ் தந்தான் - இராத் தந்தான்

இராஹ் போயினான் - இராப்போயினான்

இரா என்னும் சொல் எதிர்மறைப் பொருளில் வரும்போது அகரம் பெறும். இச்சொல் வேற்றுமைப் பொருளில் வரும்போது அகரம் பெறாது. இதனைக் காட்டவே இவ்விதி கூறப்பெற்றுள்ளது.

(எ-டு) இராஅக் காக்கை - இராத் காக்கை - எதிர்மறைப்பொருள் (அல்வழி)

இராக் காக்கை - இராவில் உள்ள காக்கை (வேற்றுமைப்பொருள்)

இராஅக் கூத்து - இராத் கூத்து (அல்வழி)

இராக்கூத்து - இராவில் நடைபெறும் கூத்து (வேற்றுமைப்பொருள்)

4.5.2 ஊகார ஈற்றில்

குற்றெழுத்தின் பின்வரும் ஊகார ஈற்றுச் சொல்லும் ஓரெழுத்து ஒருமொழியாக வரும் ஊகார ஈற்றுச் சொல்லும் புணர்ச்சியில் உகரம் பெறும்.

(எ-டு) குற்றெழுத்தின் பின்வரும் ஊகாரம்

உடூ குறை - உடூ உ ஃ கூ குறை - உடூஉக்குறை
உடூ செய்ஐ - உடூ உ ஃ சூ செய்கை - உடூச்செய்கை
உடூ தலை - உடூ உ ஃ தூ தலை - உடூஉத்தலை
உடூ புறம் - உடூ உ ஃ பூ புறம் - உடூஉப்புறம்

ஓரெழுத்தொருமொழியாகிய ஊகாரம்

தூ குறை - தூ உ ஃ கூ குறை - தூஉக்குறை
தூ செய்கை - தூ உ ஃ சூ செய்கை - தூஉச்செய்கை
தூ தலை - தூ உ ஃ தூ தலை - தூஉத்தலை
தூ புறம் - தூ உ ஃ பூ புறம் - தூஉப்புறம்

குற்றெழுத்து இம்பரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்

நிற்றல் வேண்டும் உகரக் கிளவி (உயிர்ம. 65)

'நிற்றல் என்ற மிகையான் ஆடு, மகடு என்பனவும் இவ்விதி பெறும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

(எ-டு) ஆடூ கை - ஆடூ உ ஃ கூ கை - ஆடூஉக்கை

மகடூ கை - மகடூ உ ஃ கூ கை - மகடூஉக்கை

ஆடூ செவி - ஆடூ உ ஃ சூ செவி - ஆடூஉச்செவி

மகடூ செவி - மகடூ உ ஃ சூ செவி - மகடூஉச்செவி

ஆடூ தலை - ஆடூ உ ஃ தூ தலை - ஆடூஉத்தலை

மகடூ தலை - மகடூ உ ஃ தூ தலை - மகடூஉத்தலை

ஆடூ புறம் - ஆடூ உ ஃ பூ புறம் - ஆடூஉப்புறம்

மகடூ புறம் - மகடூ உ ஃ பூ புறம் - மகடூஉப்புறம்

ஆண்பாலை உணர்த்தும் ஆடு என்னும் சொல்லையும் பெண்பாலை உணர்த்தும் மகடூஉ என்னும் சொல்லையும் தொல்காப்பியர் ஊகார ஈற்றுச் சொல்லாகவே கருதுகின்றார். ஆடூஉ, மகடூஉ, ஆயிரு பெயருக்கும் என இசொற்களை ஊகார ஈற்றில் எடுத்துக் கூறி (உயிர்ம. 69) விதி செய்திருப்பதும் இதற்குச் சான்றாகும்.

4.5.3 ஏகார ஈற்றில்

ஏகார ஈற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமையில் ஏகரம் பெறும்.

(எ-டு) ஏஃ கொட்டில் - ஏஃ ஏஃ கூ கொட்டில் - ஏஎக்கொட்டில்

ஏஃ சாலை - ஏஃ ஏஃ சூ சாலை - ஏஎச்சாலை

ஏஃ தூளை - ஏஃ ஏஃ தூ தூளை - ஏஎத்துளை

ஏஃ புழை - ஏஃ ஏஃ பூ புழை - ஏஎப்புழை

4.5.4 ஓகார ஈற்றில்

1. ஓகார ஈற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமையில் ஓகரம் பெற்று முடியும்.

(எ-டு) ஓ கடுமை - ஓ ஓ க் கடுமை - ஓஓக்கடுமை

ஓ சிறுமை - ஓ ஓ ச் சிறுமை - ஓஓச்சிறுமை

ஓ தீமை - ஓ ஓ த் தீமை - ஓஓத்தீமை

ஓ பெருமை - ஓ ஓ ப் பெருமை - ஓஓப்பெருமை

2. கோ என்னும் ஓகார ஈற்றுப்பெயர் இல் என்னும் வருமொழி வந்தால் ஓகரம் மிக்கு முடியாமல் இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) கோ இல் - கோவில்

4.5.5 ஓளகார ஈற்றில்

ஓளகார ஈற்றுப் பெயருக்கு முன்னால் வருமொழி வல்லினம் வந்தால் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் வல்லெழுத்து மிகும். நிலைமொழி ஈறு, உகரம் பெறும்.

(எ-டு) **அல்வழி**

கௌ கடிது - கௌ உ க் கடிது - கௌவுக்கடிது

கௌ சிறிது - கௌ உ ச் சிறிது - கௌவுச்சிறிது

கௌ தீது - கௌ உ த் தீது - கௌவுத்தீது

கௌ பெரிது - கௌ உ ப் பெரிது - கௌவுப்பெரிது

வேற்றுமை

கௌ கடுமை - கௌ உ க் கடுமை - கௌவுக்கடுமை

கௌ சிறுமை - கௌ உ ச் சிறுமை - கௌவுச்சிறுமை

கௌ தீமை - கௌ உ த் தீமை - கௌவுத்தீமை

கௌ பெருமை - கௌ உ ப் பெருமை - கௌவுப்பெருமை

ஆ, ஊ, ஏ, ஓ, ஓள ஆகிய ஐந்து எழுத்துக்களும் மொழியாக வரும்போது உயிர்மிக்கு முடியும். இவற்றில் ஓளகாரம் நீங்கலாக ஏனைய நான்கும் தத்தமக்கு இனமான குற்றெழுத்துக்களைப் பெறும். ஓளகாரம், உகரம் பெறும். இப்புணர்ச்சியமைப்பினை நோக்கினால் இது அளபெடை போல் தோன்றும். இப்புணர்ச்சி பிற்காலத்தில் வழக்கொழிந்து விட்டது. ஆதலின் நன்னூலார் இப்புணர்ச்சி விதி பற்றிக் கூறவில்லை.

4.6 சாரியைகள்

தொல்காப்பியர், உருபியலில் உருபுக்கு வேண்டும் சாரியைகளைக் கூறினார். அதாவது பெயருக்குப்பின் வேற்றுமையுருபு வரும்போது அப்பெயருக்கும் வேற்றுமை உருபுக்கும் இடையில் வரும் சாரியை பற்றி விதி செய்தார். உயிர்மயங்கியலில் பொருட் புணர்ச்சியில் வரும் சாரியைகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றார். அவ்வாறு பேசும்போது தனித்தனியே சில சொற்களை எடுத்துக்கொண்டு இலக்கணம் வகுக்கின்றார். மேலும் ஒரு சொல் ஒரு சாரியையேயன்றி ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சாரியைகளைப் பெறுதலையும் காட்டுகின்றார். உருபியல் விதிகளை உயிரீற்று விதிகளுக்குப் பொருத்தி மாட்டெறிந்தும் விதி சொல்கின்றார்.

4.6.1 அகர ஈற்றில்

1. மக என்னும் அகர ஈற்றுப்பெயர், பொருட்புணர்ச்சியில் இன் சாரியை பெறும். சில இடங்களில் அத்துச் சாரியையும் பெறும்.

(எ-டு) 'இன்' சாரியை

மகை கை - மகை இன் கை - மகவின்மை
மகை செவி - மகை இன் செவி - மகவின்செவி
மகை தலை - மகை இன் தலை - மகவின்மலை
மகை புறம் - மகை இன் புறம் - மகவின்புறம்

'அத்து'ச் சாரியை

மகை கை - மகை அத்து கை - மகத்துக்கை
மகை செவி - மகை அத்து செவி - மகத்துச்செவி
மகை தலை - மகை அத்து தலை - மகத்துத்தலை
மகை புறம் - மகை அத்து புறம் - மகத்துப்புறம்

மகப்பெயர்க் கிளவிக்கு இன்னே சாரியை (உயிர்ம. 16)

அத்தவன் வரினும் வரைநிலை இன்றே (உயிர்ம. 17)

2. பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல என்னும் அகர ஈற்றுச் சொற்கள் உருபு புணர்ச்சியில் வற்றுச் சாரியை பெறுவது போலப் பொருட்புணர்ச்சியிலும் வற்றுச்சாரியை பெறும்.

(எ-டு)

கோடு - பல்லவற்றுக் கோடு
செதிள் - பல்லவற்றுச் செதிள்
தோல் - பல்லவற்றுத் தோல்
பல்ல வற்று பு - பல்லவற்றுப் பு
கோடு - பலவற்றுக் கோடு
செதிள் - பலவற்றுச் செதிள்
தோல் - பலவற்றுத் தோல்
பல வற்று பு - பலவற்றுப் பு
கோடு - சிலவற்றுக் கோடு
செதிள் - சிலவற்றுச் செதிள்
தோல் - சிலவற்றுத் தோல்
சில வற்று பு - சிலவற்றுப் பு
கோடு - உள்ளவற்றுக் கோடு
செதிள் - உள்ளவற்றுச் செதிள்
தோல் - உள்ளவற்றுத் தோல்
உள்ள வற்று பு - உள்ளவற்றுப் பு
கோடு - இல்லவற்றுக் கோடு
செதிள் - இல்லவற்றுச் செதிள்
தோல் - இல்லவற்றுத் தோல்
இல வற்று பு - இல்லவற்றுப் பு

4.6.2 ஆகார ஈற்றில்

1. நிலா என்னும் ஆகார ஈற்றுப்பெயர் அத்துச் சாரியை பெறும்.

- (எ-டு) நிலா, கொண்டான் - நிலா, அத்து, க், கொண்டான்
- நிலாஅத்துக் கொண்டான்
நிலா, சென்றான் - நிலா, அத்து, ச், சென்றான்
- நிலாஅத்துச் சென்றான்
நிலா, போயினான் - நிலா, அத்து, ப், போயினான்
- நிலாஅத்துப் போயினான்

நிலாஎன் கிளவி அத்தொடு சிவனும் (உயிரம். 26)

2. ஆ என்னும் சொல் னகர ஒற்றுப் பெற்று ஆன் என நிற்கும். இச்சொல், அகரம் பெற்று வரும்.

- (எ-டு) ஆன், நெய் - ஆன், அ, நெய் - ஆனநெய்
ஆன், மணி - ஆன், அ, மணி - ஆனமணி

இவ்வாறு அகரம் பெறும் என்றாலும் அகரம் பெறாமல் ஆனெய், ஆன் மணி, ஆன்வால் என வருதலே பெரும்பான்மை.

4.6.3 இகர ஈற்றில்

1. பனி என்னும் காலத்தை உணர்த்தும் இகர ஈற்றுச் சொல் அத்துச் சாரியையும் பெறும். இன் சாரியையும் பெறும்.

- (எ-டு) வளி, கொண்டான் - வளி, அத்து, க், கொண்டான்
- வளியத்துக் கொண்டான்
வளி, கொண்டான் - வளி, இன், கொண்டான்
- வளியிற் கொண்டான்

2. புளி என்னும் மரத்தினை உணர்த்தும் பெயர், அம் சாரியை பெறும்.

- (எ-டு) புளி, கோடு - புளி, அம், கோடு - புளியங்கோடு
புளி, செதிள் - புளி, அம், செதிள் - புளியஞ்செதிள்
புளி, தோல் - புளி, அம், தோல் - புளியந்தோல்
புளி, பூ - புளி, அம், பூ - புளியம்பூ

புளிமரக் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை (உயிரம். 42)

3. இகர ஈற்று நாட்பெயர்களின் முன் வினைச்சொல் வருமானால் ஆன் சாரியை வரும்.

- (எ-டு) பரணி, கொண்டான் - பரணி, ஆன், கொண்டான் -
பரணியாற்கொண்டான்
பரணி, சென்றான் - பரணி, ஆன், சென்றான் - பரணியாற்சென்றான்
பரணி, தந்தான் - பரணி, ஆன், தந்தான் - பரணியாற்சென்றான்
பரணி, போயினான் - பரணி, ஆன், போயினான் -
பரணியாற்போயினான்
சோதி, கொண்டான் - சோதி, ஆன், கொண்டான் -
சோதியாற்கொண்டான்

நாள்முன் தோன்றும் தொழில்நிலைக் கிளவிக்கு

ஆன்இடை வருதல் ஐய மின்றே

(உயிரம். 45)

4. திங்களை உணர்த்தும் இகர ஈற்றுப் பெயர், இக்குச் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) ஆடி, இக்கு, கொண்டான் - ஆடிக்குக் கொண்டான்
ஆடி, இக்கு, சென்றான் - ஆடிக்குச் சென்றான்
ஆடி, இக்கு, தந்தான் - ஆடிக்குத் தந்தான்
ஆடி, இக்கு, போயினான் - ஆடிக்குப் போயினான்

திங்கள் முன்வரின் இங்கே சாரியை (உயிரம். 46)

4.6.4 ஈகார ஈற்றில்

நீ என்னும் ஓரெழுத்தொருமொழி உருபு புணர்ச்சியில் 'நி' எனக் குறுகி ஈகர ஒற்றுப் பெற்றது போலப் பொருட்புணர்ச்சியிலும் ஈகர ஒற்றுப் பெறும்.

(எ-டு) நீ, கை - நி, ன், கை - நின்கை
நீ, செவி - நி, ன், செவி - நின்செவி
நீ, தலை - நி, ன், தலை - நின்தலை
நீ, புறம் - நி, ன், புறம் - நின்புறம்

4.6.5 உகர ஈற்றில்

1. எரு, செரு என்னும் சொற்கள் அம் சாரியை பெறும். செரு என்னும் சொல் அம் சாரியை பெறும்போது அம் சாரியையின் மகரம் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். இவ்விரு சொற்களும் அம் சாரியை பெறவில்லையேல் வல்லொற்றும் மெல்லொற்றும் மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) குழி - எருவங்குழி
எரு, அம், சேறு - எருவஞ்சேறு
தாது - எருவந் தாது
பூமி - எருவம் பூமி
களம் - செருவக் களம்
செரு, அம், சேனை - செருவச் சேனை
தாளை - செருவத் தாளை
பறை - செருவப் பறை
எரு, குழி - எருக்குழி, எருங்குழி

செரு என்னும் சொல் வல்லெழுத்து மட்டுமே மிக்கு முடியும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

செரு, களம் - செருக்களம்

சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய துகர ஈற்றுச் சொற்கள் உருபு புணர்ச்சியில் அன் சாரியை பெற்று உகரம் கெட்டு முடிந்தது போல முடியும்.

(எ-டு) அது, கோடு - அது, அன், கோடு - அத், அன், கோடு - அதன்கோடு

அது, செதிள் - அது, அன், செதிள் - அத், அன், செதிள் - அதன்செதிள்
அது, தோல் - அது, அன், தோல் - அத், அன், தோல் - அதன்தோல்
அது, பூ - அது, அன், பூ - அத், அன், பூ - அதன் பூ

இது செதிள் - இதுஅன்செதிள் - இதுஅன் செதிள் - இதன்செதிள்
 இது தோல் - இது அன் தோல் - இதுஅன் தோல் - இதன் தோல்
 இது பூ - இது அன் பூ - இது அன் பூ - இதன்பூ
 உது செதிள் - உதுஅன்செதிள் - உதுஅன் செதிள் - உதன்செதிள்
 உது தோல் - உது அன் தோல் - உதுஅன் தோல் - உதன் தோல்
 உது பூ - உது அன் பூ - உது அன் பூ - உதன்பூ

4.6.6 ஊகார ஈற்றில்

1. ஊ என்னும் ஈற்றுப்பெயர் ஊகர ஒற்றுப் பெற்று முடியும். அவ்வாறு முடியும்போது அக்குச் சாரியையும் பெறும்.

(எ-டு) ஊ குறை - ஊ ன் குறை - ஊன்குறை
 ஊ செய்கை - ஊ ன் செய்கை - ஊன்செய்கை
 ஊ தலை - ஊ ன் தலை - ஊன்தலை
 ஊ புறம் - ஊ ன் புறம் - ஊன்புறம்
 ஊ குறை-ஊன்குறை-ஊஅக்குறை-ஊன்ஆகுறை-ஊனக்குறை
 அக்குச் சாரியையில் 'அகரம்' தகவிர ஏனைய கெடும்.

2. ஆடுஉ, மகடுஉ என்னும் இரு ஊகார ஈற்றுப் பெயர்களும் இன் சாரியையும் பெறும்.

(எ-டு) கை - ஆடுஉவின் கை
 ஆடுஉ இன் செவி - ஆடுஉவின் தலை
 தலை - ஆடுஉவின் தலை
 புறம் - ஆடுஉவின் புறம்
 கை - மகடுஉவின் கை
 மகடுஉ இன் செவி - மகடுஉவின் செவி
 தலை - மகடுஉவின் தலை
 புறம் - மகடுஉவின் புறம்

4.6.7 ஏகார ஈற்றில்

சே என்னும் ஏகார ஈற்றுப்பெயர், பெற்றத்தை (காளையை) உணர்த்துமாயின் இன் சாரியை பெறும். மரத்தை உணர்த்துமாயின் மெல்லெழுத்துப் பெறும்.

(எ-டு) சே இன் கோடு - சேவின் கோடு
 சே இன் செவி - சேவின் செவி
 சே இன் தலை - சேவின் தலை
 சே இன் புறம் - சேவின் புறம்

நச்சினார்க்கினியர் 'சே' என்னும் மரப்பெயரும் இன் சாரியை பெறும் என்பர். இது பொருத்தமாக இல்லை. தொல்காப்பியர் சே என்னும் மரப் பெயருக்கும் சே என்னும் பெற்றத்தை உணர்த்தும் பெயருக்கும் புணர்ச்சியில் வேறுபாடு உண்டு என்று காட்டவே 'பெற்றம் ஆயின் முற்ற இன் வேண்டும்' என்றார். அவ்வாறிருக்கவும் நச்சினார்க்கினியர் சேவின், செதிள் என மரப்பெயரும் பெறும் என்பது முரணாக உள்ளது.

4.6.8 ஐகார ஈற்றில்

1. பனை, அரை, ஆவிரை ஆகிய ஐகார ஈற்றுப் பெயர்கள் மூன்றும் அம் சாரியை பெறும். அப்போது பனை, ஆவிரை என்னும் இரு சொற்களிலும் உள்ள ஐகாரம் கெடும்.

- (எ-டு) பனை, அம், காய் - பன், அம், காய் - பனங்காய்
பனை, அம், செதிள் - பன், அம், செதிள் - பனஞ்செதிள்
பனை, அம், தோல் - பன், அம், தோல் - பனந்தோல்
பனை, அம், பூ - பன், பூ - பனம்பூ
ஆவிரை, அம், கோடு - ஆவிர், அம், கோடு - ஆவிரங்கோடு
ஆவிரை, அம், செதிள் - ஆவிர், அம், செதிள் - ஆவிரஞ்செதிள்
ஆவிரை, அம், தோல் - ஆவிர், அம், தோல் - ஆவிரந்தோல்
ஆவிரை, அம், பூ - ஆவிர், அம், பூ - ஆவிரம்பூ
அரை, அம், கோடு - அரையங்கோடு
அரை, அம், செதிள் - அரையஞ்செதிள்
அரை, அம், பூ - அரையம்பூ

2. ஐகார ஈற்றுத் திங்கட் பெயரும் நாட்பெயரும் இக்குச் சாரியையும் பெறும்^௬ ஆன் சாரியையும் பெறும்.

- (எ-டு) **திங்கட்பெயர்**
சென்றான் - சித்திரை, இக்கு, சென்றான் - சித்திரைக்குச் சென்றான்
கொண்டான் - சித்திரைக்குக் கொண்டான்
தந்தான் - சித்திரைக்குத் தந்தான்
போயினான் - சித்திரைக்குப் போயினான்
நாட்பெயர்
சென்றான் - கேட்டை, ஆன், சென்றான் - கேட்டையாற் சென்றான்
கொண்டான் - கேட்டையாற்கொண்டான்
தந்தான் - கேட்டையாற்றந்தான்
போயினான் - கேட்டையாற்போயினான்

இங்கே திங்கட்பெயராக இருக்குமானால் இக்குச் சாரியை பெறும் என்றும், நாட்பெயராக இருக்குமானால் ஆன் சாரியை பெறும் என்றும் கொள்ள வேண்டும்.

திங்கட்பெயர் - மாதப்பெயர்^௬ நாட்பெயர் - நட்சத்திரப்பெயர்

3. மழை என்னும் ஐகார ஈற்றுச் சொல், வளி என்னும் சொல் போல அத்துச் சாரியை பெறும்.

- (எ-டு) சென்றான் - மழை, அத்து, சென்றான் - மழையத்துச் சென்றான்
கொண்டான் - மழையத்துக் கொண்டான்
தந்தான் - மழையத்துத் தந்தான்
போயினான் - மழையத்துப் போயினான்

4. சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய ஐகார ஈற்றுப் பெயர்கள், உருபு புணர்ச்சியிற் கூறியதுபோலப் பொருட்புணர்ச்சியிலும் வற்றுச் சாரியை பெறும்.

- (எ-டு) கோடு - அவையற்றுக்கோடு

அவை஁ வற்று஁ செதிகள் - அவையற்றுச் செதிகள்
 தோல் - யவையற்றுத்தோல்
 பூ - அவையற்றுப்பூ
 கோடு - இவையற்றுக்கோடு
 இவை஁ வற்று஁ செதிகள் - இவையற்றுச்செதிகள்
 தோல் - இவையற்றுத்தோல்
 பூ - இவையற்றுப்பூ
 கோடு - உவையற்றுக்கோடு
 உவை஁ வற்று஁ செதிகள் - உவையற்றுச்செதிகள்
 தோல் - உவையற்றுத்தோல்
 பூ - உவையற்றுப்பூ

வற்றுச் சாரியையில் உள்ள வகர மெய் கெடும் என்ற பொது விதிப்படி அம் மெய் கெட்டு அற்று எனப் புணர்ந்தது.

4.6.9 ஓகார ஈறு

ஓகார ஈறுகள் சில சொற்கள் ஒன் சாரியை பெறும்.
 (எ-டு) கை - கோஒன்கை
 கோ஁ ஒன்஁ செவி - கோஒன்செவி
 தலை - கோஒன்தலை
 புறம் - கோஒன்புறம்

இச்சாரியை வழக்கு வீழ்ந்துவிட்டது. நன்னூலார் இதனைக் கூறவில்லை. இந்தக் காலத்தில் கோஒன்கை என்பது கோவின்மை என வழங்கப்படுகின்றது. எனவே ஒன் சாரியைக்குப் பதிலாக இன் சாரியை பயிற்சியில் வந்துவிட்டது என்று கருதலாம்.

4.7 பிற திரிபுகள்

குறில், நெடிலாக நீளல்஁ நெடில், குறிலாகக் குறுகுதல்஁ இறுதி கெடுதல்஁ சாரியையின் ஈறு கெடுதல்஁ ஒரெழுத்து மற்றொரெழுத்தாகத் திரிதல் முதலிய திரிபுகள் தொல்காப்பியரால் உயிர்மயங்கியலில் கூறப்பட்டுள்ளன.

4.7.1 நீட வருதல்

குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்தாக நீண்டு முடியும் திரிபினைக் கூறும் தொல்காப்பியர் முதல் நீளல், இறுதி நீளல் என இருவகையாக விதியமைப்பர்.

1. அகரச் சுட்டுச் செய்யுளில் வரும்போது முதல் நீண்டு முடியும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து.

நீட வருதல் செய்யுளள் உரித்தே (உயிர்ம. 6)

(எ-டு) அ஁ இருதிணை - ஆயிருதிணை
 அ஁ இருபாற்சொல் - ஆயிருபாற்சொல்

‘அ’ என்னும் சுட்டு, ‘ஆ’ என நீண்டது. ‘நீட்டும் வழி நீட்டல்’ என்னும் வழியுள் அடங்காதோ என்றால், நீட்டும் வழி நீட்டல் என்பது ஒரு மொழிக்கண் வருவது஁ ‘ஆயிருதிணை’ என்பது இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண் வருவது. எனவே நீட்டும் வழி நீட்டல் ஆகாது என்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

2. 'அம்ம' என்னும் இடைச்சொல், இறுதி நீண்டு முடியும். இச்சொல் 'எதிர்முகமாக்கும் பொருளை உடையது' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். தொல்காப்பியர் உரைப்பொருட் கிளவி என்று கூறுவர்.

உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார் (உயிர்ம. 10)

- (எ-டு) அம்மூ கொற்றா - அம்மா கொற்றா
 அம்மூ சாத்தா - அம்மா சாத்தா
 அம்மூ தேவா - அம்மா தேவா
 அம்மூ பூதா - அம்மா பூதா

அம்ம என்பது கேட்டதற்பொருளைத் தழுவி வரும் இடைச்சொல். 'அம்மா கொற்றா' என்றால் கொற்றாகேள் என்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். 'அம்ம கேட்பிக்கும்' என்பது தொல்காப்பியர் (இடையியல் 28), அம்ம என்னும் இச்சொல், குறிப்பிட்டு ஒரு பொருளை உணர்த்தாவிட்டாலும் ஒன்றனைக் கேட்பிக்கும் இடத்தில் மட்டுமே வருவதால் இச்சொல் இப்பொருளை உர்த்தும் எனத் தொல்காப்பியரால் கூறப்பட்டது என்பர் சேனாவரையர்.

இதனை 'யுள நஓஉடயஅயவழை லைவெயைபெ யவவநவெழை' எனச் சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி கூறும்.

3. பன்மைப் பொருளை உணர்த்தும் அகர ஈற்றுச் சொல் செய்யுளில் தொடர் மொழியில் நீண்டு முடியும் இச்சொற்கள் ஐந்தாகும். அவை பல்ல, பல, சில உள, இல என்பன. இச்சொற்களில் பல, சில என்னும் இரு சொற்களையே உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

- (எ-டு) பலூ சில என்மனார் புலவர்
 பலாூ சிலா என்மனார் புலவர்
 பலாஅூ சிலாஅூ என்மனார் புலவர்
 பலாஅஞூ சிலாஅம்ூ என்மனார் புலவர்
 றீ பலாஅஞூ சிலாஅம் என்மனார் புலவர்

பல, சில என்பவற்றின் ஈற்றில் உள்ள அகரம் நீண்டபின் அச்சொற்கள் அகரம் பெறும். பின் அவை மகரமெய் பெறும். பலாஅ என்பது மகரமெய் பெறும்போது வருமொழி சிலாஅ என வருவதால் மகரமெய் ஞகர மெய்யாக அமையும். இவ்விதிகளை நச்சினார்க்கினியர் விளக்குவர். இப்புணர்ச்சி செய்யுளுக்கே உரியது.

பலவற்று இறுதி நீடுமொழி உளவே

செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான (உயிர்ம. 11)

'பலாஅ சிலாஅம்' என்னும் தொடருக்குப் பலவும் சிலவும் என்பது பொருள். 'பலாஅஞூ சிலாஅம் மீன்கள்' எனப் பாடுவர் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை.

அகரம் எழுத்துப்பேறுதல் மகரமெய் வருவிக்க என நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர். சுப்பிரமணிய பாரதியார் 'பலாஅம் சிலாஅம்' என்பனவற்றில் உள்ள 'அம்' என்பதனைச் சாரியையாகக் கொள்வர்.

வேங்கடராசலு ரெட்டியார் 'அம்' என்பதனை எண்ணுப்பொருளில் வந்த இடைச்சொல்லாகக் கருதுவர். கன்னடமொழியில் 'அம்', 'உம்' என்ற இரண்டும் எண்ணுப் பொருளில் வருவதால், 'அம்' என்பது எண்ணுப்பொருளில் வருதல், திராவிட மொழிகளின் இயல்பு என அவர் குறிப்பர்.

4. முகர உகர ஈற்றுச்சொல் (மு) நீண்டு முடியும் இடங்களும் உண்டு. அவ்வாறு முடியும்போது ஓர் உகரம் பெறும்.

முகர உகரம் நீட்டன் உடைத்தே

உகரம் வருதல் ஆவயி னான

(உயிர்ம. 59)

(எ-டு) எழுக் கதவு - எழுக் கதவு - எழுஉக் கதவு - எழுஉக் கதவு
எழுக் சிறை - எழுக் சிறை - எழுஉக் சிறை - எழுஉக் சிறை
எழுக் தாணை - எழுக் தாணை - எழுஉக் தாணை - எழுஉக் தாணை

எழுக் படை - எழுக் படை - எழுஉக் படை - எழுஉக் படை

எழுஉத் தாங்கிய கதவுமலைத்தவர்

குழுஉக் களிற்றுக் குறும்புடைத்தலின்

(புறம். 97)

பழுஉப் பல்லன்ன பருவுகிர்ப் பாவடி

(குறுந். 180)

பல சில என்னும் சொற்கள் இறுதி நீண்டு முடியும் என்று கூறிய தொல்காப்பியர், இச்சொற்கள் தொடர்பான விதிகளையும் சுட்டுவர்.

(1) பல, சில முதலா சொற்கள் இறுதி நீண்டு முடியும்.

(எ-டு) 'பலா அம் சிலா அம் என்மனார் புலவர்'

(2) பல, சில என்னும் சொற்கள் தம்முன் தாம் வந்தால் ஈற்றில் உள்ள லகரம் றகரமாகத் திரிவதும் உண்டு.

தொடரல் இறுதி தம்முன் தாம்வரின்

லகரம் றகரஒற்று ஆகலும் உரித்தே

(உயிர்ம. 12)

(எ-டு) பலக் பல - பலக் பல - பற்பல

சிலக் சில - சிலக் சில - சிற்சில

நிலைமொழியில் உள்ள பல, சில என்பனவற்றின் அகரம் கெடும் எனத் தொல்காப்பியர் கூறவில்லை. ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் 'வாராததனால் வந்தது முடித்தல்' என்னும் உத்தியால் அகரம் கெடும் என்பர். இளம்பூரணர், ஞாபகத்தால் அகரம் கெட்டது என்பர்.

(3) பல, சில என்னும் சொற்கள் அகர ஈற்றுப் பொது விதிப்படி வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி மிக்கும் மிகாமலும் உறழ்ந்து வருதலும் உண்டு.

வல்லெழுத்து இயற்கை உறழத் தோன்றும்

(உயிர்ம. 13)

(எ-டு) பலக் பல - பலப்பல, பல பலஈ சிலக் சில - சிலச்சில, சில சில

எனவே பல, சில என்னும் சொற்கள் தம்முன் தாம் வரும்போது நான்கு வகையாக வரும் எனத் தெரிகிறது.

1. பலாஅஞ் சிலாஅம்

2. பற்பலஈ சிற்சில

3. பலப்பலஈ சிலச்சில

3. பலபலஈ சிலசில

இவற்றுள் 'பலாஅஞ் சிலாஅம்' என்பது, செய்யுளுக்குரியது என்றாலும் இவ்வழக்கும் செய்யுளில் காணப்படவில்லை. மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் இந்த இலக்கணத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவே இதனைத் திருவாரூர்த் தியாகராசலீலையில் அமைத்துப் பாடியுள்ளார். இக்காலத்தில் எழுத்துமொழியில் பற்பலஈ சிற்சிலஈ பலப்பலஈ சிலச்சில என்பன உள்ளன. பேச்சுமொழியில் பலபலஈ சிலசில என்பனவே காணப்படுகின்றன.

4.7.2 குன்றுதல்

1. ஆன் என்னும் சொல்முன் பகர ஈகாரம் (பீ) வருமொழியாக வருமானால் பகரமெய் இடையே தோன்றி வருமொழியில் உள்ள பகர ஈகாரம் குறுகும்.

ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகரம்

தான்மிகத் தோன்றிக் குறுகலும் உரித்தே (உயிரம். 31)

(எ-டு) ஆன்பீ - ஆபீ - ஆப் - ஆப்பீ - ஆப்பி, ஆப்பி - மாட்டுச்சாணம்

‘ஆப்பி நீரோடு அலகுகைக் கொண்டிலர்’ என்பது அப்பர் அருள்வாக்கு.

2. குற்றெழுத்தின் பின் நின்ற ஆகார ஈற்றுச் சொற்களின் ஆகாரம் அகரமாகக் குறுகும். பின் உகரம் வரும். இது செய்யுளுக்குரிய விதியாகும்.

குறியதன் இறுதிச் சினைகெட உகரம்

அறிய வருதல் செய்யுளள் உரித்தே (உயிரம். 32)

(எ-டு) இறா - இற - இறஃ உ - இறவு

சுறா - சுற - சுறஃ உ - சுறவு

புறா - புற - புறஃ உ - புறவு

இரா - இர - இரஃ உ - இரவு

நிலா - நில - நிலஃ உ - நிலவு

இறஉப் புறத்தன்ன பிணர்ப்படு தடவுமுதல்

சுறவுக் கோட்டன்ன முள்ளிலைத் தாழை (நற். 19)

புறவுப் புறந்தன்ன புன்காய் உகாய் (குறுந். 274)

4.7.3 ஈறு திரிதல்

1. சாவ என்னும் சொல், செய என்னும் எச்சமாகும். இவ்வெச்சத்தின் இறுதி வகரம் கெடுதலும் உண்டு.

சாவ என்னும் செயவென் எச்சத்து

இறுதி வகரம் கெடுதலும் உரித்தே (உயிர்ம. 7)

(எ-டு) சாவு குத்தினான் - சாவு குத்தினான் - சாக்குத்தினான்
திருவள்ளுவர்,

மிகச்செய்து தம்எள் ளுவாரை நகச்செய்து

நட்பினுள் சப்புல்லற் பாற்று (குறள். 829)

என இவ்விதி தழுவிப் பாடியுள்ளார். பரிமேலழகர், 'சாவ' என்பதன் இறுதிநிலை விகாரத்தால் தொக்கது என்பார்.

2. வாழிய என்னும் சொல்லும் செய என்பதன் எச்சமாகும். இவ்வெச்சத்தின் இறுதி யகரம் கெடுதலும் உண்டு.

வாழிய என்னும் செயஎன் கிளவி

இறுதி அகரம் கெடுதலும் உரித்தே (உயிர்ம. 9)

(எ-டு) வாழியு கொற்றா - வாழி கொற்றா - வாழிகொற்றா

வாழிய என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் 'வாழுங்காலம் நெடுங்காலமாகு' என்று பொருள் எழுதுவர்.

3. நாழி என்ற அளவுப்பெயர் முன், உரி என்னும் வருமொழி வந்தால் நாழி என்னும் சொல்லின் இறுதியிலுள்ள இகரமும் அது ஏறிய முகரமெய்யும் கெடும். அங்கே டகர மெய் தோன்றும்.

உரிவரு காலை நாழிக் கிளவி

இறுதி இகரம் மெய்யொடும் கெடுமே

டகரம் உற்றும் ஆவயி னான (உயிர்ம. 38)

(எ-டு) நாழி உரி - நா உரி - நா டு உரி - நாடு
உரி உப்பு - உரி யு உப்பு - உரியவுப்பு
உரி பயறு - உரி யு பயறு - உரியபயறு

4. பனை என்னும் சொல் அம் சாரியை பெறும்போது இறுதி ஐகாரம் கெடும் என்று கூறியவர் (உயிர்ம. 81) பனை என்னும் சொல் முன் அட்டு என்னும் சொல் வருமாயின் பனை என்னும் சொல்லின் இறுதி ஐகாரம் கெட்டு அவ்விடத்து ஆகாரம் வரும் என்பார்.

பனையின் முன்னர் அட்டுவரு காலை

நிலையின் றாகும் ஐஎன் உயிரை

ஆகாரம் வருதல் ஆவயி னான (உயிர்ம. 8)

(எ-டு) பன அட்டு - பன் அட்டு - பன் ஆ அட்டு - பனா அட்டு

5. பனை என்னும் சொல்முன், கொடி என்னும் சொல் வருமானால் பனை என்னும் சொல்லின் இறுதியிலுள்ள ஐகாரம் கெடாது. வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

கொடிமுன் வரினே ஐயவண் நிற்பக்

கடிநிலை இன்றே வல்லெழுத்து மிகுதி (உயிர்ம. 83)

(எ-டு) பனை, கொடி - பனை, க், கொடி - பனைக்கொடி

பனாட்டு என்பது பனம்பழத்தை அவித்து அதிமருந்து விழிந்தெடுத்த சாற்றினைக் காய்ச்சிய கட்டி என்பர். பதனீரைக் காய்ச்சி உண்டாக்கும் பனை வெல்லத்தையும் பனாட்டு என்பர். இக்காலத்தில் இப்பனை வெல்லமே பனாட்டு என்று கூறப்படுகிறது.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகராதி 'பனம்பழத்தின் பாகு' என்று பொருள் குறித்துள்ளது.

6. இன்றி என்னும் வினையெச்சத்தின் இறுதியிலுள்ள இகரம் உகரமாகச் செய்யுளில் திரிந்து முடியும்.

இன்றி என்னும் வினையெஞ்சு இறுதி

நின்ற இகரம் உகரமாதல்

தொன்றியல் மருங்கின் செய்யுளில் உரித்தே (உயிரம். 35)

(எ-டு) உப்பின்றி, புற்கை - உப்பின்று புற்கை

'உப்பின்று புற்கை உண்கமா கொற்கையோனே'

புறநானூற்றில் அன்றி என்பது அன்று எனத்திரிந்து 'நாளன்று போகி' (புறம். 14) என வருகின்றது. எனவே இன்றி என்பது இன்று எனவும், அன்றி என்பது அன்று எனவும் திரியும் என்பது பெறப்படும்.

7. செய்யுளில் சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய உகர ஈற்றுப்பெயர் (அது, இது, உது) அன்று என்னும் சொல்லுடன் புணரும்போது அது, இது, உது என்பனவற்றில் உள்ள உகரம் ஆகாரமாகத் திரியும். இச்சொற்கள் ஐகாரத்துடன் புணரும்போது இறுதி உகரம் கெடும்.

அன்று வரு காலை ஆகுதலும்

ஐவரு காலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்

செய்யுள் மருங்கின் உரித்தென மொழிப (உயிரம். 56)

(எ-டு) அது, அன்று, என்ப - அதா, அன்று, என்ப - அதா அன்று என்ப
இது, அன்று, என்ப - இதா, அன்று, என்ப - இதா அன்று என்ப
உது, அன்று, என்ப - உதா, அன்று, என்ப - உதா அன்று
என்ப

அது, ஐ, மற்றம் - அத், ஐ, மற்றம் - அதை மற்றம்

இது, ஐ, மற்றம் - இத், ஐ, மற்றம் - இதை மற்றம்

உது, ஐ, மற்றம் - உத், ஐ, மற்றம் - உதை மற்றம்

செய்யுளில் வேட்கை என்ற ஐகார ஈற்றுச்சொல் முன் அவா என்னும் சொல் வந்தால் வேட்கை என்பதன் இறுதியில் உள்ள 'கை' கெடும். பின் டகரமெய், ணகமெய்யாகத் திரியும்.

செய்யுள் மருங்கின் வேட்கை என்னும்

ஐயென் இறுதி அவாமுன் வரினே

மெய்யொடும் கெடுதல் என்மனார் புலவர்

டகார ணகார மாதல் வேண்டும்

(உயிரம். 96)

(எ-டு) வேட்கை, அவா - வேட், அவா - வேண், அவா - வேணவா

'வேணவா நலிய வெய்ய உயிரா' (நற். 61)

வேட்கையாவது பொருள்கள் மேல் தோன்றும் பற்றுள்ளம். அவாவாவது அப்பொருள் களைப் பெறவேண்டும் என்று மேன்மேல் உண்டாகின்ற ஆசை. எனவே வேணவா என்பது வேட்கையால் உண்டாகிய அவா என்று பொருள்படும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

இக்காலத்தில் கடிதம் எழுதுவோரில் சிலர் 'வேணவா' என்ற சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

தன்மதிப்பீடு: 1

கீழ்வரும் வினாக்களுக்கு விடை அளிக்கவும்

1. அகர ஈற்றில் இயல்பாவன எவை?

.....

2. இகர ஈற்றில் வல்லெழுத்து எவ்வாறு மிக்கு வரும்?

.....

3. 'வல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை' - எனும் நூற்பாவிற்கு இரு உதாரணம் தருக? 'ஒடுங்கோடு' எந்நூற்பாவிற்கு உதாரணமாக வரும்?

.....

4. ஆடுஉ, மகடுஉ சொற்கள் எவ்வாறு புணரும்?

.....

5. 'சே' எனும் சொல் பிற பெயர்களுடன் எவ்வாறு புணரும்? 'வேணவா' என்னும் சொல்லின் புணர்ச்சி இலக்கணம் எழுதுக?

.....

4.8 புள்ளி மயங்கியல்

4.8.1 மெல்லின ஈறுகள் புணர்தல்

தொல்காப்பியத்தில் அமைந்த எட்டாவது இயல், புள்ளி மயங்கியல் ஆகும். இதற்குமுன் உள்ள இயலில் உயிரீறுகள் புணரும்முறை கூறினார். அதனையடுத்துப் புள்ளியீறுகள் புணரும் முறை கூற வேண்டுவது பொருத்தமாதலின் அவ்வியலின் பின் இவ்வியலை அமைத்தார்.

மொழிக்கு இறுதியில் வரக்கூடிய மெய்கள் பதினொன்று அவை: ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள என்பன. இவற்றுள் ஞ, ண, ந, ம, ன என்று ஐந்தும் மெல்லின ஈறுகள் ஆகும். இவ்வீறுகளை முதலில் எடுத்துக்கொண்டு புணர்ச்சி விதி கூறியுள்ளார்.

மெல்லின மெய்களில் 'ஞ' என்பது ஒரே ஒரு சொல்லில் மட்டும் இறுதியில் வரும். அச்சொல் 'உரிஞ்' என்பது.

'ந்' என்பது இரு சொற்களில் மட்டும் இறுதியில் வரும். அச்சொற்கள் பொருந், வெரிந் என்பன.

இவற்றிற்கு விதி முதலில் கூறியுள்ளார்.

மெல்லின ஈறுகளின் புணர்ச்சியை நோக்கினால் இவை, வல்லினத்துடன் புணர்வதே மிகுதி. மெல்லினம், இடையினம், உயிர்க்கணம் ஆகியவற்றோடு புணர்வதற்குரிய விதிகள் குறைவே.

மெல்லின ஈறுகள் ஐந்தில் மரமெய்க்கும் னகர மெய்க்கும் கூறிய விதிகளே மிகுதி. இவ்வீற்றுச் சொற்கள் பலவாதலின் விதிகளும் பலவாயுள்ளன.

இவ்வீறுகளுக்கு அல்வழிப் பொருள், வேற்றுமைப் பொருள் ஆகிய இருவகைப் பொருளமைப்பிலும் விதிகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அல்வழிக்கு உதாரணம் காட்டும்போது கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது என்பன ஒரு மொழியில் வரும் சொற்கள்.

முரண் கடிது என்றால், முரணுதல் தொழில் கடுமையானது என விரித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

வேற்றுமைக்கு உதாரணம் காட்டும்போது கடுமை, சிறுமை, தீமை, பெருமை, ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, வன்மை, கை, செவி, தலை, புறம், கோடு, செதிள், தோல் என்பன வருமொழியில் வரும் சொற்கள்.

முரண் கடுமை என்றால் முரணுதல் தொழிலுடைய கடுமை என வேற்றுமையுருபு விரித்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

4.8.1.1 ஞ்

1. ஞகர மெய்யை இறுதியாக உடைய தொழிற்பெயர்கள் அல்வழி, வேற்றுமை ஆகிய இருவழியிலும் வல்லெழுத்துடன் புணரும்பொழுது உகரம் பெறும். பின் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) அல்வழி

உரிஞ், கடிது - உரிஞ், உ, கடிது - உரிஞாக்கடிது

உரிஞ், சிறிது - உரிஞ், உ, சிறிது - உரிஞாச்சிறிது

உரிஞ், தீது - உரிஞ், உ, தீது - உரிஞாத்தீது

உரிஞ், பெரிது - உரிஞ், உ, பெரிது - உரிஞாப்பெரிது

வேற்றுமை

உரிஞ், கடுமை - உரிஞ், உ, உடுமை - உரிஞுக்கடுமை
உரிஞ், சிறுமை - உரிஞ், உ, சிறுமை - உரிஞுச்சிறுமை
உரிஞ், தீமை - உரிஞ், உ, தீமை - உரிஞுத்தீமை
உரிஞ், பெருமை - உரிஞ், உ, பெருமை - உரிஞுப்பெருமை

2. ஞகர மெய்யை இறுதியாக உடைய தொழிற்பெயர்கள், அல்வழி, வேற்றுமை ஆகிய இருவழியிலும் ஞ, ந, ம, வ என்னும் மெல்லின, இடையின மெய்களை முதலாகக் கொண்ட வருமொழியுடன் புணரும்பொழுது உகரம் மட்டும் பெறும்.

(எ-டு) அல்வழி

உரிஞ், ஞான்றது - உரிஞ், உ, ஞான்றது - உரிஞு ஞான்றது
உரிஞ், நீண்டது - உரிஞ், உ, நீண்டது - உரிஞு நீண்டது
உரிஞ், மாண்டது - உரிஞ், உ, மாண்டது - உரிஞு மாண்டது
உரிஞ், வலிது - உரிஞ், உ, வலிது - உரிஞு வலிது

வேற்றுமை

உரிஞ், ஞாற்சி - உரிஞ், உ, ஞாற்சி - உரிஞு ஞாற்சி
உரிஞ், நீட்சி - உரிஞ், உ, நீட்சி - உரிஞுநீட்சி
உரிஞ், வலிமை - உரிஞ், உ, வலிமை - உரிஞு வலிமை

3. ஞகர ஈறு உயிரோடும் யகரமெய்யோடும் புணரும்போது உகரம் பெற்று வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். இது அல்வழியில் ஆகும்.

(எ-டு) உரிஞ், யாது - உரிஞுயாது

உரிஞ், அழகு - உரிஞுழகு

4.8.1.2 ந்

1. நகர ஈற்றுப்பெயர், வருமொழியில் வல்லினம் வந்தால் உகரம் பெற்று வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். இது அல்வழியில் ஆகும்.

(எ-டு) பொருந், கடிது - பொருந், உ, கடிது - பொருநுக்கடிது

பொருந், சிறிது - பொருந், உ, சிறிது - பொருநுச்சிறிது

பொருந், தீது - பொருந், உ, தீது - பொருநுத்தீது

பொருந், பெரிது - பொருந், உ, பெரிது - பொருநுப்பெரிது

வெரிந், கடிது - வெரிந், உ, கடிது - வெரிஞுக்கடிது

வெரிந், சிறிது - வெரிந், உ, சிறிது - வெரிஞுச்சிறிது

வெரிந், தீது - வெரிந், உ, தீது - வெரிஞுத்தீது

வெரிந், பெரிது - வெரிந், உ, பெரிது - வெரிஞுப்பெரிது

2. நகர ஈற்றுப்பெயர் வருமொழியில் ஞ, ந, ம, வ வந்தால் அல்வழியில் உகரம் பெற்று முடியும்.

(எ-டு) பொருந், ஞான்றது - பொருந், உ, ஞான்றது - பொருநு ஞான்றது

பொருந், நீண்டது - பொருந், உ, நீண்டது - பொருநு நீண்டது

பொருந், மாண்டது - பொருந், உ, மாண்டது - பொருநு மாண்டது

பொருந், வலிது - பொருந், உ, வலிது - பொருநு வலிது
 வெரிந், ஞான்றது - வெரிந், உ, ஞான்றது - வெரிநு ஞான்றது
 வெரிந், நீண்டது - வெரிந், உ, நீண்டது - வெரிநு நீண்டது
 வெரிந், மாண்டது - வெரிந், உ, மாண்டது - வெரிநு மாண்டது
 வெரிந், வலிது - வெரிந், உ, வலிது - வெரிநு வலிது

3. நகர ஈற்றுப்பெயர், வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் உகரம் பெறாமல் அகரம் பெறும்.

(எ-டு) பொருந், கடுமை - பொருந், அ, கடுமை - பொருநக் கடுமை
 பொருந், சிறுமை - பொருந், அ, சிறுமை - பொருநச் சிறுமை
 பொருந், தீமை - பொருந், அ, தீமை - பொருநத் தீமை
 பொருந், பெருமை - பொருந், அ, பெருமை - பொருநப் பெருமை
 வெரிந், கடுமை - வெரிந், அ, கடுமை - வெரிநக் கடுமை
 வெரிந், சிறுமை - வெரிந், அ, சிறுமை - வெரிநச் சிறுமை
 வெரிந், தீமை - வெரிந், அ, தீமை - வெரிநத் தீமை
 வெரிந், பெருமை - வெரிந், அ, பெருமை - வெரிநப் பெருமை

4. வெரிந் என்னும் சொல்லின் இறுதி நகர மெய்யும் அது பெற்ற உகரமும் கெட வருமொழியில் வல்லினம் வந்தால், அதற்கு இனமான மெல்லெழுத்து மிகும்.

(எ-டு) வெரிந், குறை - வெரி, குறை - வெரிங் குறை
 வெரிந், செய்கை - வெரி, செய்கை - வெரிஞ்செய்கை
 வெரிந், தலை - வெரி, தலை - வெரிந்தலை
 வெரிந், புறம் - வெரி, புறம் - வெரிம்புறம்

5. இவ்வெரிந் என்னும் சொல் வல்லினம் வர மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும் உண்டு.

(எ-டு) வெரிந், குறை - வெரி, குறை - வெரிக்குறை
 வெரிந், செய்கை - வெரி, செய்கை - வெரிச்செய்கை
 வெரிந், தலை - வெரி, தலை - வெரித்தலை
 வெரிந், புறம் - வெரி, புறம் - வெரிப்புறம்

4.8.1.3 ண்

1. ணகர ஈற்றுப்பெயர், வருமொழியில் வல்லெழுத்து வர வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் ணகரமெய், டகர மெய்யாகத் திரியும்.

(எ-டு) மண், குடம் - மட்குடம்
 மண், சட்டி - மட்சட்டி
 மண், தூதை - மட்டுதை
 மண், பாணை - மட்பாணை

2. ஆண் என்னும் ணகர ஈற்று விரவுப் பெயரும் பெண் என்னும் ணகர ஈற்று விரவுப் பெயரும் அ. : றிணைப் பெயர்போல் வேற்றுமையில் இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) ஆண், கை - ஆண்கைஃ ஆண், செவி - ஆண்செவி
 ஆண், தலை - ஆண்டலைஃ ஆண், புறம் - ஆண்புறம்

ணகர ஈற்றுக்கு அல்வழி முடிபு, தொகைமரபில் (5) கூறியுள்ளார்.

3. ஆண் என்னும் மரப்பெயர், வருமொழியில் வல்லினம் பர அரை என்னும் மரப்பெயர் போல அம் சாரியை பெற்று முடியும்.

(எ-டு) ஆண், கோடு - ஆண், அம், கோடு - ஆணங்கோடு
ஆண், செதிள் - ஆண், அம், செதிள் - ஆணஞ்செதிள்
ஆண், தோல் - ஆண், அம், தோல் - ஆணந்தோல்
ஆண், பூ - ஆண், அம், பூ - ஆணம்பூ

4. வானத்தை உணர்த்தும் விண் என்னும் பெயர், செய்யுளில் வருமொழியில் வினைச்சொல் வந்தால் அத்து சாரியை பெறுவதும் உண்டு^௬ பெறாமையும் உண்டு.

(எ-டு) விண், கொட்டும் - விண், அத்து, கொட்டும் -
விண்ணத்துக்கொட்டும்

(‘அத்து’ சாரியை பெற்றது)

விண், குத்தும் - விண்குத்தும் (‘அத்து’ சாரியை பெறவில்லை)

5. ணகர ஈற்று முதனிலைத் தொழிற்பெயர் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் வருமொழியில் வல்லினம் வந்தால் உகரம் பெற்று வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) **அல்வழி**

மண், கடிது - மண், உ, கடிது - மண்ணுக்கடிது
மண், சிறிது - மண், உ, சிறிது - மண்ணுச்சிறிது
மண், தீது - மண், உ, தீது - மண்ணுத்தீது
மண், பெரிது - மண், உ, பெரிது - மண்ணுப்பெரிது

இவ்வாறே பண் என்ற சொல்லோடும் கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது என்பனவற்றை இணைத்துக்கொள்க.

வேற்றுமை

மண், கடுமை - மண், உ, கடுமை - மண்ணுக்கடுமை
மண், சிறுமை - மண், உ, சிறுமை - மண்ணுச்சிறுமை
மண், தீமை - மண், உ, தீமை - மண்ணுத்தீமை
மண், பெருமை - மண், உ, பெருமை - மண்ணுப்பெருமை

6. ணகர ஈற்று முதனிலைத் தொழிற்பெயர், அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் ஞ, ந, ம, வ வரின் உகரம் மட்டும் பெற்று முடியும்.

(எ-டு) **அல்வழி**

மண், ஞான்றது - மண், உ, ஞான்றது - மண்ணுஞான்றது
மண், நீண்டது - மண், உ, நீண்டது - மண்ணுநீண்டது
மண், மாண்டது - மண், உ, மாண்டது - மண்ணுமாண்டது
மண், வலிது - மண், உ, வலிது - மண்ணுவலிது

வேற்றுமை

மண், ஞாற்சி - மண், உ, ஞாற்சி - மண்ணுஞாற்சி
மண், நீட்சி - மண், உ, நீட்சி - மண்ணுநீட்சி
மண், மாட்சி - மண், உ, மாட்சி - மண்ணுமாட்சி

மண், வன்மை - மண், உ, வன்மை - மண்ணுவன்மை

7. ணகர ஈற்றுக் கிளைப்பெயர்கள், வல்லினம் வர இயல்பாக முடியும்.

- (எ-டு) உமண், குடி - உமண்குடி
உமண், சேரி - உமண்சேரி
உமண், தோட்டம் - உமண்தோட்டம்
உமண், பாடி - உமண்பாடி

8. எண் என்னும் உணவுப்பெயர், அல்வழியில் வல்லினம் வர டகரமாகத் திரிந்து முடியும்.

- (எ-டு) எண், கடிது - எட்கடிது
எண், சிறிது - எட்சிறிது
எண், தீது - எட்தீது
எண், பெரிது - எட்பெரிது

9. மாறுபாட்டை உணர்த்துகின்ற முரண் என்னும் தொழிற்பெயர் அல்வழிக்கண் வல்லினம் வர இயல்பாக முடியும். வேற்றுமைக்கண் வல்லினம் வரத் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) **அல்வழி**

வேற்றுமை

முரண், கடிது - முரண்கடிது	முரண், கடுமை - முரட்கடுமை
முரண், சிறிது - முரண்சிறிது	முரண், சேனை - முரட்சேனை
முரண், தீது - முரண்தீது	முரண், தானை - முரட்டானை
முரண், பெரிது - முரண்பெரிது	முரண், பாறை - முரட்பாறை

10. முரண் என்னும் இத்தொழிற்பெயர் முன் வருமொழியில் ஞ, ந, ம, வ வரின் இயல்பாகப் புணரும்.

- (எ-டு) முரண், ஞெகிழ்ச்சி - முரண்ஞெகிழ்ச்சி
முரண், நீட்சி - முரண்நீட்சி
முரண், மாட்சி - முரண்மாட்சி
முரண், வலிமை - முரண்வலிமை

4.8.1.4 ம்

1. மகர ஈற்றுப்பெயர்கள் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் மகர மெய் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

- (எ-டு) மரம், கோடு - மரக்கோடு
மரம், செதிள் - மரச்செதிள்
மரம், தோல் - மரத்தோல்
மரம், பூ - மரப்பூ

2. மகர ஈற்றுப்பெயர்களின் முன் அகரத்தையும் ஆகாரத்தையும் முதலில் கொண்ட சொற்கள் வருமாயின் இறுதியிலுள்ள மகரமெய் கெடுவதுடன் அதனை அடுத்துள்ள அகர உயிர் நீண்டும் முடியும். நீளமலும் முடியும்.

- (எ-டு) மரம், அடி - மர, அடி - மரா, அடி - மராஅடி
குளம், ஆம்பல் - குள, ஆம்பல் - குளாஆம்பல் - குளாஆம்பல்
(நீளல்)

மரம், அடி - மர, அடி - மரவடி

குளம், ஆம்பல் - குள, ஆம்பல் - குளவாம்பல் (நீளாமல் முடிந்தது)

3. மகர ஈற்றுப் பெயர்களில் சில, வல்லெழுத்துடன் மெல்லெழுத்து உறழ்ந்து முடிவதும் உண்டு.

(எ-டு) குளம், கரை - குள, கரை - (குளக்கரை) (குளங்கரை)

குளம், சேறு - குள, சேறு - (குளச்சேறு) (குளஞ்சேறு)

குளம், தாது - குள, தாது - (குளத்தாது) (குளந்தாது)

குளம், பூழி - குள, பூழி - (குளப்பூழி) (குளம்பூழி)

4. இல்லம் என்னும் மகரவீற்று மரப்பெயர், விசை என்னும் மரப்பெயர் போல வேற்றுமையில் மெல்லினம் மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) இல்லம், கோடு - இல்ல, கோடு - இல்லங்கோடு

இல்லம், செதிள் - இல்ல, செதிள் - இல்லஞ்செதிள்

இல்லம், தோல் - இல்ல, தோல் - இல்லந்தோல்

இல்லம், பூ - இல்லம்பூ

5. மகர ஈற்றுப்பெயர்கள் அல்வழியில் வல்லினம் வர மெல்லெழுத்தாகத் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) மரம், குறிது - மர, குறிது - மரக்குறிது

மரம், சிறிது - மர, சிறிது - மரஞ்சிறிது

மரம், தீது - மர, தீது - மரந்தீது

மரம், பெரிது - மரம்பெரிது

6. அகம் என்னும் சொல்லுக்குமுன், கை என்னும் சொல் வரின், அகம் என்னும் சொல்லில் உள்ள அகரம் தவிர ஏனைய இரு எழுத்துக்களும் கெடும்¹ கெடாமலும் நிற்கும்² கெட்டபின் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) அகம், கை - அ, கைஅ, ங், கை - அங்கை

கெடாமலும் நிற்கும் என்பதால் அகம் என்பதில் உள்ள ஈற்று மகரம் பொது விதிப்படி கெட்டு மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிவதும் உண்டு.

(எ-டு) அகம், கை - அக, கை - அக, ங், கை - அகங்கை

7. இலம் என்னும் சொல்லுக்கு முன், செய்யுளில் படு என்னும் சொல் வந்தால் மகரம் கெடாமல் நிற்கும்.

(எ-டு) இலம், படு - இலம்படு

‘இலம்படு புலவர் ஏற்றகை நிறைய’ (மலைபடுகடாம் : வரி 576)

இலம்படு புலவர் - வறுமையை உடைய புலவர் - இவ்வாறு வேற்றுமைப் பொருளில் இளம்பூரணர் முதலியோர் பொருள் கொள்வர். வேற்றுமைப் பொருளில் விரித்துக் கொள்வதே ஏற்றதெனச் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் கருதுவர்.

எழுத்ததிகாரத்தில் (இலம், படு) இலம்படு என்ற சொற்குப் புணர்ச்சி விதி கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியர். சொல்லதிகாரத்தில் இலம்பாடு, என்பது உரிச்சொல் என்றும் அது வறுமை என்னும் பொருள் கொண்டது என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

‘இலம்பாடு ஒற்கம் ஆயிரண்டும் வறுமை’ - உரி. 64

எனவே இலம்படு என்பது இருசொற்புணர்ச்சி என்பதும் இலம்பாடு என்னும் உரிச்சொல் என்பதும் பெறப்படும். இலம்படு என்பது வறுமை உண்டாகின்ற என்று

பொருள்படும். இலம்பாடு என்பது வறுமை என்று பொருள் தரும். சேனாவரையர் இலம்பாடு என்பதற்குச் சான்று தருமிடத்து 'இலம்பாடு புலவர் ஏற்றகை நிறைய' என்னு இலம்பாடு என்ற வடிவத்தில் காட்டுகின்றார். எனவே இவர் இலம்பாடு, இலம்பாடு என்ற இரண்டும் ஒன்றாக எண்ணியமை வெளிப்படும்.

8. ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப் பெயர் தனக்கு உட்பட்ட எண்ணுப் பெயர் வருமொழியில் வந்தால் மகரம் கெட்டு அத்துச் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) ஆயிரம், ஒன்று - ஆயிர, அத்து, ஒன்று - ஆயிரத்தொன்று

ஆயிரம், ஒன்பது - ஆயிர, அத்து, ஒன்பது - ஆயிரத்தொன்பது

9. ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் அடைமொழியோடு சேர்ந்து நிலைமொழியாக நின்றாலும், தனக்கு உட்பட்ட எண்ணுப்பெயர் வருமொழியில் வந்தால் மகரம் கெட்டு அத்துச் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) பத்து, ஆயிரம், ஒன்று - பதினாயிரம் ஒன்று

- பதினாயிர, அத்து, ஒன்று - பதினாயிரத்தொன்று

10. ஆயிரம் என்னும் பெயருக்குப்பின் அளவுப்பெயர் வந்தாலும் நிறைப்பெயர் வந்தாலும் ஆயிரம் என்பதிலுள்ள மகரம் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகும். இவ்வாயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் அடைமொழியோடு வந்தாலும் அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர் முன் மகரம் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) பத்து, ஆயிரம், கலம் - பதினாயிரம், கலம் -

- பதினாயிர, க், கலம் - பதினாயிரக்கலம் (அளவுப்பெயர்)

ஆயிரம், கழஞ்சு - ஆயிர, கழஞ்சு -

- ஆயிர, க், கழஞ்சு - ஆயிரக்கழஞ்சு (நிறைப்பெயர்)

இக்காலத்தில் 'ஆயிரங்கலம்' என மெல்லெழுத்து மிகுத்தே கூறுகின்றனர்.

11. எல்லாரும் என்னும் படர்க்கைப் பெயரும் எல்லீரும் என்னும் முன்னிலைப் பெயரும் தம், நம், எம் என்னும் நெடுமுதல் குறுகிய பெயர்களும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வரும்போது உருபு புணர்ச்சியில் கூறியவாறு முடியும். அதாவது எல்லாரும், எல்லீரும் என்பனவற்றின் இறுதியிலுள்ள மகரமெய்யும் அதனையடுத்துள்ள உகரமும் கெடும். படர்க்கைப் பெயர் தம் சாரியையும் இறுதியில் உம் சாரியையும் பெறும். முன்னிலைப் பெயர் நம் சாரியையும் இறுதியில் உம் சாரியையும் பெறும். தம், நம், எம் என்பன மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) எல்லாரும், கை

- எல்லார், கை - எல்லார், தம், கை, உம் ஸீ எல்லார்த் தங்கையும்

எல்லீரும், கை

- எல்லீர், கை - எல்லீர், நும், கை, உம் ஸீ எல்லீர் நங்கையும்

தம், நம் என்பனவற்றில் உள்ள மகரம், சாரியையில் வரும் மகரம் திரியும் என்ற விதியினால் (புணரி. 27) மகரம் திரிந்து ஞகரமாற்று.

(எ-டு) தம், கை - தங்கைஈ தம், செவி - தஞ்செவிஈ தம், தலை - தந்தலை

நம், கை - நங்கைஈ நம், செவி - நஞ்செவிஈ நம், தலை - நந்தலை

எம், கை - எங்கைஈ எம், செவி - எஞ்செவிஈ எம், தலை - எந்தலை

12. எல்லாரும், எல்லீரும், தாம், நாம், யாம் என்னும் பெயர்கள் அல்வழிப் புணர்ச்சியில் வரும்போது முதலிரண்டும் சாரியைகள் பெறாமல் முடியும்ஈ இறுதி முன்றும் நெடுமுதல் குறுகாமல் முடியும்.

(எ-டு) எல்லாரும் குறியர் எல்லீரும் குறியீர்
எல்லாரும் சிறியர் எல்லீரும் சிறியீர்
எல்லாரும் தீயர் எல்லீரும் தீயர்
எல்லாரும் பெரியர் எல்லீரும் பெரியீர்
தாங்குறியீர் தாம்சிறியீர் தாம்தீயீர் நாம்பெரிய
நாங்குறியம்மீர் நாம்சிறியம்மீர் நாம்பெரியம்
யாங்குறியேம்மீர் யாம்சிறியேம்மீர் யாம்தீயேம்மீர் யாம்பெரியேம்

இச்சொற்களில் ஈற்றிலுள்ள மகரம், ‘அல்வழியெல்லாம் மெல்லெழுத்தாகும்’ (புள்ளி. 19) என்னும் விதிப்படி வருமொழிக்கேற்ப மெல்லினமாகத் திரியும். எனவே எல்லாருங் குறியர்மீர் எல்லீருங் குறியீர்மீர் தாங்குறியர்மீர் நாங்குறியம்மீர் யாங்குறியேம்மீர் எனவரும் என்பதாகும்.

எல்லாம் என்னும் விரவுப் பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் இடையில் வற்றுச் சாரியையும் இறுதியில் உம் சாரியையும் பெறும். அல்வழியில் வற்றுச் சாரியை பெறாமல் உம் சாரியை பெறும். எனவே எல்லாம் என்னும் விரவுப்பெயர் அல்வழியில் உம் சாரியை பெறும்மீர் வேற்றுமையில் வற்றுச் சாரியையும் உம் சாரியையும் பெறும்.

(எ-டு) **அல்வழி**

எல்லாம் குறிய - எல்லாம் குறிய உம் - எல்லாக்குறியவும்
எல்லாம் சிறிய - எல்லாம் சிறிய உம் - எல்லாச்சிறியவும்
எல்லாம் தீய - எல்லாம் தீய உம் - உல்லாத்தீயவும்
எல்லாம் பெரிய - எல்லாம் பெரிய உம் - எல்லாப்பெரியவும்

வேற்றுமை

எல்லாம் கோடு - எல்லாழ்வற்றுக்கோடுஉம் - எல்லாவற்றுக்கோடும்
எல்லாம் செவி - எல்லாழ்வற்றுச்செவிஉம் - எல்லாவற்றுச்செவியும்
எல்லாம் தலை - எல்லாழ்வற்றுத்தலைஉம் - எல்லாவற்றுத்தலையும்
எல்லாம் புறம் - எல்லாம் வற்று புறம் உம் -

எல்லாவற்றுப்புறமும்

14. எல்லாம் என்னும் சொல் அல்வழியில் உம் சாரியை பெறுவதுடன் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) எல்லாம் குறிய - எல்லாம் குறிய உம் - எல்லாக்குறியவும்
எல்லாம் சிறிய - எல்லாம் சிறிய உம் - எல்லாஞ்சிறியவும்
எல்லாம் தீய - எல்லாம் தீய உம் - எல்லாந்தீயவும்
எல்லாம் பெரிய - எல்லாம் பெரிய உம் - எல்லாப்பெரியவும்

15. எல்லாம் என்பது உயர்திணையில் வரும்போது இடையில் நம் சாரியையும் இறுதியில் உம் சாரியையும் பெறும்.

(எ-டு) எல்லாம் கை - எல்லாம் நம் கை உம் - எல்லாநங்கையும்
எல்லாம் செவி - எல்லாம் நம் செவி உம் - எல்லாநஞ்செவியும்
எல்லாம் தலை - எல்லாம் நம் தலை உம் - எல்லாநந்தலையும்
எல்லாம் புறம் - எல்லாம் நம் புறம் உம் - எல்லாநம்புறமும்

16. நும் என்னும் விரவுப்பெயர், வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் மகரம் கெட்டு மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

- (எ-டு) நும்ஹை - நுஹை - நுஹ் - நுஹ் - நுஹ்
 நும்ஹை - நுஹை - நுஹ் - நுஹ் - நுஹ்
 நும்ஹை - நுஹை - நுஹ் - நுஹ் - நுஹ்
 நும்ஹை - நுஹை - நுஹ் - நுஹ் - நுஹ்

17. நும் என்னும் சொல், அல்வழியில் புணரும்போது உகரத்துள் உகரம் கெடும். நகர மெய்யின் மேல் ஈகாரம் வந்து சேரும். ஓர் இகரம் இடையில் வரும் இறுதியில் உள்ள மகரம் கெடும். அந்த இடத்தில் ரகர மெய் வரும். எனவே நும் என்பது நீயிர் எனத் திரியும். இச்சொல்லுக்கு முன்னால் வல்லினம் வர இயல்பாக முடியும்.

- (எ-டு) நும் - நம் - நீம் - நீம் - நீம் - நீம். - நீயிர் -
 நீயிர்ஹை - நீயிர்ஹை
 நீயிர்ஹை - நீயிர்ஹை
 நீயிர்ஹை - நீயிர்ஹை
 நீயிர்ஹை - நீயிர்ஹை

18. மகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்கள், ஓகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்போல அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் வல்லினம் வர உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறும். மெல்லினமும் இடையினமும் வர உகரம் பெற்று முடியும்.

(எ-டு) அல்வழி வேற்றுமை

வல்லினம்

செம்ஹை கடிது - செம்முக்கடிது	செம்ஹை கடுமை - செம்முக்கடுமை
செம்ஹை சிறிது - செம்முச்சிறிது	செம்ஹை சிறுமை - செம்முச்சிறுமை
செம்ஹை தீது - செம்முத்தீது	செம்ஹை தீமை - செம்முத்தீமை
செம்ஹை பெரிது - செம்முப்பெரிது	செம்ஹை பெருமை - செம்முப்பெருமை

மெல்லினம்

செம்ஹை ஞான்றது - செம்முஞான்றது	செம்ஹை ஞாற்சி - செம்முஞாற்சி
செம்ஹை நீண்டது - செம்முநீண்டது	செம்ஹை நீட்சி - செம்முநீட்சி
செம்ஹை மாண்டது - செம்முமாண்டது	செம்ஹை மாட்சி - செம்முமாட்சி

இடையினம்

செம்ஹை வலிது - செம்முவலிது	செம்ஹை வலிமை - செம்முவலிமை

19. ஈம், கம், உரும் என்னும் சொற்களும், மகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல வருமொழியில் வல்லினம் வர உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறும். மெல்லினமும் இடையினமும் வர உகரம் பெறும்.

(எ-டு) அல்வழி - வல்லினம் வர

- ஈம்ஹை கடிது - ஈமுக்கடிது
 கம்ஹை கடிது - கம்முக்கடிது
 உரும்ஹை கடிது - உருமுக்கடிது

மெல்லினம் வர

ஈம் ஞான்றது - ஈமு ஞான்றது
கம் ஞான்றது - கம்மு ஞான்றது
உரும் ஞான்றது - உருமு ஞான்றது

இடையினம் வர

ஈம் வலிது - ஈமு வலிது
கம் வலிது - கம்மு வலிது
உரும் வலிது - உருமு வலிது

வேற்றுமை - வல்லினம் வர

ஈம் கடுமை - ஈமுக்கடுமை
கம் கடுமை - கம்முக்கடுமை
உரும் கடுமை - உருமுக்கடுமை

மெல்லினம் வர

ஈம் ஞாற்சி - ஈமு ஞாற்சி
கம் ஞாற்சி - கம்மு ஞாற்சி
உரும் ஞாற்சி - உருமு ஞாற்சி

இடையினம் வர

ஈம் வலிமை - ஈமு வலிமை
கம் வலிமை - கம்மு வலிமை
உரும் வலிமை - உருமு வலிமை

20. ஈம், கம் என்னும் இரு சொற்களும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் அக்குச் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) **வல்லினம் வர**

ஈம் குடம் - ஈமக்குடம் (ஈம் அக்கு குடம்)
கம் குடம் - கம்மக்குடம் (கம் அக்கு குடம்)

மெல்லினம் வர

ஈம் மாட்சி - ஈமமாட்சி (ஈம் அக்கு மாட்சி)
கம் மாட்சி - கம்மமாட்சி (கம் அக்கு மாட்சி)

இடையினம் வர

ஈம் விறகு - ஈம விறகு (ஈம் அக்கு விறகு)
கம் விறகு - கம்ம விறகு (கம் அக்கு விறகு)

அக்குச் சாரியையில் அகரம் தவிர ஏனையன கெடும் என்பது விதி.

21. அரை மாத்திரையில் குறுகியொலிக்கின்ற மகரம், மகரக் குறுக்கம் ஆகும். இது ஒரு மொழியில் 'போன்ம்' என வருதலேயன்றி இரு மொழிப்புணர்ச்சியில் வகரத்தின்மேல் வரும்போதும் குறுகும்.

(எ-டு) **நிலம் வலிது - நிலம் வலிது**

வரும் வண்ணக்கன் - வரும் வண்ணக்கன்

மகர ஈற்றுச் சொற்கள் வகரத்தோடு, புணரும்போது இயல்பாகப் புணரும் என்பதும் அப்போது மகரமெய் தனக்குரிய அரை மாத்திரையில் குறுகி ஒலிக்கும் என்பதும் பெறப்படும்.

22. மகர ஈற்று நாட்பெயர் அத்துச் சாரியையும் ஆன் சாரியையும் பெறும். அப்போது நிலைமொழி மகரம் கெடும்.

- (எ-டு) மகம், கொண்டான் - மகம், அத்து, ஆன் கொண்டான் -
 - மக, அத்து, ஆன், கொண்டான் - மகத்தாற்கொண்டான்
 ஓணம், கொண்டான் - ஓணம், அத்து, ஆன் கொண்டான் -
 - ஓண், அத்து, ஆன், கொண்டான் - ஓணத்தாற்கொண்டான்

4.8.1.5 ன்

1. னகர ஈற்றுப் பெயர்கள், வருமொழியில் வல்லெழுத்து முதலில் வந்தால் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் அன்னகரம் றகர மெய்யாகத் திரியப்புகும்.

- (எ-டு) பொன், குடம் - பொற்குடம்
 பொன், சாடி - பொற்சாடி
 பொன், தூதை - பொற்தூதை
 பொன், பாணை - பொற்பாணை

2. மன், சின், ஆன், ஈன், பின், முன், னகரமுற்று வினையெச்சம் ஆகிய னகர ஈறுகளும் வருமொழியில் வல்லினம் வர றகரமாய்த் திரிந்து முடியும்.

- (எ-டு) அதுமன் கொண்டான் தேரே அதுமற கொண்டான்
 தேரே காப்பும்பூண்டிசின் கடையும் போகலை காப்பும்
 பூண்டிசிற் கடையும் போகலை
 ஆன், கொண்டான் - ஆற்கொண்டான்
 ஈன், கொண்டான் - ஈற்கொண்டான்
 பின், கொண்டான் - பிற்கொண்டான்
 முன், கொண்டான் - முற்கொண்டான்
 வரின், கொள்ளும் - வரிற்கொள்ளும் - வினையெச்சம்
 ஆன் - அவ்விடம்ஈ ஈன் - இவ்விடம்.

3. சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய வயின் என்னும் சொல்லும் எகரத்தினை முதலாக உடைய வயின் என்னும் சொல்லும் ஆகிய இரு சொற்களிலும் உள்ள னகரம், றகரமாகத் திரியும்.

- (எ-டு) அவ்வயின், கொண்டான் - அவ்வயிற்கொண்டான்
 இவ்வயின், கொண்டான் - இவ்வயிற்கொண்டான்
 உவ்வயின், கொண்டான் - உவ்வயிற்கொண்டான்
 எவ்வயின், கொண்டான் - எவ்வயிற்கொண்டான்

4. குயின் என்னும் சொல் வல்லினத்தோடு புணர இயல்பாக முடியும்.

- (எ-டு) குயின், குழாம் - குயின் குழாம்
 குயின், செலவு - குயின் செலவு
 குயின், தோற்றம் - குயின் தோற்றம்
 குயின், பறைவு - குயின் பறைவு

5. எகின் என்னும் மரப்பெயர் ஆண் என்னும் மரப்பெயர் போல அம் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) எகின், கோடு - எகின், அம், கோடு - எகினங்கோடு

6. எகின் என்னும் பறவைப்பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வல்லினம் வர அகரம் பெற்றுப் பின் வல்லெழுத்து மிகும்.

(எ-டு) எகின், கால் - எகின், அ, க், கால் - எகினக்கால்
எகின், செவி - எகின், அ, ச், செவி - எகினச்செவி
எகின், தலை - எகின், அ, த், தலை - எகினத்தலை
எகின், புறம் - எகின், அ, ப், புறம் - எகினப்புறம்

இங்கு கூடிய அகரம் ஆறன் பொருளில் வந்ததாக இருக்கலாம் என்பர் வேங்கடராசலு ரெட்டியார். கன்னடத்தில் ஆறாம் வேற்றுமையுருபாக அகரம் உள்ளதை இதற்குச் சான்றாகக் காட்டுவர். எனவே இவ் அகரத்தை ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தது என்று கொண்டால் எகினக்கால் என்பது எகினது கால் எனப் பொருள்படும்.

7. னகர ஈற்றுக் கிளைப் பெயர்கள், ணகர ஈற்றுக் கிளைப் பெயர்கள் போல இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) எயின், குடி - எயின்குடி
எயின், சேரி - எயின்சேரி
எயின், தோட்டம் - எயின்தோட்டம்
எயின், பாடி - எயின்பாடி

8. மீன் என்னும் சொல்லில் உள்ள னகர மெய், வல்லெழுத்தோடு உறழ்ந்து முடியும்.

(எ-டு) மீன், கண் - (மீன் கண்) (மீற் கண்)
மீன், சினை - (மீன் சினை) (மீற் சினை)
மீன், தலை - (மீன் தலை) (மீற் தலை)
மீன், புறம் - (மீன் புறம்) (மீற் புறம்)

9. தேன் என்னும் சொல்லில் உள்ள னகரமெய், வருமொழியில் வல்லினம் வரவ வல்லெழுத்தோடு உறழ்ந்து முடியும். வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்¹ வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்போது இறுதியில் உள்ள னகரம் கெடும்.

(எ-டு) தேன், குடம் - தேன்குடம், தேற்குடம்
தேன், சாடி - தேன்சாடி, தேற்சாடி
தேன், தூதை - தேன்தூதை, தேற்றூதை - உறழ்ச்சி
தேன், குடம் - தே, குடம் - தே, க், குடம் - தேக்குடம்
தேன், சாடி - தே, சாடி - தே, ச், சாடி - தேச்சாடி
தேன், தூதை - தே, தூதை - தே, த், தூதை - தேத்தூதை
தேன், பாளை - தே, பாளை - தே, ப், பாளை - தேப்பாளை

10. தேன் என்னும் சொல் உறழ்ச்சியும் வல்லினம் மிகுதலும் அன்றி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) தேன், குடம் - தே, குடம் - தே, ங், குடம் - தேங்குடம்

11. தேன் என்னும் சொல் மெல்லெழுத்தை முதலாக உடைய மொழிகளோடு புணர்ந்தால் தேன் என்னும் சொல்லின் இறுதியில் உள்ள னகர மெய் கெடுதலும் கெடாமையுமாகிய உறழ்ச்சி பெற்று முடியும்.

- (எ-டு) தேன், ஞெரி – தேஞெரி, தேன்ஞெரி
தேன், நுனி – தேநுனி, தேனுனி
தேன், மொழி – தேமொழி, தேன்மொழி

12. தேன் என்னும் சொல் முன் இறால் என்னும் வருமொழி வரத் தேன் என்பதில் உள்ள னகரமெய் கெடாது முடியும்.

- (எ-டு) தேன், இறால் - தேனிறால்

13. தேன் என்னும் சொல் இறால் என்னும் வருமொழியுடன் புணரும்போது னகரமெய் கெட்டுத் தகர ஒற்று இரட்டித்து முடியும்.

- (எ-டு) தேன், இறால் - தே, இறால் - தே, த், த், இறால் - தேத்திறால்

14. மின், பின், பன், கன் என்னும் நான்கு னகர ஈற்றுச் சொற்களும் ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் வருமொழியில் வல்லினம் வர உகரம் பெற்று வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். மெல்லினமும் இடையினமும் வர உகரம் பெற்று முடியும்.

- (எ-டு) **அல்வழி – வல்லினம் வர**

மின் கடிது – மின், உ, க், கடிது – மின்னுக்கடிது
பின், கடிது – பின், உ, க், கடிது – பின்னுக்கடிது
பன், கடிது – பன், உ, க், கடிது – பன்னுக்கடிது
கன், கடிது – கன், உ, க், கடிது – கன்னுக்கடிது

மெல்லினம் வர

மின், ஞான்றது – மின், உ, ஞான்றது – மின்னு ஞான்றது
பின், ஞான்றது – பின், உ, ஞான்றது – பின்னு ஞான்றது
பன், ஞான்றது – பன், உ, ஞான்றது – பன்னு ஞான்றது
கன், ஞான்றது – கன், உ, ஞான்றது – கன்னு ஞான்றது

இடையினம் வர

மின், வலிது – மின், உ, வலிது – மின்னு வலிது
பின், வலிது – பின், உ, வலிது – பின்னு வலிது
பன், வலிது – பன், உ, வலிது – பன்னுவலிது
கன், வலிது – கன், உ, வலிது – கன்னுவலிது

வேற்றுமை – வல்லினம் வர

மின், கடுமை – மின், உ, க், கடுமை – மின்னுக் கடுமை
பின், கடுமை – பின், உ, க், கடுமை – பின்னுக் கடுமை
பன், கடுமை – பன், உ, க், கடுமை – பன்னுக் கடுமை
கன், கடுமை – கன், உ, க், கடுமை – கன்னுக் கடுமை

மெல்லினம் வர

மின், ஞாற்சி – மின், உ, ஞாற்சி – மின்னு ஞாற்சி

பின்னூ ஞாற்சி - பின்னூ உனூ ஞாற்சி - பின்னூ ஞாற்சி
பின்னூ ஞாற்சி - பின்னூ உனூ ஞாற்சி - பின்னூ ஞாற்சி
கன்னூ ஞாற்சி - கன்னூ உனூ ஞாற்சி - கன்னூ ஞாற்சி

இடையினம் வர

மின்னூ வலிமை - மின்னூ உ வலிமை - மின்னூ வலிமை
பின்னூ வலிமை - பின்னூ உ வலிமை - பின்னூ வலிமை
பின்னூ வலிமை - பின்னூ உ வலிமை - பின்னூ வலிமை
கன்னூ வலிமை - கன்னூ உ வலிமை - கன்னூ வலிமை

15. கன் என்னும் சொல், வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் எகின் என்னும் பறவைப் பெயர் போல அகரமும் வல்லெழுத்தும் மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) கன்னூ குடம் - கன்னூ அனூ கன்னூ குடம் - கன்னூக்குடம்
கன்னூ சாடி - கன்னூ அனூ சன்னூ சாடி - கன்னூச்சாடி
கன்னூ தூதை - கன்னூ அனூ தன்னூ தூதை - கன்னூத்தூதை
கன்னூ பாணை - கன்னூ அனூ பன்னூ பாணை - கன்னூப்பாணை

16. னகர இயற்பெயர் முன் தந்தை என்னும் முறைப்பெயர் வந்தால் தந்தை என்னும் பெயரின் முதலில் உள்ள தகர மெய் கெடும்ஈ அகரம் கெடாது நிற்கும். பின் நிலைமொழியில் உள்ள அன் கெடும்.

(எ-டு) சாத்தன்னூ தந்தை
சாத்தன்னூ அந்தை
காத்தன்னூ அந்தை - சாத்தந்தை

17. ஆதன், பூதன் என்னும் இயற்பெயர் முன் தந்தை என்னும் முறைப்பெயர் வந்தால் தந்தை என்னும் பெயரின் முதலில் உள்ள தகரமெய் கெடும்ஈ அகரம் கெடாது நிற்கும். பின் நிலைமொழியில் உள்ள அன் கெடும்.

(எ-டு) ஆதன்னூ தந்தை
ஆதன்னூ தந்தை (நிலைமொழியில் உள்ள அன் கெட்டது)
ஆதன்னூ அந்தை (வருமொழியில் உள்ள தகரமெய் கெட்டது)
ஆதன்னூ ந்தை (வருமொழியில் உள்ள அகரமும் கெட்டது)
ஆதன்னூ ந்தை (நிலையில் உள்ள தகர மெய்யும் கெட்டது) - ஆந்தை

பூதன்னூ தந்தை
பூதன்னூ தந்தை
பூதன்னூ அந்தை
பூதன்னூ ந்தை
பூதன்னூ ந்தை
பூதன்னூ ந்தை

18. இயற்பெயர்கள் பண்பினை அடைமொழியாகக் கொண்டுவர அவற்றின் முன் தந்தை என்னும் முறைப்பெயர் வருமானால் இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) பெருஞ்சாத்தன்னூ தந்தை - பெருஞ்சாத்தன்றந்தை
பெருங்கொற்றன்னூ தந்தை - பெருங்கொற்றன்றந்தை

19. இயற்பெயர்களுக்கு முன் மக்கள் என்னும் முறைப்பெயருக்கு உரிய சொல் வருமானால் இயற்பெயரின் இறுதியில் உள்ள அன் கெடும். அங்கே அம் சாரியை வரும்.

- (எ-டு) கொற்றன், கொற்றன்
கொற்ற, கொற்றன்
கொற்ற, அம், கொற்றன் - கொற்றங்கொற்றன்
சாத்தன், கொற்றன்
சாத்த, கொற்றன்
சாத்த, அம், கொற்றன் - சாத்தங்கொற்றன்

20. தான், பேன், கோன் என்னும் இயற்பெயர்கள், தந்தை என்னும் முறைப்பெயரோடும் மக்கள் என்னும் முறைப்பெயருக்குரிய சொல்லோடும் புணரும்போது இயல்பாக முடியும்.

- (எ-டு) தான், தந்தை - தான்றந்தை
பேன், தந்தை - பேன்றந்தை
கோன், தந்தை - கோன்றந்தை
தான், கொற்றன் - தான் கொற்றன்
பேன், கொற்றன் - பேன் கொற்றன்
கோன், கொற்றன் - கோன் கொற்றன்

21. தான், யான் என்னும் பெயர்கள் தன், அன் எனக்குறுகியும் திரிந்தும் வேற்றுமையில் வல்லினம் வர இயல்பாகப் புணரும்.

- (எ-டு) தன், கை - தன்கை, தன், செவி - தன்செவி
தன், தலை - தன்தலை, தன், புறம் - தன்புறம்
என், கை - என்கை, என், செவி - என்செவி
என், தலை - என்தலை, என், புறம் - என்புறம்

22. தான், யான் என்னும் பெயர்கள் அல்வழியில் தன், என் எனக் குறுகியும் திரிந்தும் நில்லாமல் தான், யான் என நின்று இயல்பாக முடியும்.

- (எ-டு) தான், குறியன் - தான் குறியன்
தான், சிறியன் - தான் சிறியன்
தான், தீயன் - தான் தீயன்
தான், பெரியன் - தான் பெரியன்
யான், குறியன் - யான் குறியன்
யான், சிறியன் - யான் சிறியன்
யான், தீயன் - யான் தீயன்
யான், பெரியன் - யான் பெரியன்

23. அழன் என்னும் சொல், வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் ஈற்று எனகரம் கெட வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

- (எ-டு) அழன், குடம் - அழ, குடம் - அழ, க், குடம் - அழக்குடம்
அழன், சாடி - அழ, சாடி - அழ, ச், சாடி - அழச்சாடி
அழன், தூதை - அழ, தூதை - அழ, த், தூதை - அழத்தூதை

அழன் டு பாணை - அழ டு பாணை - அழ டு ப் டு பாணை - அழப்பாணை

24. முன் என்னும் சொல்லின் முன்னர், இல் என்னும் சொல் வருமானால் இல் என்னும் சொல்லின் மேல், ஒரு நகர மெய் வரும். இது மருஉ மொழியின் இலக்கண முடிவு.

(எ-டு) முன் டு இல் - முன் டு ற் டு இல் - முன்றில்

இல் முன் என்பது முன்றில் எனத்தலை தடுமாறி வருவதால் மருஉ முடிவு. இம்முடிவுக்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளார்.

25. பொன் என்னும் சொல், செய்யுளில் சொற்கள் தொடரும் நிலையில் பொலம் என்றும் திரிந்து நிற்கும். சங்கப் பாடல்களில் பொலம் என்னும் சொல்லாட்சி மிகுதியாகக் காணலாம்.

பொலம்கலம் சுமந்த - அகம். 16

பொலந்தார்க் குட்டுவன் - புலம். 343

பொலம்படைப் பொலிந்த - மலைபடு. 574

பொன் என்னும் சொல்லின் இறுதியில் உள்ள னகரம் கெடும். பின் லகரமும் மகர ஒற்றும் வந்து நிற்கும்.

பொன் - பொ - பொ டு ல டு ம் - பொலம்

4.8.2 இடையின ஈறுகள் புணர்தல்

தொல்காப்பியர் மெய்யீறுகள் புணரும் இயல்பினை விளக்கும் இயலில் முதலில் மெல்லின ஈறுகள் பற்றிய விதிகளைக் கூறிப் பின் இடையின ஈறுகள் புணர்தல் பற்றிப் பேசுகின்றனர். யரலவழள என்னும் இடையின மெய்கள் ஆறும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் இயல்பின ஆதலின் இவை ஆறுக்கும் விதி வரைந்துள்ளார்.

இடையின ஈறுகளில் லகர மெய்க்குக் கூறிய விதிகளே மிகுதி. ழகர ஈற்றில் ஏழ் என்னும் சொல்லுப் பல நூற்பாக்கள் செய்கின்றனர். ரகர மெய்யும் ழகர மெய்யும் தனிக்குறிலுக்குப் பின்வராதனஈ ஆதலின் அவை நெடிலுக்குப் பின்னும் குறிலிணைக்குப் பின்னும் வரும் சொற்களாக நின்று வருமொழியுடன் புணரும் விதிகளே காணப்படுகின்றன.

வகர ஈற்றில் அவ், இவ், உவ் என்னும் நான்கு சொற்களே வரும். இந்நான்கு சொற்களுக்கும் விதி தந்துள்ளார்.

4.8.2.1 ய்

1. யகர ஈற்றுப் பெயர்கள் புணர்ச்சியில் வருமொழியில் வேற்றுமை வல்லெழுத்து முதன்மொழி வர அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) நாய் டு கால் - நாய்க்கால்

நாய் டு செவி - நாய்ச்செவி

நாய் டு தலை - நாய்த்தலை

நாய் டு புறம் - நாய்ப்புறம்

2. யகர ஈற்றுப் பெயர்களில் தாய் என்னும் சொல், வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) தாய் டு கை - தாய்கை

தாய் டு செவி - தாய் செவி

தாய் டு தலை - தாய் தலை

தாய், புறம் - தாய் புறம்

3. தாய் என்னும் சொல் தனக்கு அடையாக முன்வந்த மகன் என்னும் சொல்லுக்குரிய வினையுடன் புணரும்பொழுது வல்லெழுத்து வர வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

- (எ-டு) மகன் தாய், கலாம் - மகன்றாய்க் கலாம்
மகன் தாய், செரு - மகன்றாய்ச் செரு
மகன் தாய், துறத்தல் - மகன்றாய்த் துறத்தல்
மகன் தாய், பகைத்தல் - மகன்றாய்ப் பகைத்தல்
மகன்றாய்க்கலாம் - மகன் தாயோடு கலாய்த்த கலாம்

4. யகர ஈற்றுப் பெயர்களுள் வல்லெழுத்துடன் மெல்லெழுத்து உறழ்ந்து வருவதும் உண்டு.

- (எ-டு) வேய், குறை - வேய்க் குறை, வேயங் குறை
வேய், செய்கை - வேய்ச் செய்கை, வேயஞ் செய்கை
வேய், தலை - வேய்த் தலை, வேய்த் தலை
வேய், புறம் - வேய்ப் புறம், வேயம் புறம்

5. யகர ஈற்றுப் பெயர்கள் அல்வழியில் இயல்பாக முடியும்.

- (எ-டு) நாய், கடிது - நாய் கடிது, நாய், சிறிது - நாய் சிறிது
நாய், தீது - நாய் தீது, நாய், பெரிது - நாய் பெரிது

4.8.2.2 ி

1. ரகர ஈற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் யகர ஈற்றுப் பெயர்கள் போல வல்லெழுத்து வந்தால் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

- (எ-டு) தேர், கால் - தேர்க்கால், தேர், செலவு - தேர்ச்செலவு
தேர், தட்டு - தேர்த்தட்டு, தேர், புறம் - தேர்ப்புறம்

2. ஆர், வெதிர், சார், பீர் என்னும் சொற்கள் வருமொழியில் வல்லினம் வர மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

- (எ-டு) ஆர், கோடு - ஆர்ங்கோடு, ஆர், செதிள் - ஆர்ஞ்செதிள்
ஆர், தோல் - ஆர்ந்தோல், ஆர், பூ - ஆர்ம்பூ
வெதிர், கோடு - வெதிர்ங்கோடு, வெதிர், செதிள் - வெதிர்ஞ்செதிள்
வெதிர், தோல் - வெதிர்ந்தோல், வெதிர், பூ - வெதிர்ம்பூ
சார், கோடு - சார்ங்கோடு, சார், செதிள் - சார்ஞ்செதிள்
சார், தோல் - சார்ந்தோல், சார், பூ - சார்ம்பூ
பீர், கொடி - பீர்ங்கொடி, பீர், செதிள் - பீர்ஞ்செதிள்
பீர், தோல் - பீர்ந்தோல், பீர், பூ - பீர்ம்பூ

ஆர் என்பது அம் சாரியை பெறுவதையும் பீர் என்பது அத்துச் சாரியை பெறுவதையும் சங்கப் பாடல்களில் காண்கிறோம்.

‘ஆரம் கண்ணி அடுபோர்ச் சோழர்’ - அகம். 93

மாரிப் பீர்த்து அலர்சில கொண்டே - குறுந். 98

இக்காலத்தில் பீம்பூ என்பதனைப் பீக்கம்பூ எனக் கூறுகின்றனர். இங்கே நிலைமொழி, பீர்க்கு என்பதாம். இது அம் சாரியை பெற்றுள்ளது எனலாம்.

3. சார் என்னும் சொல் காழ் என்னும் சொல்லுடன் புணரும்போது வல்லெழுத்து மிகும்.

(எ-டு) சார்க்காழ் (சாரினது விதை)

4. பீர் என்னும் சொல் வல்லினத்துடன் புணரும்போது மெல்லெழுத்து மிகுதலையன்றி அம் சாரியையும் பெறும்.

(எ-டு) பீர், கொடி - பீர், அம், கொடி - பீர்ங்கொடி

பொன்போற் பீர்மொடு பூத்த

- நெடுநல். 14

4.8.2.3 ல்

1. லகர ஈற்றுப் பெயர்கள் வருமொழியில் வல்லினம் வந்தால் வேற்றுமைப் பொருளில் லகர ஈற்றுப் பெயர்கள் போல லகரம் றகரமாகத் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) கல், குறை - கற்குறை, கல், சிறை - கற்சிறை
கல், தலை - கற்றலை, கல், புறம் - கற்புறம்
நெல், கதிர் - நெற்கதிர், நெல், சோறு - நெற்சோறு
நெல், தலை - நெற்றலை, நெல், புறம் - நெற்புறம்

2. லகர ஈற்றுப் பெயர்களின் முன் மெல்லினம் வந்தால் வேற்றுமைப் பொருளில் லகரம் றகரமாகத் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) கல், ஞெரி - கன் ஞெரி, கல், நுனி - கன்னுனி
கல், முரி - கன் முரி

3. லகர ஈற்றுப் பெயர்கள் அல்வழியில் வல்லெழுத்தோடு உறழ்ந்து முடியும்.

(எ-டு) கல், குறிது - கல் குறிது, கற் குறிது
கல், சிறிது - கல் சிறிது, கற் சிறிது
கல், தீது - கல் தீது, கற் தீது
கல், பெரிது - கல் பெரிது, கற் பெரிது

4. லகர ஈற்றுப் பெயர்களின் முன் தகரம், வருமொழியில் வந்தால் லகரம், றகரமாகத் திரிதலையன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்து நிற்கும்.

(எ-டு) கல், தீது - கற்றீது (றகரமாகத் திரிந்தது)
கல், தீது - க.தீது (ஆய்தமாகத் திரிந்தது)

5. நெட்டெழுத்தின் பின் வருகின்ற லகர ஈற்றுப் பெயர்கள் இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) பால், கடிது - பால்கடிது, பால், சிறிது - பால்சிறிது
பால், தீது - பால்தீது, பால், பெரிது - பால்பெரிது

6. நெல், செல், கொல், சொல் என்னும் சொற்கள் அல்வழியிலும் வல்லினம் வர லகரம் றகரமாகத் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) நெல், காய்த்தது - நெற்காய்த்தது, செல், கடிது - செற்கடிது
கொல், கடிது - கொற்கடிது, சொல், கடிது - சொற்கடிது
நெல், சிறிது - நெற்சிறிது, நெல், பெரிது - நெற்பெரிது
நெல், தீது - நெற்றீது

செல், பெரிது - செற்பெரிதுஃ செல், சிறிது - செற்சிறிது
கொல், சிறிது - கொல்சிறிதுஃ
கொல், பெரிது - கொற்பெரிது கொல், தீது - கொற்றீது
சொல், சிறிது - சொற்சிறிதுஃ
சொல், தீது - சொற்றீதுஃ சொல், பெரிது - சொற்பெரிது

7. இல்லை என்னும் பொருளை உணர்த்தும் இல் என்னும் சொற்கு முன்னால் வருமொழியில் வல்லினம் வந்தால் (1) வல்லெழுத்து மிகும்ஃ அப்போது இடையில் ஐகாரம் வரும் (2) வல்லெழுத்தும் மிகாமல் இடையில் ஐகாரமும் பெறாமல் இயல்பாக முடியும் (3) ஆகாரம் பெற்று முடியும்.

(எ-டு) 1) இல், கொற்றன் - இல், ஐக், கொற்றன் - இல்லைக்கொற்றன்

இல், சாத்தன் - இல், ஐச், சாத்தன் - இல்லைச்சாத்தன்
இல், தெளிவு - இல், ஐத், தெளிவு - இல்லைத்தெளிவு
இல், பொருள் - இல், ஐப், பொருள் - இல்லைப்பொருள்
2) இல், குணம் - இல், குணம் (எண்ணில் குணம்
இல், செய்கை - இல், செய்கை
இல், துடி - இல், துடி
இல், பொருள் - இல், பொருள்

3) இல், கொற்றன் - இல், ஆக், கொற்றன் - இல்லாக் கொற்றன்
இல், சாத்தன் - இல், ஆச், சாத்தன் - இல்லாச் சாத்தன்
இல், தேவன் - இல், ஆத், தேவன் - இல்லாத் தேவன்
இல், பொருள் - இல், ஆப், பொருள் - இல்லாப் பொருள்

8. வல் என்னும் சொல் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல வல்லினம் வந்தால் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும். மெல்லினமும் இடையினமும் வந்தால் உகரம் பெற்று முடியும்.

(எ-டு) **அல்வழி - வல்லினம் வர**

வல், கடிது - வல், உக், கடிது - வல்லுக்கடிது
வல், சிறிது - வல், உச், சிறிது - வல்லுச்சிறிது
வல், தீது - வல், உப், தீது - வல்லுத்தீது
வல், பெரிது - வல், உப், பெரிது - வல்லுப்பெரி

மெல்லினம் வர

வல், ஞான்றது - வல், உ, ஞான்றது - வல்லு ஞான்றது
வல், நீண்டது - வல், உ, நீண்டது - வல்லு நீண்டது
வல், மாண்டது - வல், உ, மாண்டது - வல்லு மாண்டது

இடையினம் வர

வல், வலிது - வல், உ, வலிது - வல்லு வலிது

வேற்றுமை - வல்லினம் வர

வல், கடுமை - வல், உக், கடுமை - வல்லுக் கடுமை

வல் சிறுமை - வல் உ ச் சிறுமை - வல்லுச் சிறுமை
 வல் தீமை - வல் உ த் தீமை - வல்லுத் தீமை
 வல் பெருமை - வல் உ ப் பெருமை - வல்லுப் பெருமை

மெல்லினம் வர

வல் ஞாற்சி - வல் உ ஞாற்சி - வல்லு ஞாற்சி
 வல் நீட்சி - வல் உ நீட்சி - வல்லு நீட்சி
 வல் மாட்சி - வல்லு உ மாட்சி - வல்லு மாட்சி

இடையினம் வர

வல் வலிமை - வல் உ வலிது - வல்லு வலிமை

9. வல் என்னும் சொல்முன் நாய், பலகை என்னும் சொற்கள் வந்தால் முன் விதித்த உகரம் கெட்டு அகரம் நிலைபெறும்.

(எ-டு) வல் நாய் - வல் உ நாய் - வல் நாய் -
 - வல் அ நாய் - வல்லநாய்

வல் பலகை - வல் உ பலகை - வல் பலகை -
 - வல் அ பலகை - வல்லப்பலகை

10. பூல், வேல், ஆல் என்னும் சொற்கள் அம் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) பூல் கோடு - பூல் அம் கோடு - பூலங்கோடு
 வேல் கோடு - வேல் அம் கோடு - வேலங்கோடு
 ஆல் கோடு - ஆல் அம் கோடு - ஆலங்கோடு

நச்சினார்க்கினியர் பூல் என்னும் சொல் ஆகாரம் பொறும் என்றும் கொள்வர். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் பூலாங்குறிச்சி என்னும் ஊர் உள்ளது. இது பூல் ஆ குறிச்சி எனப் புணர்ந்தது எனக்கொள்ள வேண்டும்.

11. லகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்கள் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல வல்லினம் வர உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறும் மெல்லினமும் இடையினமும் வர இகரம் பெறும்.

(எ-டு) **அல்வழி - வல்லினம் வர**

பல் கடிது - பல்லுக்கடிது \bar{E} பல் சிறிது - பல்லுச்சிறிது
 பல் தீது - பல்லுத்தீது \bar{E} பல் பெரிது - பல்லுப் பெரிது
 கல் கடிது - கல்லுக்கடிது \bar{E} கல் சிறிது - கல்லுச் சிறிது
 கல் தீது - கல்லுத்தீது \bar{E} கல் பெரிது - கல்லுப் பெரிது
 வல் கடிது - வல்லுக்கடிது \bar{E} வல் சிறிது - வல்லுச் சிறிது
 வல் தீது - வல்லுத்தீது \bar{E} வல் பெரிது - வல்லுப்பெரிது

மெல்லினம் வர

பல் ஞான்றது - பல்லுஞான்றது \bar{E} பல் நீண்டது - பல்லுநீண்டது
 பல் மாண்டது - பல்லுமாண்டது \bar{E} கல் ஞான்றது - கல்லுஞான்றது
 கல் நீண்டது - கல்லுநீண்டது \bar{E} கல் மாண்டது - கல்லுமாண்டது
 வல் ஞான்றது - வல்லுஞான்றது \bar{E} வல் நீண்டது - வல்லுநீண்டது
 வல் மாண்டது - வல்லு உ மாண்டது - வல்லுமாண்டது

இடையினம் வர

வல் லு வலிது - வல்லு வலிது

கல் லு வலிது - கல்லு வலிது

புல் லு வலிது - புல்லு வலிது

வேற்றுமை - வல்லினம் வர

புல் லு கடுமை - புல் லு உ லு க் லு கடுமை - புல்லுக் கடுமை

புல் லு சிறுமை - புல் லு உ லு ஶ் லு சிறுமை - புல்லுச் சிறுமை

புல் லு தீது - புல் லு உ லு த் லு தீமை - புல்லுத் தீமை

புல் லு பெருமை - புல் லு உ லு ப் லு பெருமை - புல்லுப் பெருமை

கல் லு கடுமை - கல் லு உ லு க் லு கடுமை - கல்லுக் கடுமை

கல் லு சிறுமை - கல் லு உ லு ஶ் லு சிறுமை - கல்லுச் சிறுமை

கல் லு தீமை - கல் லு உ லு த் லு தீமை - கல்லுத் தீமை

கல் லு பெருமை - கல் லு உ லு ப் லு பெருமை - கல்லுப் பெருமை

வல் லு கடுமை - வல் லு உ லு க் லு கடுமை - வல்லுக் கடுமை

வல் லு சிறுமை - வல் லு உ லு ஶ் லு சிறுமை - வல்லுச் சிறுமை

வல் லு தீமை - வல் லு உ லு த் லு தீமை - வல்லுத் தீமை

வல் லு பெருமை - வல் லு உ லு ப் லு பெருமை - வல்லுப் பெருமை

மெல்லினம் வர

வல் லு ஞாற்சி - வல் லு உ லு ஞாற்சி - வல்லு ஞாற்சி

வல் லு நீட்சி - வல் லு உ லு நீட்சி - வல்லு நீட்சி

வல் லு மாட்சி - வல் லு உ லு மாட்சி - வல்லு மாட்சி

கல் லு ஞாற்சி - கல் லு உ லு ஞாற்சி - கல்லு ஞாற்சி

கல் லு நீட்சி - கல் லு உ லு நீட்சி - கல்லு நீட்சி

கல் லு மாட்சி - கல் லு உ லு மாட்சி - கல்லு மாட்சி

புல் லு ஞாற்சி - புல் லு உ லு ஞாற்சி - புல்லு ஞாற்சி

புல் லு நீட்சி - புல் லு உ லு நீட்சி - புல்லு நீட்சி

புல் லு மாட்சி - புல் லு உ லு மாட்சி - புல்லு மாட்சி

இடையினம் வர

புல் லு வலிமை - புல் லு உ லு வலிமை - புல்லு வலிமை

கல் லு வலிமை - கல் லு உ லு வலிமை - கல்லு வலிமை

வல் லு வலிமை - வல் லு உ லு வலிமை - வல்லு வலிமை

12. வெயில் என்னும் சொல் மழை என்னும் சொல்போல அத்துச் சாரியையும் இன் சாரியையும் பெற்று முடியும்.

(எ-டு) வெயில் லு கொண்டான்

- வெயில் லு அத்து லு கொண்டான் - வெயிலத்துக் கொண்டான்

- வெயில் லு இன் லு கொண்டான் - வெயிலிற் கொண்டான்

4.8.2.4 வ்

1. சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய வகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமையில் வற்றுச் சாரியைப் பெற்று முடியும்.

(எ-டு) அவ்ஹு கோடு - அவ்ஹுஹு கோடு - அவற்றுக்கோடு
இவ்ஹு கோடு - இவ்ஹுஹு கோடு - இவற்றுக்கோடு
உவ்ஹு கோடு - உவ்ஹுஹு கோடு - உவற்றுக்கோடு

2. சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய வகர ஈற்றுப் பெயர் அல்வழியில் ஆய்தமாகத் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) அவ்ஹு கடிய - அவ்ஹுகடியீ இவ்ஹு கடிய - இஹுகடிய
உவ்ஹு கடிய - உஹுகடிய

இவ்வாறு ஆய்தமாகத் திரியும் வழக்கு இக்காலத்து அரிது என்று நச்சனார்க்கினியர் எழுதுவர்.

3. சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய வகர ஈற்றுப் பெயர் மெல்லினம் வரவந்த மெல்லினமாகத் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) அவ்ஹு ஞாண் - அஞ்ஞாண்ஈ அவ்ஹு நூல் - அந்நூல்
அவ்ஹு மணி - அம்மணி
இவ்ஹு ஞாண் - இஞ்ஞாண்ஈ இவ்ஹு நூல் - இந்நூல்
இவ்ஹு மணி - இம்மணி
உவ்ஹு ஞாண் - உஞ்ஞாண்ஈ உவ்ஹு நூல் - உந்நூல்
உவ்ஹு மணி - உம்மணி

4. சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய வகர ஈற்றுப் பெயர் இடையினமும் உயிர்க்கணமும் வந்து புணர இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) அவ்ஹு யாழ் - அவ்யாழ்ஈ அவ்ஹு வட்டு - அவ்வட்டு
அவ்ஹு ஆடை - அவ்வாடை
இவ்ஹு யாழ் - இவ்யாழ்ஈஇவ்ஹு வட்டு - இவ்வட்டு
இவ்ஹு ஆடை - இவ்வாடை
உவ்ஹு யாழ் - உவ்வாழ்ஈ உவ்ஹு வட்டு - உவ்வட்டு
உவ்ஹு ஆடை - உவ்வாடை

5. தெவ் என்னும் வகர ஈற்று உரிச்சொல் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல வல்லினம் வர உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறும்ஈ மெல்லினமும் இடையினமும் வர உகரம் பெறும்.

(எ-டு) **அல்வழி - வல்லினம் வர**

தெவ்ஹு கடிது - தெவ்ஹு உஹு க்ஹு கடிது - தெவ்வுக் கடிது
தெவ்ஹு சிறிது - தெவ்ஹு உஹு ச்ஹு சிறிது - தெவ்வுச் சிறிது
தெவ்ஹு தீது - தெவ்ஹு உஹு த்ஹு தீது - தெவ்வுத் தீது
தெவ்ஹு பெரிது - தெவ்ஹு உஹு ப்ஹு பெரிது - தெவ்வுப் பெரிது
மெல்லினம் வர
தெவ்ஹு ஞான்றது - தெவ்ஹு உஹு ஞான்றது - தெவ்வு ஞான்றது

தெவ் நீண்டது - தெவ் உ நீண்டது - தெவ்வு நீண்டது
தெவ் மாண்டது - தெவ் உ மாண்டது - தெவ்வு மாண்டது

இடையினம் வர

தெவ் வலிது - தெவ் உ வலிது - தெவ்வு வலிது

வேற்றுமை - வல்லினம் வர

தெவ் கடுமை - தெவ் உ க் கடுமை - தெவ்வுக் கடுமை

தெவ் சிறுமை - தெவ் உ ச் சிறுமை - தெவ்வுச் சிறுமை

தெவ் தீமை - தெவ் உ த் தீமை - தெவ்வுத் தீமை

தெவ் பெருமை - தெவ் உ ப் பெருமை - தெவ்வுப் பெருமை

இடையினம் வர

தெவ் வலிமை - தெவ் உ வலிமை - தெவ்வு வலிமை

மெல்லினம் வர

தெவ் ஞாற்சி - தெவ் உ ஞாற்சி - தெவ்வு ஞாற்சி

தெவ் நீட்சி - தெவ் உ நீட்சி - தெவ்வு நீட்சி

தெவ் மாட்சி - தெவ் உ மாட்சி - தெவ்வு மாட்சி

4.8.2.5 ழ்

1. ழகர ஈற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமையில் வல்லினம் வந்தால் ரகர ஈற்றுப் பெயர்கள் போல வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) ழூக் கால் - ழூக்கால்ஈ ழூக் சிறகு - ழூச்சிறகு

ழூக் தலை - ழூத்தலைஈ ழூக் புறம் - ழூப்புறம்

2. தாழ் என்னும் சொல், கோல் என்னும் வருமொழியோடு வேற்றுமையில் புணர்ந்தால் அக்குச் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) தாழ் கோல் - தாழ் அக்கு கோல் - தாழக்கோல்

அக்குச் சாரியை பெறாமல் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உண்டு.

(எ-டு) தாழக்கோல்

3. தமிழ் என்னும் சொல் வருமொழி வல்லினத்தோடு புணர்ந்தால் அக்குச் சாரியை பெறும்ஈ அக்குச் சாரியை பெறாமல் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) தமிழ் கூத்து - தமிழ் அக்கு கூத்து - தமிழக்கூத்து

தமிழ் சேரி - தமிழ் அக்கு சேரி - தமிழச்சேரி

தமிழ் தோட்டம் - தமிழ் அக்கு தோட்டம் - தமிழத்தோட்டம்

தமிழ் பள்ளி - தமிழ் அக்கு பள்ளி - தமிழ்ப்பள்ளி

இவை அக்குச் சாரியை பெற்று வல்லெழுத்து மிக்கன

(எ-டு) தமிழ் கூத்து - தமிழக்கூத்து - வல்லெழுத்து மிக்கது.

4. குமிழ் என்னும் மரப்பெயர், பீர் என்னும் சொல் போல மெல்லெழுத்துப் பெற்றும் முடியும்ஈ அம் சாரியையும் பெறும்.

(எ-டு) குமிழ் கோடு - குமிழ்ங்கோடு

குமிழ் செதிள் - குமிழ்ஞ்செதிள்

குமிழ் தோல் - குமிழ்ந்தோல்

குமிழ் புறம் - குமிழ்ப்புறம்

குமிழ் கோடு - குமிழ் அம் கோடு - குமிழங்கோடு

குமிழ் செதிள் - குமிழ் அம் செதிள் - குமிழஞ்செதிள்

குமிழ் தோல் - குமிழ் அம் தோல் - குமிழந்தோல்

குமிழ் புறம் - குமிழ் அம் புறம் - குமிழம்புறம்

5. பாழ் என்னும் சொல், வல்லெழுத்தோடு மெல்லெழுத்துப் பெற்று உறழ்ந்து முடியும்.

(எ-டு) பாழ் கிணறு - பாழ்க்கிணறு, பாழங்கிணறு

பாழ் சேரி - பாழ்ச்சேரி, பாழஞ்சேரி

பாழ் தோட்டம் - பாழ்த்தோட்டம், பாழ்ந் தோட்டம்

பாழ் பாடி - பாழம்பாடி, பாழம்பாடி

6. ஏழ் என்னும் எண்ணுப் பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் அன் சாரியை பெற்று முடியும்.

(எ-டு) ஏழ் காயம் - ஏழ் அன் காயம் - ஏழன் காயம்

ஏழ் சுக்கு - ஏழ் அன் சுக்கு - ஏழன் சுக்கு

ஏழ் தோரை - ஏழ் அன் தோரை - ஏழன் தோரை

ஏழ் பயறு - ஏழ் அன் பயறு - ஏழன் பயறு

7. ஏழ் என்னும் எண்ணுப்பெயர், அளவுப் பெயர், நிறைப்பெயர், எண்ணுப்பெயர் இவற்றுடன் புணரும்போது ஏழ் என்னும் சொல்லின் நெடு முதல் குறுகும்ஈ இறுதியில் உகரம் வரும்.

(எ-டு) ஏழ் கலம் - எழ் உ் கலம் - எழு கலம்

ஏழ் சாடி - எழ் உ் சாடி - எழு சாடி

ஏழ் தூதை - எழ் உ் தூதை - எழு தூதை

ஏழ் பாணை - எழ் உ் பாணை - எழு பாணை

ஏழ் நாழி - எழ் உ் நாழி - எழு நாழி

ஏழ் மண்டை - எழ் உ் மண்டை - எழு மண்டை

ஏழ் வட்டி - எழ் உ் வட்டி - எழு வட்டி

ஏழ் கழஞ்சு - எழ் உ் கழஞ்சு - எழு கழஞ்சு

ஏழ் தொடி - எழ் உ் தொடி - எழு தொடி

ஏழ் பலம் - எழ் உ் பலம் - எழு பலம் -இவை நிறைப்பெயர்

ஏழ் மூன்று - எழ் உ் மூன்று - எழு மூன்று

ஏழ் நான்கு - எழ் உ் நான்கு - எழு நான்கு

8. ஏழ் என்னும் சொல் பத்து என்னும் சொல்லுடன் புணரும்போது பத்து என்பதில் உள்ள இடையொற்றுக் கெட்டு அந்த இடத்தில் ஆய்தம் நிற்கும்.

(எ-டு) ஏழ் பத்து - எழ் உ் பத்து - எழ் உ் பது -

- எழ் உ் ப.்து - எழுமுப.்து

9. ஏழ் என்பதன் முன் ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப் பெயர் வர அவ் ஏழ் என்பது முதல் குறுகாமலும் உகரம் பெறாமலும் இயல்பாகப் புணரும்.

(எ-டு) ஏழ் ஆயிரம் - ஏழாயிரம்

10. ஏழ் என்னும் சொல் நூறாயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் வர அவ்ஏழ் என்பது நெடுமுதல் குறுகாமலும் உகரம் பெறாமலும் இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) ஏழ் நூறாயிரம் - ஏழ்நூறாயிரம்

11. ஏழ் என்னும் சொல்முன் தாமரை, ஆம்பல், வெள்ளம் ஆகிய எண்ணுப்பெயர்கள் வர அவ்ஏழ் என்பது நெடுமுதல் குறுகாமலும் உகரம் பெறாமலும் இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) ஏழ் தாமரை - ஏழ் தாமரை

ஏழ் வெள்ளம் - ஏழ் வெள்ளம்

ஏழ் ஆம்பல் - ஏழாம்பல்

12. ஏழ் என்னும் சொல்முன், உயிர் முதன்மொழி வந்தாலும் இயல்பாக முடியும்.

(எ-டு) ஏழ் அகல் - ஏழகல்

ஏழ் உழக்கு - உழுழக்கு

உழ் இரண்டு - எழிரண்டு

13. கீழ் என்னும் சொல் வல்லெழுத்துப் பெற்றும் பெறாமலும் உறழ்ந்து முடியும்.

(எ-டு) கீழ் குளம் - கீழ் குளம், கீழ்க்குளம்

கீழ் சேரி - கீழ் சேரி, கீழ்ச்சேரி

கீழ் தோட்டம் - கீழ் தோட்டம், கீழ்த்தோட்டம்

கீழ் பாடி - கீழ் பாடி, கீழ்ப்பாடி

4.8.2.6 ள்

1. ளகர ஈற்றுப் பெயர்கள், ளகர ஈற்றுப் பெயர்கள் போல வேற்றுமையில் வல்லினம் வந்தால் ளகரம் டகரமாய்த் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) முள் குறை - முட்குறை

முள் சிறை - முட்சிறை

முள் தலை - முட்டலை

முள் புறம் - முட்புறம்

2. ளகர ஈற்றுப் பெயர்கள், வருமொழியில் மெல்லினம் வந்தால் ளகரம் ளகரமாகத் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) முள் ஞெரி - முண்ஞெரி

முள் நுனி - முண்ணுனி

முள் மரம் - முண்மரம்

3. ளகர ஈற்றுப் பெயர்கள், அல்வழியில் வல்லினம் வந்தால் திரியாதும் டரமாகத் திரிந்தும் உறழ்ந்தும் முடியும்.

(எ-டு) முள் கடிது - முள்கடிது, முட்கடிது

முள் சிறிது - முள்சிறிது, முட்சிறிது

முள் தீது - முள்தீது, முட்டீது

முள் பெரிது - முள்பெரிது, முட்பெரிது

4. ளகர ஈற்றுப்பெயர் முன், தகர முதன்மொழி வருமொழியாக வந்தால் ளகரம், டகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகவும் திரியும்.

(எ-டு) முள், தீது - முட்டீது, முட்டீது

5. ளகர ஈற்றுப் பெயர்கள், தனி நெடிலின் பின்வருமானால் அல்வழியில் திரியாது. மேலும் அல்வழியில் ளகரம் டகரமாகத் திரிவதும் உண்டு.

(எ-டு) கோள், கடிது - கோள்கடிது. கோள், சிறிது - கோள்சிறிது
கோள், தீது - கோள்தீது. கோள், பெரிது - கோள்பெரிது
வாள், கடிது - வாள்கடிது. வாள், சிறிது - வாள்சிறிது
வாள், தீது - வாள்தீது. வாள், பெரிது - வாள்பெரிது
புள், தேம்ப - புட்டேம்ப (அல்வழியில் ளகரம் திரிந்தது)

புட்டேம்பப் புயன்மாறி - பட்டினப்பாலை வரி. 4

6. ளகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்கள் ளகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்கள் போல அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் வல்லினம் வந்தால் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறும். மெல்லினமும் இடையினமும் வந்தால் உகரம் பெறும்.

(எ-டு) **அல்வழி - வல்லினம் வர**

துள், கடிது - துள், உ, க், கடிது - துள்ளக்கடிது
துள், சிறிது - துள், உ, ச், சிறிது - துள்ளச்சிறிது
துள், தீது - துள், உ, த், தீது - துள்ளத்தீது
துள், பெரிது - துள், உ, ப், பெரிது - துள்ளப்பெரிது
மெல்லினம் வர

துள், ஞான்றது - துள், உ, ஞான்றது - துள்ள ஞான்றது
துள், நீண்டது - துள், உ, நீண்டது - துள்ள நீண்டது
துள், மாண்டது - துள், உ, மாண்டது - துள்ள மாண்டது
இடையினம் வர

துள், வலிது - துள், உ, வலிது - துள்ளவலிது

வேற்றுமை - வல்லினம் வர

துள், கடுமை - துள், உ, க், கடுமை - துள்ளக்கடுமை
துள், சிறுமை - துள், உ, ச், சிறுமை - துள்ளச்சிறுமை
துள், தீமை - துள், உ, த், தீமை - துள்ளத்தீமை
துள், பெருமை - துள், உ, ப், பெருமை - துள்ளப்பெருமை
மெல்லினம் வர

துள், ஞாற்சி - துள், உ, ஞாற்சி - துள்ளஞாற்சி
துள், நீட்சி - துள், உ, நீட்சி - துள்ளநீட்சி
துள், மாட்சி - துள், உ, மாட்சி - துள்ளமாட்சி

இடையினம் வர

துள், வலிமை - துள், உ, வலிமை - துள்ளவலிமை

7. இருள் என்னும் சொல், வெயில் என்னும் சொல் போல அத்துச் சாரியையும் இன் சாரியையும் பெறும்.

(எ-டு) இருள், கொண்டான் - இருள், அத்து, கொண்டான் - இருள், அத்து, சென்றான் - இருள், தந்தான் - இருள், அத்து, தந்தான் - இருள், போயினான் - இருள், அத்து, போயினான் - இருள், கொண்டான் - இருள், இன், கொண்டான் - இருள், சென்றான் - இருள், இன், சென்றான் - இருள், தந்தான் - இருள், இன், தந்தான் - இருள், போயினான் - இருள், இன், போயினான்.

8. புள் என்னும் சொல்லும் வள் என்னும் சொல்லும் சூகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் வல்லினம் வந்தால் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறும்.

(எ-டு) **அல்வழி - வல்லினம் வர**

புள், கடிது - புள், உ, கடிது - புள், கடிது
புள், சிறிது - புள், உ, சிறிது - புள், சிறிது
புள், தீது - புள், உ, தீது - புள், தீது
புள், பெரிது - புள், உ, ப், பெரிது - புள், பெரிது
வள், கடிது - வள், உ, க், கடிது - வள், கடிது
வள், சிறிது - வள், உ, ச், சிறிது - வள், சிறிது
வள், தீது - வள், உ, த், தீது - வள், தீது
வள், பெரிது - வள், உ, ப், பெரிது - வள், பெரிது

மெல்லினம் வர

புள், ஞான்றது - புள், உ, ஞான்றது - புள், ஞான்றது
புள், நீண்டது - புள், உ, நீண்டது - புள், நீண்டது
புள், மாண்டது - புள், உ, மாண்டது - புள், மாண்டது
வள், ஞான்றது - வள், உ, ஞான்றது - வள், ஞான்றது
வள், நீண்டது - வள், உ, நீண்டது - வள், நீண்டது
வள், மாண்டது - வள், உ, மாண்டது - வள், மாண்டது

இடையினம் வர

புள், வலிது - புள், உ, வலிது - புள், வலிது
வள், வலிது - வள், உ, வலிது - வள், வலிது

வேற்றுமை - வல்லினம் வர

புள், கடுமை - புள், உ, க், கடுமை - புள், கடுமை
புள், சிறுமை - புள், உ, ச், சிறுமை - புள், சிறுமை
புள், தீமை - புள், உ, த், தீமை - புள், தீமை
புள், பெருமை - புள், உ, ப், பெருமை - புள், பெருமை
வள், கடுமை - வள், உ, க், கடுமை - வள், கடுமை
வள், சிறுமை - வள், உ, ச், சிறுமை - வள், சிறுமை

வள் ஓ தீமை - வள் ஓ உ ஓ தீமை - வள்ளுத்தீமை
வள் ஓ பெருமை - வள் ஓ உ ஓ ப் பெருமை - வள்ளுப்பெருமை
மெல்லினம் வர

புள் ஓ ஞாற்சி - புள் ஓ உ ஓ ஞாற்சி - புள்ளு ஞாற்சி
புள் ஓ நீட்சி - புள் ஓ உ ஓ நீட்சி - புள்ளு நீட்சி
புள் ஓ மாட்சி - புள் ஓ உ ஓ மாட்சி - புள்ளுமாட்சி
வள் ஓ ஞாற்சி - வள் ஓ உ ஓ ஞாற்சி - வள்ளு ஞாற்சி
வள் ஓ நீட்சி - வள் ஓ உ ஓ நீட்சி - வள்ளு நீட்சி
வள் ஓ மாட்சி - வள் ஓ உ ஓ மாட்சி - வள்ளு மாட்சி

இடையினம் வர

புள் ஓ வன்மை - புள் ஓ உ ஓ வன்மை - புள்ளு வன்மை
வள் ஓ வன்மை - வள் ஓ உ ஓ வன்மை - வள்ளு வன்மை

9. மக்கள் என்னும் பெயர்ச்சொல் பொருத்தமான இடங்களில் டகரமாகத் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) மக்கள் ஓ கை - மக்கட்கைஃ மக்கள் ஓ செவி - மக்கட்செவி
மக்கள் ஓ தலை - மக்கட்டலைஃமக்கள் ஓ புறம் - மக்கட்புறம்
'மக்கட் பேறல்ல பிற' என்னும் குறளடி, இவ்விதிப்படி அமைந்தது.

தன்மதிப்பீடு: 2

கீழ்வரும் வினாக்களுக்கு விடை அளிக்கவும்

1. குகர மெய் மொழி இறுதியில் புணரும் முறையை விளக்கு.

.....
.....
.....

2. ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் மற்ற எண்ணுப்பெயர்களின் முன் புணருமாற்றை விளக்குக.

.....
.....
.....

3. 'ஆந்தை', 'பூந்தை' - புணர்ச்சி விதி கூறி எடுத்துக்காட்டு தருக.

.....
.....
.....

4. தமிழ் என்னும் சொல் வல்லினத்தோடு புணருவதற்குரிய விதி யாது? (எ-டு) தருக.

.....
.....
.....

4.9 தொகுப்புரை

இந்த அலகில் உயிர்மயங்கியலின் பொது இலக்கணத்தையும், உயிர் ஈறுகள் இயல்பாகப் புணரும் முறையும், வல்லெழுத்து மிக்கு புணரும் முறையும் குறித்துத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் நூற்பாக்களின் பொருள்களை உரிய உதாரணங்களுடன் தெரிந்துகொண்டோம். மேலும் உயிரீற்றில் மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து மிகும் இடங்களையும், உயிரெழுத்து மிகுமிடங்களையும், சாரியை பெறுமிடங்களையும், நீண்டு, குறுகி, திரிந்து வரும் பெயர்களையும் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் தெரிந்துகொண்டோம். நாம் தெரிந்தகொண்ட இச்செய்திகள் மொழியைப் பிழையின்றி எழுத நமக்கு உதவக்கூடியன. எனவே இச்செய்திகளை நன்கு நினைவில் நிறுத்திக்கொள்ள முயலுங்கள்.

இந்த அலகிற்குரிய வினாக்கள்:

1. உயிர்மயங்கியலில் கூறப்பட்ட மரப்பெயர் பற்றிய விதிகளைத் தொகுத்து எழுதுக.
2. ஆகார ஈற்றுக்கு அல்வழியில் கூறிய விதிகளைத் தொகுத்து எழுதுக.
3. ஆகார ஈற்றுக்கு வேற்றுமைப் பொருளில் கூறப்பட்ட விதிகளைத் தொகுத்துத் தருக.
4. இகர ஈற்றுக்கு உயிர்மயங்கியலில் காணப்படும் விதிகளைக் கூறுக.
5. உகர ஈறு பெறும் விதிகள் யாவை? எடுத்துக்காட்டுக.
6. ஊகார ஈற்று விதிகளை எடுத்து எழுதுக.
7. ஐகார ஈற்றுப் பெயர்களுக்கூரிய வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்காரண விதிகளை வரைக.
8. ணகர ஈற்றுக்குக் கூறப்பெற்ற விதிகள் யாவை,
9. தேன் என்னும் சொல்லுக்குத் தொல்காப்பியம் கூறும் விதிகளைக் காட்டுக.
10. இயற்பெயர் பெறும் விதிகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறுவன யாவை?
11. யகரவீறு பெறும் விதிகளைத் தொகுத்து வரைக.
12. முகரவீற்று விதிகளைத் தருக.
13. ஏழ் என்னும் எண்ணுப்பெயர் பெறும் புணர்ச்சி விதிகள் யாவை? சான்றுடன் காட்டுக.
14. எகரவீறு பெறும் புணர்ச்சி விதிகளைக் குறிப்பிடுக.

தன்மதிப்பீடு – விடைகள்

1.

1. அ. 'அன்ன' என்னும் உவமக்கிளவி	பொன்னன்ன குதிரை
ஆ. அண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவி	ஊர கேள்
இ. செய்ம்மன என்னும் வினைச்சொல்	உண்மன குதிரை
ஈ. ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவி	அவர் செல்க, போரின்கண்
உ. 'செய்த' என்னும் பெயரெச்சம்	உண்ட குதிரை
ஊ. செய்யிய என்னும் பெயரெச்சம்	உண்ணிய கொண்டான்
எ. 'அம்ம' என்னும் உரையசை இடைச்சொல்	அம்ம கொற்றா சொல்
ஏ. பன்மைப் பொருளை உணர்த்தும்	பல்ல குதிரை

அகர ஈற்றுப் பெயர்கள். அவை,
பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல
என ஐந்து.

பல குதிரை
சில குதிரை
உள்ள குதிரை
இல்ல குதிரை

2. அ. இகர ஈற்றுப்பெயர்கள், வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வல்லினம் மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) கிளி, கால் - கிளிக்கால், புலி, தலை - புலித்தலை

இகர ஈற்றுப் பெயர்கள் அவ்வழியில் இயல்பாக முடியும். வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் உறழ்ச்சியாய் முடியும் எனத் தொகைமரபில் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார்.

(எ-டு) பருத்தி, குறிது - பருத்திகுறிது - இயல்பு

மாசி, திங்கள் - மாசித்திங்கள் - மிகுதல்

ஆ. 'இனி' என்னும் சொல் - இனிக்கொண்டான்

இ. 'அணி' என்னும் சொல் - அணிக்கொண்டான்

ஈ. இகர ஈற்று வினையெச்சம் - தேடிக்கொண்டான்

உ. இகர ஈற்று சுட்டுப்பெயர் - இக்கொற்றன்

புளி என்னும் சுவையை உணர்த்தும் பெயர் வல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும்.

(எ-டு) புளி, கூழ் - புளிக்கூழ்

இப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும்.

புளி, கூழ் - புளிக்கூழ்

3. யாஅக்கோடு, பிடாஅக்கோடு, தளாஅக்கோடு

'ஒடுங்கோடு' - 'ஒடுமரக் கிளவி உதிமர இயற்றே' எனும் நூற்பாவிற்கு உதாரணமாக வரும்.

4. குற்றெழுத்து இம்பரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்

நிற்றல் வேண்டும் உகரக் கிளவி

(உயிரம். 65)

'நிற்றல் என்ற மிகையான்' ஆடு, மகடு என்பனவும் இவ்விதி பெறும்.

(எ-டு) ஆடு, கை - ஆடு, உ, க், கை - ஆடுஉக்கை

மகடு, கை - மகடு, உ, க், கை - மகடுஉக்கை

ஆடு, செவி - ஆடு, உ, ச், செவி - ஆடுஉச்செவி

மகடு, செவி - மகடு, உ, ச், செவி - மகடுஉச்செவி

ஆடு, தலை - ஆடு, உ, த், தலை - ஆடுஉத்தலை

மகடு, தலை - மகடு, உ, த், தலை - மகடுஉத்தலை

ஆடு, புறம் - ஆடு, உ, ப், புறம் - ஆடுஉப்புறம்

மகடு, புறம் - மகடு, உ, ப், புறம் - மகடுஉப்புறம்

ஆண்பாலை உணர்த்தும் ஆடுஉ என்னும் சொல்லையும் பெண்பாலை உணர்த்தும் மகடுஉ என்னும் சொல்லையும் தொல்காப்பியர் ஊகார ஈற்றுச் சொல்லாகவே கருதுகின்றார். ஆடுஉ, மகடுஉ, ஆயிரு பெயருக்கும் என இச்சொற்களை ஊகார ஈற்றில் எடுத்துக் கூறி விதி செய்திருக்கிறார்.

5. சே என்னும் ஏகார ஈற்றுப்பெயர், பெற்றத்தை (காளையை) உணர்த்துமாயின் இன் சாரியை பெறும். மரத்தை உணர்த்துமாயின் மெல்லெழுத்துப் பெறும்.

(எ-டு) தேஇஞ்சுகோடு - சேவின் கோடுஈ தேஇஞ்சுசெவி - சேவின் செவி

தேஇஞ்சுதலை - சேவின் தலைஈ தேஇஞ்சுபுறம் - சேவின் புறம்

செய்யுளில் வேட்கை என்ற ஐகார ஈற்றுச்சொல் முன் அவா என்னும் சொல் வந்தால் வேட்கை என்பதன் இறுதியில் உள்ள 'கை' கெடும். பின் டகரமெய், ணகமெய்யாகத் திரியும்.

(எ-டு) வேட்கை, அவா - வேட், அவா - வேண், அவா - வேணவா

'வேணவா நலிய வெய்ய உயிரா' (நற். 61)

வேட்கையாவது பொருள்கள் மேல் தோன்றும் பற்றுள்ளம். அவாவாவது அப்பொருள் களைப் பெறவேண்டும் என்று மேன்மேல் உண்டாகின்ற ஆசை. எனவே வேணவா என்பது வேட்கையால் உண்டாகிய அவா என்று பொருள்படும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இக்காலத்தில் கடிதம் எழுதுவோரில் சிலர் 'வேணவா' என்ற சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

1. ஞகர மெய்யை இறுதியாக உடைய தொழிற்பெயர்கள் அல்வழி, வேற்றுமை ஆகிய இருவழியிலும் வல்லெழுத்துடன் புணரும்பொழுது உகரம் பெறும்ஈ பின் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

அல்வழி: உரிஞ், கடிது - உரிஞ், உ, கடிது - உரிஞுக்கடிது
உரிஞ், சிறிது - உரிஞ், உ, சிறிது - உரிஞுச்சிறிது
உரிஞ், தீது - உரிஞ், உ, தீது - உரிஞுத்தீது
உரிஞ், பெரிது - உரிஞ், உ, பெரிது - உரிஞுப்பெரிது

வேற்றுமை: உரிஞ், கடுமை - உரிஞ், உ, உடுமை - உரிஞுக்கடுமை
உரிஞ், சிறுமை - உரிஞ், உ, சிறுமை - உரிஞுச்சிறுமை
உரிஞ், தீமை - உரிஞ், உ, தீமை - உரிஞுத்தீமை
உரிஞ், பெருமை - உரிஞ், உ, பெருமை -
உரிஞுப்பெருமை

ஞகர மெய்யை இறுதியாக உடைய தொழிற்பெயர்கள், அல்வழி, வேற்றுமை ஆகிய இருவழியிலும் ஞ, ந, ம, வ என்னும் மெல்லின, இடையின மெய்களை முதலாகக் கொண்ட வருமொழியுடன் புணரும்பொழுது உகரம் மட்டும் பெறும்.

அல்வழி: உரிஞ்ஞான்றது - உரிஞ்ஞுன்றது - உரிஞு ஞான்றது
உரிஞ், நீண்டது - உரிஞ், உ, நீண்டது - உரிஞு நீண்டது
உரிஞ்மாண்டது - உரிஞ்ஞுமாண்டது - உரிஞு மாண்டது
உரிஞ், வலிது - உரிஞ், உ, வலிது - உரிஞு வலிது

வேற்றுமை: உரிஞ், ஞாற்சி - உரிஞ், உ, ஞாற்சி - உரிஞு ஞாற்சி
உரிஞ், நீட்சி - உரிஞ், உ, நீட்சி - உரிஞுநீட்சி
உரிஞ், வலிமை - உரிஞ், உ, வலிமை - உரிஞு வலிமை

ஞகர ஈறு உயிரோடும் யகரமெய்யோடும் புணரும்போது உகரம் பெற்று வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். இது அல்வழியில் ஆகும்.

உரிஞ், யாது - உரிஞ்யாதுஈ உரிஞ், அழகு - உரிஞுழகு

2. ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப் பெயர் தனக்கு உட்பட்ட எண்ணுப் பெயர் வருமொழியில் வந்தால் மகரம் கெட்டு அத்துச் சாரியை பெறும்.

ஆயிரம் ஒன்று - ஆயிரம் அத்து ஒன்று - ஆயிரத்தொன்று

ஆயிரம் ஒன்பது - ஆயிரம் அத்து ஒன்பது - ஆயிரத்தொன்பது

ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் அடைமொழியோடு சேர்ந்து நிலைமொழியாக நின்றாலும், தனக்கு உட்பட்ட எண்ணுப்பெயர் வருமொழியில் வந்தால் மகரம் கெட்டு அத்துச் சாரியை பெறும்.

பத்து ஆயிரம் ஒன்று - பதினாயிரம் ஒன்று - பதினாயிரம் அத்து ஒன்று - பதினாயிரத்தொன்று

ஆயிரம் என்னும் பெயருக்குப்பின் அளவுப்பெயர் வந்தாலும் நிறைப்பெயர் வந்தாலும் ஆயிரம் என்பதிலுள்ள மகரம் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகும். இவ்வாயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் அடைமொழியோடு வந்தாலும் அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர் முன் மகரம் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

பத்து ஆயிரம் கலம் - பதினாயிரம் கலம் - பதினாயிரம் க் கலம் - பதினாயிரக்கலம் (அளவுப்பெயர்)

ஆயிரம் கழஞ்சு - ஆயிரம் கழஞ்சு - ஆயிரம் க் கழஞ்சு - ஆயிரக்கழஞ்சு (நிறைப்பெயர்)

3. ஆதன், பூதன் என்னும் இயற்பெயர் முன் தந்தை என்னும் முறைப்பெயர் வந்தால் தந்தை என்னும் பெயரின் முதலில் உள்ள தகரமெய் கெடும். அகரம் கெடாது நிற்கும். பின் நிலைமொழியில் உள்ள அன் கெடும்.

- ஆதன் தந்தை - ஆத் தந்தை (நிலைமொழியில் உள்ள அன் கெட்டது)

- ஆத் அந்தை (வருமொழியில் உள்ள தகரமெய் கெட்டது)

- ஆ ந்தை (வருமொழியில் உள்ள அகரமும் கெட்டது)

- ஆ ந்தை (நிலையில் உள்ள தகர மெய்யும் கெட்டது) - ஆந்தை

- பூதன் தந்தை - பூத்தந்தை - பூதஅந்தை - பூத்தந்தை - பூ ந்தை
பூர் பூந்தை

4. தமிழ் என்னும் சொல் வருமொழி வல்லினத்தோடு புணர்ந்தால் அக்குச் சாரியை பெறும். அக்குச் சாரியை பெறாமல் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

தமிழ் கூத்து - தமிழ் அக்கு கூத்து - தமிழ்க்கூத்து

தமிழ் சேரி - தமிழ் அக்கு சேரி - தமிழ்ச்சேரி

இவை அக்குச் சாரியை பெற்று வல்லெழுத்து மிக்கன.

தமிழ் கூத்து - தமிழ்க்கூத்து - வல்லெழுத்து மிக்கது.

அலகு 5 : குற்றியலுகரப் புணரியல்,
நச்சினார்க்கினியர் உரைத்திறன்

நோக்கங்கள்

5.0 முன்னுரை

5.1 மொழி இறுதிக் குற்றியலுகரம்

5.2 குற்றியலுகரம்

5.3 குற்றியலுகரப் புணர்ச்சி வேற்றுமையில்

5.4 அல்வழிப்புணர்ச்சி

5.5 திசைப்பெயர்கள்

5.6 குற்றியலுகர எண்ணுப்பெயர்

5.6.1 பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன்

5.6.2 ஒன்று என்பனவற்றின் முன் பத்து

5.6.3 ஒன்று, இரண்டு - இவற்றிற்கு விதி

5.6.4 மூன்று என்பதற்கு விதி

5.6.5 நான்கு என்பதற்கு விதி

5.6.6 ஐந்து என்பதற்கு விதி

5.6.7 ஆறு என்பதற்கு விதி

5.6.8 எட்டு என்பதற்கு விதி

5.6.9 ஒன்பது என்பதற்கு விதி

5.6.10 வருமொழியில் நூறு

5.6.11 வருமொழியில் நூறாயிரம்

5.6.12 நூறு என்பதற்கு விதி

5.6.13 ஒருபது முதலியவற்றிற்கு விதி

5.6.14 வருமொழியில் 'மா' வர விதி

5.7 புறனடை

5.7.1 ல் ஈறு

5.7.2 ன் ஈறு

5.8 நச்சினார்க்கினியர் உரைத்திறன்

5.8.1 நூன்மரபில் நச்சர் உரைகள்

5.8.2 மொழிமரபில் நச்சர் உவமைகள்

தன்மதிப்பீடு: 1

5.9 தொகுப்புரை

இந்த அலகிற்குரிய வினாக்கள்

தன்மதிப்பீடு - விடைகள்

நோக்கங்கள்

- குற்றியலுகரச் சொற்கள் பிற சொற்களோடு புணரும் தன்மை பற்றிப் பொதுவாக அறிந்துகொள்ளல்.
- திசைப்பெயர்கள், எண்ணுப்பெயர்கள் ஆகியவற்றின் புணர்ச்சி விதிகளைச் சிறப்பாக அறிந்துகொள்ளல்
- நச்சினார்க்கினியரின் உரைத்திறமை அறிந்துகொள்ளல்.

5.0 முன்னுரை

குற்றியலுகரசு ஈறு, வருமொழியுடன் புணரும் இயல்பு பற்றிக் கூறுவதால் இது குற்றியலுகரப் புணரியல் என்னும் பெயர் பெற்றது. ‘குற்றியலுகரமென்று கூறப்பட்ட எழுத்து, பொருட்பெயரோடும் எண்ணுப் பெயர் முதலியவற்றோடும் புணரும் முறைமை உணர்த்தினமையின் குற்றியலுகரப் புணரியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று’ என்பர் நச்சினார்க்கினியர். ‘இது, ‘மெய்யே உயிரென்று ஆயிரியல்’ (புணரி. 1) என்றவற்றுள் ‘உயிரினது விகாரமாய் நின்ற குற்றுக்கரத்தை இருவழிக் கண்ணும் புணர்க்கின்றமையின் வேலை ஒத்தினோடு இயைபுடைத்தாயிற்று’ என்று வைப்புமுறை கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். இவர் கருத்துப்படி, முதலில் உயிரை இறுதியாக உடைய சொற்களின் புணர்ச்சி பற்றித் தொல்காப்பியர் உயிர் மயங்கியலில் கூறினார். பின் உயிரினது விகாரமாக வருகின்ற குற்றியலுகரப் புணர்ச்சி பற்றிக் குற்றியலுகரப் புணரியல் விதி செய்தார் என்பது பெறப்படும். குற்றியலுகரப் புணர்ச்சி பற்றிய செய்திகளையும் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்திறனையும் இந்த இயலில் விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

5.1 மொழி இறுதிக் குற்றியலுகரம்

மொழி இறுதிக் குற்றியலுகரத்தின் பெயரும் முறையும் தொகையும் பற்றிய செய்தி முதல் நூற்பாவில் காணப்படுகின்றது. இம்மொழி இறுதிக் குற்றியலுகரம் ஆறு வகைப்படும்.

1. ஈரெழுத்தொருமொழி (நன்னூலார் ‘நெடிற்றொடர்’ என்பர்)
2. உயிர்த்தொடர்
3. இடைத்தொடர்
4. ஆய்தத்தொடர்
5. வன்தொடர்
6. மென்றொடர்

குற்றியலுகரம் நெட்டெழுத்து இம்பரும் தொடர்மொழி ஈற்றும் வரும் என்று மொழிமரபில் (3) கூறினார். தொடர்மொழி ஈற்றில் வருவதனை ஐந்து வகைப்படுத்தினார். நெட்டெழுத்து இம்பர் வருவதனை ஈரெழுத்தொருமொழி என்று கொண்டார்.

ஈரெழுத் தொருமொழி உயிர்த்தொடர் இடைத்தொடர்

ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொடர்

ஆயிரு முன்றே உகரம் குறுகிடன்

(குற்றி. 1)

‘உகரம் குறுகிடன்’ என்பதனால் உகரம் குறுகுதற்கு எழுத்துக்கள் தொடரும் சூழ்நிலையே காரணம் என்பது வெளிப்படும். கு, சு, டு, து, பு, று என்று கூறும்போது

இவை குற்றியலுகரமல்லீ நாகு, காசு, வீடு, பத்து, பண்பு, நன்று என மொழியைச் சார்ந்து வரும்போது குற்றியலுகரம்.

குற்றியலுகரம் அறுவகைப்படுதற்குக் காரணம் ஈற்றயல் எழுத்தாகும். அவ்வாறாயின் ஆர்க்கு, ஈர்க்கு, நொய்ப்பு, மொய்ப்பு என்பனவற்றை எத்தொடரில் அடக்குவது? இத்தொடர்களில் ஈரொற்றுக்கள் இணைந்துள்ளன. முதலில் இடையின ஒற்றும் அடுத்து வல்லின ஒற்றோ, மெல்லின ஒற்றோ இணைந்தும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஈரொற்றுக்கள் இருந்தாலும் குற்றியலுகரத்தினை அடுத்துள்ள ஒற்றினைக் கொண்டே அதனை வகைப்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறு வகைப்படுத்தும்போது அது வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமாகவோ, மென்றொடர் குற்றியலுகரமாகவோ இருக்கும். இடைத்தொடர்க் குற்றியலுகரமாக வராது.

இடையின ஒற்றுக்குப்பின் இடையின ஒற்று வராதுஃ வல்லின ஒற்றோ மெல்லின ஒற்றோதான் வரும்.

ஆர்க்கு – வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம்

ஈர்க்கு – வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம்

நொய்ப்பு – மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம்

மொய்ப்பு – மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம்

அவற்றுள்

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி இடைத்தொடர் ஆகா (குற்றி. 2)

குற்றியலுகரம் ஒரு மொழியில் வரும்போது மாத்திரை எவ்வளவு? புணர்மொழியில் வரும்போது மாத்திரை எவ்வளவு? இவ்வாராய்ச்சிக்கு இடம் தந்தது கீழ்வரும் நூற்பா ஆகும்.

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா இறுதியும் உகரம் நிலையும் (குற்றி. 3)

இந்நூற்பாவின் இறுதியை ‘உகரம் நிறையும்’ என்று கொண்டார் இளம்பூரணர். உகரம் நிலையும் என்று பாடங்கொண்ட நச்சினார்க்கினியர் அவ்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் வருகின்ற புணர்மொழிக் குற்றியலுகரமும் அரை மாத்திரை பெற்று நிற்கும் என்றார். உகரம் நிறையும் என்று பாடம் கொண்ட இளம்பூரணர், உகரம் நிறையும் என்றதனால் புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம் உகரத்திற்குரிய ஒரு மாத்திரையில் நிறைந்து நிற்கும் என்றார்.

குற்றியலுகரம் புணர்மொழியிலும் அரை மாத்திரை பெறும் என்றாலும் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம் புணர்மொழியில் வரும்போது கால் மாத்திரை பெறும்.

வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித்

தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்தே (குற்றி. 4)

(எ-டு) கொக்கு, கடிது – கொக்குக்கடிது

கொக்கு, கடுமை – கொக்குக்கடுமை

குரங்கு கடிது என்று மென்றொடர் குற்றியலுகரத்தை ஒலிக்கும்போது அரை மாத்திரைஃ கொக்குக்கடிது என்று வன்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தை ஒலிக்கும்போது கால் மாத்திரை.

‘கொக்குக்கடிது, கொக்குக்கடுமை என அரை மாத்திரையிற் குறைந்தவாறு, குரங்கு கடிது என்பது முதலியவற்றோடு படுத்துச் செவிகருவியாக உணர்க’ என நச்சினார்க்கினியர் எழுதுதலை நோக்குக.

5.2 குற்றியலிகரம்

குற்றியலிகரம், வருமொழியில் யகரம் வந்தால் இகரமாகத் திரியும். இவ்விகரம் குறாகும். இதுவே குற்றியலிகரம்.

யகரம் வருவழி இகரம் குறாகும்

உகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது

(குற்றி. 5)

1. நாகு யாது - நாகியாது - ஈரெழுத்தொருமொழி
2. வரகு யாது - வரகியாது - உயிர்த்தொடர்
3. தெள்கு யாது - தெள்கியாது - இடைத்தொடர்
4. எ.கு யாது - எ.கியாது - ஆய்த்தொடர்
5. கொக்கு யாது - கொக்கியாது - வன்றொடர்
6. குரங்கு யாது - குரங்கியாது - மென்றொடர்

5.3 குற்றயலுகரப் புணர்ச்சி வேற்றுமையில்

நிலைமொழி குற்றியலுகர எண்ணுப் பெயராக இல்லாமல் வேறு பெயராக நிற்க அப்பெயர்கள் பொருட்பெயருடன் புணரும் புணர்ச்சியினைத் தொல்காப்பியர் விளக்குவர்.

1. ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் உயிர்த்தொடர் மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் இடையில் இனமான ஒற்று இரட்டிக்க வல்லெழுத்து மிக் குப் புணரும்.

ஈரெழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும்

வேற்றுமை யாயின் ஒற்றிடை இனம்மிகத்

தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி

(குற்றி. 6)

- (எ-டு) யாடு கால் யாட்டுக் கால் - யாட்டுக்கால்
யாடு செவி - யாட்டுச் செவி - யாட்டுச்செவி
யாடு தலை - யாட்டுத் தலை - யாட்டுத்தலை
யாடு புறம் - யாட்டுப் புறம் - யாட்டுப்புறம் (நெடிற்றொடர்மொழி)
முயிறு கால் - முயிறுக் கால் - முயிறுக்கால்
முயிறு செவி - முயிறுச் செவி - முயிறுச்செவி
முயிறு தலை - முயிறுத் தலை - முயிறுத்தலை
முயிறு புறம் - முயிறுப்புறம் - முயிறுப்புறம்
(உயிர்த்தொடர்மொழி)

நாட்டு வாழ்த்து, பாட்டுப் போட்டி, காட்டுக் கோழி, வயிற்றுப் பிரச்சினை என்பன இவ்விதிப்படி வந்தன.

2. நெடிற்றொடர், உயிர்த்தொடர் குற்றியலுகரங்களிலும் டு, று என்னும் இரண்டும் அல்லாத கு. சு. து. பு என்னும் நான்கையும் இறுதியில் கொண்டு வருவனவாகிய சொற்களில் ஒற்று இரட்டாது.

ஒற்றிடை இனமிகா மொழியுமா ருளவே

அத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகலே

(குற்றி. 7)

3. இடைத்தொடர்க் குற்றியலுகரமும் ஆய்த்தொடர்க் குற்றியலுகரமும் ஒற்று இரட்டித்து முடியாஈ வல்லெழுத்தும் மிகாது.

இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத் தொடரும்

நடையா இயல என்மனார் புலவர்

(குற்றி. 8)

(எ-டு) தெள்கு கால் - தெள்குகால்ஃ தெள்கு சிறை - தெள்குசிறை

தெள்கு தலை - தெள்குதலைஃ தெள்கு புறம் - தெள்குபுறம்

4. (அ) வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமும் மென்றொடர்க் குற்றியலுகரமும் வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

(எ-டு) கொக்கு கால் - கொக்கு க் கால் - கொக்குக்கால்

கொக்கு செவி - கொக்கு ச் செவி - கொக்குச்செவி

கொக்கு தலை - கொக்கு த் தலை - கொக்குத்தலை

கொக்கு புறம் - கொக்கு ப் புறம் - கொக்குப்புறம்

(வன்றொடர்க்குற்றியலுகரம்)

குரங்கு கால் - குரங்கு க் கால் - குரங்குக்கால்

குரங்கு செவி - குரங்கு ச் செவி - குரங்குச்செவி

குரங்கு தலை - குரங்கு த் தலை - குரங்குத்தலை

குரங்கு புறம் - குரங்கு ப் புறம் - குரங்குப்புறம்

(மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம்)

(ஆ) மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தில் ஈற்றயல் எழுத்தான மெல்லின மெய், குற்றியலுகரம் ஏறிய வல்லின மெய்யாகத் திரியும். சில இடங்களில் மெல்லினத்திற்கு இனமான வல்லினமாகவும் திரியும். இதனால் மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமாகத் திரியும் என்பது பெறப்படும்.

(எ-டு) குரங்கு கால் - குரங்கு கால் - குரங்குக்கால்

- குற்றியலுகரம் ஏறிய வல்லின மெய்யாகத் திரிந்தது.

எண்கு குட்டி - எட்கு குட்டி - எட்குக்குட்டி

அன்பு தளை - அற்பு தளை - அற்புத்தளை

ஈற்றயல் நின்ற மெல்லினம், தனக்கு இனமான வல்லினமாகத் திரிந்தது.

வன்றொடர் மொழியும் மென்றொடர் மொழியும்

வந்த வல்லெழுத்து ஒற்றிடை மிகுமே

மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்லாம்

வல்லொற்று இறுதி கிளையொற்று ஆகும்

(குற்றி. 9)

இதனால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமாகத் திரிதல் பெரும்பான்மை எனத் தெரிகின்றது. பிற்காலத்தில் இத்தகைய நிலைமாறிவிட்டது.

வண்டுக்கால்ஃ பந்துத்திரட்சிஃ இரும்புக்கதவு என்று சொல்வதே பெரும்பான்மையாக உள்ளது. இரும்புச் சட்டியை இரும்புச்சட்டி எனக் கூறுதலே மரபாகும். தொல்காப்பியர் விதி தழுவின சிலம்பு அதிகாரம் - சிலப்பதிகாரம் ஆயிற்று.

5. (அ) குற்றியலுகர ஈற்று மரபுப்பெயர்கள் 'அம்' சாரியை பெறும்.

மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை

(குற்றி. 10)

(எ-டு) தேக்கு கோடு - தேக்கு அம் கோடு - தேக்கங்கோடு

கமுகு சோலை - கமுகு அம் சோலை - கமுகஞ்சோலை

(ஆ) மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தில் வல்லொற்றாகத் திரியாத மரப்பெயர்களும் உண்டு அவையும் 'அம்' சாரியை பெறும் வல்லொற்றாகத் திரிந்த பெயரும் அந் சாரியை பெறும்.

மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரும் உளவே (குற்றி. 11)

(எ-டு) புன்கு கோடு - புன்கு அம் கோடு - புன்கம்கோடு

குருந்து கோடு - குரந்து அம் கோடு - குருந்தம்கோடு

இவை வல்லொற்றாகத் திரியாத மென்றொடர்க் குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயர்கள்.

(எ-டு) வேம்பு - வேப்பு பூ - வேம்பு அம் பூ - வேப்பம்பூ

ஈஞ்சு - ஈச்சு காய் - ஈச்சு அம் காய் - ஈச்சங்காய்

இவை வல்லொற்றாகத் திரிந்த மென்றொடர்க் குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயர்கள்.

6. ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றியலுகரமும் வன்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகரமும் தக்க இடங்களில் 'அம்' சாரியை பெறும்.

ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரும்

அம்இடை வரற்கும் உரியவை உளவே

அம்மரபு ஒழுகும் மொழிவயி னான

(குற்றி. 12)

(எ-டு) ஏறு கோள் - ஏறு அம் கோள் - ஏறம்கோள்

குது போர் - குதுஅம்போர் - குதம்போர்

(ஈரெழுத்தொருமொழி)

வட்டு போர் - வட்டு அம் போர் - வட்டம்போர்

பற்று பழஞ்சோறு - பற்று அம் பழஞ்சோறு - பற்றம் பழஞ்சோறு

(வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம்)

மென்றொடர்க் குற்றியலுகரங்களில் சில அக்குச் சாரியை பெறும்.

ஒற்றுநிலை திரியாது அக்கொடு வருஉம்

அக்கிளை மொழியும் உளவென மொழிப

(குற்றி. 13)

(எ-டு) குன்று அக்கு கூகை - குன்றக்கூகை

மன்று அக்கு பெண்ணை - மன்றப்பெண்ணை

- அக்குச் சாரியையில் அகரம் தவிர ஏனையன கெட்டன.

8. குற்றியலுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயர்கள், பொருட்பெயரோடு புணரும்போது அன் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) ஒன்று காயம் - ஒன்று அன் காயம் - ஒன்றன்காயம்

இரண்டு காயம் - இரண்டு அன் காயம் - இரண்டன்காயம்

இச்சொற்புணர்ச்சி இக்காலத்தில் இல்லை.

9. வண்டு, பெண்டு என்னும் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்கள் இன் சாரியை பெறும்.

வண்டும் பெண்டும் இன்னோடு சிவணும்

(குற்றி. 15)

(எ-டு) வண்டு கால் - வண்டு இன் கால் - வண்டின்கால்

பெண்டு கால் - பெண்டு இன் கால் - பெண்டின்கால்

10. பெண்டு என்னும் சொல் இன் சாரியையோ அன்றி அன் சாரியையோ பெறும்.

பெண்டென் கிளவிக்கு அன்னும் வரையார்

(குற்றி. 16)

(எ-டு) பெண்டு கால் - பெண்டு அன் கால் - பெண்டன்கால்
பெண்டு செவி - பெண்டு அன் செவி - பெண்டன்செவி
பெண்டு தலை - பெண்டு அன் தலை - பெண்டன்தலை
பெண்டு புறம் - பெண்டு அன் புறம் - பெண்டன்புறம்

11. யாது என்னும் சொல்லும் அஃது, இஃது, உஃது ஆகிய சொற்களும் அன் சாரியை பெறும்.

(எ-டு) யாது கோடு - யாது அன் கோடு - யாதன்கோடு
யாது செவி - யாது அன் செவி - யாதன்செவி
யாது தலை - யாது அன் தலை - யாதன்றலை
யாது புறம் - யாது அன் புறம் - யாதன்புறம்
அது கோடு - அது அன் கோடு - அதன்கோடு
இது கோடு - இது அன் கோடு - இதன்கோடு
உது கோடு - உது அன் கோடு - உதன்கோடு
அது செவி - அது அன் செவி - அதன்செவி
இது செவி - இது அன் செவி - இதன்செவி
உது செவி - உது அன் செவி - உதன்செவி
அது தலை - அது அன் தலை - அதன்தலை
இது தலை - இது அன் தலை - இதன்தலை
உது தலை - உது அன் தலை - உதன்தலை
அது புறம் - அது அன் புறம் - அதன்புறம்
இது புறம் - இது அன் புறம் - இதன்புறம்
உது புறம் - உது அன் புறம் - உதன்புறம்

அஃது என்பதே நிலைமொழி. அன் சாரியை பெற்றபின் (அஃதன்) ஆய்தம் மறையும் (அதன்).

5.4 அல்வழிப்புணர்ச்சி

12. சுட்டு முதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்களின் முன் வருமொழியில் உயிர் வந்தால் அல்வழியில் ஆய்தம் கெடாது.

முன் உயிர் வருமிடத்து ஆய்தப்புள்ளி

மன்னல் வேண்டும் அல்வழி யாயினீ

(குற்றி. 18)

(எ-டு) அஃது அடை - அஃதடை அஃது ஆடை - அஃதாடை
இஃது அடை - இஃதடை இஃது ஆடை - இஃதாடை
உஃது அடை - உஃதடை உஃது ஆடை - உஃதாடை

13. அஃது, இஃது, உஃது என்பனவற்றின் முன் உயிர் தவிர ஏனைய கணங்கள் வருமொழியில் வந்தால் நிலைமொழியிலுள்ள ஆய்தம் கெடும்.

(எ-டு) வல்லினம் வர

அ.்து கடிது - அதுகடிது அ.்து சிறிது - அதுசிறிது
 இ.்து கடிது - இதுகடிது இ.்து சிறிது - இதுசிறிது
 உ.்து கடிது - உதுகடிது உ.்து சிறிது - உதுசிறிது
 அ.்து தீது - அதுதீது அ.்து பெரிது - அதுபெரிது
 இ.்து தீது - இதுதீது இ.்து பெரிது - இதுபெரிது
 உ.்து தீது - உதுதீது உ.்து பெரிது - உதுபெரிது

மெல்லினம் வர

அ.்து ஞான்றது - அதுஞான்றது
 இ.்து ஞான்றது - இதுஞான்றது
 உ.்து ஞான்றது - உதுஞான்றது
 அ.்து நீண்டது - அதுநீண்டது
 இ.்து நீண்டது - இதுநீண்டது
 உ.்து நீண்டது - உதுநீண்டது
 அ.்து மாண்டது - அதுமாண்டது
 இ.்து மாண்டது - இதுமாண்டது
 உ.்து மாண்டது - உதுமாண்டது

இடையினம் வர

அ.்து யாது - அதுயாது
 இ.்து யாது - இதுயாது
 உ.்து யாது - உதுயாது
 அ.்து வலிது - அதுவலிது
 இ.்து வலிது - இதுவலிது
 உ.்து வலிது - உதுவலிது

14. ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் அல்வழியில் இயல்பாக முடியும்.

அல்லது கிளப்பின் எல்லா மொழியும்

சொல்லிய பண்பின் இயற்கையாகும்

(குற்றி. 20)

(எ-டு) நாகு கடிது - நாகுகடிது - நெடிற்றொடர்
 வரகு கடிது - வரகுகடிது - உயிர்த்தொடர்
 தெள்கு கடிது - தெள்குகடிது - இடைத்தொடர்
 எ.்து கடிது - எ.்துகடிது - ஆய்த்தொடர்
 குரங்கு கடிது - குரங்குகடிது - மென்றொடர்

ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகரம் எனக் கூறினாலும் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரத்திற்கு இவ்விதி பொருந்தாது.

15. வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம் மிக்கு முடியும்.

வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து மிகுமே

(குற்றி. 21)

(எ-டு) கொக்கு கடிது - கொக்குக் கடிது - கொக்குக்கடிது
கொக்கு சிறிது - கொக்குச் சிறிது - கொக்குச்சிறிது
கொக்கு தீது - கொக்குத் தீது - கொக்குத்தீது
கொக்கு பெரிது - கொக்குப் பெரிது - கொக்குப்பெரிது

இவ்விதியினால், 'திருமண அழைப்புக் கிடைத்தது' என மிகுத்து எழுதுவதே விதியாகும்.

16. சுட்டெழுத்து நீண்ட மென்றொடர்க் குற்றியலுகர ஈறும் யா என்னும் வினாவினை முதலில் கொண்ட மென்றொடர்க் குற்றியலுகர ஈறும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றொடர் மொழியும்

யாவினா முதலிய மென்றொடர் மொழியும்

ஆயியல் திரியா வல்லெழுத்து இயற்கை

(குற்றி. 22)

(எ-டு) ஆங்கு கொண்டான் - ஆங்குக் கொண்டான் - ஆங்குக்கொண்டான்

ஈங்கு கொண்டான் - ஈங்குக் கொண்டான் - ஈங்குக்கொண்டான்

ஊங்கு கொண்டான் - ஊங்குக் கொண்டான் - ஊங்குக்கொண்டான்

யாங்கு கொண்டான் - யாங்குக் கொண்டான் - யாங்குக்கொண்டான்

17. யா என்னும் வினாவினை முதலில் கொண்ட மென்றொடர்க் குற்றியலுகர ஈறு இயல்பாகவும் முடியும்.

யாவினா மொழியே இயல்பும் ஆகும்

(எ-டு) யாங்கு கொண்டான் - யாங்குக் கொண்டான்

18. அங்கு, இங்கு, உங்கு, யாங்கு என்னும் இந்நான்கு மென்றொடர்க் குற்றியலுகரங்களும் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரங்களாகத் திரியமாட்டா.

அந்நான் மொழியும் தந்திலை திரியா

(குற்றி. 24)

மென்றொடர்க் குற்றியலுகரமானது, வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமாகத் திரியும் என்று பொதுவிதி (குற்றி. 9) கூறினாரல்லவா! அவ்விதிப்படி இச்சொற்கள் நான்கும் திரியா என்று விதிக்கின்றார்.

19. உண்டு என்னும் சொல், வருமொழியில் வல்லினம் வந்தால் இறுதியில் உள்ள குற்றியலுகரமும் அது ஏறிய மெய்யும் கெட்டு ணகர மெய், ளகர மெய்யாகத் திரிந்து முடியும். எனவே உண்டு என்பது உள் என்று ஆகும். இவ்வாறின்றி உண்டு என இயல்பாக நின்றலும் உரித்து.

உண்டென் கிளவி உண்மை செப்பின்

முந்தை இறுதி மெய்யொடும் கெடுதலும்

மேனிலை பொற்றே ளகரம் ஆதலும்

ஆமுறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்தே

வல்லெழுத்து வருஉம் காலை யான

(குற்றி. 25)

(எ-டு) (அ) உண்டு பொருள் - உண்ட பொருள் - உள்பொருள்

(ஆ) உண்டு பொருள் - உண்டு பொருள்

5.5 திசைப்பெயர்கள்

20. இரண்டு பெருந்திசைகள் தம்முள் புணர்ந்தால் இடையே ஏ என்னும் சாரியை வரும்.

இருதிசை புணரின் ஏயிடை வருமே

(குற்றி 26)

(எ-டு) தெற்கு, வடக்கு - தெற்கு, ஏ, வடக்கு - தெற்கே வடக்கு
கிழக்கு, மேற்கு - கிழக்கு, ஏ, மேற்கு - கிழக்கே மேற்கு

இச்சாரியை எண்ணுப் பொருளில் வந்துள்ளது. தெற்கும் வடக்கு, கிழக்கும் மேற்கும் எனப்பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

21. பெருந்திசைகளோடு கோணத் திசைகள் புணர்ந்தால் நிலைமொழியின் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரமும் அது ஏறிய மெய்யும் கெடும். தெற்கு என்னும் சொல் இறுதி உயிர்மெய் கெடுவதுடன் றகர மெய், னகர மெய்யாகத் திரியும்.

திரிபுவேறு கிளப்பின் ஒற்றும் உகரமும்

கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர்

ஒற்றுமெய் திரிந்து னகர மாகும்

தெற்கொடு புணரும் காலை யான

(குற்றி. 27)

(எ-டு) வடக்கு, கிழக்கு - வட, கிழக்கு - வடகிழக்கு
வடக்கு, மேற்கு - வட, மேற்கு - வடமேற்கு

வடக்கு என்பதில் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரமும் அது ஏறிய மெய்யும் (கு) கெட்டது என்பதனால் மற்றொரு மெய்யும் (க்) கெட்டது என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

(எ-டு) தெற்கு, கிழக்கு - தெற்கு, கிழக்கு - தென், கிழக்கு → தென்கிழக்கு

தெற்கு, மேற்கு - தெற்கு, மேற் - தென், மேற்கு → தென்மேற்கு

இங்கே கிழக்கு, மேற்கு என்பன கோணத் திசைகள், வடக்கு தெற்கு என்பன கோணத் திசைகள், வடக்கு தெற்கு என்பன பெருந்திசைகள்.

இப்பெருந்திசைகளுடன் கோணத்திசைகளையன்றி வேறு பொருட்பெயர்கள் புணர்ந்தாலும் இவ்விதி பெறும்.

(எ-டு) வடக்கு, வேங்கடம் - வடவேங்கடம்

வடக்கு, கடல் - வடகடல்

தெற்கு, குமரி - தென்குமரி

தெற்கு, இலங்கை - தென்னிலங்கை

‘வடவேங்கடம் தென்குமரி’ என்னும் பனம்பாரனாரின் பாயிர அடிகளில் இவ்விதி பயின்று வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

5.6 குற்றியலுகர எண்ணுப்பெயர்

ஏழு, ஆயிரம், தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்னும் எண்ணுப் பெயர்கள் நீங்கலாக ஏனைய எண்ணுப்பெயர்கள், குற்றியலுகர ஈறு கொண்டன. ஆதலின் எண்ணுப்பெயர்களுக்கு உரிய புணர்ச்சி விதிகளைத் தொல்காப்பியர் குற்றியலுகரப் புணரியலில் கூறியுள்ளார். 48 நூற்பாக்கள் குற்றியலுகர எண்ணுப்பெயர் பற்றியது.

5.6.1 பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன்

1. பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர்முன், ஒன்று முதலாக எட்டு இறுதியாக உள்ள எண்ணுப்பெயர்கள் வந்தால், பத்து என்பதிலுள்ள இறுதி உயிர்மெய் (து) கெடும். வருமொழியில் இரண்டு என்னும் எண் நீங்கலாக ஏனைய எண்கள் வந்தால் இன் சாரியை வரும்.

ஒன்றுமுதலாக எட்டன் இறுதி

எல்லா என்னும் பத்தன் முன்வரின்

குற்றிய லுகரம் மெய்யொடும் கெடுமே

முற்றின் வருஉம் இரண்டலங் கடையே

(குற்றி. 28)

(எ-டு) பத்து, ஒன்று - பத், ஒன்று - பத், இன், ஒன்று - பதினொன்று
பத்து, இரண்டு - பத், இரண்டு - பன்னிரண்டு (இன் சாரியை பெறாது)

பத்து, மூன்று - பத், மூன்று - பத், இன், மூன்று - பதின்மூன்று
பத்து, நான்கு - பத், நான்கு - பத், இன், நான்கு - பதிநான்கு
பத்து, ஐந்து - பத், ஐந்து - பத், இன், ஐந்து - பதினைந்து
பத்து, ஆறு - பத், ஆறு - பத், இன், ஆறு - பதினாறு
பத்து, ஏழு - பத், ஏழு - பத், இன், ஏழு - பதினேழு
பத்து, எட்டு - பத், எட்டு - பத், இன், எட்டு - பதினெட்டு

2. பத்து என்னும் சொல்முன், இரண்டு என்னும் சொல்வரின் பத்து என்பதன் இறுதியிலுள்ள உயிர்மெய் (து) கெடும். பின் எஞ்சிய தகரமெய், னகர மெய்யாக இரட்டிக்கும்.

(எ-டு) பத்து, இரண்டு - பத், இரண்டு - பன்ன, இரண்டு - பன்னிரண்டு

பத்தன் ஒற்றுக்கெட னகாரம் இரட்டல்

ஒத்தது என்ப இரண்டுவரு காலை

(குற்றி. 29)

3. பத்து என்னும் சொல்முன் ஆயிரம் என்னும் சொல் வந்தால் பத்து என்பதன் இறுதியிலுள்ள உயிர்மெய் (து) கெட்டு இன் பெற்று முடியும்.

ஆயிரம் வரினும் ஆயியல் திரியாது

(குற்றி. 30)

(எ-டு) பத்து, ஆயிரம் - பத், ஆயிரம் - பத், இன், ஆயிரம் - பதினாயிரம்

4. பத்து என்னும் சொல்முன், நிறைப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் வந்தால் பத்து என்பதன் இறுதியிலுள்ள உயிர்மெய் (து) கெட்டு இன் பெற்று முடியும்.

நிறையும் அளவும் வருஉம் காலை

குறையா தாகும் இன்னென் சாரியை

(குற்றி. 31)

(எ-டு) பத்து, கழஞ்சு - பத், கழஞ்சு - பத், இன், கழஞ்சு - பதின்கழஞ்சு
பத்து, தொடி - பத், தொடி - பத், இன், தொடி - பதின்தொடி

(நிறைப்பெயர்)

பத்து, கலம் - பத், கலம் - பத், இன், கலம் - பதின்கலம்

பத்து, சாடி - பத், சாடி - பத், இன், சாடி - பதின்சாடி (அளவுப்பெயர்)

(எ-டு) பத்து, திங்கள் - பத், திங்கள் - பத், இன், திங்கள் - பதின்றிங்கள்

பத்து, வேலி - பத், வேலி - பத், இன், வேலி - பதிற்றுவேலி

உலகவழக்கில் பத்துக்கலம், பத்துத்திங்கள், பத்துவேலி என இயல்பாகக் கூறும் முறையே உள்ளது.

தொல்காப்பியர் பத்து என்பதன் இறுதி உயிர்மெய் கெட்டு இன் சாரியை பெறும் என்பர். இவர் இன் சாரியை மட்டுமே கொண்டார். இவ் 'இன்' சாரியை 'இற்று' எனத் திரியும் என்பதும் இவர் கருத்து. எனவே பதிற்று வேலி என்பதில் வருவதும் 'இன்' சாரியையே ஆகும்.

5.6.2 ஒன்று என்பனவற்றின் முன் பத்து

1. ஒன்று முதல் ஒன்பது இறுதியாக உள்ள எண்ணுப்பெயர் நிலை மொழியாக நிற்க அவற்றின் முன் பத்து என்பது வருமொழியில் வருமானால் பத்து என்பதன் இடையிலுள்ள ஒற்று (த்) கெடும். ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்ணுப்பெயர்களில் ஆறு என்னும் எண்ணுப்பெயர் நீங்கலாக ஏனைய எண்ணுப்பெயர்களின் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரம் கெடும்.

ஒன்று முதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர்

நின்ற பத்தன் ஒற்று கெட ஆய்தம்

வந்திடை நிலையும் இயற்கைத்து என்ப

சூறிய இயற்கை குற்றியலுகரம்

ஆறன் இறுதி அல்வழி யான

(குற்றி. 32)

(எ-டு) ஒன்று, பத்து - ஒன்று, பது, ஒன்று, ப்.து - ஒரு, ப்.து - ஒரு, ப்.து ப்.து என்பது உள்ள ஆய்தம் கெடும் என்பர் உரையாசிரியர். எனவே 'ஒருபது' என வரும் என்பதாம். ஒன்று என்பது ஒரு எனத் திரியும். இதனை ஒன்று என்னும் நிலைமொழி விதியில் காண்க.

5.6.3 ஒன்று, இரண்டு - இவற்றிற்கு விதி

2. ஒன்று, இரண்டு என்னும் சொற்களின் முன் பத்து என்பது வருமொழியாக வந்தால் ஒன்று, இரண்டு என்னும் எண்களின் ஈற்றிலுள்ள உயிர்மெய் (று, டு) கெடும். பின் ஒன்று என்பதில் உள்ள னகரமெய், திரியும்¹ அதனோடு ஒரு உகரம் வரும்.

'இரண்' என்பதில் உள்ள ணகரமெய், ரகரமெய்யாகத் திரியும். அதனோடு ஒரு உகரம் வரும். பின் 'இரண்' என்பதன் இடையிலுள்ள 'ர்' கெடும்.

(எ-டு) ஒன்று, பத்து - ஒன்று, ப்.து - ஒன், ப்.து -

- ஒர், உ, ப்.து → ஒரு, ப்.து

இரண்டு, பத்து - இரண்டு, ப்.து - இரண், ப்.து

- இர், உ, ப்.து - இர், உ, ப்.து → இருபது

முதல் ஈரெண்ணின் ஒற்று ரகரமாகும்

உகரம் வருதல் ஆவயி னான

(குற்றி.)

தொல்காப்பியர் கூறும் விதிகளை நோக்கினால் ஒன்று, இரண்டு என்பன ஒரு, இரு எனவரும் என்பது பெறப்படும். இவ்வெண்கள், பத்து என்னும் வருமொழியுடன் புணரும்போது மட்டும் இவ்விதிபெறும் என்பதில்லை. எண் அல்லாத ஏனைய பெயர்களுடன் புணரும்போது இவ்விதி பெறும்.

(எ-டு) ஒரு வீடு, ஒரு பிறப்பு

இரு கடல், இருவினை, இருபிறப்பு

ஒரு வீடு, ஒரு பிறப்பு என்றே வரும். ஒன்று வீடு, ஒன்று பிறப்பு என வராது. அவ்வாறு வருமானால் ஒன்று வீடு மற்றொன்று தோட்டம் என்ற தொடரமைப்பில் வரும். ஆனால் இரண்டு என்பது இரு கடல் என்றும் வரும் இரண்டு கடல் என்றும் வரும்.

3. ஒன்று இரண்டு என்னும் எண்கள் நிலைமொழியாக நிற்க வருமொழியில் உயிரெழுத்து முதலில் வந்தால் ஒரு, இரு என்பதில் உள்ள உகரம் கெடும். முதலெழுத்துக்கள் நீண்டு முடியும்.

முதல்ஈ ரெண்ணின்முன் உயிர்வரு காலைத்

தவலென மொழிப உகரக் கிளவி

முதலிலை நீடல் ஆவயி னான

(குற்றி. 50)

(எ-டு) ஒரு, அகல் - ஓர், அகல் - ஓர், அகல் - ஓரகல்

இரு, உழக்கு - இர், உழக்கு - ஈர், உழக்கு - ஈருழக்கு

இதனால் வருமொழியில் மெய் வந்தால் ஒரு வீடு, இரு வீடு என்று வரும் என்பதும், வருமொழியில் உயிர்வந்தால் ஓர் இல்லம், ஈர் இல்லம் எனவரும் என்பதும் பெறப்படும். வருமொழியில் யகர மெய் வரும்போதும் ஓர் என வருதலைக் காண்கிறோம்.

‘ஓர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே’

இங்கே யகரமெய், உயிர்த்தன்மை கொண்ட மெய்யாதலின் ‘ஓர்யான்’ என வந்தது போலும்.

4. ஒன்று, இரண்டு என்னும் எண்கள் நிலைமொழியாக நிற்க வருமொழியில் ஆயிரம் வருமானால் ஒரு, இரு என்னும் எண்களின் உகரம் கெடும்.

ஆயிரக் கிளவி வருஉம் காலை

முதல்ஈ ரெண்ணின் உகரம் கெடுமே

(குற்றி. 59)

(எ-டு) ஒரு, ஆயிரம் - ஓர், ஆயிரம் - ஓராயிரம்

இரு, ஆயிரம் - இர், ஆயிரம் - இராயிரம்

5. ஒரு, இரு என்னும் சொற்களின் முன் ஆயிரம் வருமானால் முதலிலுள்ள எழுத்துக்கள் நீண்டு முடியும்.

முதலிலை நீடினும் மாண மில்லை

(குற்றி. 60)

(எ-டு) ஒரு, ஆயிரம் - ஓர், ஆயிரம் - ஓர், ஆயிரம் - ஓராயிரம்

இரு, ஆயிரம் - இர், ஆயிரம் - ஈர், ஆயிரம் - ஈராயிரம்

இக்காலத்தில் ஓராயிரம், இராயிரம் என்ற சொல்லாட்சி அரிதாக உள்ளது. ஓராயிரம் ஆண்டு, ஈராயிரம் ஆண்டு என்று எழுதுதல் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுகின்றது என்றாலும் ‘இரண்டாயிரம் ஆண்டு’ என்று எழுதுவதே மிகுதி.

6. ஒன்று என்னும் எண்ணின்முன் க ச த ப என்னும் வல்லெழுத்து வருமொழி வந்தாலும் ஞ ந ம என்னும் மெல்லெழுத்து வருமொழி வந்தாலும் ய வ என்னும் இடையெழுத்து வருமொழி வந்தாலும் ஒன்று என்பது ஒரு என நின்று புணரும்.

முதலிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும்

ஞநமத் தோன்றினும் யவந்து இயையினும்

முதலிலை இயற்கை என்மனார் புலவர்

(குற்றி. 73)

(எ-டு) ஒன்று, கல் - ஒருகல், ஒன்று, சுனை - ஒருசுனை

ஒன்று, துடி - ஒருதுடி, ஒன்று, பறை - ஒருபறை

(வருமொழியில் வல்லெழுத்து வந்தது)

ஒன்று, ஞாண் - ஒருஞாண்ஃ ஒன்று நூல் - ஒருநூல்

ஒன்று, மணி - ஒருமணி (வருமொழியில் மெல்லெழுத்து வந்தது)

ஒன்று, யாழ் - ஒருயாழ்ஃ ஒன்று, வட்டு - ஒருவட்டு

(வருமொழியில் இடையெழுத்து வந்தது)

இதற்கு அடுத்த நூற்பாவிலும் 'யாவருகாலை' என்று கூறியிருப்பதால் இந்நூற்பாவில் 'ஞநமத் தோன்றினும் வவந்தியையினும்' என்று இருத்தல் பொருத்தமாகும் என்பர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார்.

7. ஒன்று என்னும் எண்ணின் திரிபாகிய 'ஒரு' என்னும் எண் முன் உயிரை முதலாக உடைய மொழியும் 'யா' என்னும் எழுத்தை முதலாக உடைய மொழியும் வந்தால் ஒரு என்பதில் உள்ள ஓகரம் ஓகாரமாக நீளும்ஃ ஒரு என்பதன் இறுதியில் உள்ள உகரம் கெடும்.

அதனிலை உயிர்க்கும் யாவரு காலை

முதனிலை ஓகரம் ஓவா கும்மே

ரகரத்து உகரம் துவரக் கெடுமே

(குற்றி. 74)

(எ-டு) ஒன்று, ஆடை - ஒரு, ஆடை - ஓர் ஆடை

இவ்வாறே ஓர் அகம்ஃ ஓர் இலைஃ ஓர் ஈட்டம்ஃ ஓர் உலைஃ ஓர் ஊசல்ஃ ஓர் எழுஃ ஓர் ஏடுஃ ஓர் ஐயம்ஃ ஓர் ஒழுங்குஃ ஓர் ஓலைஃ ஓர் ஓளவியம் என வரும்.

(எ-டு) ஒன்று, யானை - ஒரு, யானை - ஓர்யானை

ஒன்று, யாழ் - ஒரு, யாழ் - ஓர் யாழ்

முதல் ஈரெண்ணின் முன் உயிர்வரு காலைத்

தவலென மொழிப உகரக்கிளவி

முதனிலை நீடல் ஆவயி னான

(குற்றி. 50)

என்னும் நூற்பாவில் வருமொழியில் உயிர் வந்தால் உகரம் கெடும்ஃ முதலெழுத்து நீளம் என்று விதி கூறியுள்ளார். அதே விதி இந்நூற்பாவிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்விதி வருமொழியில் அளவுப் பெயர், நிறைப்பெயர் முதலியன வருவதற்குக் கூறிய விதியாகும்.

5.6.4 மூன்று என்பதற்கு விதி

8. மூன்று என்னும் எண்ணும், ஆறு என்னும் எண்ணும் நெடுமுதல் குறுகி முடியும்.

மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும்

(குற்றி. 35)

ஆறு என்பது 'ஆறு' எனக்குறுகும்ஃ மூன்று என்பது பொது விதிப்படி இறுதியிலுள்ள 'று' கெட்டு 'முன்' என நின்று 'முன்' எனக் குறுகும்.

மூன்று - முன் - முன்

9. மூன்று என்னும் சொல்முன், பத்து என்னும் சொல் வருமானால் குறுகி நிற்கின்ற 'முன்' என்பதிலுள்ள னகர ஒற்று பகர ஒற்று ஆகும்.

மூன்றன் ஒற்றே பகரம் ஆகும்

(குற்றி. 36)

(எ-டு) மூன்று, பத்து - மூன்று, ப.து

முன்று ப்.து - முன் ப்.து - முப் ப்.து - முப்ப்.து

10. முன்று என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால் முன்று என்பதில் உள்ள னகரம் வல்லொற்றாகத் திரிந்து முடியும்.

முன்றன் ஒற்றே வந்தது ஒக்கும் (குற்றி. 42)

(எ-டு) முன்று கலம் - முன் கலம் - முன் கலம் - முக்கலம் → முக்கலம்

இவ்வாறே முச்சாடி, முத்தாதை, முப்பாணை என அளவுப் பெயர்கள் இணைந்து வரும்.

(எ-டு) முன்று கழஞ்சு - முன் கழஞ்சு - முன் கழஞ்சு -
- முக் கழஞ்சு → முக்கழஞ்சு

இவ்வாறே முக்க.சு, முத்தொடி, முப்பலம் என நிறைப்பெயர்கள் இணைந்துவிடும்.

11. முன்று என்னும் எண்ணுப் பெயருக்கு முன் ந, ம என்னும் வருமொழிகள் வந்தால் வந்த மெய்கள் மிகும்.

(எ-டு) முன்று நாழி - முன் நாழி - முன் நாழி - முந் நாழி - முந்நாழி

முன்று மண்டை - முன் மண்டை - முன் மண்டை -
- மும் மண்டை → மும்மண்டை

12. முன்று என்னும் எண் முன், வருமொழியில் வகரம் வந்தால் முன்று என்பதில் உள்ள னகரமெய் வகரமெய்யாகத் திரியும்.

(எ-டு) முன்று வட்டி - முன்வட்டி - முன்வட்டி - முவ்வட்டி → முவ்வட்டி
முன்றன் ஒற்றே வகரம் வருவழித்

தோன்றிய வகரத்து உருவா கும்மே (குற்றி. 47)

13. முன்று என்னும் எண்முன், வருமொழியில் உயிரை முதலாக உடைய மொழி வந்தால் முன்று என்பதில் உள்ள னகரம் வகரமாகத் திரிந்து இரட்டித்து முடியும்.

(எ-டு) முன்று அகல் - முன் அகல் - முன் அகல் -
- முவ் அகல் - முவ் வ் அகல் → முவ்வகல்

14. முன்று என்னும் எண்ணுப்பெயர், உழக்கு என்னும் வருமொழியோடு புணரும்பொது நெடுமுதல் குறுகாமல் நீண்டு முடியும்.

முன்றன் முதனிலை நீட்டிலும் உரித்தே

உழக்குஎன் கிளவி வழக்கத் தான

(எ-டு) முன்று உழக்கு - முன் உழக்கு - முன் உழக்கு

இது பொது விதி ஆகும். இவ்விதிப்படி முன் என நிற்பது முன் என நீளும்ஈ னகரமெய் கெடும்.

(எ-டு) முன் உழக்கு - மு உழக்கு - முவுழக்கு

15. முன்று என்னும் எண்ணில் உள்ள னகரமெய் நகர மெய்யாகும்.

முன்றன் ஒற்றே நகாரம் ஆகும் (குற்றி. 56)

(எ-டு) முன்று நாறு - முன் நாறு - முன் நாறு -

– முந் ஆ நூறு – முந்நூறு

16. முன்று என்னும் எண்ணில் உள்ள னகரமெய் ஆயிரத்தோடு புணரும்போது வகர மெய்யாகத் திரியும்.

முன்றன் ஒற்றே வகாரம் ஆகும் (குற்றி. 61)

(எ-டு) முன்று ஆயிரம் - முன் ஆயிரம் - முன் ஆயிரம் -
- முவ் ஆயிரம் - முவ்வாயிரம்

முதல் நீண்டு மூவாயிரம் என்றும் வரும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

இவ்விதிகளை நோக்கினால் முன்று என்னும் சொல், பின்வருமாறு புணரும் எனக் கருதலாம்.

அ) முன்று என்பதன் இறுதியில் உள்ள உயிர்மெய் கெடும். இது பொது விதி
முன்று – முன்

ஆ) முன்று என்பதன் முதலில் உள்ள நெட்டெழுத்து குறுகும். - முன் - முன்

இ) வருமொழியின் மெய்களுக்கேற்ப னகரமெய் திரியும்.

(எ-டு) முன்று கலம் - முக்கலம்ஃ முன்று சுனை - முச்சுனை
முன்று தமிழ் - முத்தமிழ்ஃ முன்று ப்.து - முப்ப்.து
முன்று ஞாலம்-முஞ்ஞாலம்ஃ முன்று நாடு - முந்நாடு
முன்று மணி - மும்மணி

ஈ) வருமொழியில் உயிர் வந்தால் லகரமெய், வகரமெய்யாகத் திரிந்து இரட்டிக்கும்ஃ நெடுமுதல் குறுகும்.

(எ-டு) முன்று அகல் - முவ்வகல்

5.6.5 நான்கு என்பதற்கு விதி

17. நான்கு என்னும் எண்ணுப்பெயர், பொதுவிதிப்படி ஈற்று உயிர் மெய் கெட்டு 'நான்' என நிற்கும். இவ்வடிவில் உள்ள னகரமெய், றகரமெய்யாகத் திரியும்.

(எ-டு) நான்கு ப்.து - நான் ப்.து - நாற் ப்.து - நாற்ப்.து

நான்கன் ஒற்றே றகாரம் ஆகும் (குற்றி. 37)

18. நான்கு என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் வகர முதன்மொழி வந்தால் னகரமெய் லகரமெய்யாகத் திரிந்து முடியும்.

நான்கன் ஒற்றே லகாரம் ஆகும் (குற்றி. 48)

(எ-டு) நான்கு வட்டி - நான் வட்டி - நால் வட்டி - நால்வட்டி

19. நான்கு என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் உயிர் முதன்மொழி வந்தால் னகரமெய் லகர மெய்யாகத் திரிந்து முடியும்.

(எ-டு) நான்கு அகல் - நான் அகல் - நால் அகல் - நாலகல்

20. நான்கு என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் றகரமெய் வருமொழியில் வந்தால் நான்கு என்பதிலுள்ள னகரமெய் திரியாது.

(எ-டு) நான்கு நூறு - நான் நூறு - நானூறு

நச்சினார்க்கினியர் இப்புணர்ச்சியை விளக்கும்போது நூறு என்பதன் முன்னுள்ள றகரத்துள் ஊகாரம் பிரிந்து, எஞ்சிய றகர மெய்யை னகர மெய்யாக்கி அதனுடன் ஊகாரம் சேர்ந்து நிலைமொழியில் உள்ள னகரமெய்யைக் கெடுக்க வேண்டும் என்பர்.

(எ-டு) நான்கு நூறு - நான் நூறு - நான் ந் ஊறு

- நான், ன், ஊ, று - நான், னூறு - நா, னூறு
→ நானூறு

21. நான்கு என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் ஆயிரம் என்னும் எண் வந்தால் 'நான்' என்பதிலுள்ள நகரமெய், லகரமெய்யாகத் திரியும்.

(எ-டு) நான்கு, ஆயிரம் - நான், ஆயிரம் - நால், ஆயிரம் → நாலாயிரம்

5.6.6 ஐந்து என்பதற்கு விதி

22. ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர், பொதுவிதிப்படி ஈற்று உயிர்மெய் கெடும். எஞ்சிய 'ஐந்' என்பதன் முன் ப்.து என்பது வருமொழியில் வந்தால் நகரமெய் நகரமெய்யாகத் திரியும்.

ஐந்தன் ஒற்றை மகாரம் ஆகும்

(குற்றி. 36)

(எ-டு) ஐந்து, ப்.து - ஐந், ப்.து - ஐம், ப்.து - ஐம்ப்.து

23. ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயருக்கு முன் வருமொழியில் க, ச, த, ப-க்கள் வந்தால் அவற்றுக்கேற்ப மெல்லெழுத்தாக நகரமெய் திரியும். வருமொழியில் வரும் பெயர்கள் அளவுப் பெயர்களும் நிறைப்பெயர்களும் ஆகும்.

(எ-டு) ஐந்து, கலம் - ஐந், கலம் - ஐங், கலம் - ஐங்கலம்

ஐந்து, சாடி - ஐந், சாடி - ஐஞ், சாடி - ஐஞ்சாடி

ஐந்து, தூதை - ஐந், தூதை - ஐந், தூதை - ஐந்தூதை

ஐந்து, பாணை - ஐந், பாணை - ஐம், பாணை - ஐம்பாணை

(அளவுப்பெயர்)

ஐந்து, கழஞ்சு - ஐந், கழஞ்சு - ஐங், கழஞ்சு - ஐங்கழஞ்சு

ஐந்து, சீரகம் - ஐந், சீரகம் - ஐஞ், சீரகம் - ஐஞ்சீரகம்

ஐந்து, தொடி - ஐந், தொடி - ஐந், தொடி - ஐந்தொடி

ஐந்து, பலம் - ஐந், பலம் - ஐம், பலம் - ஐம்பலம் (நிறைப்பெயர்)

24. ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் ந, ம என்னும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால் 'ஐந்' என்பதில் உள்ள நகரமெய் வருமொழிக்கேற்ற மெய்யாகத் திரியும்.

(எ-டு) ஐந்து, நாழி - ஐந், நாடி → ஐந்தாழி (அளவுப்பெயர்)

ஐந்து, மண்டை - ஐந், மண்டை - ஐம், மண்டை → ஐம்மண்டை (நிறை)

25. ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் அளவுப்பெயரான வட்டி என்பது வந்தால் 'ஐந்' என்பதில் உள்ள நகர மெய் கெடும்.

ஐந்தன் ஒற்றை முந்தையது கெடுமே

(குற்றி. 49)

(எ-டு) ஐந்து, வட்டி - ஐந், வட்டி - ஐ, வட்டி → ஐவட்டி

26. ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் உயிரை முதலாக உடைய அளவுப் பெயர்கள் வந்தால் 'ஐந்' என்பதிலுள்ள நகர மெய் கெடும்.

(எ-டு) ஐந்து, அகல் - ஐந், அகல் - ஐ, அகல் → ஐயல்

ஐந்து, உழக்கு - ஐந், உழக்கு - ஐ, உழக்கு → ஐயுழக்கு

27. ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் நூறு என்னும் எண்ணுப்பெயர் வந்தால் 'ஐந்' என்பதிலுள்ள நகரமெய் திரியாது.

(எ-டு) ஐந்து, நூறு - ஐந், நூறு → ஐந்நூறு

28. ஐந்து என்னும் சொல்முன், ஆயிரம் என்னும் சொல் வந்தால் 'ஐந்' என்பதிலுள்ள நகரமெய் நகரமெய் யகர மெய்யாகத் திரியும்.

ஐந்தன் ஒற்றே யகாரம் ஆகும் (குற்றி. 63)

(எ-டு) ஐந்து, ஆயிரம் - ஐந், ஆயிரம் - ஐய், ஆயிரம் → ஐயாயிரம்

5.6.7 ஆறு என்பதற்கு விதி

29. ஆறு என்னும் எண்ணுப்பெயரின் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரம் கெடாது இவ்வெண்ணுப்பெயர், ப்.து என்னும் வருமொழியுடன் புணரும்போது ஆறு என்பதன் முதல் குறுகும்.

(எ-டு) ஆறு, ப்.து - அறு, ப்.து → அறுப்.து

இவ்வெண்ணுப்பெயர் வருமொழியில் அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர் வந்தாலும் முதல் குறுகும்.

(எ-டு) ஆறு, கலம் - அறுகலம், ஆறு, சாடி - அறுசாடி

ஆறு, தூதை - அறுதூதை (அளவுப்பெயர்கள்)

ஆறு, கழஞ்சு - அறுகழஞ்சு, ஆறு, தொடி - அறுதொடி

ஆறு, பலம் - அறுபலம் (நிறைப்பெயர்)

30. ஆறு என்னும் எண்ணுப்பெயர் வருமொழியில் அகல், உழக்கு என்னும் அளவுப் பெயர்கள் வருமாயின் முதல் குறுகாது நீண்டு முடியும்.

ஆறு என் கிளவி முதல் நீடும்மே (குற்றி. 53)

(எ-டு) ஆறு, அகல் - ஆறகல்

ஆறு, உழக்கு - ஆறுழக்கு

31. ஆறு என்னும் எண்ணுப்பெயர், ஆயிரம் என்னும் வருமொழியோடு புணரும்போது அறு எனக் குறுகி இறுதியில் உள்ள உகரம் கெட்டு நிற்கும்.

ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகரம்

ஈறுமெய் ஒழியக் கெடுதல் வேண்டும் (குற்றி. 61)

(எ-டு) ஆறு ஆயிரம் - அறு ஆயிரம் - அற் ஆயிரம் - அறாயிரம்

இவ்வழக்கு மிக அருகிய வழக்கு, ஆறாயிரம் என முடிவதே பெருகிய வழக்கு.

5.6.8 எட்டு என்பதற்கு விதி

32. எட்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர், ப்.து என்னும் வருமொழியுடன் புணரப் பொது விதிப்படி இறுதி உயிர்மெய் கெடும். பின் டகரமெய் ணகர மெய்யாகத் திரியும்.

எட்டன் ஒற்றே ணகாரம் ஆகும் (குற்றி. 39)

(எ-டு) எட்டு, ப்.து - எட், ப்.து - எண், ப்.து - எண்ப்.து

33. எட்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன், ந, ம, வ என்னும் அளவுப் பெயர்கள் வந்தாலும் உயிரை முதலாக உடைய அளவுப் பெயர்கள் டகரம், ணகரமாகத் திரிந்து முடியும்.

ந ம வ என்னும் முன்றொடு சிவணி

அகரம் வரினும் எட்டன்முன் இயல்பே (குற்றி. 45)

(எ-டு) எட்டு, நாழி - எட், நாழி - எண், நாழி - எண்ணாழி - ந

எட்டு மண்டை - எட்டு மண்டை - எண் மண்டை - எண்மண்டை - ம
எட்டு வட்டி - எட்டு வட்டி - எண் வட்டி - எண்வட்டி - வ
எட்டு அகல் - எட்டு அகல் - எண் அகல் - எண்ணகல் - உயிர்
எட்டு உழக்கு - எட்டு உழக்கு - எண்உழக்கு - எண்ணுழக்கு - உயிர்

5.6.9 ஒன்பது என்பதற்கு விதி

34. ஒன்பது என்னும் நிலைமொழிக்கு முன் ப்.து என்னும் வருமொழி வந்தால் ஒன்பது என்னும் நிலைமொழியில் உள்ள ஓகர உயிருக்கு முன்னாக ஒரு தகரமெய் வரும் (தொன்ப்.து) பின் ஒன்பது என்பதில் உள்ள னகரமெய் ணகரமெய்யாக இரட்டிக்கும். (தொண்ண்ப்.து) வருமொழியாகிய ப்.து என்பதிலுள்ள பகர உயிர்மெய்யும் ஆய்தமும் கெடும். (தொண்ண் து) பின் இரட்டித்த ணகரமெய்யின் பின் ஊகாரம் வரும். (தொண்ண் ஊது) பின் து என்பதில் உள்ள தகரமெய், றகரமாகத் திரியும். (தொண்ண் ஊற்உ) எனவே தொண்ணூறு என ஆகும்.

ஒன்பான் ஓகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும்

முந்தை யொற்றே ணகாரம் இரட்டும்

ப்.துஎன் கிளவி ஆய்த பகரம்கெட

நிற்றல் வேண்டும் ஊகாரக் கிளவி

ஒற்றிய தகரம் றகரம் ஆகும்

(குற்றி. 40)

(எ-டு) ஒன்ப்.து, ப்.து

ஒன், ப்.து - நிலைமொழியில் உள்ள ப்.து கெட்டது

தொன், ப்.து - நிலைமொழி முதலுடன் தகரமெய் சேர்ந்தது

தொண்ண், ப்.து - நிலைமொழி னகரமெய் ணகர மெய்யாக இரட்டித்தது

தொண்ண், து - வருமொழியில் உள்ள 'ப்.து' என்பது கெட்டது

தொண்ண், ஊ, து - நிலைமொழியில் இரட்டித்த ணகரமெய்யின்

பின் ஊகாரம் வந்தது.

தொண்ண், ஊ, ற், உ - வருமொழியில் உள்ள தகரமெய்

றகரமெய்யாகத் திரிந்தது.

→ தொண்ணூறு.

தொல்காப்பியர் ஒன்ப்.து என்னும் நிலைமொழியின் திரிபும் கூறுவர். ப்.து என்னும் வருமொழியின் திரிபும் கூறுவர்.

32. ஒன்ப்.து என்னும் எண்ணுப்பெயர், நூறு என்னும் வருமொழியுடன் புணரும்போது ஒன்ப்.து என்னும் நிலைமொழியில் உள்ள ஓகர உயிருக்கு முன் உள்ள னகர மெய், ளகர மெய்யாக இரட்டிக்கும். (தொள்ள் ப்.து) நிலைமொழியில் உள்ள ஓகர உயிருக்கு முன் ஒரு தகரமெய் வரும். (தொள்ள் ப்.து) பின் ஒன்ப்.து என்பதில் உள்ள னகர மெய் ளகரமெய்யாக இரட்டிக்கும். (தொள்ள்ப்.து) நிலைமொழியில் உள்ள ப்.து கெடும். பின் வருமொழியான நூறு என்பதில் உள்ள நகரமெய் கெடும். (தொள்ள் ஊறு) கெட்டபின், ஊறு என்பதிலுள்ள ஊகாரம் ஆகாரம் ஆகும். (தொள்ள் ஆறு) பின் ஆறு என்பதன் இடையே ஓர் இகரமும் ரகரமும் வரும். (தொள்ள் ஆ இ ர று), இறுதியில் உள்ள 'று' கெட்டு மகரமெய் தோன்றும். (தொள்ள் ஆ இ ர ம்) எனவே தொள்ளாயிரம் என்று ஆகும்.

ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே
முந்தை ஒற்றே எகாரம் இரட்டும்
நூறுஎன் கிளவி நகார மெய்கெட
ஆ ஊ ஆகும் இயற்கைத்து என்ப
ஆயிடை வருதல் இகார ரகாரம்
ஈறுமெய் கெடுத்து மகரம் ஒற்றும்

(குற்றி. 58)

(எ-டு) ஒன்ப.து, நூறு

ஒன்ப. நூறு - நிலைமொழியில் உள்ள ப.து கெட்டது

தொன்ப. நூறு - நிலைமொழி முதலுடன் தகரமெய் சேர்ந்தது

தொள்ள. நூறு - நிலைமொழி எனகரமெய் எனகரமெய்யாக இரட்டித்தது

தொள்ள. ஊறு - வருமொழியில் உள்ள நகரமெய் கெட்டது

தொள்ள. ஆறு - வருமொழியில் உள்ள ஊகாரம் ஆகாரமாகத் திரிந்தது

தொள்ள. ஆஇரறு - வருமொழியில் 'ஆறு' என்பதன் இடையில் இகரமும்

ரகர உயிரமெய்யும் வந்தன.

தொள்ள ஆஇரம் - வருமொழி இறுதியிலுள்ள 'று' கெட்டு

மகரமெய் தோன்றும்

→ தொள்ளாயிரம்

தொல்காப்பிய ஒன்ப.து என்னும் நிலைமொழி முன் நூறு என்னும் வருமொழி வரும் என்று கூறி அந்நூறு என்பது எவ்வாறு திரியும் என்றும் காட்டுவர்.

தொல்காப்பியர் ஒன்ப.து, ப.து - தொண்ணூறு என்னும் ஒன்ப.து, நூறு - தொள்ளாயிரம் என்றும் கூறுவர். இவ்வாறு நிலைமொழி வருமொழியாகப் பிரிப்பது, நன்னூலார்க்கும் என்பதும் நூறு என்பதும் எவ்வெவ்வாறு திரியும் என விதி காட்டுவர். நன்னூலாரோ பத்து என்பதனை நூறாக்கிக் கொள்க, நூறு என்பதனை ஆயிரமாக்கிக் கொள்க என்று விதிப்பர். இது எளிதாக இருந்தாலும் பொருத்தமாக இல்லை. ஒன்ப.து, பத்து - தொண்ணூறு ஆகும். பத்து என்பது நூறு ஆகிவிட்டால் ஒன்பது, நூறு - தொண்ணூறு ஆகாதே! தொள்ளாயிரம் அல்லவா ஆகும். இவ்வாறே ஒன்ப.து, நூறு - தொள்ளாயிரம் ஆகும். நூறு என்பது ஆயிரம் ஆகிவிட்டால் ஒன்ப.து, ஆயிரம் - தொள்ளாயிரம் ஆகாதே! ஒன்பதினாயிரம் அல்லவா ஆகும். ஆதலால் தொல்காப்பியர் கூறியவாறு வருமொழித் திரிபு கூற வேண்டும்.

தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம் என்பனவற்றின் நிலைமொழி தொண்டு என இருக்கலாம் எனக் கருதுவர். தொண்டு என்பது ஒன்பதனைக் குறித்து வழங்கும் சொல். இவ்வாறாயின் தொண்டு, நூறு (ஒன்பது, நூறு) தொண்ணூறு ஆகாதே! தொள்ளாயிரம் அல்லவா ஆகும். எனவே நிலைமொழியைத் தொண்டு என்று கொள்வதில் இடர்ப்பாடு உள்ளது.

வேறு சிலர், தொண்ணூறு என்பது குறைந்த நூறுஈ அதாவது நூற்றில் குறைந்தது என்று கொள்கின்றனர். ஆனால் தொள் என்பதற்குக் குறைந்தது என்னும் நோப்பொருள் இல்லை என்பர்.

மற்றுஞ்சிலர், தொள்நூறு எனப் பிரித்து நூற்றுக்கு முன் இருப்பது எனப்பொருள் கூறுவர். இங்கே முன் என்று கொண்டால் 'தொல்' என இருக்க வேண்டும். அவ்வாறாயின் தொண்ணூறு தொள்ளாயிரம் என்றல்லவா வரும்.

இன்னும் சிலர் தொன்பது என்னும் சொல்லின் சிதைவே ஒன்பது எனக் கொண்டனர். தெலுங்கில் ஒன்பது என்பதனைத் 'தொம்மிதி' என்று கூறுதலை இதற்குச் சான்றாகக் காட்டுவர். இவ்வாறு கொண்டால் பத்துக்கு முன் இருப்பது என்ற பொருளாகும் என்பர். இங்கும் தொன்னூறு, தொள்ளாயிரம் என்றல்லவா வரவேண்டும்?

தொள் என்பது, தொடு என்னும் சொல்லின் முதனிலை ஆகும். ஆதலின் தொண்ணூறு என்பது நூற்றைத் தொடுவது என்று பொருள் காணலாம் என்றும் சிலர் கருதுவர்.

வேங்கடராசலு ரெட்டியார் இக்கருத்துக்களையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டிப் பொருந்துமேற் கொள்க என்பர்.

தொல்காப்பியர் ஒன்பது என்னும் பெயருக்கு மறுபெயராகத் 'தொண்டு' (பொருள். 406) என்பதனை ஆண்டுள்ளார். அவர் தொண்டு பத்து என்று கருதியிருந்தால் அவ்வாறு விதி கூறியிருப்பாரே! ஆதலின் அவர் ஒன்பது பத்து ஒன்பது நூறு என்ற புணர்ச்சி நிலையிலேயே தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம் என்பனவற்றிற்கு விதி தந்துள்ளார்.

36. ஒன்பது என்னும் எண்ணுப்பெயர், அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர் முதலியவற்றுடன் புணரும்போது இன் சாரியைபெறும்.

ஒன்பான் இறுதி உருபுநிலை திரியாது

இன்பெறல் வேண்டும் சாரியை மொழியே

(குற்றி. 54)

(எ-டு) ஒன்பது கலம் - ஒன்பது இன் கலம் - ஒன்பதின்கலம்

ஒன்பது சாடி - ஒன்பது இன் சாடி - ஒன்பதின்சாடி

ஒன்பது தூதை - ஒன்பது இன் தூதை - ஒன்பதின்தூதை

ஒன்பது பாணை - ஒன்பது இன் பாணை - ஒன்பதின்பாணை

(அளவுப்பெயர்)

ஒன்பது கழஞ்சு - ஒன்பது இன் கழஞ்சு - ஒன்பதின்கழஞ்சு

ஒன்பது தொடி - ஒன்பது இன் தொடி - ஒன்பதின்தொடி

ஒன்பது பலம் - ஒன்பது இன் பலம் - ஒன்பதின்பலம் (நிறைப்பெயர்)

37. ஒன்பது என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் ஆயிரம் என்னும் வருமொழி வந்தால் இன் சாரியை பெறும்.

ஒன்பான் இறுதி உருபுநிலை திரியாது

இன்பெறல் வேண்டும் சாரியை மரபே

(குற்றி. 65)

(எ-டு) ஒன்பது ஆயிரம் - ஒன்பது இன் ஆயிரம் - ஒன்பதினாயிரம்

5.6.10 வருமொழியில் நூறு

38. ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்களின் முன் நூறு என்னும் எண்ணுப்பெயர் வந்தால் பின்வருமாறு புணரும்.

(எ-டு) ஒன்று நூறு - ஒருநூறு

இரண்டு நூறு - இருநூறு

மூன்று நூறு - மூன்றுநூறு

நான்கு நூறு - நாநூறு

ஐந்து நூறு - ஐந்துநூறு

ஆறு நூறு - அறுநூறு

எட்டு நூறு - எண்ணூறு

ஒன்பது நூறு - தொள்ளாயிரம்

5.6.11 வருமொழியில் நூறாயிரம்

39. ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்களின் முன், நூறாயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் வந்தால், ஒன்று என்பது ஒரு என நின்று முடியும். ஏனைய எண்ணுப்பெயர் விகாரப்பட்டு புணரும். இயல்பாகவும் புணரும்.

(எ-டு) ஒன்று நூறாயிரம் - ஒரு நூறாயிரம்

இரண்டு நூறாயிரம் - இரு நூறாயிரம், இரண்டு நூறாயிரம்

மூன்று நூறாயிரம் - முந்நூறாயிரம், மூன்று நூறாயிரம்

நான்கு நூறாயிரம் - நானூறாயிரம், நான்கு நூறாயிரம்

ஐந்து நூறாயிரம் - ஐந்நூறாயிரம், ஐந்து நூறாயிரம்

ஆறு நூறாயிரம் - அறுநூறாயிரம், ஆறு நூறாயிரம்

எட்டு நூறாயிரம் - எண்ணூறாயிரம், எட்டு நூறாயிரம்

ஒன்பது நூறாயிரம் - ஒன்பது நூறாயிரம்

5.6.12 நூறு என்பதற்கு விதி

40. நூறு என்னும் எண்ணுப்பெயர், ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்களுடன் புணரும்பொழுது நூறு என்னும் நிலைமொழியில் றகர ஒற்று இரட்டிக்கும்.

நூறுஎன் கிளவி ஒன்றுமுதல் ஒன்பதற்கு

ஈறுசினை பொழிய இனவொற்று மிகுமே

(குற்றி. 67)

(எ-டு) நூறு ஒன்று - நூற்று ஒன்று - நூற்றொன்று

நூறு இரண்டு - நூற்று இரண்டு - நூற்றிரண்டு

நூறு மூன்று - நூற்று மூன்று - நூற்றுமூன்று

41. நூறு என்னும் எண்ணுப்பெயர், பத்து என்னும் வருமொழியுடன் புணரும்பொழுது நூறு என்னும் நிலைமொழியில் றகர ஒற்று இரட்டிக்கும்.

(எ-டு) நூறு ஒருபத்து - நூற்று ஒருபத்து - நூற்றுறொருபத்து

42. நூறு என்னும் எண்ணுப்பெயர், அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர் ஆகியவற்றுடன் புணரும்பொழுது நூறு என்னும் நிலைமொழியில் றகர ஒற்று இரட்டிக்கும்.

(எ-டு) நூறு கலம் - நூற்று கலம் - நூற்றுக்கலம்

நூறு சாடி - நூற்று சாடி - நூற்றுச்சாடி

நூறு மண்டை - நூற்று மண்டை - நூற்றுமண்டை (அளவுப்பெயர்)

நூறு கழஞ்சு - நூற்று கழஞ்சு - நூற்றுக்கழஞ்சு

நூறு தொடி - நூற்றுத் தொடி - நூற்றுத்தொடி (நிறைப்பெயர்)

இக்காலத்தில் நூறுகலம், நூறுபலம் என இயல்பாகப் புணர்தலே வழக்கமாக உள்ளது.

5.6.13 ஒருபது முதலியவற்றிற்கு விதி

43. ஒன்று முதல் எட்டு வரை உள்ள எண்களின் முன் ப்.து என்னும் சொல் இணைந்து நிலைமொழியாக நிற்க அவற்றின் முன் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்கள் வருமொழியில் வந்தால் நிலைமொழியின் இறுதியிலுள்ள ப்.து என்பதன் ஆய்தம் இடையே தகர ஒற்று மிகும்.

(எ-டு) ஒன்று, ப்.து - ஒருப்.து

ஒருப்.து, ஒன்று - ஒருப்.து, ஒன் - ஒருபத்து, ஒன் - ஒருபத்தொன்று

44. ஒருப்.து முதலியவற்றின் முன் ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் வந்தால் இன் சாரியை தோன்றும். ஆய்தம்^ஈ கெடும்^ஈ இடையே தகர ஒற்று மிகாது.

(எ-டு) ஒருப்.து, ஆயிரம்

ஒருபது, ஆயிரம்

ஒருபது, இன், ஆயிரம்

→ ஒருபதினாயிரம்

45. ஒருப்.து முதலியவற்றின் முன் அளவுப்பெயர், நிறைப்பெயர் வந்தாலும் இன் சாரியை தோன்றும். ஆய்தம் கெடும். இடையே தகர ஒற்று மிகாது.

(எ-டு) ஒருப்.து, கலம்

ஒருபது, கலம்

ஒருபது, இன், கலம் - ஒருபதின்கலம் (அளவுப்பெயர்)

ஒருப்.து, கழஞ்சு

ஒருபது, கழஞ்சு

ஒருபது, இன், கழஞ்சு - ஒருபதின்கழஞ்சு (நிறைப்பெயர்)

5.6.14 வருமொழியில் 'மா' வர விதி

46. இரண்டு முதல் ஒன்பது இறுதியாக உள்ள நிலைமொழிகளின் முன் 'மா' என்னும் அளவுப்பெயர் வருமானால் நிலைமொழிகளில் பின்ரும் மாற்றங்கள் ஏற்படும்.

(எ-டு) இரண்டு, மா - இருமா

மூன்று, மா - மும்மா

நான்கு, மா - நான்மா

ஐந்து, மா - ஐம்மா

ஆறு, மா - அறுமா

எட்டு, மா - எண்மா

ஒன்பது, மா - ஒன்பதின்மா

தொல்காப்பியர் எண்ணுப்பெயர்களின் முன் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணர்தற்குத் தனித்தனி விதி கூறியுள்ளார். இவ்விதிகளைப் பொது விதியில் அடக்கிவிடலாம்^ஈ நன்னூலார் அவ்வாறு அடக்கியுள்ளார். ஆனால் தொல்காப்பியர் எடுத்து மொழிதலால் அவர் காலத்தில் இப்பெயர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினை அறியலாம். இதனால் தமிழ் மக்களின் பண்பட்ட வாழ்க்கை முறையினையும் காணமுடியும். அளத்தல், நிறுத்தல் என்ற அளவைகள் அவர்களுக்குப் பெரிதும் துணை செய்தும், இதுகொண்டு வாணிகச் சிறப்பை உணரலாம்.

5.7 புறனடை

எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரிய புறனடைச் செய்திகளைக் குற்றியலுகரப் புணரியலின் இறுதியில் கூறுவர்.

1. ல், ன் என முடியும் மெய்யீற்றுச் சொற்களின் முன் உம், கெழு என்னும் சாரியைகள் வரும். பிற சாரியைகளும் வரும். இவ்வாறு வருதல் வேற்றுமையைக் குறித்த பொருட்புணர்ச்சியாக வருகின்ற செய்யுளில் ஆகும்.

5.7.1 ல் ஈறு

உதாரணமாக,

‘வானவரி வில்லும் திங்களும் போலும்’

இங்கே வில்லும் என்பதில் உள்ள ‘உம்’ சாரியை இத்தொடருக்கு வில்லியைத் திங்கள்போல என வேற்றுமைப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

‘கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே’ (குறுந். 71)

இங்கே கல்கெழு என்பதில் உள்ள ‘கெழு’ சாரியை, இத்தொடருக்குக் கல்லைப் பொருத்திய கானம் என வேற்றுமைப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

5.7.2 ன் ஈறு

1. உதாரணமாக,

‘மாநிலக் கிழவனும் போன்ம்’ (அகம். 66)

கிழவனும் என்பதில் உள்ள ‘உம்’ சாரியை, இத்தொடருக்குக் கிழவனைப் போலும் என வேற்றுமைப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

‘கான் கெடு நாடன’ (அகம். 98)

2. நிலைமொழியும் வருமொழியுமாகப் புணர்க்கப்படாத சொற்களும் உண்டு. இவற்றை “மருவின் பாத்திய” என்பர் தொல்காப்பியர். இவை ‘புணரியல் நிலையிடை உணரத் தோன்றாத’ நிலையிலை உடையன.

(அ) குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினும் தோன்றிய குறைச்சொற்கள் என்று கருதப்படும் உரிச்சொற்களை நிலைமொழி வருமொழியாகப் பிரிக்கக்கூடாது. பிரித்தால் பொருள் தராது.

(எ-டு) **விண்ண விணைத்தது** வெள்ள விளர்த்தது

- இவற்றை இரு சொற்களாகப் பிரிக்கக்கூடாது.

(ஆ) பண்புத்தொகைகளை ஒரு சொல்லாகக் கொள்ள வேண்டும். இதனையும் நிலைமொழி வருமொழியாகப் பிரிக்கக்கூடாது. பிரித்தால் நிலைமொழிப் பொருள், செம்மையாக வெளிப்படாது.

(எ-டு) **‘கரும் பார்ப்பான்’**

இதனைப் பிரித்தால், கரிமனாகிய பார்ப்பான் என்று உயர்திணையாகப் பிரிக்க வேண்டும். கருங்குதிரை என்று சொல்லும்போது கரிதாகிய குதிரை என்று அ.நிணையாகப் பிரிக்க வேண்டும். ‘கரும்’ என்னும் ஒரே சொல்லினை உயர்திணையாகவும் அ.நிணையாகவும் எவ்வாறு பிரிப்பது. ஆதலின் இத்தொகையை நிலைமொழி வருமொழியாகப் பிரிக்கக்கூடாது என்பர்.

(இ) செய்யும், செய்த என்னும் காலங்களை உள்ளடக்கி நிற்கின்ற வினைத்தொகைகளையும் நிலைமொழி வருமொழியாகப் பிரிக்கக்கூடாது.

(எ-டு) ஆடரங்கு, கொல்யானை

கொல்யானை என்பதனைக் கொன்ற யானை என இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்தில் பிரிப்பதா? கொல்கின்ற யானை என நிகழ்காலப் பெயரெச்சத்தில் பிரிப்பதா? கொல்லும் யானை என எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தில் பிரிப்பதா? எனவே இவ்வாறு செய்யும், செய்த என்னும் காலங்களைக் காட்டும் ஒரு சொல் வினை ஒரு காலத்திற்கு அடிப்படையில் நிலைமொழி வருமொழியாகப் பகுக்கக்கூடாது.

(ஈ) தம்முன் தாம் வரும் எண்ணும் பெயர்களும் நிலைமொழி வருமொழியாகப் புணர்க்கப்படா. (எ-டு) பப்பத்துடீ ஓரோவொன்று.

பப்பத்து என்பதனைப் பத்து , பத்து என நிலைமொழியும் வருமொழியுமாகப் பிரிக்கலாம். அப்போது இச்சொற்கள் அல்வழிப் பொருளிலோ வேற்றுமைப் பொருளிலோ அமைய வேண்டும். ஆனால் பத்து , பத்து என்பன இவ்விரு பொருளிலும் அமையவில்லை. பத்து , பத்து என்பதனைப் பத்தும் பத்தும் என்று பொருள் கொண்டால் இருபது என்ற பொருள் வரும் பத்தாகிய பத்து பத்து என்று பொருள் கொண்டால் நூறு என்று பொருள்படும். இவ்விரு பொருளிலும் இச்சொல் இல்லை. எனவே நிலைமொழி வருமொழியாகப் பகுக்கக்கூடாது. 'பப்பத்தாகக் கொடு' என்று தொடர் இருக்குமானால் நிலைமொழி வருமொழியாகப் பிரிக்கலாம்.

3. விதி கூறப்பட்ட சொற்களையன்றிப் பிற சொற்கள் செய்யுளிலும் வழக்கிலும் கூறப்பட்ட விதிக்கு மாறாக வருமானால் அவற்றுக்கு ஏற்பப் புணர்ச்சி விதிகளை அமைத்துக் கொள்க என்பர் தொல்காப்பியர். இக்கூற்று, மொழி என்பது வளரும் தன்மைத்து ஆதலின் வளர்ச்சியைத் தடை செய்யற்க என்னும் நடைமுறை காட்டுவதுடீ எதிர்கால இலக்கணிகளுக்கும் வழி கூறுவது.

5.8 நச்சினார்க்கினியர் உரைத்திறன்

நச்சினார்கினியர் தொல்காப்பிய எழுத்து, சொல் ஆகிய இரு அதிகாரங்களுக்கும் முழுமையாக உரை எழுதியுள்ளார். பொருளதிகாரத்திற்கு அகத்திணையியல், புறத்திணை யியல், களவியல், கற்பியல், செய்யுளியல் ஆகிய இயல்களுக்கு மட்டுமே அவர் எழுதிய உரை கிடைத்துள்ளது. இலக்கணத்திற்கு உரை எழுதியதோடு மட்டுமின்றி பத்துப்பாட்டு, சீவகசிந்தாமணி முதலிய இலக்கிய நூல்களுக்கும் இவர் எழுதிய உரை நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. இவற்றைக் கொண்டு இவரது உரைத்திறனை கீழ்க்கண்டவாறு மதிப்பிடலாம்.

- பாயிர உரை எழுதுதல்
- அதிகாரம், இயல் பெயர்க்காரணம் கூறல்
- அதிகார முன்னுரை எழுதுதல்
- இயல் விளக்கம் தருதல்
- இயைபு (அதிகார இயைபு, இயல் இயைபு, நூற்பா இயைபு)
- வைப்பு (இயல் வைப்பு, நூற்பா வைப்பு)
- வகைமுறை வைப்பு (நூற்பா)
- நூற்பா அமைப்பு முறையினை ஆராய்தல் (சேரக் கூறினார் - வேறு கூறினார்)
- நூற்பா உரை அமைப்பு
- நூற்பா விளக்கம்: (அ) வழக்கு, செய்யுள் மேற்கோள்களைக் கொண்டு விளக்குதல் (ஆ) தொல்காப்பிய நூற்பாக்களைக் கொண்டு விளக்குதல்

- மேற்கோள்களைப் பொருத்திக் காட்டுதல்
- சொற்பொருள் விளக்கம் தரல்
- வினா விடை
- மூல பாடத்தை ஆராய்தல் : (அ) நூற்பா இன்றியமையாமை (ஆ) அடங்குமெனின் - அடங்காது
- நூற்பாச் சொற்றொடரை நிலைப்படுத்துதல்: (அ) மிகையானே (ஆ) இலேசு (இ) என்றதனால்
- பாட வேறுபாடு காணல்
- பிறர் உரை ஏற்பும் மறுப்பும்
- கூறியவாறே கூறல், ஒக்கும் எனக் கூறல்
- நூற்பா வரையறை கூறுதல்
- வழிகாட்டுதல்
- நினைவூட்டல்
- ஐயம் அகற்றுதல்
- உவமை, உத்தி, உரைக்குறியீடுகள் ஆகியன கொண்டு விளக்குதல்
- எடுத்தோத்து, மாட்டேறு, இன்னும் இதனானே என்றுரைத்து விளக்கம் கூறல்
- இலக்கணக் குறிப்பு, இலக்கண முடிபினைக் கூறல்
- இலக்கணத்தைக் கணக்கிடுதல்
- கொண்டுசூட்டிப் பொருள் காணுதல்
- இறந்தொழிந்த சொற்களைக் கூறுதல்
- வந்தவழிக் காண்க என்னும் முறையைக் கையாளுதல்
- சமுதாய நிலையினைக் கூறுதல்
- நூலாசிரியர் கூறாது விடுத்ததை உரையாசிரியர் கூறுதல்

மேற்கண்ட உரைத்திறன்களில் நச்சினார்க்கினியர் அதிகமாகப் பயன்படுத்திய உத்தி உவமையாகும். அத்தகைய உவமையை அவர் கையாண்டுள்ள விதத்தை நீங்கள் தெரிந்துகொள்வதற்காகச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

5.8.1 நூன்மரபில் நச்சர் உரைகள்

நச்சினார்க்கினியர் கருத்துக்களை விளக்குவதற்காக உவமைகளைப் படைத்துள்ளார்.

- 1) “குற்றம் களைந்து எ.கிய பன்னுனை பஞ்சிகளை எல்லாம் கைவன் மகடுத் தாய்மையும் நுண்மையும் உடையவராக ஓரிழைப்படுத்தினாற்போல்” நூல் என்னும் பெயருக்குரிய காரணத்தை விளக்குமிடத்து ஆளப்பட்டுள்ளது. பஞ்சில் உள்ள குற்றம் களைதல் போல இலக்கணத்தில் காணப்படும் வழக்களை நீக்கி, நுட்பமான பஞ்சிகளையும் தாய்மையும் நுண்மையும் உடையவராக ஓரிழைப்படுத்துவது போல நுட்பமான இலக்கணங்களை யெல்லாம் அழகும் உத்தியும் உடையவனவாக முதலும் முடிவும் மாறுபடாமல் நூலாக்க வேண்டும்.

- 2) 'நீர்த்தரங்கம் போல' - எழுத்தின் ஒலி வடிவு கூறுமிடத்து நச்சினார்க்கினியர் இதனை ஆள்வர். நீரின் அலை எவ்வாறு செல்கின்றதோ அவ்வாறே ஒலியலையும் செல்லும் என்பதாம். வடமொழியில் "வீசிதரங்க நியாயம்" என்பர். ஒலிக்கு வடிவம் இல்லை அது நீரலை போல் செல்வது ஒலியைக் குழலில் கூறினால் அவ்வொலிக்கும் குழல் வடிவம் குடத்துக்குள் கூறினால் குடவடிவம் வெட்டவெளியில் கூறினால் எல்லாத் திசையும் வடிவம்.
- 3) "சந்தனக்கோல் குறுகினால் பிரப்பங்கோல் ஆகாது" இவ்வவமை குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் பற்றிக் கூறுமிடத்தில் வந்துள்ளது. சந்தனக்கட்டையை இழைத்துச் சிறிதாக்கினால் அது பிரப்பங்கம்பு ஆகிவிடாது சந்தனக்கட்டையைதான் அதுபோல இகரம் உகரம் ஆகிய உயிரெழுத்துக்கள் தம் மாத்திரையில் குறைந்து ஒலித்தால் அதுகொண்டு மெய்யெழுத்தாகிவிடாது உயிரெழுத்துக்களே என்பதாம்.
- 4) "அடுப்புக் கூட்டுப் போல" ஆயத்தின் வடிவமாகிய முப்பாற் புள்ளியை விளக்க இவ்வவமையைக் காட்டுவர்.
- 5) "கோட்டுநூறும் மஞ்சளும் கூடியவழிப் பிறந்த செவ்வண்ணம் போல" இது அளபெடையில் அமைந்த ஓசையைப் பிளவுபடாமல் சொல்லவேண்டும் என்பதற்குக் கூறிய உவமை கோட்டு நூறு-சுண்ணாம்பு சுண்ணாம்பையும் மஞ்சளையும் சேர்த்தால் தோன்றுகின்ற செந்நிறத்தைப் பின் பிரிக்க இயலாது. அதுபோல் நெடிலும் குறிலும் கூடிய பின் தோன்றுகின்ற அளபெடையைப் பிரித்துப் பிளவுபட ஒலிக்கக்கூடாது என்பதாம்.
- 6) "எள்ளாட்டிய வழியல்லது எண்ணெய் புலப்பாதவாறு போல" இது அளபெடை ஓசை எப்போதும் புலப்படும் என்பதனை வெளிப்படுத்தக் காட்டிய உவமை. எள்ளினை ஆட்டினால் தான் எண்ணெய் புலப்படும் அதுபோல நெட்டெழுத்தையும் குற்றெழுத்தையும் கூட்டி ஒலித்தால்தான் அளபெடை ஒலி தோன்றும்.
அளபெடை பற்றிய இவ்வவமைகள் இரண்டனில் முன்னையது அளபெடையின் ஓசை இணைந்திருக்கும் இயல்பையும், இரண்டாவது அளபெடையின் ஓசையை ஒலிக்கும் முறையையும் காட்டுவன.
- 7) "இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்கும் தன்மையும் பல்லுயிர்க்கும் தானேயாய் அவற்றின் அளவாய் நிற்கும் தன்மையும் போல" இது அகர ஓசையின் சிறப்பினை விளக்கும் சமய உவமை. அகரம் தானே தனித்து இயங்கும். இது இறைவன் தானே தனித்து ஒன்றாய் நிற்பது போன்றது. இவ்வகரம் ஏனைய உயிர்களிலும் மெய்களிலும் இணைந்து தான் ஓசை தோன்றாமல் வேறுபாடற்றுக் கலந்திருக்கும், இது இறைவன் ஏனைய உயிர்களிலெல்லாம் கலந்து வேறுபாடில்லாமல் இருப்பது போன்றது. நுச்சினார்க்கினியர் அகரத்தின் சிறப்பினை விளக்க இறைவனின் இயல்பினை உவமையாக்குவர். வள்ளுவர் இறைவனின் முதன்மையை விளக்க அகரத்தைக் காட்டி 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' என்பர்.
- 8) "நீர் தனித்து அளந்துழியும் நாழியாய் அரைநாழியுப்பில் கலந்துழியும் கூடி ஒன்றரை நாழியாய் மிகாதவாறு போல" இது உயிர்மெய்யின் அளவு கூறுமிடத்து எடுத்துக்காட்டப் படும் உவமை. உயிர்க்குற்றெழுத்துக்கள் (அ, இ முதலியன) தனியே நின்றாலும் ஒரு மாத்திரை அரை மாத்திரை அளவுடைய (க் முதலிய மெய் முதலியவற்றோடு கலந்து உயிர் மெய்யாய் (க) நின்றாலும் ஒரு மாத்திரை இங்கு ஒன்றரை மாத்திரையாக ஒலிக்காது. இவ்வாறே உயிர் நெட்டெழுத்துக்கள் (ஆ, ஈ முதலியன) தனியே நின்றாலும் இரண்டு மாத்திரை அரை மாத்திரை அளவுடைய (க் முதலியன மெய் முதலியவற்றோடு கலந்து உயிர்மெய்யாய் கா) நின்றாலும் இரண்டு மாத்திரை இங்கு இரண்டரை மாத்திரையாக ஒலிக்காது.

இதனைக் காட்டுவதே இவ்வுவமை. ஒரு நாழி நீரில் அரை நாழியுப்பைக் கலந்தால் ஒன்றரை நாழியாகாவிட்டாலும் ஒரு நாழியைவிடக் கொஞ்சம் கூடுதலாக இருக்கும் என்பர். எனவே இவ்வுவமை அவ்வளவு பொருத்தமானதன்று என்றும் சொல்வர்.

- 9) “உப்பும நீரும் போல” – மெய்யெழுத்தும் உயிரெழுத்தும் இணைந்து உயிர்மெய்யாய் நிற்கும்போது அதன் மாத்திரை உப்பும நீரும் போல இருக்கும் என்பதாம். அதாவது உயிரின் மாத்திரையே உயிர்மெய்யின் மாத்திரை. இது முன்கூறிய உவமையின் ம்ருக்கம். மேலும் நச்சினார்க்கினியர் ‘நீர் உப்பின் குணமேயாய்வாறு போல’ உயிரும் மெய்யின் குணமேயாய் வன்மை மென்மை இடைமை எய்தி நின்றலும் கொள்க என்பர்.
- 10) “விரலும் விரலும் சேர நின்றாற்போல்” உயிர்மெய்யைப் பிரித்துக் காணும்போது அது விரலும் விரலும் போல வேறாக நிற்கும் என்பதாம்.

5.8.2 மொழிமரபில் நச்சர் உவமைகள்

1. “நிலத்தது அகலம் போல”

நிலத்திலிருந்து அதன் அகலத்தைப் பிரிக்க முடியாது. அந்த அகலம் நிலத்தினுள் அடங்கும். அதுபோல நெட்டெழுத்தின் பின்னும் தொடர்மொழியின் இறுதியிலும் வரும் குற்றியலுகரத்தை அந்த எழுத்துக்களிலிருந்து பிரிக்க முடியாது என்பதாம். குற்றியலுகரத்தை அந்தத் தொடர்மொழியில் வைத்துக் காணவேண்டும் என்பதற்கு இவ்வுவமை ஆளப்பட்டுள்ளது.

2. “இறைவன் இயங்குதிணைக்கண்ணும் நிலைத்திணைக்கண்ணும் பிறவற்றின் கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற்போல”

அகரம், உயிர்க்கண்ணும் தனி மெய்க்கண்ணும் கலந்து அவற்றின் தன்மையாய் நிற்கும் என்பதற்கு இம்மெய்ப்பொருளுவமையைக் காட்டியிருக்கின்றார் அவர்.

தன்மதிப்பீடு: 1

கீழ்வரும் வினாக்களுக்கு விடை அளிக்கவும்

1. மொழி இறுதிக் குற்றியலுகரம் எத்தனை வகைப்படும்? அவை யாவை?

.....

‘யகரம் வருவழி இகரம் குறுகும்’ – நூற்பாவை விளக்குக.

.....

2. திசைப்பெயர் புணர்ச்சிகளை உதாரணம் தந்து விளக்குக.

.....

3. ஒன்பது, நூறு - புணர்ச்சி விதி கூறுக.

.....

4. நூறு என்ற எண்ணுப்பெயரின் புணர்ச்சி விதிகளைக் குறிப்பிடுக.

.....

.....

5.9 தொகுப்புரை

இந்த அலகில் குற்றியலுகரப் புணரியல், குற்றியலிகப் புணரியல் ஆகியன குறித்த செய்திகளைத் தெரிந்துகொண்டோம். திசைப்பெயர், எண்ணுப்பெயர் ஆகியனவற்றுக்கான புணர்ச்சி விதிகளையும் தெளிவாக விளங்கிக்கொண்டோம். மேலும் உரையாசிரியர்களுள் ஒருவராகிய நச்சினார்க்கினியரின் உரை நெறிகளையும் அவை பற்றிய மதிப்பீடுகளையும் அறிந்துகொண்டோம். இந்த தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ஐந்து அலகுகளிலும் கூறப்பட்ட செய்திகள் தமிழ் மொழியின் அடிப்படை இலக்கணத்தை தெளிவாக நாம் அறிந்து கொள்வதற்கும் இரண்டாம் ஆண்டு பட்டப்படிப்பில் நீங்கள் பயிலவுள்ள சொல்லதிகாரச் செய்திகளை புரிந்துகொள்வதற்கும் உறுதுணை புரியக்கூடியனவாகும்.

இந்த அலகிற்குரிய வினாக்கள்

1. திசைப்பெயர்கள் புணரும் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பிய வழிநின்று விளக்குக.
2. 'அல்லது' கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும் எல்லா இறுதியும் உகரம் நிலையும்? - இந்நூற்பாவின் பொருளை ஆராய்க.
3. மூன்று என்னும் எண்ணுப்பெயர் எவ்வெவ்வாறு புணரும்? ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் எவ்வெவ்வாறு புணரும்?
4. தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம் ஆகிய சொற்களுக்கு புணர்ச்சி விதிகளை எடுத்துக்காட்டுக.
5. ஒன்று முதல் என்பது வரை உள்ள நிலைமொழிகளாக நிற்க வருமொழியில் ஆயிரம் வந்தால் எவ்வெவ்வாறு புணர்ச்சி நடைபெறும்?
6. 'புணரியல் நிலையிடை உணரத் தோன்றா' - யாவை? விளக்குக.
7. நச்சினார்க்கினியர் உவமைகளைக் கொண்டு இலக்கணக் கோட்பாடுகளை நிறுவுவார் என்பதனை விளக்குக.

தன்மதிப்பீடு - விடைகள்

1.

1. மொழி இறுதிக் குற்றியலுகரம் ஆறு வகைப்படும். அவைகளாவன:
1. நெடில்தொடர், 2. உயிர்த்தொடர், 3. இடைத்தொடர், 4. ஆய்தத்தொடர், 5. வன்தொடர், 6. மென்றொடர்
2. குற்றியலிகரம், வருமொழியில் யகரம் வந்தால் இகரமாகத் திரியும். இவ்விகரம் குறாகும். இதுவே குற்றியலிகரம்.
நாகுயாது - நாகியாது - ஈரெழுத்தொருமொழி
வரகு, யாது - வரகியாது - உயிர்த்தொடர்
தெள்கு, யாது - தெள்கியாது - இடைத்தொடர்
எ.கு, யாது - எ.கியாது - ஆய்தத்தொடர்
கொக்கு, யாது - கொக்கியாது - வன்றொடர்
குரங்கு, யாது - குரங்கியாது - மென்றொடர்
3. இரண்டு பெருந்திசைகள் தம்முள் புணர்ந்தால் இடையே ஏ என்னும் சாரியை வரும்.

தெற்கு வடக்கு - தெற்கு ஏ வடக்கு - தெற்கே வடக்கு

கிழக்கு மேற்கு - கிழக்கு ஏ மேற்கு - கிழக்கே மேற்கு

இச்சாரியை எண்ணுப் பொருளில் வந்துள்ளது; தெற்கும் வடக்கு; கிழக்கும் மேற்கும் எனப்பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

பெருந்திசைகளோடு கோணத் திசைகள் புணர்ந்தால் நிலைமொழியின் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரமும் அது ஏறிய மெய்யும் கெடும். தெற்கு என்னும் சொல் இறுதி உயிர்மெய் கெடுவதுடன் றகர மெய், னகர மெய்யாகத் திரியும்.

வடக்கு கிழக்கு - வட கிழக்கு - வடகிழக்கு

வடக்கு மேற்கு - வட மேற்கு - வடமேற்கு

வடக்கு என்பதில் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரமும் அது ஏறிய மெய்யும் (கு) கெட்டது என்பதனால் மற்றொரு மெய்யும் (க்) கெட்டது என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

தெற்கு கிழக்கு - தெற் கிழக்கு - தென் கிழக்கு → தென்கிழக்கு

தெற்கு மேற்கு - தெற்கு மேற் - தென் மேற்கு → தென்மேற்கு

இங்கே கிழக்கு, மேற்கு என்பன கோணத் திசைகள், வடக்கு தெற்கு என்பன கோணத் திசைகள், வடக்கு தெற்கு என்பன பெருந்திசைகள்.

இப்பெருந் திசைகளுடன் கோணத்திசைகளையன்றி வேறு பொருட்பெயர்கள் புணர்ந்தாலும் இவ்விதி பெறும்.

வடக்கு வேங்கடம் - வடவேங்கடம்; வடக்கு கடல் - வடகடல்

தெற்கு குமரி - தென்குமரி; தெற்குஇலங்கை - தென்னிலங்கை

4. ஒன்ப்.து என்னும் எண்ணுப்பெயர், நூறு என்னும் வருமொழியுடன் புணரும்போது ஒன்ப்.து என்னும் நிலைமொழியில் உள்ள ஓகர உயிருக்கு முன் உள்ள னகர மெய், ளகர மெய்யாக இரட்டிக்கும். (தொள்ளப்.து) நிலைமொழியில் உள்ள ஓகர உயிருக்கு முன் ஒரு தகரமெய் வரும். (தொள்ப்.து) பின் ஒன்ப்.து என்பதில் உள்ள னகர மெய் ளகரமெய்யாக இரட்டிக்கும். (தொள்ளப்.து) நிலைமொழியில் உள்ள ப்.து கெடும். பின் வருமொழியான நூறு என்பதில் உள்ள நகரமெய் கெடும். (தொள்ள ஊறு) கெட்டபின், ஊறு என்பதிலுள்ள ஊகாரம் ஆகாரம் ஆகும். (தொள்ள ஆறு) பின் ஆறு என்பதன் இடையே ஓர் இகரமும் ரகரமும் வரும். (தொள்ள ஆ இ ர று), இறுதியில் உள்ள 'று' கெட்டு மகரமெய் தோன்றும். (தொள்ள ஆ இ ர ம்) எனவே தொள்ளாயிரம் என்று ஆகும்.

ஒன்ப்.து நூறு

ஒன் நூறு - நிலைமொழியில் உள்ள ப்.து கெட்டது

தொன் நூறு - நிலைமொழி முதலுடன் தகரமெய் சேர்ந்தது

தொள்ள நூறு - நிலைமொழி னகரமெய் ளகரமெய்யாக இரட்டித்தது

தொள்ள ஊறு - வருமொழியில் உள்ள நகரமெய் கெட்டது

தொள்ள ஆறு - வருமொழியில் உள்ள ஊகாரம் ஆகாரமாகத் திரிந்தது

தொள்ள ஆஇரறு - வருமொழியில் 'ஆறு' என்பதன் இடையில் இகரமும் ரகர உயிர்மெய்யும் வந்தன.

தொள்ள ஆஇரம் - வருமொழி இறுதியிலுள்ள 'று' கெட்டு மகரமெய் தோன்றும்

→ தொள்ளாயிரம்

5. நூறு என்னும் எண்ணுப்பெயர், ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்களுடன் புணரும்பொழுது நூறு என்னும் நிலைமொழியில் றகர ஒற்று இரட்டிக்கும்.

நூறு என்னும் எண்ணுப்பெயர், பத்து என்னும் வருமொழியுடன் புணரும்பொழுது நூறு என்னும் நிலைமொழியில் றகர ஒற்று இரட்டிக்கும்.

நூறு என்னும் எண்ணுப்பெயர், அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர் ஆகியவற்றுடன் புணரும்பொழுது நூறு என்னும் நிலைமொழியில் றகர ஒற்று இரட்டிக்கும்.

இக்காலத்தில் நூறுகலம், நூறுபலம் என இயல்பாகப் புணர்தலே வழக்கமாக உள்ளது.

